

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்

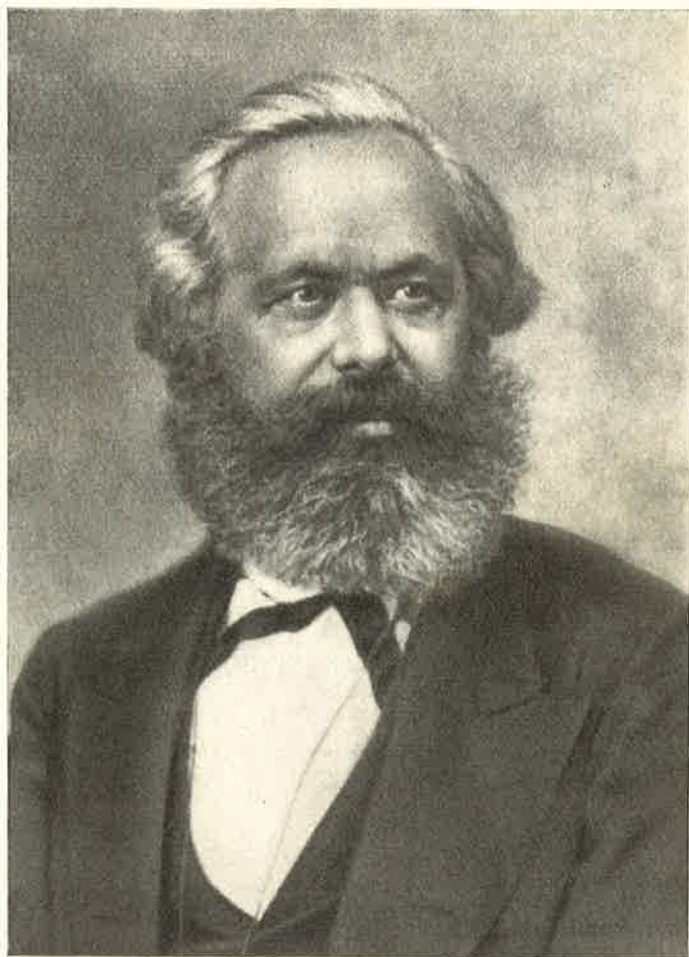
தேர்வு நூல்கள்

பன்னிரண்டு
தொகுதிகளில்

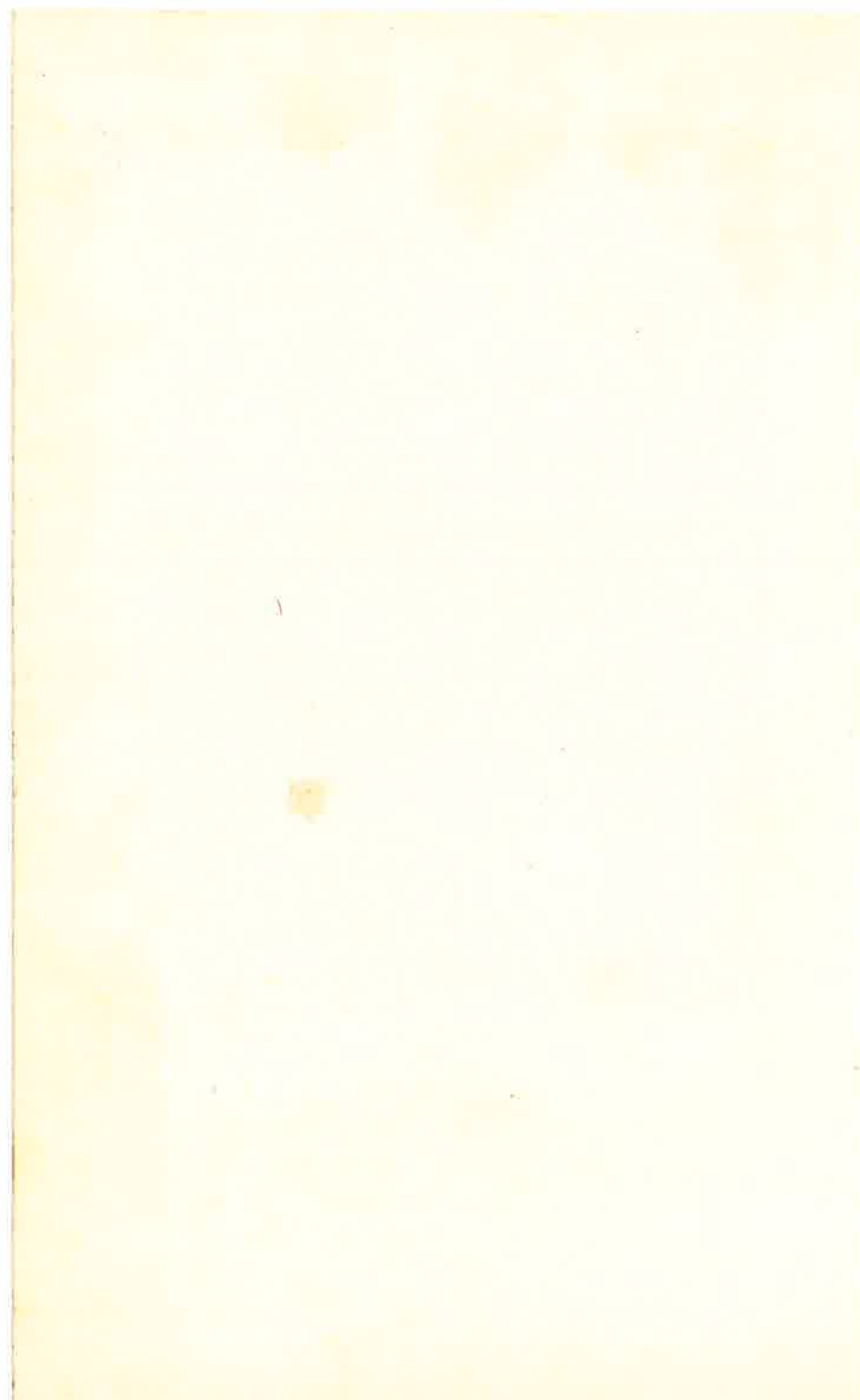

தொகுதி

2

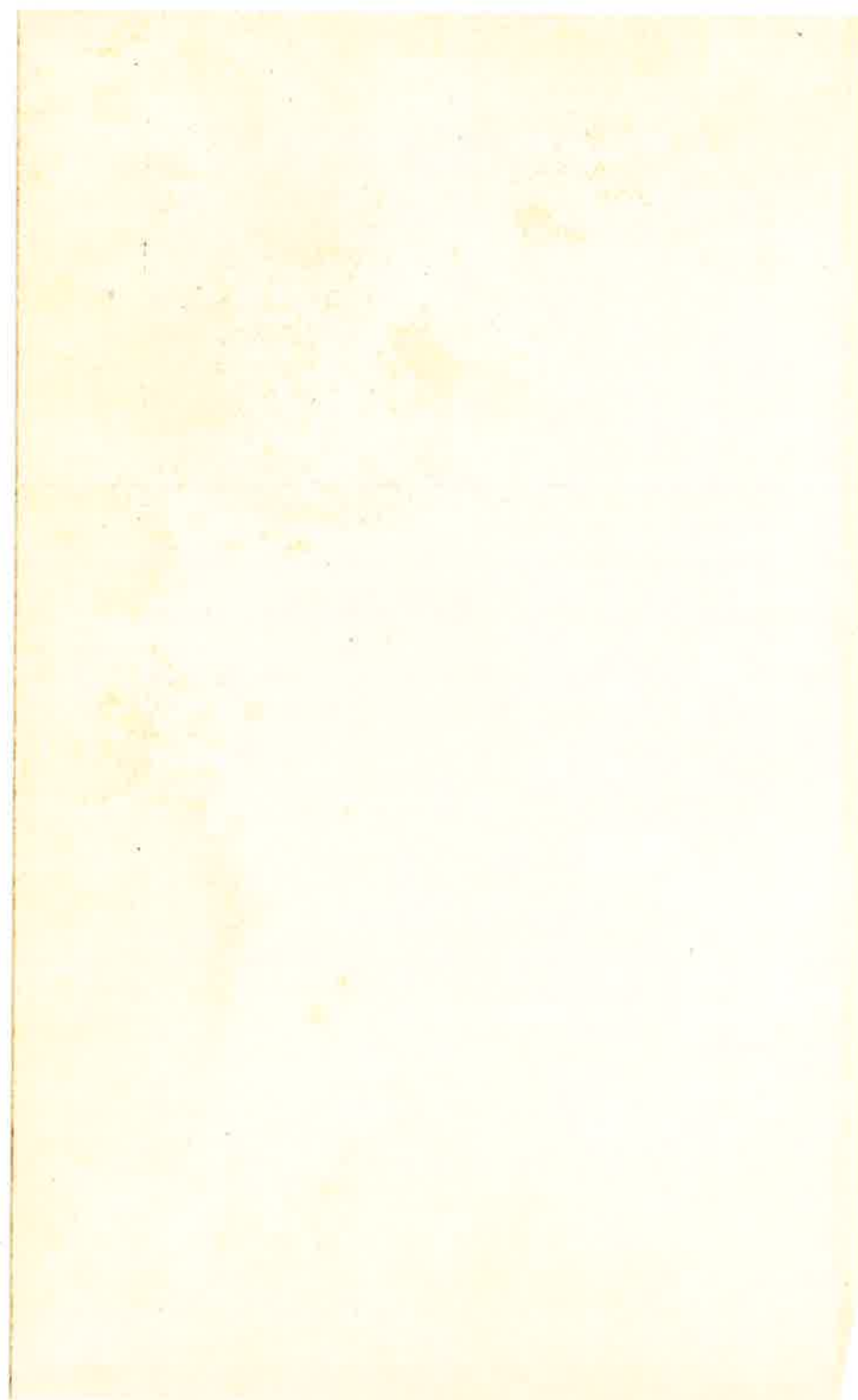

Karl Marx

F. Engels

உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்

தேர்வு நூல்கள் பன்னிரண்டு தொகுதிகளில்

தொகுதி

2

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

К. Маркс, Ф. Энгельс

ИЗБРАННЫЕ ПРОИЗВЕДЕНИЯ В 12 ТОМАХ

ТОМ 2

на тамильском языке

K. Marx, F. Engels

SELECTED WORKS IN 12 VOLUMES

volume 2

in Tamil

© தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
முன்னேற்றப் பதிப்பகம், 1983

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

МЭ $\frac{10101-170}{014(01)-83}$ 678-82

0101010000

பொருளடக்கம்

கார்ல் மார்க்ஸ். கூலியுழைப்பும் மூலதனமும்	7
பிரெடெரிக் எங்கெல்சின் 1891ம் ஆண்டின் முன்னுரை	7
கூலியுழைப்பும் மூலதனமும்	23
கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ். கம்யூனிஸ்டுக் கழகத்துக்கு மத்தியக் கமிட்டியின் வேண்டுகோள்	72
கார்ல் மார்க்ஸ். பிரான்சில் வர்க்கப் போராட்டங்கள். 1848 முதல் 1850 வரை	93
பிரெடெரிக் எங்கெல்சின் 1895ம் ஆண்டின் முன்னுரை	93
பிரான்சில் வர்க்கப் போராட்டங்கள் 1848 முதல் 1850 வரை	130
I 1848 ஜூனில் ஏற்பட்ட தோல்வி	131
II 1849, ஜூன் 13	174
III 1849, ஜூன் 13ன் பின்விளைவுகள்.	230
IV 1850ல் சர்வஜன வாக்குரிமை ஒழிப்பு.	288
பதிப்பாளர் குறிப்புகள்	313
பெயர்க் குறிப்பகராதி	340

கா. மார்க்ஸ்

கூலியுழைப்பும் மூலதனமும்¹

பிரெடெரிக் எங்கெல்சின் 1891ம் ஆண்டின்
முன்னுரை

பின்வரும் பிரசுரம் 1849 ஏப்ரல் 4 முதலாய் *Neue Rheinische Zeitung* இல்² தலையங்கக் கட்டுரைத் தொடராய் வெளிவந்ததாகும். பிரஸ்ஸல்சில் ஜெர்மன் தொழிலாளர் கழகத்தில்³ 1847ம் ஆண்டில் மார்க்ஸ் நிகழ்த்திய விரிவுரைகளை இது அடிப்படையாகக் கொண்டது. இப்பிரசுரத்தின் அச்சேறிய வாசகம் பூர்த்தியுறாத அரைகுறைப் பகுதியாகவே இருந்தது; இதழ் 269ல் கட்டுரையின் முடிவிலிருந்த “தொடரும்” என்னும் குறிப்பு நிறைவு எய்தாமலே இருந்துவிட்டது; ஹங்கேரியின் மீது ருஷ்யர்களின் படையெடுப்பு,⁴ டிரெஸ்டனிலும் இலெஸ்லோனிலும் எல்பர்பெல்டிலும் பஃபால்ட்சிலும் பாடேனிலும் நடைபெற்ற எழுச்சிகள்⁵, இந்நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து இந்தச் செய்தியேடு நசுக்கப்பட்டது (1849 மே 19)—இப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு வந்த நிகழ்ச்சிகளால் ஏற்பட்ட விளைவு இது. தொடர்ச்சியின் கையெழுத்துப் பிரதி மார்க்சின் மறைவுக்குப் பிறகு அவருடைய எழுத்துக் குறிப்புகளிடையே காணப்படவில்லை.

கூலியுழைப்பும் மூலதனமும் பிரசுர வடிவில் தனி வெளியீடாய்ப் பல பதிப்புகளில் வெளிவந்திருக்கிறது; கடைசியாய் வெளிவந்தது ஹோட்டிங்கென்-ஜூரிக் சுவிஸ் கூட்டுறவு அச்சகத்தால் 1884ல் பிரசுரிக்கப்பட்ட பதிப்பு. இதுவரை வெளியான பதிப்புகளில் மூலத்தின் வாசகம் எந்த மாற்றமுமின்றி அப்படியே வெளியிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் தற்போதைய புதிய பதிப்பு பிரசார வெளியீடாய் 10,000

பிரதிகளுக்குக் குறையாமல் வினியோகிக்கப்படப் போகின்றது. ஆகவே இந்த நிலைமைகளில் மாற்றம் ஏதுமில்லாமல் இந்த மூலம் அப்படியே மறுபதிப்பாய் வெளியாவதை மார்க்ஸ் ஆமோதித்திருப்பாரா என்னும் கேள்வி இன்றியமையாதவாறு என் எதிரே எழவே செய்தது.

நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் மார்க்ஸ் அரசியல் பொருளாதாரத்தைப் பற்றிய தமது விமர்சனத்தை இன்னும் முடித்தாகவில்லை. ஐம்பதாம் ஆண்டுகளின் கடைப் பகுதியில் தான் இது முடிவடைந்தது. ஆகவே அரசியல் பொருளாதார விமர்சனத்துக்கு ஒரு கருத்துரை (1859) என்னும் நூலின் முதற் பாகத்துக்கு முன்னதாய் வெளிவந்த அவருடைய நூல்கள், 1859க்குப் பிற்பாடு எழுதப்பட்டவற்றிலிருந்து சில விவரங்களில் மாறுபடுகின்றன; பிற்காலத்திய நூல்களின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கையில் விரும்பத் தகாதனவாயும் தவறானவையாகவுங்கூட தோன்றும் தொடர்களும் முழு வாக்கியங்களும் அந்நூல்களில் அடங்கியுள்ளன. பொது வாசகர்களுக்கான சாதாரணப் பதிப்புகளில் ஆசிரியரின் சிந்தனா வளர்ச்சியின் ஒரு கட்டமாய் இந்த முந்தியக் கருத்தோட்டத்துக்கும் ஓர் இடமுண்டென்பதையும், இந்தப் பழைய நூல்கள் மாற்றம் ஏதுமின்றி மறுபதிப்பாய் வெளியிடப்படுவது ஆசிரியருக்கும் மற்றும் வாசகப் பொது மக்களுக்குமுரிய மறுக்க முடியாத உரிமையாகுமென்பதையும் கூறத் தேவையில்லை. அப்பொழுது நான் இந்நூல்களில் ஒரு வார்த்தையையுங்கூட மாற்ற வேண்டுமெனக் கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டேன்.

ஆனால் அனேகமாய் முழு அளவுக்குத் தொழிலாளர்கள் இடையிலான பிரசாரத்துக்கென ஒரு புதிய பதிப்பு வெளியிடப்படுமாயின், அது வேறொரு விவகாரமாகும். இப்படிப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மார்க்ஸ், பழைய வழியில் 1849லிருந்து எடுத்துரைக்கப்பட்டு வந்ததை நிச்சயமாய்த் தமது புதிய கருத்தோட்டத்துக்கு இசைவாய் மாற்றியிருப்பார். அவசியமான எல்லா விவரங்களிலும் இந்தக் குறிக்கோள் ஈடேறுவதற்குத் தேவையான சிற்சில மாற்றங்களையும் சேர்ப்புக்களையும் இந்தப் பதிப்புக்காகச் செய்ய முற்படும்

எனக்கு, மார்க்ஸ் எப்படிச் செய்திருப்பாரோ அதே முறையில் தான் செயல்படுகிறேன் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. ஆகவே முன்கூட்டியே நான் வாசகரிடம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தப் பிரசுரம் 1849ல் மார்க்ஸ் எழுதியதைப் போன்றதாயில்லை, 1891ல் எப்படி எழுதியிருப்பாரோ ஏறத்தாழ அதைப் போன்றதாய் இருக்கிறது. தவிரவும் மெய்யான வாசகம் மிகப் பல பிரதிகளில் பழக்கத்தில் இருந்து வருவதால், மாற்றம் ஏதுமின்றி பிற்பாடு ஒரு முழுநிறை நூல் திரட்டை வெளியிட முடிகிறவரை அது போதுமானதாய் இருக்கும்.

என்னுடைய மாற்றங்கள் ஒரேயொரு விவகாரம் பற்றியவை. மூலத்தின்படி தொழிலாளர் தமது உழைப்பைக் கூலிக்கரக முதலாளியிடம் விற்கிறார்; ஆனால் இங்குள்ள வாசகத்தின்படி அவர் தமது உழைப்பு சக்தியை விற்கின்றார். இப்படி நான் மாற்றம் செய்திருப்பதற்குரிய விளக்கத்தைக் கூறுவது எனது கடமையாகும். இது வெறும் சொற் சிலம்பமல்ல, மாறாக அரசியல் பொருளாதாரம் அனைத்திலுமே மிக முக்கிய விவகாரங்களில் ஒன்றாகும் என்பதைத் தொழிலாளர்கள் கண்டு கொள்ளும் பொருட்டு, நான் அவர்களுக்கு இந்த விளக்கத்தைக் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். படிக்காத தொழிலாளர்கள்—மிகவும் சிக்கலான பொருளாதாரப் பகுத்தாய்வுகளையும் சுலபமாய் இவர்களுக்குப் புரிய வைத்து விட முடிகிறது—மண்டைக் கனம் கொண்ட நமது “மெத்தப் படித்தவர்களைக்” காட்டிலும்—இப்படிப்பட்ட சிக்கலான பிரச்சினைகள் இந்த மெத்தப் படித்தவர்களுக்கு வாழ்நாள் முழுதும் தீராப் புதிர்களாகவே இருக்கின்றன—எப்படி மிகப் பெரிதும் மேம்பட்டவர்களாவர் என்பதை ஐயமற முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு நான் இவர்களுக்கு இந்த விளக்கத்தைக் கூறக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

சம்பிரதாய அரசியல் பொருளாதாரம்⁶ தொழில் துறை நடை முறையிலிருந்து அப்பொழுது நடப்பிலிருந்த பட்டறையதிபர் கண்ணோட்டத்தை, அதாவது தமது தொழிலாளர்களுடைய உழைப்பைத் தாம் பணம் கொடுத்து வாங்கிக்

கொள்கிறோம் என்னும் அவரது கண்ணோட்டத்தை அப்படியே எடுத்தாண்டது. தொழில், வர்த்தகத் தேவைகளுக்கு, கணக்குப் பதிவுக்கும் விலை கணக்கீடுகளுக்கும் இந்தக் கண்ணோட்டம் போதுமானதாகவே இருந்தது. ஆனால் வெளித் தோற்றத்தை நம்பி இதைப் பெயர்த்தெடுத்து அப்படியே அரசியல் பொருளாதாரத்தில் கையாண்டதும், அங்கே இது மெய்யாகவே வியப்பூட்டும் தவறுகளையும் குழப்பங்களுக்கும் உண்டாக்கிற்று.

எல்லாப் பண்டங்களின் விலைகளும், “உழைப்பு என்பதாய்த்” தான் குறிப்பிடும் அந்தப் பண்டத்தின் விலையும் இவற்றில் அடங்கலாய், இடையறாது மாறிக் கொண்டிருப்பதைப் பொருளியலானது கவனிக்கிறது; விலைகள் பெருமளவுக்கு முற்றிலும் சந்தர்ப்பவசத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுவதாய்த் தோன்றும்படி மிகப் பல்வேறுபட்ட நிலைமைகளின் விளைவாய், பண்டங்களின் உற்பத்தியுடன் அடிக்கடி எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாத நிலைமைகளின் விளைவாய் இந்த விலைகள் ஏறியும் இறங்கியும் செல்வதைக் கவனிக்கிறது. ஆகவே அரசியல் பொருளாதாரமானது ஒரு விஞ்ஞானமாய்த் தோற்றமெடுத்ததும்?, பண்டங்களின் விலைகளை நெறிப்படுத்தி ஆட்சி புரிவதாய் வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றிய இந்தச் சந்தர்ப்பவசத்தின் பின்னால் மறைந்திருக்கும் விதியை, உண்மையில் இந்தச் சந்தர்ப்பவசத்தை ஆட்சி புரியும் விதியைக் கண்டறிந்து கொள்வது அதன் முதற் பணிகளில் ஒன்றாகியது. ஓயாமல் ஏறியிறங்கிக் கொண்டும், இப்பொழுது மேல்நோக்கியும் இப்பொழுது கீழ்நோக்கியும் அலைவுற்றுக் கொண்டும் இருக்கும் பண்ட விலைகளினுள் அமைந்த உறுதியான மையப் புள்ளியை, எதை மையமாய்க் கொண்டு இந்த ஏற்றயிறக்கங்களும் அலைவுகளும் திரும்புகின்றனவோ அந்த மையப் புள்ளியை அரசியல் பொருளாதாரம் கண்டறிந்து கொள்ள முயன்றது. சுருங்கக் கூறினால், அது விலைகளை அடக்கியாளும் விதியாகிய பண்டங்களது மதிப்பை, விலை ஏற்றயிறக்கங்களையாவும் எதைக் கொண்டு விளக்கப்பட வேண்டுமோ, இவையாவற்றுக்கும் இறுதிக் காரணமாய் எதைக் குறிப்பிட வேண்டுமோ அந்த மதிப்பைக்

கண்டு கொள்ளும் பொருட்டு, பண்ட விலைகளிலிருந்து தனது பரிசீலனையை ஆரம்பித்தது.

பண்டத்தின் மதிப்பானது அப்பண்டத்தின் உற்பத்திக்கு அவசியமாய் அதனுள் அடங்கியுள்ள உழைப்பால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பதைச் சம்பிரதாய அரசியல் பொருளாதாரம் கண்ணுற்றது. இந்த வியாக்கியானத்தை அளித்ததுடன் அது திருப்தியடைந்துவிட்டது. நாமும் தற்போதைக்கு இங்கே சற்று நின்று பரிசீலிக்கலாம். வாசகர் தவறான முடிவுகளுக்கு வருவதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, இந்த வியாக்கியானம் தற்போது முற்றிலும் குறைபாடானதாகிவிட்டதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். உழைப்பானது மதிப்பைப் படைப்பதாயிருக்கும் இத்தன்மையினை முதன் முதல் மார்க்ஸ்தான் தீர்க்கமாய் ஆராய்ந்தவர். இதை ஆராய்ந்த போது அவர், ஒரு பண்டத்தின் உற்பத்திக்கு அவசியமானதாய்த் தோன்றக்கூடிய, அல்லது மெய்யாகவே அவசியமானதாய் இருக்கவுங்கூடிய எல்லா உழைப்பும், செலவிடப்பட்ட உழைப்பின் அளவுக்கு ஏற்ற ஒரு பரிமாணத்தில் எல்லா நிலைமைகளிலுமே அப்பண்டத்துக்குக் கூடுதல் மதிப்பை அளித்து விடுவதில்லை என்பதைக் கண்டுபிடித்தார். ஆகவே இன்று நாம் ரிக்கார்டோ போன்ற பொருளியலாளர்களுடன் சேர்ந்து, ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பானது அதன் உற்பத்திக்கு அவசியமான உழைப்பால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று பெரும் போக்காய்ச் சொல்வோமாயின், மார்க்ஸ் குறிப்பிட்ட விலக்கீடுகளையும் கூறாமலே கூறுகிறோம் என்பதாகவே எப்பொழுதும் கொள்ள வேண்டும். இங்கு இவ்வளவு போதும்; மார்க்ஸின் அரசியல் பொருளாதார விமர்சனத்துக்கு ஒரு கருத்துரை, 1859 என்னும் நூலிலும் மற்றும் மூலதனம் முதற்பாகத்திலும் இது பற்றித் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால், உழைப்பின் மூலமான இந்த மதிப்பு நிர்ணயத்தை “உழைப்பு” என்னும் பண்டம் குறித்தும் பொருளியலாளர்கள் கையாண்டதும், ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்ப் பல முரண்பாடுகளில் அவர்கள் சிக்கிக் கொண்டனர். “உழைப்பின்” மதிப்பை நிர்ணயிப்பது எப்படி? அதில் அடங்கியுள்ள அவசியமான உழைப்பால், ஆனால் ஒரு தொழிலாளியின்

ஒரு நாளைக்கு, ஒரு வாரத்துக்கு, ஒரு மாதத்துக்கு, ஓர் ஆண்டுக்கான உழைப்பில் அடங்கியிருக்கும் உழைப்பு எவ்வளவு? ஒரு நாளைக்கு, ஒரு வாரத்துக்கு, ஒரு மாதத்துக்கு, ஓர் ஆண்டுக்கான உழைப்புதான் அடங்கியிருக்கிறது. உழைப்புதான் எல்லா மதிப்புகளுக்குமான அளவை என்றால், பிறகு நாம் “உழைப்பின் மதிப்பை” உழைப்பிலேதான் கூற முடியும். ஆனால் ஒரு மணி உழைப்பு ஒரு மணி உழைப்புக்குச் சமம் என்று மட்டும் தான் நமக்குத் தெரியுமெனில், ஒரு மணி உழைப்பின் மதிப்பைப் பற்றி நாம் ஏதும் அறியாதோரே ஆவோம். இது நம்மை ஒரு மயிரிழைகூட நமது குறிக்கோளை நெருங்கிவரச் செய்யவில்லை; சுற்றிச் சுற்றி வட்டத்தில் வந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆகவே சம்பிரதாயப் பொருளியல் மற்றொரு திசையில் முயன்று பார்த்தது. அது கூறிற்று: பண்டத்தின் மதிப்பு அதன் உற்பத்திச் செலவுக்குச் சமமானது. ஆனால் உழைப்பின் உற்பத்திச் செலவு என்பது என்ன? இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் பொருட்டு பொருளியலாளர்கள் தர்க்கவாதத்துக்குக் கொஞ்சம் புறம்பாய்ச் சென்று மோசடி புரிய வேண்டியிருக்கிறது. துரதிருஷ்டவசமாய் உழைப்பின் உற்பத்திச் செலவைக் கணக்கிட முடியவில்லை, ஆகவே அவர்கள் அதற்குப் பதிலாய்த் தொழிலாளியின் உற்பத்திச் செலவை ஆராய முற்படுகின்றனர். இதைக் கணக்கிட்டுக் கூறிவிட முடியும். இது காலத்துக்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப மாறுபடுகிறது. ஆனால் சமுதாயத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு நிலையில், குறிப்பிட்ட ஒரு பிரதேசத்தில், குறிப்பிட்ட பொருளுற்பத்திக் கிளையில் இதுவும் ஓரளவு குறுகிய வரம்புகளுக்குள்ளாகவேனும் குறிப்பிட்டுக் கூறக் கூடியதாகிவிடுகிறது. இன்று நாம் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து வருகிறோம். இதில் மக்களில் மேலும் மேலும் அதிகரித்து வரும் ஒரு பெரிய வர்க்கமானது கூலியைப் பெற்றுக் கொண்டு, உற்பத்திச் சாதனங்களது உடைமையாளர்களுக்காக—அதாவது கருவிகள், இயந்திரங்கள், மூலப் பொருள்கள், பிழைப்புச் சாதனங்கள் ஆகியவற்றின் உடைமையாளர்களுக்காக—வேலை செய்தால் மட்டுமே வாழ முடிகிறது. இந்த உற்பத்தி

முறையின் அடிப்படையில் தொழிலாளியின் உற்பத்திச் செலவானது, அவரை வேலை செய்யக் கூடியவராக்குவதற்கும், வேலை செய்யும்படியான நிலையில் பராமரிப்பதற்கும், மற்றும் முதிய வயது, நோய், அல்லது மரணம் காரணமாய் அவர் நீங்கிய பின் அவர் இடத்தில் ஒரு புதிய தொழிலாளியைப் பெறுவதற்கும்—அதாவது போதுமான எண்ணிக்கையில் தொழிலாளி வர்க்கம் இனவிருத்தி செய்வதற்கும்—சராசரியாய்த் தேவைப்படும் அளவிலான பிழைப்புச் சாதனங்கள், அல்லது அவற்றின் பண விலை, அடங்கியதாகும். இந்தப் பிழைப்புச் சாதனங்களது பண விலை நாள் ஒன்றுக்குச் சராசரி மூன்று மார்க்காய் இருப்பதாய் வைத்துக் கொள்வோம்.

ஆகவே நமது தொழிலாளி அவரை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்ளும் முதலாளியிடமிருந்து நாள் ஒன்றுக்கு மூன்று மார்க் கூலி பெறுகிறார். இதற்காக இந்த முதலாளி பின்வருமாறு கணக்கிட்டுக் கொண்டு தினமும் அவரைப் பன்றிரண்டு மணி நேரம் வேலை வாங்குவதாய்க் கொள்வோம்:

நமது தொழிலாளி—ஒரு கடைசலாளர்—ஓர் இயந்திரத்தின் பகுதியைச் செய்ய வேண்டுமென்பதாகவும், இதை அவர் ஒரு நாளில் செய்து முடித்துவிடுவதாகவும் வைத்துக் கொள்வோம். மூலப் பொருளுக்கு—தேவையான வடிவில் முன்கூட்டியே தயார் செய்யப்பட்டிருக்கும் இரும்பும் பித்தளையும்—இருபது மார்க் ஆகிறது. நீராவி இஞ்சினால் உபயோகித்துக் கொள்ளப்படும் நிலக்கரி, இதே இஞ்சினின் தேய்மானம், மற்றும் நமது தொழிலாளி பயன்படுத்திக் கொள்ளும் கடைசல் இயந்திரத்திற்கும் ஏனைய கருவிகளுக்கும் ஏற்படும் தேய்மானம் ஆகியவை ஒரு நாளைக்குரிய அளவிலும் அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் நமது தொழிலாளிக்குரிய பங்குக்காகிய அளவிலும் கணக்கிடப்படுகையில் ஒரு மார்க்கின் மதிப்பைக் குறிப்பதாய்க் கொள்வோம். நாம் வைத்துக் கொண்டதுபடி ஒரு நாளைக்குரிய கூலி மூன்று மார்க். ஆக மொத்தத்தில் நமது இயந்திரப் பகுதிக்கு இருபத்து நான்கு மார்க் ஆகிறது. ஆனால் முதலாளி இதற்குப் பதில், தனது வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து

சராசரி இருபத்தேழு மார்க் தனக்குக் கிடைக்குமென்று, அதாவது தனது முதலீட்டைக் காட்டிலும் மூன்று மார்க் கூடுதலாய்க் கிடைக்குமென்று கணக்கிடுகிறார்.

முதலாளிக்குக் கூடுதலாய்க் கிடைக்கும் இந்த மூன்று மார்க் எங்கிருந்து வந்தது? சம்பிரதாயப் பொருளியலின் கூற்றுபடி, சராசரியாய்ப் பண்டங்கள் அவற்றின் மதிப்பு களுக்கு ஏற்ற, அதாவது அவற்றில் அடங்கியுள்ள அவசிய உழைப்பின் அளவுக்கு ஏற்ற விலைகளில் விற்கப்படுகின்றன. ஆகவே நமது இயந்திரப் பகுதியின் சராசரி விலையான இருபத்தேழு மார்க் அதன் மதிப்புக்குச் சமமாகும், அதாவது அதில் உள்ளடங்கியுள்ள உழைப்புக்குச் சமமாகும். ஆனால் இந்த இருபத்தேழு மார்க்கில், இருபத்தியொரு மார்க்கானது நமது கடைசலாளர் வேலை செய்ய முற்படுவதற்கு முன்பே இருந்த மதிப்புகளைக் குறிப்பதாகும். இருபது மார்க் மூலப் பொருள்களில் அடங்கியிருந்தது; ஒரு மார்க் வேலையின் போது உபயோகித்துக் கொள்ளப்பட்ட நிலக்கரியிலோ, உபயோகிக்கப்பட்ட இயந்திரங்களிலும் கருவிகளிலுமோ—இந்தத் தொகை குறிக்கும் மதிப்பால் திறன் குறைக்கப்பட்ட இந்த இயந்திரங்களிலும் கருவிகளிலுமோ—இருந்தது. ஆறு மார்க் எஞ்சியிருக்கிறது. இது மூலப்பொருள்களின் மதிப்புடன் கூட்டப்பெற்ற மதிப்பாகும். ஆனால் நமது பொருளியலாளர்களின் அனுமானத்தின்படி இந்த ஆறு மார்க்கும் மூலப் பொருள்களுடன் நமது தொழிலாளியால் சேர்க்கப்பட்ட உழைப்பிலிருந்துதான் தோன்ற முடியும். இவ்விதம் இவருடைய பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பு ஆறு மார்க்குக்குரிய புதிய மதிப்பைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. ஆகவே இவருடைய பன்னிரண்டு மணிநேர உழைப்பு ஆறு மார்க்குக்குச் சமமாகும். இவ்வாறு முடிவில் “உழைப்பின் மதிப்பை” நாம் கண்டுபிடிப்பதாய்க் கொள்ளலாம்.

“இருங்கள், இருங்கள்!” என்று நமது கடைசலாளர் கூவுகிறார். “ஆறு மார்க்கா? ஆனால் நான் மூன்று மார்க்கு தானே பெற்றுக்கொண்டேன்! எனது பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பின் மதிப்பு மூன்று மார்க்குதான் என்று என்னுடைய முதலாளி சத்தியம் பண்ணியல்லவா சாதிக்கிறார்?

எனக்கு ஆறு மார்க் தர வேண்டுமென்று கோரினால் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாரே. இதற்கு என்ன சொல்கிறீர்கள்?’’

உழைப்பின் மதிப்பு குறித்துப் பேசி முன்பு நாம் ஒரு நச்சு வட்டத்தில் சிக்கிக் கொண்டோம் என்றால், இப்பொழுது நாம் தீர்க்க முடியாத முரண்பாட்டில் அல்லவா சரியானபடி அகப்பட்டுக் கொண்டுவிடுகிறோம். உழைப்பின் மதிப்பைக் கண்டறிய வேண்டுமென்று தொடங்கினோம், நாம் சீரணிக்கக்கூடியதைக் காட்டிலும் கூடுதலாய் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. தொழிலாளிக்குப் பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பின் மதிப்பு மூன்று மார்க்காய் இருக்க, முதலாளிக்கு அது ஆறு மார்க்காகிவிடுகிறது. இந்த ஆறு மார்க்கில் அவர் மூன்றைத் தொழிலாளிக்குக் கூலியாய்த் தந்துவிட்டு மூன்றைத் தமக்கு எடுத்துக் கொண்டுவிடுகிறார். இவ்விதம் உழைப்புக்கு ஒன்றல்ல, இரண்டு மதிப்புகள் உள்ளன; இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று வெகுவாய் வேறுபடும் மதிப்புகளாகவும் இருக்கின்றன!

பண வடிவில் குறிக்கப்படும் இந்த மதிப்புகளை உழைப்பு நேரமாய் மாற்றுவோமாயின் இந்த முரண்பாடு இன்னுங்கூட அபத்தமானதாகிவிடுகிறது. பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பின் போது ஆறு மார்க்குக்குரிய ஒரு புதிய மதிப்பு தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. ஆகவே ஆறு மணி நேர உழைப்பின் போது மூன்று மார்க் தோற்றுவிக்கப்படுகிறது—பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்புக்காகத் தொழிலாளி பெற்றுக் கொள்ளும் தொகை இது. பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்புக்குச் சமமான மதிப்பாய்த் தொழிலாளி ஆறு மணி நேர உழைப்பின் உற்பத்தியைப் பெறுகின்றார். ஆகவே உழைப்புக்கு இரு மதிப்புகள் இருக்க வேண்டும், இவற்றில் ஒன்று மற்றொன்றைவிட இரு மடங்கு பருமனுடையதாயிருக்கிறது; அல்லது பன்னிரண்டு ஆறுக்குச் சமமாய் இருக்க வேண்டும்! இரண்டும் முற்றிலும் அபத்த முடிவுகள்.

உழைப்பை வாங்குவதாகவும் விற்பதாகவும் உழைப்பின் மதிப்பு என்பதாகவும் பேசும் வரை, எவ்வளவுதான் முக்கியமும் முன்கிணைமும் இந்த முரண்பாட்டிலிருந்து விடுபட்டு நாம் வெளிவர முடியாது. பொருளியலாளர்களுக்கும்

இதுவே தான் நேர்ந்தது. சம்பிரதாயப் பொருளியலின் கடைசிக் கிளையான ரிக்கார்டோ மரபானது, பிரதானமாய் இந்த முரண்பாட்டுக்குத் தீர்வு காண முடியாமல் தான் தகர்ந்து போயிற்று. சம்பிரதாயப் பொருளியல் திக்கற்ற நிலையை வந்தடைய வேண்டியதாயிற்று. கார்ல் மார்க்ஸ் தான் இந்நிலையிலிருந்து வெளியே வருவதற்கான வழியைக் கண்டுபிடித்தவர்.

பொருளியலாளர்கள் எதை “உழைப்பின்” உற்பத்திச் செலவாய்க் கருதினார்களோ, அது உயிருள்ள தொழிலாளியின் உற்பத்திச் செலவாகுமே அன்றி உழைப்பின் உற்பத்திச் செலவல்ல. இந்தத் தொழிலாளி முதலாளிக்கு விற்றது தமது உழைப்பை அல்ல. “உண்மையில் அவருடைய உழைப்பு ஆரம்பமானதும், அது அவருடைய உடைமையாய் இல்லாமற் போகிறது; எனவே இனி அவரால் அதை விற்க முடியாது” என்று மார்க்ஸ் எழுதினார்.* அதிகம் போனால் இவர், தமது வருங்கால உழைப்பை வேண்டுமானால் விற்கலாம், அதாவது குறிப்பிட்ட காலத்தில் குறிப்பிட்ட அளவு வேலை செய்வதாய்ப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்கையில் அவர் உழைப்பை விற்கவில்லை (முதலில் செய்து முடிக்கப்பட்டாலன்றி அது விற்கப்பட முடியாது); குறிப்பிட்ட கூலித் தொகைக்காகத் தமது உழைப்பு சக்தியைக் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கோ (நேரவீதக் கூலியாய் இருந்தால்) குறிப்பிட்ட அளவு பண்ட உற்பத்திக்காக (வேலைவீதக் கூலியாய் இருந்தால்) முதலாளியின் உபயோகத்தில் விட்டு வைக்கிறார். அதாவது தமது உழைப்பு சக்தியைச் சத்தத்துக்கு விடுகிறார் அல்லது விற்கின்றார். ஆனால் இந்த உழைப்பு சக்தி தொழிலாளியின் உடலுடன் ஒன்றியது, அதிலிருந்து பிரிக்க முடியாதது. ஆதலால் அதன் உற்பத்திச் செலவும் அவருடைய உற்பத்திச் செலவும் ஒன்றாகிவிடுகிறது. உழைப்பின் உற்பத்திச் செலவு என்பதாய்ப் பொருளியலாளர்கள் குறிப்பிடுவது உண்மையில்

* கார்ல் மார்க்ஸ். மூலதனம், பாகம் 1.—பதிப்பாகிரியர்.

தொழிலாளியின் உற்பத்திச் செலவேதான், ஆகவே அவருடைய உழைப்பு சக்தியின் உற்பத்திச் செலவேதான். எனவே நாம் உழைப்பு சக்தியின் உற்பத்திச் செலவிலிருந்து உழைப்பு சக்தியின் மதிப்புக்குத் திரும்பிச் சென்று, உழைப்பு சக்தியை வாங்குவதும் விற்பதும் பற்றிய அத்தியாயத்தில் மார்க்ஸ் செய்வது போல (மூலதனம், பாகம் IV, 3) குறிப்பிட்ட தரமுள்ள உழைப்பு சக்தியின் உற்பத்திக்குத் தேவையான, சமூக வழியில் அவசியமான உழைப்பின் அளவை நிர்ணயிக்கலாம்.

முதலாளியிடம் தொழிலாளி தமது உழைப்பு சக்தியை விற்ற பிறகு நடப்பது என்ன? அதாவது கூலிக்காக—நேர வீதத்திலான நாட் கூலிக்காகவோ, உற்பத்திப் பொருளின் அளவுக்கு ஏற்ப அமைந்த வேலைவீதக் கூலிக்காகவோ—முதலாளி வசம் தனது உழைப்பு சக்தியை விட்டு வைத்த பின் நடப்பது என்ன? இந்தத் தொழிலாளியை முதலாளி தமது பட்டறை அல்லது தொழிற்சாலைக்கு இட்டுச் செல்கிறார். வேலைக்கு வேண்டியவை யாவும்—மூலப் பொருள்கள், துணைப் பொருள்கள் (நிலக்கரி, வண்ணங்கள் முதலியவை), கருவிகள், இயந்திரங்கள் ஆகிய யாவும்—தயார் நிலையில் இங்கே இருக்கின்றன. தொழிலாளி இங்கே கொத்தடிமை வேலையைத் தொடங்குகிறார். மேற்கூறியது போல அவருடைய நாட்கூலி மூன்று மார்க்காய் இருக்கலாம்—இதை அவர் நாட்கூலியாய்ப் பெற்றாலும் ஒன்றுதான், வேலைவீதக் கூலியாய்ப் பெற்றாலும் ஒன்றுதான், வித்தியாசம் ஏதும் இல்லை. முன்பு போலவே தொழிலாளி தமது உழைப்பின் மூலம் பன்னிரண்டு மணி நேரத்தில் உபயோகிக்கப்படும் மூலப் பொருள்களுக்கு ஆறு மார்க் பெறுமானமுள்ள புதிய மதிப்பை அளிப்பதாய்க் கொள்வோம். உற்பத்தி செய்யப் பட்ட பொருளை விற்று முதலாளி இந்தப் புதிய மதிப்பைப் பணமாக்குகிறார். இதிலிருந்து அவர் தொழிலாளிக்கு மூன்று மார்க்கைத் தருகிறார்; எஞ்சிய மூன்று மார்க்கைத் தானே எடுத்துக் கொள்கிறார். பன்னிரண்டு மணி நேரத்தில் தொழிலாளி ஆறு மார்க் பெறுமான மதிப்பைத் தோற்றுவிக்கிறார் என்றால், ஆறு மணி நேரத்தில் அவர் மூன்று மார்க் பெறுமான

மதிப்பைத் தோற்றுவித்துவிடுகிறார் என்றாகிறது. ஆகவே தமது கூலியில் அடங்கியுள்ள மூன்று மார்க்குக்கு ஈடான மதிப்பை, முதலாளிக்காக ஆறு மணி நேரம் வேலை செய்ததுமே தொழிலாளி அவருக்குத் திருப்பித் தந்துவிடுகிறார். ஆறு மணிநேர உழைப்புக்குப் பிறகு இருவரிடையிலும் கணக்குத் தீர்ந்துவிடுகிறது. இருவரில் எவரும் மற்றவருக்குத் தர வேண்டியதாய்ச் சல்லிக் காசுகூட பாக்கி நிற்கவில்லை.

“இருங்கள், இருங்கள்!” என்று முதலாளி இப்பொழுது கூவுகின்றார். “ஒரு முழுப் பகலுக்கு, பன்னிரண்டு மணி நேரத்துக்கு வேலை செய்வதற்காக நான் சத்தம் பேசித் தொழிலாளியை அமர்த்தினேன். ஆனால் ஆறு மணி நேரம் அரைப் பகலே ஆகும். ஆகவே மீதி ஆறு மணி நேரமும் முடிவடையும் வரை தொடர்ந்து வேலை செய்தாக வேண்டும்—அப்பொழுதுதான் நம்மிடையே கணக்குத் தீர்வதாய்க் கொள்ள முடியும்!” என்கிறார். ஆறு மணி நேர உழைப்பு மட்டுமே செலவாகும் உழைப்புப் பொருளுக்காக, பன்னிரண்டு மணி நேரம் வேலை செய்வதாய் வாக்களித்துத் தொழிலாளி “மனமுவந்து” செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தை, இவ்விதம் அவர் நிறைவேற்ற வேண்டியதாகிறது.

வேலைவீதக் கூலியாய் இருப்பினும் இம்மாதிரிதான் ஆகிறது. பன்னிரண்டு மணிநேரத்தில் நமது தொழிலாளி ஒரு பண்டத்தில் பன்னிரண்டு உருப்படிகளைச் செய்வதாய் வைத்துக்கொள்வோம். மூலப்பொருள்களிலும் தேய்மானத்திலும் உருப்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் இரண்டு மார்க் ஆவதாகவும், உருப்படி ஒவ்வொன்றும் இரண்டரை மார்க்குக்கு விற்கப்படுவதாகவும் கொள்வோம். முன்பு போல அதே அனுமானங்களின் அடிப்படையில், முதலாளி உருப்படி ஒன்றுக்கு இருபத்தைந்து ஃபெனிக் வீதம் தொழிலாளிக்கு ஊதியமளிப்பார். எனவே, பன்னிரண்டு உருப்படிகளுக்கு மூன்று மார்க் தருவார்; இதைச் சம்பாதிக்கத் தொழிலாளிக்குப் பன்னிரண்டு மணி நேரம் ஆகிறது. இந்தப் பன்னிரண்டு உருப்படிகளை விற்று முதலாளி முப்பது மார்க் பெறுகிறார். மூலப் பொருள்களுக்காகவும் தேய்மானத்துக்காகவும் இருபத்து நான்கு

மார்க்கைக் கழிக்க வேண்டும். எஞ்சும் ஆறு மார்க்கிலிருந்து அவர் மூன்று மார்க்கைத் தொழிலாளிக்குக் கூலியாய்த் தருகிறார். மூன்று மார்க்கைத் தாம் எடுத்துக் கொண்டு விடுகிறார். முன்பு போல அதே மாதிரி முடிவையே வந்தடைகிறோம். இப்பொழுதும் தொழிலாளி ஆறு மணி நேரம் தமக்காக, அதாவது தமது கூலியைத் திருப்பித் தருவதற்காக (அந்தப் பன்னிரண்டு மணிகளில் ஒவ்வொன்றிலும் அரை மணி வீதம்) வேலை செய்கிறார்; ஆறு மணி நேரம் முதலாளிக்காக வேலை செய்கிறார்.

மிகச் சிறந்த பொருளியலாளர்களும், அவர்கள் “உழைப்பின்” மதிப்பிலிருந்து தொடங்கிய வரை, இடருக்கு உள்ளாகித் தோல்வியுற வேண்டியதாகிவிட்ட அந்தச் சிக்கல், “உழைப்பின்” மதிப்புக்குப் பதிலாய் “உழைப்பு சக்தியின்” மதிப்பிலிருந்து தொடங்குவோமாயின் மறைந்தொழிந்து விடுகிறது. நமது இன்றைய முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தில் உழைப்பு சக்தியானது ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டமாய் இருந்து வருகிறது. வேறு எந்தப் பரிவர்த்தனைப் பண்டத்தையும் போன்றதே ஆயினும், இது ஒரு தனிக் குணதிசயம் பெற்ற பரிவர்த்தனைப் பண்டமாய் இருக்கிறது. அதாவது இது மதிப்பைத் தோற்றுவிக்கும், மதிப்பின் தோற்றுவாயாய் இருக்கும் தனிக் குணதிசயம் கொண்டதாகும். உண்மையில் இது, தக்கபடி உபயோகிக்கப்படும் பட்சத்தில், தன்னிடம் இருப்பதைக் காட்டிலும் கூடுதலான மதிப்பின் தோற்றுவாயாகிவிடும் தனிக் குணதிசயம் கொண்டதாகும். பொருளுற்பத்தியின் தற்போதைய நிலையில் மனித உழைப்பு சக்தியானது ஒரு நாளில், தன்னிடம் இருப்பதையும் தனக்காகச் செலவாவதையும்விட அதிகமான மதிப்பை உற்பத்தி செய்கிறது என்பது மட்டுமல்ல; ஒவ்வொரு புதிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பையும் தொடர்ந்து, ஒவ்வொரு புதிய தொழில் நுட்பச் சாதனையையும் தொடர்ந்து, அதன் அன்றாடச் செலவுக்கு அதிகமாய் அது அன்றாடம் உற்பத்தி செய்யும் இந்த உபரிப் பொருளானது அதிகரித்துச் செல்கிறது; ஆகவே தொழிலாளி தமது நாட் கூலியைத் திருப்பித்

தருவதற்காக வேலை செய்யும் வேலை நேரப் பகுதி குறைந்து செல்கிறது; இதன் விளைவாய், மறு புறத்தில், ஊதியம் எதுவுமின்றி முதலாளிக்கு அவர் தமது உழைப்பைத் தானமாய் வழங்க வேண்டியுள்ள வேலை நேரப் பகுதி அதிகரித்துச் செல்கிறது.

நமது இன்றையச் சமுதாயம் அனைத்தின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு இத்தகையதே: தொழிலாளி வர்க்கம் தான் எல்லா மதிப்புகளையும் உற்பத்தி செய்கிறது. ஏனெனில் மதிப்பு என்பது உழைப்பைக் குறிக்கும் மற்றொரு பெயரே ஆகும், நமது இன்றைய முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டத்தில் உள்ளடங்கிய சமூக வழியில் அவசியமான உழைப்பின் அளவைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டும் பெயரே ஆகும். ஆனால் தொழிலாளர்களால் உற்பத்தி செய்யப்படும் இந்த மதிப்புகள் தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்தமாய் இருக்கவில்லை. மூலப் பொருள்கள், இயந்திரங்கள், கருவிகள், காப்பு நிதிகள் ஆகியவற்றின் உடைமையாளர்களுக்கு, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உழைப்பு சக்தியை விலைக்கு வாங்குவதற்கு எவை வகை செய்கின்றனவோ அவற்றின் உடைமையாளர்களுக்கு அவை சொந்தமாய் இருக்கின்றன. ஆகவே தொழிலாளி வர்க்கம் தான் உற்பத்தி செய்யும் திரள் திரளான பொருள்களிலிருந்து ஒரு பகுதியை மட்டுமே திருப்பிப் பெறுகிறது. எஞ்சிய பகுதியை முதலாளித்துவ வர்க்கம் தன்னிடமே வைத்துக் கொண்டு விடுகிறது, அதிகம் போனால் நிலச்சுவான்களது வர்க்கத்துடன் பங்கிட்டுக் கொள்கிறது; இந்த எஞ்சிய பகுதி, மேலே நாம் கண்ணுற்றது போல ஒவ்வொரு புதிய கண்டுபிடிப்பையும் சாதனையையும் தொடர்ந்து மேலும் மேலும் பெரிதாகிச் செல்கிறது. ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குக் கிடைக்கும் பங்கானது (நபர் விகித அளவில் கணக்கிடுகையில்) மிக மெதுவாகவும், குறிப்பிடத்தக்கதாய் இல்லாத அளவிலும் தான் அதிகரிக்கிறது, அல்லது அதிகரிக்காமலும் இருக்கிறது, சிற்சில நிலைமைகளில் குறையவுங்கூட செய்கிறது.

ஆனால் மேலும் மேலும் கூடுதலான வேகத்தில்

ஒன்றுக்குப் பதில் ஒன்றாய் வந்து கொண்டிருக்கும் இந்தக் கண்டுபிடிப்புகளும் சாதனைகளும், இதன்முன் கண்டும் கேட்டு மிராத அளவுக்கு நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து செல்லும் இந்த மனித உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன், இறுதியில் ஒரு மோதலை உண்டாக்குகிறது; இன்றைய முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் மடிந்தொழியப் போகும் ஒரு மோதலை உண்டாக்குகிறது. ஒரு புறத்தில் அளவிட முடியாத செல்வங்களும், வாங்குவோரால் சமாளிக்க முடியாதபடி அபரிமிதமாய் அளவு கடந்துவிட்ட பொருள்களும் குவிய, மறுபுறத்தில் சமுதாயத்தின் மிகப் பெரும் பகுதியோர் பாட்டாளிகளாக்கப்பட்டு சூலித் தொழிலாளர்களாய் மாற்றப்படுகின்றனர், இக்காரணத்தால் இந்த அளவு கடந்த அபரிமிதப் பொருள்களைத் தமது உடைமையாக்கிக் கொள்ளும் வகையற்றோராக்கப்படுகின்றனர். அளவுமீறிய செல்வமுடைத்த ஒரு சிறு வர்க்கமாகவும், சொத்தில்லாத சூலித் தொழிலாளர்களது பெரிய வர்க்கமாகவும் சமுதாயம் பிளவுறுவதால், அது மிகப் பெருவாரியான உறுப்பினர்கள் மிகக் கொடிய இல்லாமையிலிருந்து சொற்ப அளவுக்கே காப்பு பெற, அல்லது சிறிதும் காப்பில்லாதோராய் இருக்க, தனது அளவு கடந்த அபரிமிதத்தாலேயே நெரித்துத் திணறடிக்கப்படும் ஒரு சமுதாயமாகிவிடுகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலை நாள்தோறும் மேலும் மேலும் அபத்தமாகியும் அதேபோதில் மேலும் மேலும் தேவையற்றதாகியும் வருகிறது. இந்த நிலை ஒழிக்கப்பட்டு ஆக வேண்டும், இது ஒழிக்கப்படவும் முடியும். தற்போதுள்ள வர்க்க வேறுபாடுகள் மறைந்து போய்—ஓரளவு நலக்குறைவு ஏற்படுவதாயினும் எப்படியும் தார்ப்பிகத் துறையில் மிகவும் மதிப்புடையதான ஒரு குறுகிய இடைக் காலப் பகுதிக்குப் பிற்பாடு—சமுதாயத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களிடமும் ஏற்கெனவே இருக்கும் பிரம்மாண்ட உற்பத்தி சக்திகளைத் திட்டமிட்ட முறையில் பயன்படுத்துவதன் மூலமும், மேலும் விரிவாக்கிச் செல்வதன் மூலமும், வேலை செய்வது எல்லோருக்கும் உரிய கடமையாவதன் மூலமும், பிழைப்புக்கான சாதனங்கள், வாழ்வைச் சுவைத்து இன்புறுவதற்கான சாதனங்கள், உட-

லுக்கும் உள்ளத்துக்கும் உரித்தான எல்லா ஆற்றல்களின் வளர்ச்சிக்கும் பயன்பாட்டுக்குமான சாதனங்கள், ஒத்த அளவிலும் மேலும் மேலும் கூடுதலான நிறைவுடனும் எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் படியான ஒரு புதிய சமூக அமைப்பைப் பெற முடியும். இந்தப் புதிய சமூக அமைப்பை வென்று கொள்ளத் தொழிலாளர்கள் மேன் மேலும் வைராக்கிய முடையோராகி வருகிறார்கள் என்பது மாகடலின் இரு புறங்களிலும் நாளைக்கு மே முதல்⁸ நாளன்றும், மே 3ஆம் நாளான ஞாயிறன்றும் பிரத்யட்சமாய் நிரூபித்துக் காட்டப்படும.

லண்டன், 1891 ஏப்ரல் 30

பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ்

1891 மே 13ல், *Vorwärts*,
இதழ் 109ன் அனுபந்தமாகவும்,
கார்ல் மார்க்ஸ். கூலியுழைப்பும்
மூலதனமும் (பெர்லின், 1891)
என்னும் பிரசுரத்திலும் வெளிவந்தது

கையெழுத்துப்
பிரதியின்படி. அச்சிடப்பட்டது.
ஜெர்மன் மொழி
யிலிருந்து மொழி
பெயர்க்கப்பட்டது

கூலியுழைப்பும் மூலதனமும்

தற்போது நடைபெறும் வர்க்கப் போராட்டங்களுக்கும் தேசியப் போராட்டங்களுக்கும் பொருளாயத அடிப்படையாய் இருக்கும் பொருளாதார உறவுகளை நாம் எடுத்துரைக்கவில்லை என்பதாய்ப் பல்வேறு தரப்புகளிலிருந்தும் நம்மைப் பற்றி குறை கூறியுள்ளனர். வேண்டுமென்றேதான் நாம் இந்த உறவுகளை, நேரடியாய் இவை அரசியல் மோதல்களில் வலிய முன்னிலைக்கு வந்தபோது மட்டும், சுருக்கமாய்க் குறிப்பிட்டுக் காட்டி வந்திருக்கின்றோம்.

யாவற்றிலும் தலையாய விவகாரமாய் இருந்தது எது வெனில், நடப்பு வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டத்தின் தடங்களை விவரித்துக் காட்டுவதுதான்; பிப்ரவரியின் விளைவாகவும் மார்ச்சின் விளைவாகவும் தொழிலாளி வர்க்கம் அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்ட அதே நேரத்தில் அதன் எதிராளிகளும்—அதாவது பிரான்சில் முதலாளித்துவக் குடியரசு வாதிகளும் ஐரோப்பா கண்டம் பூராவிலும் பிரபுத்துவ எதேச்சாதிகாரத்தை எதிர்த்துப் போராடிய முதலாளித்துவ, விவசாயி வர்க்கங்களும்—தோற்கடிக்கப்பட்டனர் என்பதையும், பிரான்சில் “நேர்மையான குடியரசு” பெற்ற வெற்றியானது பிப்ரவரிப் புரட்சியின் சங்கநாதத்தைக் கேட்டுச் சுதந்திரப் போர்கள் துவக்கிய தேசங்களுடைய வீழ்ச்சியையும் அதேபோது குறித்தது என்பதையும், முடிவில் புரட்சிகரத் தொழிலாளர்களுடைய தோல்வியைத் தொடர்ந்து ஐரோப்பாவானது மீண்டும் அதன் பழைய இரட்டை அடிமை நிலையாகிய ஆங்கிலோ-ரூஷ்ய அடிமை நிலைக்குச் சரிந்து விட்டது என்பதையும் நாம் ஏற்கெனவே கைவசம்

இருந்த வரலாற்று விவரப் பொருள்களைக் கொண்டும், மற்றும் அன்றாடம் புதிதாய் உருவாக்கப்படுகிறவற்றைக் கொண்டும் அனுபவவாத வழியில் நிரூபித்துக் காட்டுவது தான். பாரிசில் ஜூன் போராட்டம், வியென்னாவின் வீழ்ச்சி, 1848 நவம்பரில் பெர்லினது சோகக்கூத்து, போலந்தும் இத்தாலியும் ஹங்கேரியும் மேற்கொண்ட கடைசிக் கடும் பிரயத்தனங்கள், பட்டினி போடப் பட்டு அயர்லாந்து பணிய வைக்கப்பட்டது—இவைதாம் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் நடைபெற்ற ஐரோப்பிய வர்க்கப் போராட்டத்தைக் குணநிர்ணயம் செய்து காட்டிய பிரதான காரணக் கூறுகள்; இவற்றைக் கொண்டுதான் நாம் புரட்சிக் கொந்தளிப்பு ஒவ்வொன்றும், எவ்வளவுதான் அதன் குறிக்கோள் வர்க்கப் போராட்டத்திலிருந்து தூர விலகி இருப்பதாய்த் தோன்றிய போதிலும், புரட்சிகரத் தொழிலாளி வர்க்கம் வெற்றிவாகை சூடாதவரை தோல்வியுறவே செய்யுமென்றும், சமூகச் சீர்திருத்தம் ஒவ்வொன்றும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியும் பிரபுத்துவ எதிர்ப்புரட்சியும் உலகப் போர் ஒன்றில் பலப் பரிட்சை நடத்தாதவரை பகற் கனவாகவே இருக்குமென்றும் நிரூபித்துக் காட்டினோம். எதார்த்த உண்மையில் இருந்தது போலவே நம்முடைய விளக்கத்திலும் பெல்ஜியமும் சுவிட்சர்லாந்தும் மாபெரும் வரலாற்றுப் படக் காட்சியில் சோகமும் சிரிப்புமாய்க் கேலிச் சித்திரப் பாணியிலான படப் பிடிப்புகளாய் அமைந்தன. ஒன்று முதலாளித்துவ முடியரசுக்கு முன்மாதிரி அரசாகவும், மற்றொன்று முதலாளித்துவக் குடியரசுக்கு முன்மாதிரி அரசாகவும் இருக்கும் இவை, ஐரோப்பியப் புரட்சியிலிருந்தும் அதே போல வர்க்கப் போராட்டத்திலிருந்தும் சுயேச்சையாய் இருந்து வரும் அரசுகளாய்த் தம்மைக் கற்பனை செய்து கொள்கின்றன.

வர்க்கப் போராட்டமானது 1848ஆம் ஆண்டின் பிரம்மாண்ட அரசியல் வடிவங்களில் வளர்ச்சியுற்றதை நமது வாசகர்கள் கண்ணுற்றுள்ளதால், இனி பொருளாதார உறவுகளை, முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் அதன் வர்க்க ஆட்சிக்கும் மற்றும் தொழிலாளர்களுடைய அடிமை நிலைக்கும்

ஆதாரமாய் இருக்கும் இந்த உறவுகளை மேலும் நெருங்கிச் சென்று பரிசீலிக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.

மூன்று பெரும் பிரிவுகளில் நாம் எடுத்துரைக்கின்றோம்: 1) கூலி உழைப்புக்கும் மூலதனத்துக்குமுள்ள உறவு, தொழிலாளியின் அடிமை நிலையும் முதலாளியின் ஆதிக்கமும்; 2) தற்போதுள்ள அமைப்பில் நடுத்தர முதலாளித்துவ வர்க்கங்களும் விவசாயிக் குலத்தோர் எனப்படுவோரும் தவிர்க்க முடியாதபடி அழிவுறுதல்; 3) உலகச் சந்தையின் கொடுங்கோலமாய்க் கோலோச்சும் இங்கிலாந்தினால் பல்வேறு ஐரோப்பிய தேசங்களின் முதலாளித்துவ வர்க்கங்களும் வாணிப முறையில் கீழ்ப்படுத்தப்படுதலும் சுரண்டப்படுதலும்.

எமது கருத்துக்களைக் கூடுமான வரை எளிதாகவும் மிகப் பலரும் படிக்கத்தக்க விதத்திலும் எடுத்துரைக்க முயற்சி செய்வோம்; அரசியல் பொருளாதார அரிச்சுவடிப் பாடத்துக்குரிய கருத்துக்களுங்கூட தெரிந்திருப்பதாய்க் கொள்ளாமல் எடுத்துரைப்போம். தொழிலாளர்கள் படித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே எமது விருப்பம். தவிரவும் ஜெர்மனியில் மிக எளிய பொருளாதார உறவுகள் குறித்தும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு அறியாமையும் கருத்துக் குழப்பமும் நிலவுகின்றன—நடப்பு நிலை வரங்களின் காவலர்களாய் அங்கீகாரம் பெற்றவர்கள் முதல், சின்னூபின்னமாய்ப் பிளவுண்ட ஜெர்மனியில் ஆட்சி புரியும் முடியரசர்களையும்விட மிகுதியாய் இருந்து வரும் சோஷலிசச் செப்படி வித்தைக்காரர்கள், அங்கீகாரமில்லா அரசியல் மேதாவிகள் வரையிலாய், எல்லோரிடத்தும் நிலவுகின்றன.

ஆகவே, இப்பொழுது முதலாவது கேள்வியை எடுத்துக் கொள்கிறோம்:

கூலி என்பது என்ன?

அது நிர்ணயிக்கப்படுவது எப்படி?

தொழிலாளர்களிடம் “உங்களுக்குக் கிடைக்கும் கூலி எவ்வளவு?” என்று கேட்டால், “என்னுடைய முதலாளியிடமிருந்து எனக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு மார்க் கிடைக்கிறது” என்பார் ஒருவர்; “எனக்கு இரண்டு மார்க் கிடைக்கிறது” என்பார் வேறொருவர்; இப்படிப் பலரும் பல வித

மாய்ப் பதில் கூறுவர். அவரவரும் ஈடுபட்டிருக்கும் வெவ்வேறு தொழில்களுக்கு ஏற்ப, வெவ்வேறு தொகைகளைக் குறிப்பிடுவர்; குறிப்பிட்ட அளவு வேலையைச் செய்வதற்காக—உதாரணமாய், ஒரு கஜம் துணி நெய்வதற்காக, அல்லது ஓர் அச்சப் படிவத்துக்கு வேண்டிய அச்சகளைக் கோப்பதற்காக—தத்தமது முதலாளிகளிடமிருந்து இத் தொகைகளைப் பெறுவதாய்ச் சொல்வர். பதில்கள் பல விதமாய் இருப்பினும், ஒரு விஷயம் குறித்து இவர்கள் எல்லோருமே ஒத்துக் கொள்வார்கள்: குறிப்பிட்ட உழைப்பு நேரத்துக்காக, அல்லது உழைப்பால் உற்பத்தி செய்யப்படும் குறிப்பிட்ட அளவு பண்டத்துக்காக, முதலாளி அளிக்கும் பணத் தொகையே கூலி எனப்படுவது.

எனவே முதலாளி பணம் கொடுத்து இவர்களுடைய உழைப்பை வாங்குவதாய்த் தெரிகிறது. பணத்துக்காக இவர்கள் தமது உழைப்பை விற்கின்றனர். ஆனால் இது வெளித்தோற்றமே அன்றி உண்மையல்ல. உண்மையில் நடப்பது என்னவெனில், பணத்துக்காக இவர்கள் முதலாளியிடம் தமது உழைப்பு சக்தியை விற்கின்றனர். ஒரு நாள், வாரம், மாதம் இப்படி ஒரு கால அளவுக்கு இந்த உழைப்பு சக்தியை முதலாளி விலைக்கு வாங்குகிறார். இப்படி அதை விலைக்கு வாங்கிய பிறகு, வரையறுக்கப்பட்ட நேரத்துக்குத் தொழிலாளர்களை வேலை செய்ய வைப்பதன் மூலம் அவர் அதை உபயோகித்துக் கொள்கிறார். இவர்களுடைய உழைப்பு சக்தியை முதலாளி எவ்வளவு தொகை கொடுத்து வாங்கினாரோ அதே தொகைக்கு—உதாரணமாய் இரண்டு மார்க்குக்கு—அவர் இரண்டு இராத்தல் சர்க்கரை வாங்கியிருக்கலாம், அல்லது வேறு எந்த ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டத்திலும் குறிப்பிட்ட ஓர் அளவை வாங்கியிருக்கலாம். இரண்டு இராத்தல் சர்க்கரை வாங்குவதற்காக அவர் கொடுத்த இரண்டு மார்க் இரண்டு இராத்தல் சர்க்கரைக்குரிய விலை ஆகும். பன்னிரண்டு மணி நேர உபயோகத்துக்காக உழைப்பு சக்தியை வாங்க அவர் கொடுத்த இரண்டு மார்க்குதான் பன்னிரண்டு மணிநேர உழைப்புக்குரிய விலை ஆகும். ஆக, உழைப்பு சக்தியும் சர்க்கரையைப் போன்ற

ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டம் தான். முன்னது கடிகாரத்தைக் கொண்டு அளக்கப்படுகிறது, பின்னது துலாக்கோலைக் கொண்டு அளக்கப்படுகிறது.

தொழிலாளர்கள் தம்மிடமுள்ள பண்டமாகிய உழைப்பு சக்தியை முதலாளியிடமுள்ள பண்டமாகிய பணத்துக்காகப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்கின்றனர். இந்தப் பரிவர்த்தனை குறிப்பிட்ட ஒரு விகிதத்தில் நடந்தேறுகிறது. இவ்வளவு நேரம் உழைப்பு சக்தியை உபயோகித்துக் கொள்வதற்காக இவ்வளவு பணம். பன்னிரண்டு மணி நேர நெசவுக்காக இரண்டு மார்க். இரண்டு மார்க் என்பது, இரண்டு மார்க் குக்கு நான் வாங்கக் கூடிய ஏனைய எல்லாப் பண்டங்களையும் குறிப்பிடுகிறது அல்லவா? ஆகவே, உண்மையில் தொழிலாளி தமது பண்டமாகிய உழைப்பு சக்தியை எல்லா வகையான பிற பண்டங்களுக்காகப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்கிறார், குறிப்பிட்ட ஒரு விகிதத்தில் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்கிறார். முதலாளி அவருக்கு இரண்டு மார்க் கொடுத்ததன் மூலம், அவருடைய ஒரு நாள் உழைப்புக்குப் பரிவர்த்தனையாக இந்த அளவு இறைச்சியும், இந்த அளவு துணிமணியும், இந்த அளவு எரிபொருளும், விளக்கு வெளிச்சமும், இன்ன பிறவும் தந்துள்ளார். எனவே இரண்டு மார்க் என்பது பிற பண்டங்களுக்காக உழைப்பு சக்தி பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படும் விகிதத்தைக் குறிக்கிறது, அதாவது தொழிலாளியினுடைய உழைப்பு சக்தியின் பரிவர்த்தனை மதிப்பைக் குறிக்கிறது. ஒரு பண்டத்தின் பரிவர்த்தனை மதிப்பைப் பணமாய்க் கணித்துக் கூறுவோமாயின், அதுதான் அப்பண்டத்தின் விலை எனப்படுவது. கூலி என்பது உழைப்பின் விலையைக் குறிக்கும் ஒரு தனிப் பெயரேதான்; சாதாரணமாய் இது உழைப்பின் விலை என்று அழைக்கப்படுகிறது; மனித ஊனையும் இரத்தத்தையும் தவிர வேறு இருப்பிடம் இல்லாத இந்த விசேஷ வகைப் பண்டத்துக்குரிய விலைதான் இது.

யாராவது ஒரு தொழிலாளியை எடுத்துக் கொள்வோம். உதாரணமாய் ஒரு நெசவாளியை எடுத்துக் கொள்வோம். முதலாளி இந்த நெசவாளிக்குத் தறியும் நூலும் தருகிறார்.

இவற்றை வைத்துக் கொண்டு நெசவாளி வேலை செய்கிறார், நூல் துணியாய் மாற்றப்படுகிறது. முதலாளி இந்தத் துணியின் உடைமையாளராகி அதை விற்கின்றார், இருபது மார்க்குக்கு விற்பதாய் வைத்துக் கொள்வோம். நெசவாளிக்குக் கிடைக்கும் கூலியானது துணியில், இந்த இருபது மார்க்கில், அவருடைய உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளில் ஒரு பங்கையா குறிக்கிறது? இல்லவே இல்லை. துணி விற்பனை செய்யப்படுவதற்கு நெடுங் காலத்துக்கு முன்பே, ஏன் அது நெய்து முடிக்கப்படுவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே, நெசவாளி தமது கூலியைப் பெற்றுக் கொண்டுவிடுகிறார். ஆகவே முதலாளி இந்தத் துணியிலிருந்து தாம் பெறப்போகும் பணத்தைக் கொண்டு இந்தக் கூலியைத் தரவில்லை, ஏற்கெனவே தம் கையிருப்பிலுள்ள பணத்தைக் கொண்டு தான் தருகிறார். எப்படி தறியும் நூலும் முதலாளியால் நெசவாளிக்குத் தரப்பட்டவையே தவிர, நெசவாளி உற்பத்தி செய்த பொருள்கள் அல்லவோ, அதே போல தமது பண்டமாகிய உழைப்பு சக்திக்குப் பரிவர்த்தனையாய் நெசவாளி பெற்றுக் கொள்ளும் பண்டங்களும் அவர் உற்பத்தி செய்த பொருள்கள் அல்ல. அவருடைய முதலாளியின் துணியை வாங்குவோர் யாரும் இல்லாமற் போய், அதை விற்க முடியாமற் போகக் கூடும். இந்தத் துணியின் விற்பனையிலிருந்து கூலியின் தொகையுங்கூட முதலாளிக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடலாம். நெசவாளியின் கூலியுடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் லாபகரமாய் முதலாளி இந்தத் துணியை விற்பனை செய்வதும் சாத்தியமே. இவற்றுடன் எல்லாம் நெசவாளிக்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. முதலாளி தம் மிடமுள்ள செல்வத்தில், அதாவது தமது மூலதனத்தில், ஒரு பகுதியைக் கொண்டு நெசவாளியின் உழைப்பு சக்தியை விலைக்கு வாங்குகிறார்; மூலப் பொருளாகிய நூலையும் உழைப்புக் கருவியாகிய தறியையும் எப்படி அவர் தமது செல்வத்தில் பிறிதொரு பகுதியைக் கொண்டு வாங்கியுள்ளாரோ அதே போல நெசவாளியின் உழைப்பு சக்தியையும் வாங்குகிறார். இப்படி இவை யாவற்றையும் அவர் வாங்கிய பிற்பாடு—அவர் வாங்கியவற்றுள் துணியை உற்பத்தி செய்

வதற்குத் தேவையான உழைப்பு சக்தியும் அடங்கியிருக்கிறது — தமக்குச் சொந்தமான மூலப் பொருட்களையும் உழைப்புக் கருவிகளையும் கொண்டே அவர் உற்பத்தி செய்கிறார். ஏனெனில் இந்த உழைப்புக் கருவிகளில் இப்பொழுது நமது அருமை நெசவாளியும் ஒரு கருவியாய் உண்மையில் உள்ளடங்கிவிடுகிறார். நெசவுத் தறியைப் போலவே நமது நெசவாளியும் உற்பத்திப் பொருளிலோ, இப்பொருளுக்குக் கிடைக்கும் விலையிலோ பங்கு ஏதும் பெறுவதில்லை.

ஆக, கூலியானது தொழிலாளி உற்பத்தி செய்யும் பண்டத்தில் தொழிலாளிக்குரிய பங்கு அல்ல. ஏற்கெனவே இருந்து வரும் பண்டங்களில் எப்பகுதியைக் கொண்டு முதலாளி உற்பத்தித் திறனுள்ள குறிப்பிட்ட ஓர் அளவு உழைப்பு சக்தியைத் தனக்கு வாங்கிக் கொள்கிறாரோ, அப்பகுதியே கூலியாகும்.

உழைப்பு சக்தி என்பது இவ்விதம் அதன் உடைமையாளராகிய கூலித்தொழிலாளி, மூலதனத்துக்கு விற்பனை செய்யும் ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டமாகும். ஏன் அவர் இதை விற்பனை செய்கிறார்? உயிர் வாழ்வதற்காக.

ஆனால் உழைப்பு சக்தியின் பிரயோகம், அதாவது உழைப்பு, தொழிலாளியினுடைய உயிர்ச் செயற்பாடாகும், அவருடைய வாழ்வின் புலப்பாடாகும். தேவையான பிழைப்புச் சாதனங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு அவர் இந்த உயிர்ச் செயற்பாட்டை வேறொருவருக்கு விற்பனை செய்கின்றார். இவ்விதம் இந்த உயிர்ச் செயற்பாடு அவருக்குத் தாம் உயிர் வாழ்வதற்கு வகை செய்யும் ஒரு சாதனமாகிவிடுகிறது. உயிர் வாழும் பொருட்டு அவர் வேலை செய்கிறார். உழைப்பை அவர் தமது வாழ்வின் ஒரு பகுதியாகக்கூட கருதுவதில்லை, வாழ்வின் தியாகமாகவே கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. வேறொருவருக்குரியதாய் அவர் மாற்றித் தந்துவிட்ட ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டம் அது. எனவே அவருடைய செயற்பாட்டின் உற்பத்திப் பொருள் அவருடைய செயற்பாட்டின் குறிக்கோளாய் இருக்கவில்லை. அவர் தமக்காக உற்பத்தி செய்து கொள்வது அவர் நெய்யும் பட்டல், சுரங்கத்திலிருந்து அவர் வெட்டியெடுக்கும் தங்கம் அல்ல, அவர் கட்டியெழுப்பும் மாளிகை அல்ல. தமக்கு

அவர் உற்பத்தி செய்து கொள்வது கூலிதான், பட்டும் தங்கமும் மாளிகையும் அவருக்குக் குறிப்பிட்ட அளவுள்ள பிழைப்புச் சாதனங்களாய் — உதாரணமாய்ப் பருத்தி ஆடையும் சில செப்புக் காசுகளும் நிலவறையில் ஓர் உறை விடமுமாய் — குறுகித் தேய்ந்துவிடுகின்றன. பன்னிரண்டு மணி நேரத்துக்கு நெய்தோ, நூற்றோ, துளைத்தோ, கடைந்தோ, கட்டிடம் கட்டியோ, மண் வெட்டியோ, கல் உடைத்தோ, சுமை தூக்கியோ, வேறு வேலை செய்தோ வரும் தொழிலாளி—தமது இந்தப் பன்னிரண்டு மணி நேர நெசவு, நூற்பு, துளைப்பு, கடைசல், கட்டுமான, மண் வெட்டு அல்லது கல் உடைப்பு வேலையைத் தமது வாழ்வின் புலப்பாடாகவா, தமது வாழ்வாகவா கருதுகிறார்? இல்லை, மாறாக இந்தச் செயற்பாடு முடிவுற்ற பிறகுதான் உண்மையில் அவருக்கு வாழ்வு ஆரம்பமாகிறது; சாப்பாட்டு மேஜையில், மது விடுதியில், படுக்கையில் ஆரம்பமாகிறது. இந்தப் பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பானது நெசவு, நூற்பு, துளைப்பு முதலான வேலைகளின் வடிவில் அவருக்குச் சிறிதும் அர்த்தமற்றவையேதான்; சாப்பாட்டு மேஜைக்கு, மது விடுதிக்கு, படுக்கைக்கு அவரை அழைத்துச் செல்லும் ஊதியம் என்ற முறையில்தான் இந்த உழைப்பு அவருக்கு அர்த்தமுடையதாகிறது. பட்டுப் புழுவானது ஒரு புழுவாய்த் தொடர்ந்து ஜீவிக்கும் பொருட்டு நூற்றுக் கொண்டிருக்கு மாயின், முழுக்க முழுக்க அது ஒரு கூலித் தொழிலாளி ஆகிவிடும். உழைப்பு சக்தி எப்பொழுதுமே இப்படி ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டமாய் இருந்து வரவில்லை. உழைப்பு எப்பொழுதுமே கூலியுழைப்பாய், அதாவது சுதந்திர உழைப்பாய் இருந்து வரவில்லை. அடிமை தனது உழைப்பு சக்தியை அடிமையுடைமையாளரிடம் விற்கவில்லை—கானை மாடு தனது ஊழியத்தை எப்படி விவசாயிக்கு விற்பதில்லையோ அதே போல. அடிமை, அவனுடைய உழைப்பு சக்தியும் அடங்கலாய், அடிமையுடைமையாளனுக்கு என்றென்றுக்கு மாய் விற்கப்பட்டுவிட்டவன். அவன் ஓர் உடைமையாள னிடமிருந்து இன்னொருவனுக்குக் கை மாறிச் செல்லக் கூடிய ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டம். அவனே ஒரு பரிவர்த்தனைப்

பண்டமானவன், ஆகவே அவனுடைய உழைப்பு சக்தி அவனுடைய பரிவர்த்தனைப் பண்டமாய் இல்லை. பண்ணையடிமை தனது உழைப்பு சக்தியில் ஒரு பகுதியை மட்டுமே விற்பனை செய்கிறான். நிலத்தின் உடைமையாளனிடமிருந்து அவன் கூலி பெறுவதில்லை; நிலத்தின் உடைமையாளன்தான் அவனிடமிருந்து சுப்பம் பெறுவதாய்ச் சொல்ல வேண்டும்.

பண்ணையடிமை நிலத்துடன் இணைந்திருப்பவன்; இந்த நிலத்தில் விளையும் பொருள்களை அவன் இந்நிலத்தின் உடைமையாளனிடம் ஒப்படைத்துவிடுகிறான். சுதந்திர உழைப்பாளி இவ்வாறன்றி, தன்னை விற்பனை செய்து கொள்கிறான்; ஆம், சிறுகச் சிறுக விற்பனை செய்து கொள்கிறான். நாள் தோறும் தன் வாழ்வில் எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினைந்து மணி நேரத்தை அதிக விலை தருகிறவனுக்கு, மூலப் பொருள்களுக்கும் உழைப்புக் கருவிகளுக்கும் பிழைப்புச் சாதனங்களுக்கும் உடைமையாளனாய் இருப்பவனுக்கு, அதாவது முதலாளிக்கு விற்பனை செய்து கொள்கிறான். தொழிலாளி எந்த ஓர் உடைமையாளருக்கோ, நிலத்துக்கோ உரித்தாகி விடுவதில்லை; ஆனால் தொழிலாளியின் அன்றாட வாழ்வில் எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினைந்து மணி நேரம் அதை விலை கொடுத்து வாங்குகிறவருக்கு உரித்தாகிவிடுகின்றது. தொழிலாளி தாம் வேலை செய்து வரும் முதலாளியிடமிருந்து தாம் விரும்பும் போது விலகி வந்துவிடலாம். முதலாளியும் தாம் நினைக்கும்போது தொழிலாளியை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடலாம்; தொழிலாளியிடமிருந்து அவருக்கு லாபம் கிடைக்காமற்போனதும், அல்லது எதிர்பார்க்கப்படும் அளவுக்கு லாபம் கிடைக்காமற்போனதும் அவர் தொழிலாளியை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடுகிறார். ஆனால் தமது உழைப்பு சக்தியை விற்பனை செய்வதே பிழைப்புக்கான ஒரே ஆதாரமாய்க் கொண்டிருக்கும் தொழிலாளியால், தமது பிழைப்பைத் துறந்து கொண்டுவிடாமல், வாங்குவோரின் முழுவர்க்கத்திடமிருந்தும், அதாவது முதலாளித்துவ வர்க்கத்திடமிருந்து விலகி வந்து விட முடியாது. தொழிலாளி உரித்தாகியிருப்பது முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கே அல்லாது இந்த

அல்லது அந்த முதலாளிக்கல்ல. தம்மை விற்பனை செய்து கொள்வதுதான், அதாவது இந்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினினுள் வாங்குவோர் ஒருவரைத் தேடிக் கொள்வதுதான் தொழிலாளிக்குரிய செயலாகும்.

இனி, மூலதனத்துக்கும் கூலியுழைப்புக்குமுள்ள உறவை மேலும் நெருங்கிச் சென்று ஆராயுமுன், கூலியை நிர்ணயிக்கும் மிகவும் பொதுப்படையான உறவுகளைச் சுருக்கமாய் எடுத்துரைப்போம்.

கூலியானது மேலே நாம் கண்டது போல குறிப்பிட்ட ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டத்தின், அதாவது உழைப்பு சக்தியின் விலை ஆகும். ஆகவே ஏனைய ஒவ்வொரு பரிவர்த்தனைப் பண்டத்தின் விலையையும் நிர்ணயிக்கும் அதே விதிகளால் தான் கூலியும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. எனவே, ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டத்தின் விலை நிர்ணயிக்கப்படுவது எப்படி என்பதே இங்குள்ள கேள்வி.

எதைக் கொண்டு ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டத்தின் விலை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது?

வாங்குவோருக்கும் விற்போருக்கும் இடையிலான போட்டியைக் கொண்டு; கேட்புக்கும் சேர்ப்புக்குமுள்ள, தேவைக்கும் அளிப்புக்குமுள்ள உறவைக் கொண்டு. ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டத்தின் விலையை நிர்ணயம் செய்யும் போட்டியானது, மூன்று பக்கங்களைக் கொண்டது.

ஒரே பண்டத்தைப் பற்பல விற்பனையாளர்களும் விற்க முன்வருகின்றனர். பண்டங்களின் தரம் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கையில், மிகவும் குறைந்த விலைக்கு விற்க முன்வருகிறவர் நிச்சயமாய் ஏனையோரை களத்திலிருந்து விரட்டியடித்து விட்டு மிகவும் கூடுதலான அளவில் விற்பனை செய்வார். இவ்விதம் விற்பனையாளர்கள் விற்பனைக்காக, சந்தைக்காகத் தம்மிடையே போட்டியிட்டுக் கொள்கின்றனர். இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் விற்க, கூடுமான அளவுக்கு அதிகமாய் விற்க விரும்புகிறார்; முடியுமானால் ஏனைய விற்பனையாளர்களை ஒதுக்கிவிட்டு தாம் மட்டும் விற்க வேண்டு

மென்று விரும்புகிறார். எனவே ஒருவர் மற்றவரைவிட குறைவான விலைக்கு விற்கப் பார்க்கிறார். இதன் விளைவாய் விற்பனையாளர்களிடையே போட்டி ஏற்படுகிறது; இந்தப் போட்டி இவர்கள் விற்க முனையும் பண்டங்களின் விலையைத் தாழ்த்துகிறது.

ஆனால் வாங்குவோர் இடையிலும் போட்டி ஏற்படுகிறது; விற்பனைக்கு வரும் பண்டங்களின் விலையை இந்தப் போட்டி உயரும்படிச் செய்கிறது.

முடிவில் வாங்குவோருக்கும் விற்போருக்கும் இடையே போட்டி உண்டாகிறது. முன்னவர்கள் கூடுமான அளவுக்குக் குறைந்த விலைக்கு வாங்கவும், பின்னவர்கள் கூடுமான அளவுக்கு அதிகமான விலைக்கு விற்கவும் விரும்புகிறார்கள். வாங்குவோருக்கும் விற்போருக்கும் இடையிலான இந்தப் போட்டியின் விளைவு, போட்டி போடும் மேற்கூறிய இரு தரப்பினரும் தம்மிடையே கொண்டுள்ள உறவுநிலையைப் பொறுத்திருக்கிறது, அதாவது போட்டி எத்தரப்பாரிடம் வலுவாய் இருக்கிறது, வாங்குவோரின் படைவரிசையிலா, விற்போரின் படைவரிசையிலா என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது. தொழில் துறையானது இரண்டு படைவரிசைகளையும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராய்க் களம் புகச் செய்கிறது. அதேபோது ஒவ்வொரு படை வரிசையும் தனது அணிகளுக்குள்ளும், தனது படையாட்களுக்கு இடையிலும் போரிட்டுக் கொள்கிறது. எந்தப் படைவரிசையில் படையாட்கள் தம்முள் ஒருவரையொருவர் குறைந்த அளவுக்கு அடித்துக் கொள்கிறார்களோ, அந்தப் படைவரிசைதான் எதிராளியின் வரிசைமீது வெற்றி பெறுகிறது.

சந்தையில் 100 மூடை பருத்தியும், அதேபோது 1,000 மூடை பருத்தியை வாங்க விரும்புவோரும் இருப்பதாய் வைத்துக் கொள்வோம். ஆகவே இந்த உதாரணத்தில் தேவையானது அளிப்பைக் காட்டிலும் பத்து மடங்கு கூடுதலாய் இருக்கிறது. வாங்குவோரிடையே போட்டி மிகவும் பலமாய் இருக்கும்; நூறு மூடையில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு மூடையை, முடியுமானால் அவை யாவற்றையுமே, தாம் வாங்கிக் கொண்டுவிட விரும்புகிறார். இந்த உதாரணம்

மனம்போன போக்கில் அமைந்த ஒரு கற்பனையல்ல. வாணிப வரலாற்றில் பருத்திப் பயிர் பாழ்பட்டு ஒரு சில முதலாளிகள் கூட்டு சேர்ந்து கொண்டு நூறு மூடைகளையல்ல, உலகில் இருப்பிலுள்ள எல்லாப் பருத்தியையுமே வாங்க முயன்ற காலங்களைக் கண்டிருக்கிறோம். ஆகவே மேற்கூறிய உதாரணத்தில், வாங்க முனையும் ஒருவர் பருத்தி மூடை ஒன்றுக்கு ஒப்பளவில் மிக உயர்ந்த விலை கொடுக்க முன்வந்து ஏனையோரைக் களத்திலிருந்து விரட்டியடிக்க எத்தனிப்பார். பருத்தி விற்பனையாளர்கள் பகைப் படை வரிசையினரிடையே மிகவும் உக்கிரமான போராட்டம் நடைபெறுவதையும், தமது நூறு மூடைகளும் ஒன்று பாக்கியில்லாமல் விற்பனையாவது நிச்சயமாகிவிட்டதையும் காண்கின்றனர். தமது எதிராளிகள் ஒருவரோடொருவர் போட்டி போட்டுப் பருத்தியின் விலையை உயர்த்திச் செல்லும் ஒரு நேரத்தில், தம்மிடையே மோதல் மூண்டு விலை தாழ்த்தப் பட்டுவிடாதவாறு இவர்கள் கருத்துடன் கவனித்துக் கொள்வார்கள். விற்பனையாளர்களின் படை வரிசையில் இவ்விதம் திடுமென அமைதி குடிகொண்டு விடுகிறது. இவர்கள் எல்லோரும் ஒத்த மனத்தினராய் ஒன்றுபட்டு, வாங்குவோரின் எதிரே பரம சாதுக்களைப் போல கைகட்டிக் கொண்டு அமைதியாய் நிற்கின்றனர். ஆவலுடன் விடாப்பிடியாய் முன்வந்து வாங்க முனைவோர் அளிக்கக்கூடிய விலைகளுக்கும் திட்டவட்டமான வரம்புகள் உள்ளன, இல்லையேல் விற்பனையாளர்கள் கோரும் விலைகளுக்கு ஓர் எல்லையே இருக்காது.

ஆகவே பண்டத்தின் அளிப்பு அதன் தேவையைக் காட்டிலும் குறைவாய் இருக்குமாயின், விற்பனையாளர்களிடையே சிறிதளவே போட்டி ஏற்படுகிறது, அல்லது போட்டியே இல்லாமலும் போய்விடுகிறது. இந்தப் போட்டி எந்த அளவுக்குக் குறைவாகின்றதோ, அதே அளவுக்கு வாங்குவோரிடையிலான போட்டி அதிகரிக்கின்றது. விளைவு என்ன வெனில், பண்ட விலைகள் அதே விகிதத்தில் வெகுவாய் உயர்ந்து விடுகின்றன.

இதற்கு நேர்மாறான விளைவை உண்டாக்கும் நேர்

மாறான சந்தர்ப்பம் இதைக் காட்டிலும் அடிக்கடி ஏற்படுகிறது, இதை நன்கு அறிவோம். தேவைக்குக் கூடுதலாய்க் கணிச அளவு உபரியான அளிப்பு; விற்பனையாளர்களிடையே வெறித்தனமான போட்டா போட்டி; வாங்குவோர் பற்றாக்குறையாய் இருக்கும் நிலை; படுகேவலமான குறைந்த விலைகளில் பண்டங்கள் தீர்த்துக் கட்டப்படுதல்.

ஆனால் விலைகளின் ஏற்றம், வீழ்ச்சி என்பதன் பொருள் என்ன? உயர்ந்த விலை, குறைந்த விலை என்பதன் பொருள் என்ன? மணற் பொடியை உருப்பெருக்காடியில் வைத்துப் பரிசீலித்தால் உயரமாய்த் தெரிகிறது; மலையுடன் ஒப்பிடுகையில் கோபுரம் உயரத்தில் குறைவாய்த் தோன்றுகிறது. விலையானது அளிப்புக்கும் தேவைக்குமுள்ள உறவுநிலையால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்றால், அளிப்புக்கும் தேவைக்குமுள்ள உறவுநிலையை நிர்ணயிப்பது எது?

நாம் சந்திக்கும் முதலாவது முதலாளியிடம் கேட்டுப் பார்ப்போம். கணப் பொழுது கூட சிந்திக்காமல் மற்றொரு மகா அலெக்சாண்டரைப் போல உடனே அவர் இந்த இயக்க மறுப்பியல் முடிச்சைப் பெருக்கல் வாய்ப்பாட்டைக் கொண்டு வெட்டித் தள்ளிவிடுவார்.⁹ நான் விற்கும் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்ய எனக்கு 100 மார்க் செலவாகியிருந்தால், இந்தப் பண்டங்களை விற்பதன் மூலம் எனக்கு 110 மார்க் கிடைக்கிறதென்றால்—அந்த ஓராண்டுக்குள் கிடைப்பதாய்க் கொள்கிறேன்—அது நல்ல, நேர்மையான, நியாயமான லாபம் ஆயிற்றே என்று அவர் நம்மிடம் சொல்வார். ஆனால் இந்தப் பரிவர்த்தனையின் மூலம் 120 அல்லது 130 மார்க் கிடைக்குமாயின் அது உயர்ந்த லாபமாகும்; 200 மார்க்வரை கிடைத்தால் அது அசாதாரணமான, பிரம்மாண்ட லாபமாயிருக்கும். ஆகவே முதலாளிக்கு அவருடைய லாபத்தின் அளவையாய்ப் பயன்படுவது எது? அவருடைய பரிவர்த்தனைப் பண்டத்தின் உற்பத்திச் செலவுதான். இந்தப் பண்டத்துக்குப் பரிவர்த்தனையாய் இதைக் காட்டிலும் குறைவான செலவில் உற்பத்தியான குறிப்பிட்ட அளவுள்ள பிற பண்டங்களை அவர் பெறுவாராயின், நஷ்டமடைந்துவிடுகிறார். தமது பண்டத்துக்குப் பரிவர்த்தனையாய் இதைக்

காட்டிலும் அதிகச் செலவில் உற்பத்தியான குறிப்பிட்ட அளவுள்ள பிற பண்டங்களைப் பெறுவாராயின், லாபமடைகின்றார். அவர் தமது பண்டத்தின் பரிவர்த்தனை மதிப்பு எந்த அளவுக்குச் சுன்னத்தைக் காட்டிலும்—அதாவது உற்பத்திச் செலவைக் காட்டிலும்—அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ இருக்கிறது என்பதற்கு ஏற்ப லாபத்தின் ஏற்றத்தை யோ வீழ்ச்சியையோ கணக்கிடுகிறார்.

இவ்விதம் அளிப்புக்கும் தேவைக்குமுள்ள மாறுபடும் உறவுநிலையானது எப்படி ஒரு நேரம் விலை ஏற்றத்தையும் இன்றொரு நேரம் விலை வீழ்ச்சியையும், ஒரு நேரம் உயர்ந்த விலையையும் இன்றொரு நேரம் குறைந்த விலையையும் தோற்றுவிக்கிறது என்பதைக் காண்கிறோம். போதுமான அளிப்பு இல்லாததாலோ, தேவை அளவு மீறி அதிகரித்து விட்டதாலோ ஒரு பண்டத்தின் விலை கணிசமாய் உயருமாயின், அதே அளவுக்கு வேறொரு பண்டத்தின் விலை இன்றியமையாதவாறு விழுந்தே இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் எந்தப் பண்டத்துடனும் பிற பண்டங்கள் பரிவர்த்தனை செய்யப்படும் விகிதத்தை பண அளவில் குறிப்பதே அப்பண்டத்தின் விலையாகும். உதாரணமாய், ஒரு கஜம் பட்டுத் துணியின் விலை ஐந்து மார்க்கிலிருந்து ஆறு மார்க்காய் உயருமாயின், வெள்ளியின் விலை பட்டுத் துணியுடன் ஒப்பிடுகையில் விழுந்து விடுகிறது; இதே போல தமது பழைய விலைகளிலேயே இருந்துள்ள ஏனைய எல்லாப் பண்டங்களின் விலைகளும் பட்டுத் துணியுடன் ஒப்பிடுகையில் விழுந்துவிடுகின்றன. அதே அளவு பட்டுத் துணியைப் பெற முன்னிலும் அதிக அளவில் இந்தப் பிற பண்டங்களைப் பரிவர்த்தனையாய்த் தர வேண்டியதாகிறது. ஒரு பண்டத்தின் விலை உயர்ந்து செல்வதால் ஏற்படும் விளைவு என்ன? செழித்தோங்கும் இந்தத் தொழிற்கிளையினுள் திரளாய் மூலதனம் கொட்டப்படும்; சாதகநிலையிலுள்ள இந்தத் தொழிலரங்கில் சாதாரண அளவிலான லாபங்களே கிடைக்கும்படியான நிலைமை தோன்றுகிற வரை, அல்லது இன்னும் சரியாய்ச் சொல்வதெனில் அமித உற்பத்தியின் காரணமாய் இத்தொழிலரங்கின் உற்பத்திப் பொருள்களுடைய விலை உற்பத்திச் செலவுக்கும் கீழே சரிந்து

செல்லும் வரை மூலதனம் தொடர்ந்து பாய்ந்து கொண்டிருக்கும்.

இதற்கு மாறாய், ஒரு பண்டத்தின் விலை அதன் உற்பத்திச் செலவுக்கும் கீழே சரிந்துவிடுமாயின், அப்பண்டத்தின் உற்பத்தியிலிருந்து மூலதனம் வெளியே எடுக்கப்படும். காலத்துக்கு ஒவ்வாததாகிவிட்ட காரணத்தால் அழிந்தொழிய வேண்டிய தொழிற் கிளையாய் இருந்தாலன்றி, இத்தகைய ஒரு பண்டத்தின் உற்பத்தியானது, அதாவது அதன் அளிப்பானது, மூலதனம் வெளியே ஓடிச் செல்வதைத் தொடர்ந்து தேவைக்கு இசைவானதாகும் வரை, அதாவது பண்டத்தின் விலை உயர்ந்து மீண்டும் பண்டத்தின் உற்பத்திச் செலவுக்குச் சமனமாகும் வரை, அல்லது இன்னும் சரியாய்ச் சொல்வதெனில் அளிப்பானது தேவைக்கும் கீழே சரியும் வரை, அதாவது பண்டத்தின் விலை மீண்டும் அதன் உற்பத்திச் செலவுக்குக் கூடுதலாகும்படி உயரும் வரை, மேலும் மேலும் சுருங்கிச் செல்லும். ஏனெனில் எந்தப் பண்டத்தின் நடப்பு விலையும் எப்பொழுதும் அதன் உற்பத்திச் செலவுக்குக் கூடுதலாகவோ, அல்லது குறைவாகவோதான் இருந்து வருகிறது.

இவ்வாறு, மூலதனம் இடையறாது ஒரு தொழிலரங்கிலிருந்து இன்னொன்றுக்கு வருவதையும் செல்வதையும் காண்கிறோம். உயர்ந்த விலைகள் உள்வருதலையும், குறைந்த விலைகள் வெளிச்செல்லுதலையும் அதிகரிக்கச் செய்கின்றன.

இன்னொரு கண்ணோட்டத்திலிருந்து, எப்படி அளிப்பு மட்டுமின்றி தேவையும்கூட உற்பத்திச் செலவால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் விளக்கலாம். ஆனால் இது நம்முடைய விவாதப் பொருளிலிருந்து நம்மை நெடுந் தொலைவு விலகிச் செல்லும்படி வைத்துவிடும்.

அளிப்பு, தேவை இவற்றின் ஏற்றயிறக்கங்கள் எப்படி இடையறாது பண்டத்தின் விலையை உற்பத்திச் செலவுக்குத் திரும்பி வரச் செய்கின்றன என்பதை இப்பொழுது நாம் கவனித்தோம். பண்டத்தின் உண்மை விலை எப்பொழுதும் அப்பண்டத்தின் உற்பத்திச் செலவுக்குக் கூடுதலாகவோ, அல்லது குறைவாகவோ இருப்பது மெய்தான் என்றாலும், ஏற்றமும் இறக்கமும் எதிரெதிர் வழியில் ஒன்றையொன்று

சமனப்படுத்திக் கொண்டுவிடுகின்றன; இவ்விதம் குறிப்பிட்ட ஒரு காலப்பகுதியில், தொழில் துறையின் ஏற்றத்தையும் தணியையும் சேர்த்துக் கருதுகையில் பண்டங்கள் அவற்றின் உற்பத்திச் செலவுகளுக்கு ஏற்ப ஒன்றுக்கொன்று பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படுகின்றன, ஆகவே இப்பண்டங்களின் விலை இவற்றின் உற்பத்திச் செலவால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

விலையானது உற்பத்திச் செலவால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பதைப் பொருளியலாளர்களுடைய அர்த்தத்தில் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. பண்டங்களின் சராசரி விலை உற்பத்திச் செலவுக்குச் சமம், இது ஒரு விதி என்பதாய்ப் பொருளியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஏற்றம் இறக்கத்தாலும், இறக்கம் ஏற்றத்தாலும் சரிக்கட்டப்படும் இந்த அராஜக இயக்கத்தை அவர்கள் தற்செயலான நிகழ்வாய்க் கருதுகிறார்கள். இதே அளவு உரிமையுடன் ஏற்றயிறக்கங்களை விதியாகவும், விலையானது உற்பத்திச் செலவால் நிர்ணயிக்கப்படுவதைத் தற்செயலான நிகழ்வாகவும் கருத முடியும்—வேறு சில பொருளியலாளர்கள் உண்மையில் இவ்வாறே கருதியுமுள்ளனர். ஆனால் இந்த ஏற்றயிறக்கங்களை மேலும் நெருங்கிச் சென்று பார்க்கையில்—தம்முடன் படுபயங்கர நாசங்களைக் கொண்டு வந்து, பூகம்பங்களைப் போல முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தை அதன் அடித்தளங்களும் அடங்கலாய் ஆட்டிக் குலுக்குகின்றவை இவையேதான் என்பது தெரியும்—இந்த ஏற்றயிறக்கங்களின் போதுதான் விலைகள் உற்பத்திச் செலவினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. இந்த ஒழுங்கின்மையின் ஒட்டு மொத்த இயக்கம்தான் இதன் ஒழுங்காகும். இந்தத் தொழில் துறை அராஜகத்தின் போது, வட்டத்திலான இந்த இயக்கத்தின்போது, போட்டியானது ஓர் அதீத நிலையை மற்றோர் அதீத நிலையால் ஈடுகட்டுவதாய்ச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

ஆக, பண்டத்தின் விலை அப்பண்டத்தின் உற்பத்திச் செலவுக்குக் கூடுதலாய் உயரும் காலங்கள், அது உற்பத்திச் செலவுக்குக் கீழே சரியும் காலங்களாலும், இதற்கு எதிரான நிலைமையில் பின்னவை முன்னவையாலும் சரி

கட்டப்படும் படி, பண்ட விலையானது அப்பண்டத்தின் உற்பத்திச் செலவால் நிர்ணயிக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். ஆனால் இது தொழில் துறையின் குறிப்பிட்ட தனியொரு உற்பத்திப் பொருளுக்குப் பொருந்தாது, தொழிற் துறை முழுவதுக்கும் மட்டுமே பொருந்தும். ஆகவே தனிப்பட்ட ஒரு தொழிலதிபருக்கு இது பொருந்தாது, தொழிலதிபர்கள் அனைவரின் வர்க்கத்துக்கு மட்டுமே பொருந்தும்.

உற்பத்திச் செலவால் விலை நிர்ணயிக்கப்படுவதானது, ஒரு பண்டத்தின் உற்பத்திக்கு அவசியமான உழைப்பு நேரத்தால் விலை நிர்ணயிக்கப்படுவதற்குச் சமமாகும், ஏனெனில் உற்பத்திச் செலவில் உள்ளடங்கியவை எவையெனில்: 1) மூலப் பொருள்களும் உற்பத்திக் கருவிகளின் தேய்மானமும் — அதாவது, உற்பத்தி செய்யப்படுவதற்குக் குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பு நாட்கள் செலவாகின்றவையும், ஆகவே குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பு நேரத்தைக் குறிக்கின்றவையுமாகிய தொழில் துறை உற்பத்திப் பொருள்களும், 2) நேரடியான உழைப்பும் தான் (நேரம்தான் இந்த உழைப்பின் அளவையாகும்).

பொதுவில் பண்டங்களின் விலையை ஒழுங்கியக்கும் அதே பொது விதிகள்தாம், கூலியையும், அதாவது உழைப்பின் விலையையும் ஒழுங்கியக்குகின்றன.

கூலியின் ஏற்றமும் இறக்கமும், அளிப்புக்கும் தேவைக்கும் ஒப்ப, உழைப்பு சக்தியை வாங்குவோராகிய முதலாளிகளுக்கும் உழைப்பு சக்தியை விற்போராகிய தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான போட்டியின் திசைவழிக்கு ஒப்ப நடைபெறுகின்றன. பொதுவாய்க் கூலியின் ஏற்றயிறக்கங்கள் பண்டங்களது விலைகளின் ஏற்றயிறக்கங்களுக்கு ஏற்ப அமைகின்றன. ஆயினும் இந்த ஏற்றயிறக்கங்களின் வரம்புகளுக்குள், உழைப்பின் விலையானது உற்பத்திச் செலவால், அதாவது உழைப்பு சக்தியெனும் இந்தப் பண்டத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கு அவசியமான உழைப்பு நேரத்தால் நிர்ணயிக்கப்படும்.

அப்படியானால், உழைப்பு சக்தியின் உற்பத்திச் செலவு எவ்வளவு?

தொழிலாளி தொடர்ந்து ஒரு தொழிலாளியாய் இருக்கும்படி

பராமரிக்கப்படுவதற்கும், ஒரு தொழிலாளியாய் வளர்க்கப்படுவதற்கும் தேவையான செலவுதான் அது.

ஆகவே, எந்த ஒரு வேலைக்கும் தேவையான பயிற்சிக் காலம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு குறைவாய் இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு தொழிலாளியின் உற்பத்திச் செலவும் குறைந்து, தொழிலாளியின் உழைப்பினுடைய விலையும், அதாவது கூலியும் குறைவாகின்றது. வேலை பழகிக் கொள்வதற்குரிய பயிற்சிக் காலம் தேவைப்படாமல் தொழிலாளி உயிரோடு இருத்தல் மட்டுமே போதுமானதாயுள்ள தொழிற்கிளைகளில், அவருடைய உற்பத்திக்கு அவசியமான செலவு அவர் உயிர் வாழ்வதற்கும் வேலை செய்யும் ஆற்றலுடைய வராய் இருப்பதற்கும் அவசியமான பண்டங்களுக்கு அனேகமாய்ச் சமமாகிவிடுகின்றது. ஆகவே அவருடைய உழைப்பின் விலை, அவசியமான பிழைப்புச் சாதனங்களின் விலையால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிடும்.

எனினும் மற்றோர் அம்சமும் இங்கு இடம் பெறுகிறது.

தொழிலதிபர் தமது பண்டத்தின் உற்பத்திச் செலவையும், இவ்விதம் உற்பத்திப் பொருளின் விலையையும் கணக்கிடுகையில் உழைப்புக் கருவிகளுடைய தேய்மானத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்கிறார். உதாரணமாய், 1,000 மார்க் செலவு செய்து அவர் ஓர் இயந்திரத்தை வாங்குகிறார் என்றால், அந்த இயந்திரம் பத்து ஆண்டுகளில் தேய்ந்து போய் உபயோகமற்றதாகிவிடுகிறது என்றால், பத்து ஆண்டுகளின் முடிவில் இந்தத் தேய்ந்துபோன இயந்திரத்துக்குப் பதிலாய்ப் புதியது ஒன்றை வாங்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு, ஒவ்வொரு ஆண்டும் தனது பண்டங்களின் விலையுடன் 100 மார்க்கைக் கூட்டிக் கொள்கிறார். இதே போல, சாமானிய உழைப்பு சக்தியின் உற்பத்திச் செலவைக் கணக்கிடுகையில், தொழிலாளர்களது இனம் தன்னைத் தானே பெருகச் செய்து, தேய்ந்து போய் உபயோகமற்றவர்களாகும் தொழிலாளர்களுக்குப் பதில் புதியவர்களைத் தோற்றுவித்துக் கொள்வதற்கு வழி செய்யும் பொருட்டு புனருற்பத்திச் செலவையும் சேர்த்துக் கொண்டாக வேண்டும். இயந்திரத்தின் தேய்மானம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவது போலவே, இவ்விதம்

தொழிலாளியின் தேய்மானமும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஆகவே சாமானிய உழைப்பு சக்தியின் உற்பத்திச் செலவு என்பது தொழிலாளியின் வாழ்வுக்கும் புனருற்பத்திக்குமான செலவு ஆகும். வாழ்வுக்கும் புனருற்பத்திக்குமான இந்தச் செலவுதான் கூலி ஆகின்றது. இவ்வாறு நிர்ணயிக்கப் படும் கூலி குறைந்தபட்சக் கூலி என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்தக் குறைந்தபட்சக் கூலி, பொதுவாய் உற்பத்திச் செலவால் நிர்ணயிக்கப்படும் பண்டங்களது விலையைப் போலவே, இனம் அனைத்துக்கும் பொருந்துமே அன்றி, தனிப்பட்ட ஒருவருக்குப் பொருந்துவதல்ல. தனிப்பட்ட தொழிலாளர்கள், லட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்கள், வாழ்வதற்கும் தம்மைப் புனருற்பத்திச் செய்து கொள்வதற்கும் போதிய அளவு பெறுவதில்லை, ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கம் அனைத்துக்குமான கூலியானது அதன் ஏற்றயிறக்கங்களது வரம்புகளுக்குள் இந்த குறைந்தபட்ச மட்டத்தை அடைய முனைகிறது.

வேறு எந்தப் பண்டத்தின் விலையையும் போலவே கூலியையும் ஒழுங்கியக்கும் மிகவும் பொதுவான விதிகளை நாம் புரிந்து கொண்டுவிட்டதால், இனி நமது விவாதப் பொருளின் தனித்தனி விவரங்களைப் பரிசீலிக்கலாம்.

புதிய மூலப் பொருளையும் புதிய உழைப்புக் கருவிகளையும் புதிய பிழைப்புச் சாதனங்களையும் உற்பத்தி செய்வதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் மூலப் பொருள்களும் உழைப்புக் கருவிகளும் எல்லா வகையான பிழைப்புச் சாதனங்களும் அடங்கியதே மூலதனம். மூலதனத்தின் இந்த உள்ளடக்கக் கூறுகள் யாவும் உழைப்பால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவையாகும், உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருள்களாகும், சேமிக்கப்பட்ட உழைப்பாகும். புதிய பொருள் உற்பத்திக்கான ஒரு சாதனமாய்ப் பயன்படும் சேமிக்கப்பட்ட உழைப்புதான் மூலதனம் எனப்படுவது.

பொருளியலாளர்கள் இவ்வாறே கூறுகின்றனர்.

நீக்ரோ அடிமை என்பது யார்? கறுப்பு நிற இனத்தவராகிய ஒரு மனிதர். இப்படி ஒரு விளக்கம் கூறுவதும் ஒன்று தான், வேறு விதமாய்க் கூறுவதும் ஒன்றுதான்.

நீக்ரோ இனத்தவர் நீக்ரோ இனத்தவர்தான். குறிப்பிட்ட சில உறவுகளில் தான் அவர் அடிமையாகின்றார். பருத்தி நூற்பு ஜென்னியானது பருத்தி நூற்கும் இயந்திரமே ஆகும், குறிப்பிட்ட சில உறவுகளில் தான் அது மூலதனம் ஆகின்றது. இந்த உறவு முறைகளிலிருந்து தனியே துண்டிக்கப்பட்ட பின் அது மூலதனமாய் இருப்பதில்லை—எப்படி தங்கம் தானாகவே பணமாகிவிடுவதில்லையோ, அல்லது எப்படி சர்க்கரையே சர்க்கரையின் விலையாவதில்லையோ அதே போல.

பொருள் உற்பத்தியின் போது மனிதர்கள் இயற்கையின் மீது மட்டுமின்றி, தம்முள் ஒருவர்மீது ஒருவரும் செயல்படுகின்றனர். குறிப்பிட்ட வழியில் ஒத்துழைத்து, தமது செயற்பாடுகளைப் பரஸ்பரம் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்வதன் மூலம்தான் அவர்கள் பொருள் உற்பத்தி செய்கின்றனர். பொருள் உற்பத்தி செய்யும் பொருட்டு அவர்கள் தம்முள் குறிப்பிட்ட தொடர்புகளும் உறவுகளும் கொள்கின்றனர்; இந்தச் சமூகத் தொடர்புகளுக்கும் உறவுகளுக்கும் உட்பட்டே இயற்கை மீதான அவர்களது செயல் நடந்தேறுகிறது, அதாவது பொருள் உற்பத்தி நடைபெறுகிறது. உற்பத்தியாளர்கள் தம்முள் கொள்ளும் இந்தச் சமூக உறவுகள், தமது செயற்பாடுகளைப் பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டு பொருள் உற்பத்திச் செயல் முறை முழுவதிலும் அவர்கள் பங்கெடுத்துக் கொள்வதற்குரிய இந்த நிலைமைகள் இயல்பாகவே உற்பத்திச் சாதனங்களுடைய தன்மைக்கு ஏற்ப மாறுபடுகின்றன. புதிய போர்க் கருவிகளான துப்பாக்கிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து சேனையின் உள் ஒழுங்கமைப்பு முழுதுமே தவிர்க்க இயலாதபடி மாறி விட்டது; தனியாட்கள் ஒரு சேனையாய் அமைந்து சேனையாய்ச் செயல்படுவதற்கான உறவுநிலைகளும், வெவ்வேறு சேனைகளுக்கு இடையிலான உறவுகளும் மாற்றமடைந்தன.

இவ்விதம் உற்பத்திக்கான பொருளாயதச் சாதனங்களாகிய உற்பத்தி சக்திகள் மாற்றமடைந்து வளர்ச்சியுறுவதைத் தொடர்ந்து, தனியாட்கள் பொருள் உற்பத்தி செய்வதற்குரிய சமூக உறவுகளும், அதாவது உற்பத்தியின் சமூக உறவுகளும் மாற்றமடைகின்றன. உற்பத்தி உறவுகளின் ஒட்டு

மொத்தமே சமூக உறவுகள் எனப்படுபவை, சமுதாயம், இன்னும் குறிப்பாய் வரலாற்று வளர்ச்சியில் குறிப்பிட்ட ஒரு கட்டத்திலுள்ள சமுதாயம், தனக்கே உரித்தான தனியொரு குணமுடைய ஒரு சமுதாயம் எனப்படுவது. பண்டையச் சமுதாயம், பிரபுத்துவச் சமுதாயம், முதலாளித்துவச் சமுதாயம் ஆகியவை உற்பத்தி உறவுகளது இப்படிப்பட்ட ஒட்டு மொத்தங்களே ஆகும்; இவை ஒவ்வொன்றும் அதே போதில் மனிதகுல வரலாற்றில் தனியொரு வளர்ச்சிக் கட்டத்தைக் குறிக்கின்றது.

மூலதனமும் பொருளுற்பத்தியின் ஒரு சமூக உறவுதான். இது முதலாளித்துவ உற்பத்தி உறவாகும், முதலாளித்துவச் சமுதாயத்துக்குரிய உற்பத்தி உறவாகும். மூலதனத்தில் அடங்கியுள்ள பிழைப்புச் சாதனங்களும் உழைப்புக் கருவிகளும் மூலப் பொருள்களும் குறிப்பிட்ட சமூக நிலைமைகளில் தானே, குறிப்பிட்ட சமூக உறவுகளில்தானே உற்பத்தி செய்யப்பட்டு சேமிக்கப்படுகின்றன? குறிப்பிட்ட சமூக நிலைமைகளில்தானே, குறிப்பிட்ட சமூக உறவுகளில்தானே அவை புதிய உற்பத்திக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன? புதிய உற்பத்திக்காகப் பயன்படும் பொருள்களை இந்தக் குறிப்பிட்ட சமூகத் தன்மைதானே மூலதனமாய் மாற்றுகின்றது?

மூலதனமானது பிழைப்புச் சாதனங்களாலும் உழைப்புக் கருவிகளாலும் மூலப் பொருள்களாலும் மட்டும் ஆனதல்ல, உற்பத்திப் பொருள் வடிவுடையவற்றால் மட்டும் ஆனதல்ல, இதே அளவுக்குப் பரிவர்த்தனை மதிப்புகளாலும் ஆனதாகும். அதில் உள்ளடங்கிய எல்லாப் பொருள்களும் பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களாகும். ஆகவே மூலதனம் என்பது பொருள் வடிவிலான தொகை மட்டுமல்ல, அது பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களது, பரிவர்த்தனை மதிப்புகளது, சமூகப் பரிமாணங்களது தொகையும் ஆகும்.

மூலதனத்துள் கம்பளிக்குப் பதில் பருத்தியும், கோதுமைக்குப் பதில் அரிசியும், அல்லது ரயில் பாதைகளுக்குப் பதில் நீராவிக்கப்பல்களையும் வைப்பதாயினும், மூலதனத்தின் பருப்பொருளாகிய இந்தப் பருத்தியும் அரிசியும் நீராவிக்க

கப்பல்களும் முன்பு அதன் அடக்கப் பொருளாயிருந்த கம்பளியையும் கோதுமையையும் ரயில் பாதையையும் போல அதே பரிவர்த்தனை மதிப்பு கொண்டதாய் இருக்கும் வரை, இம்மூலதனம் மாற்றமின்றி அப்படியேதான் இருக்கிறது. மூலதனத்தில் கிஞ்சித்தும் மாற்றம் ஏற்படாமல் மூலதனத்தின் பருப்பொருள் இடையறாது மாறிக் கொண்டிருக்க முடியும்.

ஆனால் எந்த விதமான மூலதனமும் பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களாலான, அதாவது பரிவர்த்தனை மதிப்புகளாலான தொகைதான் என்றாலும், பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களாலாகிய, பரிவர்த்தனை மதிப்புகளாலாகிய ஒவ்வொரு தொகையும் மூலதனமாகிவிடுவதில்லை.

பரிவர்த்தனை மதிப்புகளாலான ஒவ்வொரு தொகையும் ஒரு பரிவர்த்தனை மதிப்புதான். தனித்தனி பரிவர்த்தனை மதிப்பு ஒவ்வொன்றும் பரிவர்த்தனை மதிப்புகளாலாகிய ஒரு தொகைதான். உதாரணமாய் 1,000 மார்க் பெறுமானமுள்ள ஒரு வீடு 1,000 மார்க் பரிவர்த்தனை மதிப்புடையதாகும். ஒரு ஃபெனிக் பெறுமானமுள்ள ஒரு காகிதத் துண்டானது ஒவ்வொரு பகுதியும் ஃபெனிக்கில் நூற்றில் ஒரு பாகமாகிய ஒரு நூறு பகுதிகளது பரிவர்த்தனை மதிப்புகளாகிய தொகையாகும். பிறவற்றுடன் பரிவர்த்தனை செய்யப்படக் கூடிய பொருள்கள்தான் பரிவர்த்தனைப் பண்டங்கள். அவை பரிவர்த்தனை செய்யப்படக் கூடிய குறிப்பிட்ட விகிதம்தான் அவற்றின் பரிவர்த்தனை மதிப்பு ஆகிறது, அல்லது இதையே பணத்தில் சொன்னால் அது அவற்றின் விலை ஆகிறது. இந்தப் பொருள்களின் அளவானது இவை பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களாய் இருக்கும் இந்தத் தன்மையிலோ, இவை பரிவர்த்தனை மதிப்பைக் குறிப்பனவாய் இருப்பதிலோ, குறிப்பிட்ட ஒரு விலையைப் பெற்றிருப்பதிலோ எந்த மாற்றத்தையும் உண்டாக்கிவிடுவதில்லை. மரமானது, அது பெரிதாயினும், சிறிதாயினும் மரமேதான். இரும்பை நாம் பிற பொருள்களுடன் அவுன்சுகளில் கணக்கிட்டுப் பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டாலும், அல்லது அந்தர்களில் கணக்கிட்டு பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டாலும், இரும்பு

பானது பரிவர்த்தனைப் பண்டமாய், பரிவர்த்தனை மதிப்பாய் இருக்கும் இந்தத் தன்மையில் இதனால் எதாவது வேறுபாடா ஏற்படுகிறது? ஒரு பரிவர்த்தனைப் பண்டம் அதன் அளவுக்கு ஏற்ப அதிகமான அல்லது குறைவான மதிப்புடையதாகிறது, உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த விலையுடையதாகிறது.

அப்படியானால், பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களது, பரிவர்த்தனை மதிப்பினது ஒரு தொகை மூலதனமாவது எப்படி?

தன்னை நேரடியான, உயிருள்ள உழைப்பு சக்தியுடன் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்வதன் மூலமாய், தன்னைச் சுயேச்சையான ஒரு சமூக சக்தியாய், அதாவது சமுதாயத்தில் ஒரு பகுதியின் சக்தியாய்ப் பேணிப் பாதுகாத்துக் கொண்டும் பெருகச் செய்து கொண்டும் செல்வதால். உழைப்பதற்குத் தனக்குள்ள ஆற்றலைத் தவிர வேறு உடைமை ஏதுமில்லாத ஒரு வர்க்கம் இருப்பது மூலதனத்துக்கு அத்தியாவசியமான ஒரு முன்தேவையாகும்.

சேமிக்கப்பட்டதும், கடந்த காலத்தியதும், பொருள் வடிவிலானதுமாகிய உழைப்பானது நேரடியான, உயிருள்ள உழைப்பின்மீது செலுத்தும் ஆதிக்கம்தான் சேமிக்கப்பட்ட உழைப்பை மூலதனமாய் மாற்றுகின்றது.

சேமிக்கப்பட்ட உழைப்பு புதிய உற்பத்திக்கான ஒரு சாதனமாய் உயிருள்ள உழைப்புக்குப் பயன்படுவதில் மூலதனம் அடங்கியிருக்கவில்லை. உயிருள்ள உழைப்பானது சேமிக்கப்பட்ட உழைப்பின் பரிவர்த்தனை மதிப்பு பேணிப் பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் பெருக்கிச் செல்லப்படுவதற்குமான ஒரு சாதனமாய்ப் பின்னதற்குப் பயன்படுவதில் தான் மூலதனம் அடங்கியிருக்கிறது.

முதலாளிக்கும் கூலித்தொழிலாளிக்கும் இடையிலான பரிவர்த்தனையில் நடைபெறுவது என்ன?

தொழிலாளி தமது உழைப்பு சக்திக்குப் பரிவர்த்தனையாய்ப் பிழைப்புச் சாதனங்கள் பெறுகிறார். ஆனால் முதலாளியோ தமது பிழைப்புச் சாதனங்களுக்குப் பரிவர்த்தனையாய்த் தொழிலாளியின் உழைப்பை, தொழிலாளியின் பொருள் உற்பத்தித் திறனுள்ள செயற்பாட்டை, தொழி

லாளி தாம் நுகர்வதைத் திருப்பித் தோற்றுவித்துத் தருவ தோடன்றி சேமிக்கப்பட்ட உழைப்புக்கு இதன்முன் அதனிடமிருந் ததைவிட கூடுதலான மதிப்பையும் அளித்திடும் ஆக்க சக்தியைப் பெறுகிறார். கைவசமுள்ள பிழைப்புச் சாதனங்களில் ஒரு பகு தியை முதலாளியிடமிருந்து தொழிலாளி பெற்றுக் கொள் கிறார். இந்தப் பிழைப்புச் சாதனங்களைத் தொழிலாளி எக் காரியத்துக்காகப் பயன்படுத்துகிறார்? உடனடி நுகர்வுக்காக. ஆனால் உழைப்புச் சாதனங்களை நான் நுகர்ந்து முடித்ததும், என்னை அவை உயிர் வாழச் செய்யும் அந்தக் காலத்தை நான் புதிய பிழைப்புச் சாதனங்களை உண்டாக்குவதற்காக, அதாவது நுகர்வின்போது நுகர்வினால் அழிக்கப்படும் மதிப்புகளினிடத் தில் புதிய மதிப்புகளை என் உழைப்பால் உண்டாக்கு வதற்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டாலன்றி, மீட்க முடி யாதவாறு அவற்றை நான் இழந்துவிடுகிறேன். ஆனால் இந்தப் புனிதப் புனருற்பத்தி சக்தியைத்தான், தொழிலாளி தாம் பெற்றுக் கொள்ளும் பிழைப்புச் சாதனங்களுக்குப் பரிவர்த்தனையாய் முதலாளியிடம் ஒப்படைத்துவிடுகிறார். ஆகவே தனக்குப் பயன்படாதவாறு அதை அவர் இழந்து விடுகிறார்.

ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்: குத்தகைச் சாகுபடியாளர் ஒருவர் தனது நாட் கூலியாளுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ஐந்து வெள்ளிக் குரோஷென் தருகிறார். இந்த ஐந்து வெள்ளிக் குரோஷெனுக்காகக் கூலியாள் பகல் முழுதும் சாகுபடியாளரின் நிலத்தில் வேலை செய்கிறார்; இவ்விதம் சாகுபடியாளருக்குப் பத்து வெள்ளிக் குரோஷென் கிடைக்கும்படிச் செய்கிறார். சாகுபடியாளர் நாட் கூலி யாளுக்குத் தாம் தர வேண்டியதை மீட்டுக் கொள்வ தோடுகூட ஒன்றுக்கு இரு மடங்காய்ப் பெற்றுக் கொள் கிறார். இவ்விதம் அவர் கூலியாளுக்குத் தரும் ஐந்து வெள்ளிக் குரோஷெனை பயனுள்ள, பொருளுற்பத்திக்குரிய முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டுவிடுகிறார், நுகர்ந்து கொண்டுவிடுகிறார். இந்த ஐந்து வெள்ளிக் குரோஷெனைக் கொண்டு அவர் அதைப் போல் இரு மடங்கு மதிப்புள்ள விவசாயப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து ஐந்து வெள்ளிக்

குரோஷெனைப் பத்து குரோஷெனாக்கித் தரும் கூலியாளது உழைப்பையும் சக்தியையும் வாங்கிக்கொள்கிறார். ஆனால் கூலியாள் இவ்வாறன்றி, தமது பொருளுற்பத்தி சக்திக்குப் பிரதியாய்—இந்த சக்தியால் கிடைக்கக்கூடிய பயனை விலை பேசி சாகுபடியாளரிடம் ஏற்கெனவே விற்றுவிட்டார்—ஐந்து வெள்ளிக் குரோஷெனைப் பெற்றுக்கொள்கிறார். இந்த ஐந்து வெள்ளிக் குரோஷெனைப் பிழைப்புச் சாதனங்களாய்ப் பரிவர்த்தனை செய்து இவற்றை அதிக வேகத்திலோ, குறைந்த வேகத்திலோ நுகர்ந்து தீர்த்துவிடுகிறார். இந்த ஐந்து வெள்ளிக் குரோஷென் இவ்வாறு இரு வழிகளில் நுகரப்படுகிறது: புனருற்பத்திக்குரிய முறையில் மூலதனத் தால் நுகரப்படுகிறது, எப்படியெனில் பத்து வெள்ளிக் குரோஷெனை உற்பத்தி செய்த உழைப்பு சக்திக்காக அது பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படுகிறது; உற்பத்தித் திறனில்லாத முறையில் தொழிலாளியால் நுகரப்படுகிறது, எப்படியெனில் இவற்றைப் பரிவர்த்தனை செய்து பெறப்படும் பிழைப்புச் சாதனங்கள் என்றென்றுக்குமாய் மறைந்து விடுகின்றன, சாகுபடியாளருடன் மீண்டும் இதே பரிவர்த்தனையில் ஈடுபட்டாலன்றி இந்த மதிப்பைத் திரும்பப் பெற முடியாது. இவ்வாறு மூலதனத்துக்கு முன்தேவை கூலியுழைப்பு; கூலி யுழைப்புக்கு முன்தேவை மூலதனம். ஒன்று மற்றொன்றின் முன்னிபந்தனையாய் அமைகிறது, ஒன்று மற்றொன்றைத் தோற்றுவிக்கிறது.

பஞ்சாலையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளி பருத்தித் துணிகளை மட்டும் தானே உற்பத்தி செய்கிறார்? இல்லை, மூலதனத்தையும் உற்பத்தி செய்கிறார். அவர் உற்பத்தி செய்யும் மதிப்புகள் திரும்பவும் புதிதாய் அவர் உழைப்பை ஆணையிட்டு அழைத்து அதைக் கொண்டு புதிய மதிப்புகளைத் தோற்றுவிக்கப் பயன்படுகின்றன.

மூலதனம் உழைப்பு சக்திக்காகத் தன்னைப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்வதன் மூலம்தான், கூலியுழைப்பைப் படைப்பித்துச் செயல்பட வைப்பதன் மூலம்தான் அதிகரித்துச் செல்ல முடியும். கூலித்தொழிலாளருடைய உழைப்பு சக்தி மூலதனத்தை அதிகரிக்கச் செய்வதன் மூலம்தான், தான்

எதற்கு அடிமையாய் இருக்கிறதோ அந்த சக்தியை மேலும் பலமுடையதாக்குவதன் மூலம்தான் மூலதனத்துக்காகத் தன்னைப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ள முடியும். எனவே மூலதனத்தின் அதிகரிப்பு பாட்டாளி வர்க்கத்தின், அதாவது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அதிகரிப்பு ஆகும்.

இவ்வாறு முதலாளியின் நலன்களும் தொழிலாளியின் நலன்களும் ஒருமித்துவிடுவதாய் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரும் அவர்களது பொருளியலாளர்களும் சாதிக்கின்றனர். மெய்தான்! மூலதனம் தொழிலாளியை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்ளாவிடில் தொழிலாளி அழிய வேண்டியதுதான். உழைப்பு சக்தியை மூலதனம் சுரண்டாவிடில் மூலதனம் அழிய வேண்டியதுதான். உழைப்பு சக்தியைச் சுரண்டும் பொருட்டு மூலதனம் அதை விலைக்கு வாங்கியாக வேண்டும். ஆகவே உற்பத்தியில் ஈடுபடும் மூலதனமானது, அதாவது உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனமானது எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு வேகமாய் அதிகரிக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு தொழில் துறை செழித்தோங்குகிறது, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தார் மேலும் மேலும் தம்மைச் செல்வந்தர்களாக்கிக் கொள்கின்றனர், தொழிலும் வாணிபமும் சிறப்புறுகின்றன, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு முதலாளிக்கு அதிகமான தொழிலாளர்கள் தேவைப்படுகின்றனர், அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிக விலைக்குத் தொழிலாளி தம்மை விற்றுக் கொள்ள முடிகிறது.

எனவே, உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனம் சாத்தியமான அளவுக்கு மிகவும் வேகமாய் வளர்ந்து பெருகுவதுதான் தொழிலாளருக்கு ஓரளவு உகந்த நிலைமை நிலவுவதற்குரிய அத்தியாவசிய நிபந்தனையாகும்.

ஆனால் உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனம் வளர்ந்து பெருகுவது எதைக் குறிக்கிறது? உயிருள்ள உழைப்பின் மீது சேமிக்கப்பட்ட உழைப்புக்குள்ள ஆதிக்கம் வளர்ந்து பெருகுவதைக் குறிக்கிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீது முதலாளித்துவ வர்க்கம் செலுத்தும் ஆதிக்கம் வளர்ந்து பெருகுவதைக் குறிக்கிறது. கூலியுழைப்பானது தன்மீது ஆட்சி செலுத்தும் ஏனையோரது செல்வத்தை, தனது பகை சக்தி

யான மூலதனத்தை உற்பத்தி செய்யுமாயின், திரும்பவும் புதிதாய்க் கூலியுழைப்பு தன்னை மூலதனத்தின் ஒரு பகுதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற, அதாவது மேலும் மேலும் வேகமான வளர்ச்சி இயக்கத்தினுள் திரும்பவும் புதிதாய் மூலதனத்தை உந்திவிடும் நெம்புகோலாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நிபந்தனையின் பேரில், இந்தப் பகை சக்தியிடமிருந்து அதற்கு உழைப்புச் சாதனங்கள், அதாவது பிழைப்புச் சாதனங்கள் திரும்பி வந்து சேரும்.

மூலதனத்தின் நலன்களும் தொழிலாளர்களிடையே நலன்களும் ஒருமித்துவிடுவதாய்க் கூறுவதானது, மூலதனமும் கூலியுழைப்பும் ஒரே உறவின் இரு பக்கங்களாகும் என்று கூறுவதாகுமே ஒழிய வேறல்ல. கொள்ளை வட்டிக்காரரும் ஊதாரியும் எப்படி ஒருவருக்கொருவர் நிபந்தனையாய் அமைகின்றனரோ அதே போல மூலதனமும் கூலியுழைப்பும் ஒன்றுக்கொன்று நிபந்தனையாய் அமைகின்றன.

கூலித்தொழிலாளி கூலித்தொழிலாளியாய் இருக்கும் வரை அவருடைய கதி மூலதனத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது. இவ்வளவுதான் தொழிலாளிக்கும் முதலாளிக்குமிடையே இருப்பதாய்ப் பெரிதாய் மெச்சிக் கொள்ளப்படும் ஒத்த நலன்.

மூலதனம் பெருகுமாயின் கூலியுழைப்பு பெருகிறது, கூலித்தொழிலாளர்களது எண்ணிக்கை உயருகிறது. சுருங்கக் கூறுவதெனில் மேலும் அதிக எண்ணிக்கையாளரின் மீது மூலதனத்தின் ஆதிக்கம் விரிந்து பரவுகிறது. மிகவும் சாதகமான சந்தர்ப்பத்தையே எடுத்துக் கொள்வோம்: உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனம் வளர்ந்து பெருகும் போது, உழைப்புக்கான தேவையும் வளர்ந்து பெருகிறது; ஆகவே உழைப்புக்குரிய விலையான கூலியும் உயருகிறது.

ஒரு வீடு பெரிதாகவோ, சிறிதாகவோ இருக்கலாம், சுற்றிலுமுள்ள வீடுகளும் அதே போல சிறிதாய் இருக்கும் வரை குடியிருப்புக்குரிய சமூகக் கோரிக்கைகள் யாவற்றையும் அது பூர்த்தி செய்கிறது. ஆனால் அந்தச் சிறிய வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய மாளிகை எழட்டும், உடனே அந்தச் சிறிய வீடு ஒரு குடிசையாய்க் குறுகிப் போய்விடுகிறது. அதன் சொந்தக்காரர் உரிமை கொண்டாடக் கூடியது

சொற்பம் தான், அல்லது எதுவும் இல்லை என்பதை இப் பொழுது அந்தச் சிறிய வீடு புலப்படுத்தும். நாகரிக முன்னேற்றத்தைத் தொடர்ந்து அது எவ்வளவுதான் உயரமாய் வளர்ந்திடினும், பக்கத்திலுள்ள பெரிய மாளிகையும் அதே அளவுக்கோ, இன்னுங்கூட அதிக அளவுக்கோ வளர்ந்து செல்லுமாயின், ஒப்பளவில் சிறிதாயிருக்கும் அந்த வீட்டில் இருப்பவர் மேலும் மேலும் நலங் குன்றி திருப்தியில்லாதவராகவும் அதன் நான்கு சுவர்களுக்குள் கட்டுண்டு நெரிக்கப்படுகிறவராகவும்தான் குறைபட்டுக் கொள்வார்.

கூலி குறிப்பிடத்தக்கவாறு உயர வேண்டுமாயின் உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனம் வேகமாய் வளர்வது அதற்குரிய முந்தேவையாகும். உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனத்தின் துரித வளர்ச்சி அதே அளவுக்குத் துரிதமாய்ச் செல்வத்தையும் ஆடம்பரத்தையும் சமூகத் தேவைகளையும் சமூக நுகர்வீன்பத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்கிறது. இவ்விதம் தொழிலாளியின் நுகர்வீன்பமும் அதிகரித்திருக்கிறது என்றலுங்கூட அதனால் உண்டாகும் சமூக மனநிறைவு, தொழிலாளிக்கு எட்டாதபடி மிகமிகக் கூடுதலாகிவிட்ட முதலாளியின் நுகர்வீன்பத்துடன் ஒப்பிடுகையிலும், பொதுவில் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி நிலையுடன் ஒப்பிடுகையிலும் குறைந்து விடுகிறது. நமது விருப்பங்களும் இன்பங்களும் சமுதாயத்திலிருந்தே எழுகின்றன; ஆகவே சமுதாயத்தைக் கொண்டே நாம் அவற்றை அளவிடுகிறோமே அல்லாது, அவற்றைப் பூர்த்தி செய்ய உதவும் பொருள்களைக் கொண்டல்ல. இவையாவும் சமூகத் தன்மை வாய்ந்தவையாய் இருப்பதால், இவை ஒப்பு இயல்புடையவையாகும்.

பொதுவில் கூலியானது, அதை நான் பரிவர்த்தனை செய்து பெறக் கூடிய பண்டங்களின் அளவால் மட்டும் நிர்ணயிக்கப்படுவதல்ல. அது பல்வேறு உறவுகளும் உள்ளடங்கியதாகும்.

தொழிலாளர்கள் தமது உழைப்பு சக்திக்காகப் பெற்றுக் கொள்வது முதலாவதாக குறிப்பிட்ட பணத்தொகையாகும். இந்தப் பண விலையால் மட்டுமா கூலி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது?

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் புழக்கத்தி லிருந்த தங்கமும் வெள்ளியும் அமெரிக்காவில் மேலும் செழு மையான, மேலும் சுலபமாய் வெட்டியெடுக்கப்படக்கூடிய சுரங்கங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதன் விளைவாய் அதிகரித்து விட்டன. எனவே பிற பண்டங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் தங்கமும் வெள்ளியும் மதிப்பில் குறைந்துவிட்டன. நாணய மாக்கப் பட்ட வெள்ளியில் தொழிலாளர்கள் தமது உழைப்பு சக்திக்காக முன்புபோல அதே தொகையையே பெற்றுக் கொண்டனர். அவர்களுடைய உழைப்பின் பண விலை மாற்ற மின்றி அப்படியே இருந்தது; ஆயினும் அவர்களுடைய கூலி குறைந்துவிட்டது; ஏனெனில் அதே அளவு வெள்ளியைப் பரிவர்த்தனை செய்து முன்னிலும் குறைவான அளவில் பிற பண்டங்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர். பதினாறாம் நூற்றாண் டில் மூலதனத்தின் வளர்ச்சியையும் முதலாளித்துவ வர்க் கத்தின் உதயத்தையும் ஊக்குவித்த நிலைமைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

இன்னொரு நிகழ்வை எடுத்துக் கொள்வோம். 1847ஆம் ஆண்டு குளிர் காலத்தில், அறுவடை குன்றியதால் மிகவும் அத்தியாவசியமான பிழைப்புச் சாதனங்களாகிய தானியங் களும் இறைச்சியும் வெண்ணெயும் பாலாடையும் பிறவும் வெகுவாய் விலை உயர்ந்துவிட்டன. தொழிலாளர்கள் தமது உழைப்பு சக்திக்காக முன்பு போல அதே பணத் தொகையைப் பெற்றதாய் வைத்துக் கொள்வோம். அவர் களுடைய கூலி குறைந்துவிடவில்லையா? நிச்சயமாகக் குறை யவே செய்தது. அதே அளவு பணத்துக்குப் பரிவர்த்தனை யாய்க் குறைந்த அளவு ரொட்டியும் இறைச்சியும் பிறவும் பெற்றுக் கொண்டனர். வெள்ளியின் மதிப்பு குன்றியதால் அல்ல, பிழைப்புச் சாதனங்களின் மதிப்பு ஏறிவிட்டதால் அவர்களுடைய கூலி குறைந்துவிட்டது.

முடிவில், உழைப்பின் பண விலை அப்படியே இருக்க, புதிய இயந்திரங்கள் பயன்படுத்தப்படுதல், சாதகமான பருவ நிலை, இத்தியாதி காரணங்களால் எல்லா விவசாயப் பண்டங்களும் தொழிற் பண்டங்களும் விலை குறைந்துவிடு வதாய் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதே அளவு பணத்துக்குத்

தொழிலாளர்கள் இப்பொழுது முன்னிலும் அதிகமாய் எல்லா வகைப் பண்டங்களையும் வாங்க முடிகிறது. ஆகவே, கூலியின் பண மதிப்பு மாறவில்லை என்பதால், அவர்களுடைய கூலி உயர்ந்துவிடுகிறது.

இவ்விதம் உழைப்பின் பண விலை, அதாவது பெயரளவிலான கூலி, உண்மைக் கூலியைக் குறிப்பதில்லை, அதாவது கூலிக்குப் பரிவர்த்தனையாய் உண்மையில் தரப்படும் பண்டங்களின் தொகுதியைக் குறிப்பதில்லை. ஆகவே கூலி உயர்வு அல்லது கூலிக் குறைவு என்பதாய்ப் பேசும் போது, நாம் உழைப்பின் பண விலையை மட்டும், பெயரளவிலான கூலியை மட்டும் நினைவில் கொண்டால் போதாது.

ஆனால் தொழிலாளி தன்னை முதலாளியிடம் விற்றுக் கொள்ளும் பணத் தொகையாகிய பெயரளவிலான கூலியுடனே, அல்லது இந்தப் பணத் தொகைக்குத் தொழிலாளி வாங்கிக் கொள்ளக் கூடிய பண்டங்களின் தொகுதியைக் குறிக்கும் உண்மைக் கூலியுடனே, கூலி என்பதில் உள்ளடங்கிய உறவுகள் தீர்ந்துவிடவில்லை.

யாவற்றுக்கும் முதலாய், கூலியானது முதலாளிக்குக் கிடைக்கும் ஆதாயத்துடன், லாபத்துடன் அதற்குள்ள உறவாலும்—ஒப்புநிலை, சார்புநிலை கூலியாலும்—நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

உண்மைக் கூலியானது உழைப்பின் விலையைப் பிற பண்டங்களின் விலையுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறது. ஒப்புநிலைக் கூலியானது இவ்வாறின்றி, உழைப்பால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட புதிய மதிப்பில் நேரடி உழைப்புக்குக் கிடைக்கும் பங்கைச் சேமிக்கப்பட்ட உழைப்புக்கு, அதாவது மூலதனத்துக்குக் கிடைக்கும் பங்குடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறது.

மேலே பக்கம் 14ல்* கூறினோம்: “கூலியானது தொழிலாளி உற்பத்தி செய்யும் பண்டத்தில் தொழிலாளிக்குரிய பங்கு அல்ல. ஏற்கெனவே இருந்து வரும் பண்டங்களில் எப்பகுதியைக் கொண்டு முதலாளி உற்பத்தித் திறனுள்ள

* இத்தொகுதியின் பக்கம் 29 பார்க்க.—ப-ர்.

குறிப்பிட்ட ஓர் அளவு உழைப்பு சக்தியைத் தனக்கு வாங்கிக் கொள்கிறாரோ, அப்பகுதியே கூலியாகும்''. ஆனால் முதலாளி இந்தக் கூலியை, தொழிலாளி உற்பத்தி செய்யும் பொருளை அவர் விற்கிறாரே அந்த விலையிலிருந்து திருப்பியெடுத்தாக வேண்டும். பொதுவாய், தான் செலவிடும் உற்பத்திச் செலவை அன்னியில் ஓர் உபரி, அதாவது லாபம், தனக்கு எஞ்சும் படி அவர் இந்தக் கூலியைத் திருப்பியெடுத்தாக வேண்டும். தொழிலாளியால் உற்பத்தி செய்யப்படும் பண்டங்களின் விற்பனை விலையானது முதலாளியைப் பொறுத்தவரை மூன்று பகுதிகளாய்ப் பிரிக்கப்படுகிறது: முதலாவது, அவரால் வாங்கித் தரப்படும் மூலப் பொருள்களின் விலையைத் திருப்பியெடுத்துக் கொள்வதற்கும், அவரால் வாங்கித் தரப்படும் கருவிகள், இயந்திரச் சாதனங்கள், ஏனைய உழைப்புச் சாதனங்கள் ஆகியவற்றின் தேய்மானத்தைத் திருப்பியெடுத்துக் கொள்வதற்குமுரிய பகுதி; இரண்டாவது, அவரால் தரப்படும் கூலியைத் திருப்பியெடுத்துக் கொள்வதற்குரிய பகுதி; மூன்றாவது, இறுதியில் எஞ்சும் உபரி, அதாவது முதலாளியின் லாபம். முதலாவது பகுதி ஏற்கெனவே இருந்து வரும் மதிப்புகளைத் திருப்பித் தருவதாய் மட்டும் இருக்க, கூலியைத் திருப்பியெடுப்பதற்கும் முதலாளியின் உபரியாகிய லாபத்திற்குமான பகுதிகள், மொத்தத்தில், தொழிலாளியின் உழைப்பால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு மூலப் பொருள்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட புதிய மதிப்பிலிருந்து எடுக்கப்படுகிறவை என்பது தெளிவு. இந்த அர்த்தத்தில் கூலியையும் லாபத்தையும் ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொருட்டு, இவை இரண்டையும் நாம் தொழிலாளியால் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருளில் கிடைக்கப் பெறும் பங்குகளாய்க் கருதலாம்.

உண்மைக் கூலி மாறாமல் அப்படியே இருக்கலாம், உயரவுங்கூடச் செய்யலாம், ஆயினும் அதேபோதில் ஒப்புநிலைக் கூலி குறைந்துவிடலாம். உதாரணமாய் பிழைப்புச் சாதனங்கள் யாவும் விலையில் மூன்றில் இரு பங்கு குறைந்துவிட, நாள் ஒன்றுக்கான கூலி மூன்றில் ஒரு பங்கே குறைவதாய், எடுத்துக்காட்டாய் மூன்று மார்க்கிலிருந்து இரண்டு மார்க்

காய்க் குறைவதாய் வைத்துக் கொள்வோம். தொழிலாளி முன்பு மூன்று மார்க்குகளைக் கொண்டு வாங்க முடிந்ததை விட அதிக அளவு பண்டங்களை இந்த இரண்டு மார்க்குகளைக் கொண்டு வாங்க முடிகிறது என்ற போதிலும், முதலாளியின் லாபத்துடன் ஒப்பிடுகையில் தொழிலாளியின் கூலி குறைந்து விட்டது. முதலாளியின் (உதாரணமாய், தொழிலதிபரின்) லாபம் ஒரு மார்க் அதிகரித்துள்ளது; அதாவது, தொழிலாளிக்கு அவர் தரும் முன்னிலும் குறைவான அளவு பரிவர்த்தனை மதிப்புகளைப் பெற்றுக் கொண்டு முன்னிலும் அதிகமான அளவு பரிவர்த்தனை மதிப்புகளைத் தொழிலாளி உற்பத்தி செய்து தந்தாக வேண்டும். உழைப்புக்குக் கிடைக்கும் பங்குடன் ஒப்பிடும்போது, மூலதனத்துக்குக் கிடைக்கும் பங்கு அதிகமாகிவிட்டது. சமூகச் செல்வம் மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்குமிடையே பங்கிட்டுக் கொள்ளப்படுவது, முன்னிலும் அசமத்துவமானதாகிவிட்டது. அதே அளவு மூலதனத்தைக் கொண்டு முதலாளி முன்னிலும் அதிக அளவு உழைப்பை வாங்கிச் செயல்பட வைக்க முடிகிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீது முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்குள்ள ஆதிக்கம் வளர்ந்து அதிகரித்துவிட்டது; தொழிலாளியின் சமூக நிலை மேலும் மோசமாகிவிட்டது, அதாவது முதலாளியினுடையதைவிட மேலும் ஒரு படி தாழ்ந்துவிட்டது.

அப்படியானால், கூலி, லாபம் இவற்றின் எதிரெதிர் தொடர்பிலான உறவில் இவற்றின் ஏற்றத்தையும் இறக்கத்தையும் நிர்ணயிக்கும் பொது விதி எது?

இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று தலைகீழ் விகிதமுடையனவாய் இருக்கின்றன. உழைப்பின் பங்காகிய கூலி குறைந்து இறங்கும் அதே விகிதத்தில் மூலதனத்தின் பங்காகிய லாபம் உயர்ந்து ஏறுகிறது; எதிர்மாறாய் லாபம் குறைந்து இறங்கும் அதே விகிதத்தில் கூலி உயர்ந்து ஏறுகிறது. கூலி எந்த அளவுக்குக் குறைகிறதோ அந்த அளவுக்கு லாபம் உயருகிறது, கூலி எந்த அளவுக்கு உயருகிறதோ அந்த அளவுக்கு லாபம் குறைகிறது.

இங்கே ஓர் ஆட்சேபனை எழுப்பப்படலாம்: முதலாளி தமக்குச் சொந்தமாயுள்ள உற்பத்திப் பொருள்களைத் தமக்குச் சாதகமான முறையில் பிற முதலாளிகளுடன் பரி

வர்த்தனை செய்து கொள்வதாலும், புதிய சந்தைகள் திறக்கப் படுவதன் விளைவாகவோ பழைய சந்தைகளில் சொற்ப காலத்துக்குத் தேவை அதிகரிப்பதன் விளைவாகவோ தமது பண்டங்களுக்குத் தேவை அதிகமாவதாலும் இன்ன பிறவற்றாலும் லாபம் பெறக்கூடும்; ஆகவே முதலாளியின் லாபம் கூலியின், உழைப்பு சக்தியினுடைய பரிவர்த்தனை மதிப்பின் ஏற்றத்தையோ இறக்கத்தையோ சாராமலே, பிற முதலாளிகளை முந்திக் கொண்டு முன்செல்வதன் மூலம் அதிகரிக்க முடியும், அல்லது உழைப்புக் கருவிகளில் ஏற்படும் மேம்பாடு, இயற்கை சக்திகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கான புதிய வழி போன்ற காரணங்களாலும் முதலாளியின் லாபம் அதிகரிக்க முடியும் என்பதாய் ஆட்சேபணை எழுப்பப்படலாம்.

முதலாவதாக, எதிர்த் திசையிலிருந்து ஏற்படுவதாயினும் கூட விளைவு எப்படியும் ஒன்றேதான் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டும். லாபம் உயர்ந்ததற்குக் கூலி குறைந்தது காரணமல்ல என்பது மெய்தான் என்றாலும், லாபம் உயர்ந்ததன் காரணத்தால் கூலி குறைந்துவிடுகிறது. ஏனையோரின் அதே அளவு உழைப்பைக் கொண்டு, முதலாளி அதிக அளவிலான பரிவர்த்தனை மதிப்புகளைப் பெற்றுக் கொண்டுவிடுகிறார்; ஆனால் இதற்காக அவர் உழைப்புக்கு அதிக விலை கொடுக்கவில்லை. ஆகவே உழைப்பால் முதலாளிக்குக் கிடைக்கும் நிகர லாபத்துக்கு ஒப்புவித அளவில் உழைப்புக்கு அளிக்கப்படுவது குறைவாகிவிடுகிறது.

அதோடுகூட, பண்டங்களின் விலைகளில் ஏற்றயிறக்கங்கள் ஏற்பட்டாலுங்கூட, ஒவ்வொரு பண்டத்தின் சராசரி விலையானது, அதாவது பிற பண்டங்களுடன் அது பரிவர்த்தனை செய்யப்படும் விகிதமானது, அந்தப் பண்டத்தின் உற்பத்திச் செலவால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பதை நினைவுபடுத்துகின்றோம். எனவே முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினுள் ஒருவரையொருவர் முந்திக் கொண்டு முன்செல்லும் நிகழ்வுகள் இன்றியமையாதவாறு தம்மைச் சரிகட்டிக் கொண்டு விடுகின்றன. இயந்திரச் சாதனங்களில் ஏற்படும் மேம்பாடும் பொருளுற்பத்தியில் இயற்கை சக்திகளது பயன்பாட்டுக்

கான புது வழியும் அதே அளவு உழைப்பையும் மூலதனத்தையும் கொண்டு குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்துக்குள் அதிக அளவிலான உற்பத்திப் பொருள்களைத் தயாரித்துக் கொள்ள வகை செய்கின்றனவே அல்லாது, எவ்விதத்திலும் அதிக அளவிலான பரிவர்த்தனை மதிப்புகளைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ள வகை செய்வதில்லை. நூற்பு ஜென்னியைப் பயன்படுத்துவதன்மூலம், இது கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு உற்பத்தி செய்யப் பட்டதைக் காட்டிலும் ஒரு மணி நேரத்தில் இரு மடங்கான நூலை, உதாரணமாய் ஐம்பதுக்குப் பதிலாய் நூறு இராத்தல் நூலை நான் உற்பத்தி செய்ய முடிகிறதெனில், நாளடைவில் இந்த நூறு இராத்தல் நூலுக்குப் பரிவர்த்தனையாய் முன்பு ஐம்பது இராத்தல் நூலுக்காகப் பெற்றதற்குச் சமமான அளவிலேதான் பிற பண்டங்களைப் பெற முடியும்; ஏனெனில் உற்பத்திச் செலவு சரிபாதியாய்க் குறைந்துவிட்டது, அதாவது அதே செலவில் முன்னிலும் இரு மடங்கான நூலை இப்பொழுது நான் தயாரித்தளிக்க முடிகிறது.

முடிவில், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தார், குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்தோராயினும் சரி, அனைத்து உலகச் சந்தையைச் சேர்ந்தோராயினும் சரி, பொருளுற்பத்தியின் நிகர லாபத்தை எந்த விகிதத்தில் தம்முள் பங்கிட்டுக் கொண்ட போதிலும், இந்த நிகர லாபத்தின் மொத்த அளவு சேமிக்கப்பட்ட உழைப்பானது ஒட்டுமொத்தத்தில் நேரடி உழைப்பால் பெருகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் அதே அளவுள்ளதாகவே எப்பொழுதும் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த மொத்த அளவு, உழைப்பானது, மூலதனத்தைப் பெருகச்செய்யும் அதே விகிதத்தில்தான், அதாவது கூலியுடன் ஒப்பிடுகையில் லாபம் உயர்ந்து செல்லும் அதே விகிதத்தில்தான் அதிகரிக்கின்றது.

ஆகவே, மூலதனத்துக்கும் கூலியுழைப்புக்குமாகிய உறவின் வரம்புகளுக்குள்ளேயே இருப்பதாயினும் கூட, மூலதனத்தின் நலன்களும் கூலியுழைப்பின் நலன்களும் நேர் விரோதமானவை என்பதைக் காண்கிறோம்.

மூலதனம் விரைவாய் அதிகரிப்பது லாபம் விரைவாய்

அதிகரிப்பதற்குச் சமமாகும். உழைப்பின் விலை, ஒப்புநிலைக் கூலி அதே அளவுக்கு விரைவாய் குறையுமானால்தான் லாபம் விரைவாய் அதிகரிக்க முடியும். பெயரளவிலான கூலியுடன் கூடவே, அதாவது உழைப்பின் பண மதிப்புடன் கூடவே உண்மைக் கூலியும் உயர்ந்த போதிலும், லாபத்தைப் போல் அதே விகிதத்தில் உயராமல் இருக்குமாயின், ஒப்பு நிலைக் கூலி குறைய முடியும். உதாரணமாய், தொழிலும் வாணிபமும் விறுவிறுப்பாய் இருக்கும் காலங்களில் கூலி ஐந்து சதவீதமும் அதேபோது லாபம் முப்பது சதவீதமும் உயருமாயின், சார்புநிலையிலான, அதாவது ஒப்புநிலையிலான கூலி குறைந்துள்ளதே அன்றி அதிகரித்துவிடவில்லை.

இவ்விதம் மூலதனம் அதிவேகமாய் வளர்வதைத் தொடர்ந்து தொழிலாளியின் வருவாய் அதிகரிக்கிறதெனில், தொழிலாளியை முதலாளியிடமிருந்து பிரித்திடும் சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வும் அதேபோது அதிகரிக்கிறது; உழைப்பின் மீது மூலதனத்துக்குள்ள ஆதிக்கமும், உழைப்பானது மூலதனத்தைச் சார்ந்திருந்து கீழ்ப்படிய வேண்டியுள்ள நிலையும் அதேபோது அதிகரிக்கின்றன.

மூலதனத்தின் விரைவான வளர்ச்சியில் தொழிலாளிக்கு அக்கறை இருப்பதாய்ச் சொல்வது, தொழிலாளி ஏனையோரின் செல்வத்தை மேலும் மேலும் விரைவாய் அதிகரிக்கச் செய்வதைத் தொடர்ந்து தொழிலாளிக்குக் கிடைக்கும் கவளங்கள் பெரிதாகிச் செல்லுமென்றும், வேலையில் அமர்த்தப்படக்கூடியோரும் தோற்றுவிக்கப்படக் கூடியோருமான தொழிலாளர்களுடைய எண்ணிக்கை உயர உயர மூலதனத்தை அண்டிப் பிழைக்க வேண்டிய அடிமைகளின் திரள் மேலும் மேலும் அதிகரிக்க முடியுமென்றும் சொல்வதாகுமே அன்றி வேறு ஒன்றுமில்லை.

இவ்வாறு நாம் தெளிவாய்க் காண்பது என்னவெனில்: தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு மிகவும் சாதகமான சூழ்நிலையைக் குறிப்பதாயுள்ள சாத்தியமான அளவுக்கு மிகவும் விரைவான மூலதன வளர்ச்சியுங்கூட, எவ்வளவுதான் அது தொழிலாளியினுடைய பொருளாயத வாழ்நிலையை மேம்படுத்திய போதிலும், தொழிலாளியின் நலன்களுக்கும் முதலாளித்துவ

வர்க்கத்தாரின், முதலாளிகளின் நலன்களுக்குமுள்ள பகைமையை நீக்கிவிடவில்லை. லாபமும் கூலியும் முன்பு போலவே தலைகீழ் விசிதத்தில்தான் இருக்கின்றன.

மூலதனம் விரைவாய் வளருமாயின், கூலியும் உயரலாம் என்றாலும், மூலதனத்துக்குக் கிடைக்கும் லாபம் ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு மிகவும் விரைவாய் உயருகிறது. தொழிலாளியின் பொருளாயத நிலை மேம்பட்டிருக்கின்றது, ஆனால் தொழிலாளியின் சமூக நிலையை விலையாய்க் கொடுத்துதான் மேம்பட்டிருக்கின்றது. தொழிலாளியை முதலாளியிடமிருந்து பிரித்திடும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வு மேலும் பெரிதாகி விடுகிறது.

முடிவில்:

உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனம் சாத்தியமான அளவுக்கு மிகவும் விரைவாய் வளர்வதே கூலியுழைப்புக்கு மிகவும் சாதகமான நிலைமையாகுமெனக் கூறுவதானது, தொழிலாளி வர்க்கம் தனக்குப் பகையான சக்தியை, தனக்குச் சொந்த மாயில்லாமல் தன்மீது ஆதிக்கம் புரியும் செல்வத்தை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகரிக்கச் செய்து பெருக்குகிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு சாதகமான நிலைமைகளில் கூலியுழைப்பு புதிதாய் முதலாளித்துவச் செல்வத்தை அதிகரித்துச் செல்வதற்கு, மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்தை ஓங்கச் செய்வதற்கு, முதலாளித்துவ வர்க்கம் அதற்குக் கட்டுப்போட்டு தன்னுடன் இழுத்துச் செல்லப் பயன்படுத்தும் தங்கச் சங்கிலிகளைக் கூலியுழைப்பு தனக்குத் தயாரித்துக் கொள்வதோடு திருப்தியடைவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறது என்று கூறுவதாகுமே அன்றி வேறல்ல.

உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனத்தின் வளர்ச்சியும் கூலி உயர்வும் முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர்கள் சாதிப்பது போல அப்படிப் பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்றிணைந்தா இருக்கின்றன? அவர்களுடைய பேச்சை நாம் நம்பிவிடக் கூடாது. மூலதனம் கொழுக்கக் கொழுக்க, அதன் அடிமைக்கு மேலும் மேலும் நல்ல தீனி கிடைக்கும் என்பதாய் அவர்கள் கூறுவதையும் கூட நாம் நம்பக் கூடாது. தமது ஆடம்பரப் படாடோபங்களை வெளிப்படக் காட்டிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும்

பிரபுத்துவக் கோமாள்களுடைய தப்பெண்ணங்கள் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரிடம் இருக்கவில்லை, ஏனெனில் இவர்கள் அறிவொளி பெற்றவர்கள், கெட்டிக்காரத் தனமாய்க் கணக்கிட்டு வேலை செய்கிறவர்கள். முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் வாழ்நிலைமைகள் அவர்களைக் கணக்கிட்டு வேலை செய்யும்படிக் கட்டாயப்படுத்துகின்றன.

ஆகவே நாம் மேலும் நெருங்கிச் சென்று பரிசீலிக்க வேண்டும்:

உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனத்தின் வளர்ச்சியால் கூலியில் ஏற்படும் விளைவு என்ன?

முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தின் உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனம் ஓட்டுமொத்த அளவில் வளருமாயின், உழைப்பின் சேமிப்பில் மேலும் பன்முக அதிகரிப்பு ஏற்படுகின்றது. எண்ணிக்கையிலும் பரிமாணத்திலும் மூலதனங்கள் அதிகரிக்கின்றன. மூலதனங்களது எண்ணிக்கைப் பெருக்கமானது, முதலாளிகளிடையிலான போட்டியை அதிகரிக்கச் செய்கிறது. மூலதனங்களது பரிமாணப் பெருக்கமானது, மேலும் பிரம்மாண்டப் போர்க் கருவிகள் கொண்டு வலிமை வாய்ந்த உழைப்புச் சேனைகளைத் தொழில் துறைப் போர்க்களத்தினுள் கொண்டு வருவதற்குரிய வாய்ப்புக்களை அளித்திடுகிறது.

மேலும் மலிவான விலைக்கு விற்பதன் மூலம்தான் ஒரு முதலாளி இன்னொருவரை அரங்கிலிருந்து விரட்டியடித்து அவருடைய மூலதனத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள முடியும். தன்னைப் போண்டியாக்கிக் கொள்ளாமல் மேலும் மலிவான விலைக்கு விற்க வேண்டுமாயின், அவர் மேலும் குறைந்த செலவில் உற்பத்தி செய்தாக வேண்டும், அதாவது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனைக் கூடுமான அதிக அளவுக்கு உயர்த்தியாக வேண்டும். ஆனால் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் உயர்த்தப்படுவது; யாவற்றுக்கும் முதலாய், மேலும் கூடுதலான உழைப்புப் பிரிவினை மூலம்தான், இயந்திரச் சாதனங்களை மேலும் வியாபகமாய்ப் புகுத்தி இடையறாது மேம்படுத்திச் செல்வதன் மூலம்தான். உழைப்புப் பிரிவினை செய்யப்படும் உழைப்புச் சேனை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பெரிதாய் இருக்கிறதோ, இயந்திரச் சாதனங்கள் புகுத்தப்படும் வீச்சு எவ்

வளவுக்கு எவ்வளவு பிரம்மாண்டமாய் இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உற்பத்திச் செலவும் குறைகின்றது, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உழைப்பும் பயன் தருவதாகின்றது. எனவேதான் உழைப்புப் பிரிவினையையும் இயந்திரச் சாதனங்களையும் அதிகரித்துச் செல்ல வேண்டுமென்றும், சாத்தியமான அதிக அளவில் இவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் முதலாளிகளிடையே பொதுவான போட்டி மூளுகிறது.

இப்பொழுது அதிக அளவிலான உழைப்புப் பிரிவினை மூலமும் புதிய இயந்திரங்களை உபயோகத்துக்குக் கொண்டு வருவதன் மூலமும் அவற்றை மேம்படுத்துவதன் மூலமும் இயற்கை சக்திகளை மேலும் லாபகரமாகவும் விரிவாகவும் பயன்படுத்திக் கொள்வதன் மூலமும் ஒரு முதலாளி அதே அளவு உழைப்பையோ, சேமிக்கப்பட்ட உழைப்பையோ கொண்டு தனது போட்டியாளர்களைக் காட்டிலும் கூடுதலான பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதற்கான வழியைக் கண்டு கொண்டுவிடுவாராயின், உதாரணமாய் இவருடைய போட்டியாளர்கள் அரை கஜம் துணி உற்பத்தி செய்யும் அதே நேரத்தில் இவர் ஒரு கஜம் துணி உற்பத்தி செய்ய முடியுமாயின், இந்த முதலாளி என்ன செய்வார்?

தொடர்ந்து அவர் அரை கஜம் துணியை அதே நிலை வரவில்லையில் விற்றுக் கொண்டிருக்க முடியும். ஆனால் தனது போட்டியாளர்களை அரங்கிலிருந்து விரட்டியடிக்கவும், தனது விற்பனையை விரிவாக்கிக் கொள்ளவும் இது அவருக்கு உதவாது. அவருடைய உற்பத்தி எந்த அளவுக்குப் பெருகியுள்ளதோ அதே அளவுக்கு, அவருக்கு விற்க வேண்டிய தேவையும் அதிகரித்திருக்கிறது. அவர் செயல்படச் செய்துள்ள அதிக சக்தி வாய்ந்த, அதிக அடக்கச் செலவுக்குரிய உற்பத்திச் சாதனங்கள், முன்னிலும் குறைவான விலைக்கு அவர் தமது பண்டங்களை விற்க முடியும்படிச் செய்திருப்பது மெய்தான் என்றாலும், அதேபோதில் அவை அவரை முன்னிலும் அதிகமான பண்டங்களை விற்கும்படி, தமது பண்டங்களுக்கு முன்னிலும் பெரிய அளவிலான சந்தையை வென்று கொள்ளும் படிக் கட்டாயப்படுத்துகின்றன. எனவே நமது

முதலாளி தமது போட்டியாளர்களைக் காட்டிலும் குறைந்த விலைக்கு தமது அரை கஜம் துணியை விற்பார்.

இம்முதலாளிக்கு ஒரு முழு கஜத்தின் உற்பத்திக்கு ஆகும் செலவு ஏனையோருக்கு அரை கஜத்தின் உற்பத்திக்கு ஆகும் செலவைவிட அதிகமல்ல என்றாலுங்கூட, இவர் தமது போட்டியாளர்கள் அரை கஜத்தை எவ்வளவுக்கு விற்கிறார்களோ அதற்குச் சமமாகிவிடும்படி அவ்வளவு மலிவாய் ஒரு முழு கஜத்தை விற்க மாட்டார். ஏனெனில் அப்படி விற்குராயின், இந்தப் பரிவர்த்தனையின் மூலம் அவருக்குக் கூடுதலாய் ஒன்றும் கிடைத்துவிடாது, உற்பத்திச் செலவு மட்டுமேதான் திரும்பி வந்து சேரும். அவருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய கூடுதல் வருவாயானது அவர் இயங்கச் செய்த கூடுதலான மூலதனத்தின் காரணமாய் வருவதாய் இருக்குமே ஒழிய ஏனையோரைக் காட்டிலும் கூடுதலாய் அவருக்கு அவருடைய மூலதனத்திலிருந்து வரப் பெறும் ஆதாயமாய் இராது. தவிரவும், தமது போட்டியாளர்களுடைய விலையைக் காட்டிலும் ஒரு சிறு சதவீதத்துக்குக் குறைவான விலைக்குத் தமது பண்டங்களை விற்பாராயினுங்கூட அவர் தமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டுவிடுகிறார். குறைவான விலைக்கு விற்பதன் மூலம் தமது போட்டியாளர்களை அரங்கிலிருந்து விரட்டுகிறார், அவர்களுடைய விற்பனையில் குறைந்தது ஒரு பகுதியையாவது கைப்பற்றிக் கொண்டுவிடுகிறார். முடிவில் பண்டத்தின் விற்பனை தொழில் துறையின் சாதகமான பருவத்தில் நடைபெறுகிறதா அல்லது பாதகமான பருவத்தில் நடைபெறுகிறதா என்பதற்கு ஏற்ப, நடப்பு விலை எப்பொழுதுமே உற்பத்திச் செலவுக்கு அதிகமானதாகவோ குறைவானதாகவோ இருக்கும் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அதிகப் பயன் தரும் புதிய உற்பத்திச் சாதனங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் முதலாளி தமக்கு உண்மையில் ஆகும் உற்பத்திச் செலவுக்கு எத்தனைச் சதவீதம் அதிகமான விலைக்கு விற்பார் என்பது, ஒரு கஜம் துணியின் நிலவர விலை இதுகாறும் வழக்கமாயிருந்துள்ள அதன் உற்பத்திச் செலவுக்குக் குறைவானதா அல்லது அதிகமானதா என்பதற்கு ஏற்ப மாறுபடும்.

ஆயினும் நமது முதலாளியின் தனிச் சலுகைக்குரிய விலை

யானது அதிக காலத்துக்கு நீடிக்கக்கூடியதல்ல. போட்டியிடும் ஏனைய முதலாளிகளும் இதே இயந்திரங்களையும், இதே உழைப்புப் பிரிவினையையும் புகுத்துகின்றனர்; இதே அளவிலோ அல்லது இன்னும் பெருவீத அளவிலோ இவற்றைப் புகுத்துகின்றனர். துணியின் விலை அதன் பழைய உற்பத்திச் செலவுக்குக் குறைவாய் மட்டுமின்றி, அதன் புதிய உற்பத்திச் செலவுக்குங்கூட குறைவாய்த் தாழ்ந்துவிடும்படி அந்த அளவுக்குப் பொதுவாய் எல்லோருமே இவற்றைப் புகுத்த முற்பட்டுவிடுகின்றனர்.

ஆகவே இம்முதலாளிகள் ஒருவரையொருவர் தம்முள் ஒப்பிடுகையில், தமது நிலையானது புதிய உற்பத்திச் சாதனங்கள் புகுத்தப்படுவதற்கு முன்பு எப்படி இருந்ததோ, அதே போன்றதாகிவிடுவதைக் காண்கிறார்கள். இந்தச் சாதனங்களைக் கொண்டு அவர்கள் அதே விலைக்கு இரு மடங்கான உற்பத்திப் பொருள்களை அளிக்க முடிகிறது என்றால், இப்பொழுது இந்த இரு மடங்கான உற்பத்திப் பொருள்களைப் பழைய விலைக்குக் குறைவான விலையில் விற்கும்படிக் கட்டாயப் படுத்தப்படுகிறார்கள். இந்தப் புதிய உற்பத்திச் செலவின் அடிப்படையில் இதே கதை திரும்பவும் ஆரம்பமாகிறது: மேலும் கூடுதலான உழைப்புப் பிரிவினை, மேலும் கூடுதலான இயந்திரச் சாதனங்கள், இயந்திரச் சாதனங்களையும் உழைப்புப் பிரிவினையையும் மேலும் விரிந்த அளவில் பயனளிக்கும்படிப் பயன்படுத்தல். ஆகவே திரும்பவும் போட்டியானது இந்த விளைவுக்கு அதே எதிர்ச் செயற்பாட்டை உண்டாக்குகிறது.

இவ்விதமாய் உற்பத்தி முறையும் உற்பத்திச் சாதனங்களும் இடையறாது மாற்றியமைக்கப்படுவதை, புரட்சிக் குள்ளாக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம்; உழைப்புப் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து தவிர்க்க முடியாதபடி மேலும் கூடுதலான உழைப்புப் பிரிவினையும், இயந்திரச் சாதனங்களது பயன்பாட்டைத் தொடர்ந்து மேலும் கூடுதலான இயந்திரச் சாதனங்களது பயன்பாடும், பெருவீத உற்பத்தியைத் தொடர்ந்து மேலும் பெருவீத அளவிலான உற்பத்தியும் நடைபெறக் காண்கிறோம்.

இந்த விதிதான் மீண்டும் மீண்டும் முதலாளித்துவப்

பொருளுற்பத்தியை அதன் பழைய பாதையிலிருந்து பெயர்த்துத் தள்ளுகிறது, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனைத் தீவிரமாக்கிச் செல்லும்படி மூலதனத்தைப் பலவந்தம் செய்கிறது, காரணம் என்னவெனில் இது அவற்றைத் தீவிரமாக்கி விட்டது; இந்த விதிதான் மூலதனத்துக்கு ஓய்வு சிறிதும் அளிக்காமல், “இன்னும் போ! இன்னும் போ!” என்று விடாமல் அதன் காதுக்குள் கூறி உசுப்பிய வண்ணமுள்ளது.

இந்த விதி, பண்டத்தின் விலையை வர்த்தகச் சுழற்சிகாலங்களிலான ஏற்றயிறக்கங்களுக்கு உள்ளடங்கி, தவிர்க்க முடியாதபடி அப்பண்டத்தின் உற்பத்திச் செலவுக்குச் சமனப்படுத்தும் விதியே அன்றி வேறல்ல.

எவ்வளவுதான் சக்தி வாய்ந்த உற்பத்தி சாதனங்களை ஒரு முதலாளி உற்பத்தி அரங்குக்குக் கொண்டு வருவாராயினும், போட்டியானது இந்த உற்பத்தி சாதனங்களை சர்வவியாபகமாக்கிவிடும்; அது இப்படி இவற்றைச் சர்வவியாபகமாக்கும் தருணம் முதலாய் இம்முதலாளியின் மூலதனத்தினுடைய கூடுதலான பயனுடைமையால் ஏற்படும் ஒரே விலைவு என்னவெனில், அதே விலைக்கு முன்பு போல் பத்து, இருபது, நூறு மடங்கான பொருள்களை அளிக்க வேண்டுமென்பதுதான். அதிக அளவிலான பொருளை விற்பதன் மூலம் குறைவான விலைக்கு ஈடுகட்டும் பொருட்டு இப்பொழுது அவர் முன்பு போல ஆயிரம் மடங்கு விற்பனை செய்யவேண்டியிருக்கலாம், ஏனெனில் அதிக லாபம் பெறும் பொருட்டு மட்டுமின்றி உற்பத்திச் செலவைத் திருப்பியெடுக்கும் பொருட்டும்—உற்பத்திக் கருவி மேலும் மேலும் அதிகச் செலவுக்குரியதாகிறது என்பதைக் கண்டோம்—முன்னிலும் மிக விரிவான விற்பனை இப்பொழுது அவசியமாகிவிடுகிறது. அதோடு இந்தப் பெருவீத விற்பனையானது அவருக்கு மட்டுமின்றி அவருடைய போட்டியாளர்களுக்கும் ஜீவமரணப் பிரச்சினையாகிவிடுகிறது. ஆகவே, ஏற்கெனவே, கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உற்பத்திச் சாதனங்கள் அதிக பயன் தருவனவாய் இருக்க இருக்க, பழைய போராட்டம் முன்னிலும் மேலும் மேலும் கடுமையாய் மீண்டும் வெடிக்கிறது. எனவே உழைப்புப் பிரிவினையும் இயந்திர

சாதனங்கள் பயன்படுத்தப்படுவதும் ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு மிகப் பெரிய அளவில் புதிதாய்த் திரும்பவும் நடந்தேறும்.

உபயோகிக்கப்படும் உற்பத்திச் சாதனங்களின் வலிமை எவ்வளவாய் இருந்த போதிலும், போட்டியானது இந்த வலிமையால் கைவரப் பெறும் உன்னதப் பயன்களை மூல தனத்திடமிருந்து பறித்துவிட முனைகிறது. பண்டங்களின் விலையை மீண்டும் அவற்றின் உற்பத்திச் செலவுக்குச் சமன மாக்குவதன் மூலம் போட்டி இதைச் செய்ய முனைகிறது; பொருளுற்பத்தி எந்த அளவுக்கு மலிவாக்கப்பட முடியுமோ, அதாவது அதே அளவு உழைப்பைக் கொண்டு கூடுதலான பொருள்களை எவ்வளவுக்கு உற்பத்தி செய்ய முடியுமோ, அதே அளவுக்குப் போட்டியானது மலிவான பொருளுற்பத்தியை—அதே ஒட்டுமொத்த விலைக்கு மேன்மேலும் கூடுதலான பொருள்கள் தயாரித்து அளிக்கப்படுவதை—அத்தியாவசிய விதியாக்கி இதைச் செய்ய முனைகிறது. இவ்விதம் முதலாளி அதே உழைப்பு நேரத்தில் அதிக அளவு உற்பத்தி செய்து அளிக்கவேண்டிய கடமையைத் தவிர, சுருங்கக் கூறின், தமது மூலதனத்தின் மதிப்பு பெருகுவதற்கான நிலைமைகளை மேலும் கடினமாக்கிக் கொள்வதைத் தவிர, தமது பிரயத்னங்கள் மூலம் எதுவும் வென்று கொண்டு விடுவதில்லை. ஆகவே போட்டியானது அதன் உற்பத்திச் செலவு விதியுடன் முதலாளியை விரட்டிக் கொண்டு வர, முதலாளி தமது போட்டியாளர்களுக்கு எதிராய் உருவாக்கிக் கொள்ளும் ஒவ்வொரு ஆயுதமும் அவர் மீதே பாய, ஓயாது ஒழியாது புதிய இயந்திரங்களை—அதிகச் செலவடக்கமுள்ளவையே என்றாலும் மலிவான பொருளுற்பத்திக்கு வகை செய்யும் இயந்திரங்களை—பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டு வருவதன் மூலமும், பழைய உழைப்புப் பிரிவினைக்குப் பதிலாய்ப் புதியதைப் புகுத்துவதன் மூலமும், புதியவற்றைப் போட்டியானது காலங் கடந்தனவாக்கிவிடும்வரை காத்திராதிருப்பதன் மூலமும் முதலாளி இந்தப் போட்டியை மிஞ்சிச் செல்ல இடையறாது முயலுகிறார்.

ஐர வேகங்கொண்ட இந்தக் கிளர்ச்சி அனைத்து உலகச் சந்தையிலும் ஒருங்கே ஏற்படுவதை இப்பொழுது நாம்

மனத்துள் நினைத்துப் பார்ப்போமாயின், மூலதனத்தின் வளர்ச்சியும் சேமிப்பும் ஒன்றுகூவிப்பும் எப்படி இடையறாத உழைப்புப் பிரிவினையையும், புதிய இயந்திரச் சாதனங்களின் பயன்பாட்டையும், பழைய இயந்திரச் சாதனங்கள் செம்மை செய்யப்படுதலையும் அதிவிரைவாகவும் மேலும் மேலும் பிரம்மாண்ட அளவிலும் நடந்தேறச் செய்கின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனத்தின் வளர்ச்சியிலிருந்து பிரிக்க முடியாதவையான இந்தச் சூழ்நிலைகள் கூலி நிர்ணயத்தை எப்படிப் பாதிக்கின்றன?

அதிக அளவிலான உழைப்புப் பிரிவினையானது ஒரு தொழிலாளி ஐந்து, பத்து, அல்லது இருபது பேருடைய வேலையைச் செய்யக் கூடியவராக்கிவிடுகிறது. ஆகவே இது தொழிலாளர்களிடையே போட்டியை ஐந்து, பத்து, இருபது மடங்கு கூடுதலாக்குகிறது. தொழிலாளர்கள் போட்டியிட்டுக் கொள்வது ஒருவர் பிறிதொருவரைக் காட்டிலும் மலிவான விலைக்குத் தம்மை விற்பதன் மூலம் மட்டுமல்ல; ஒருவர் ஐந்து, பத்து, இருபது பேருடைய வேலையைச் செய்வதன் மூலமும் போட்டியிட்டுக் கொள்கின்றனர். மூலதனத்தால் புகுத்தப்பட்டு இடையறாது அதிகமாக்கிச் செல்லப்படும் உழைப்புப் பிரிவினை தொழிலாளர்களை இவ்வழியில் தம்மிடையே போட்டியிட்டுக் கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திக்கிறது.

தவிரவும், உழைப்புப் பிரிவினை அதிகரிக்கும் போது உழைப்பு எளிதாக்கப்படுகிறது. தொழிலாளியின் தனித் திறமை மதிப்பிழந்துவிடுகிறது. இத்தொழிலாளி கடுமையாய் உடல் அல்லது மூளை ஆற்றல்களை உபயோகிக்கத் தேவையில்லாத, சலிப்பூட்டும்படி ஒரேமாதிரியான, எளிய உற்பத்தி சக்தியாய் மாற்றப்பட்டுவிடுகிறார். அவருடைய உழைப்பு எவரும் செய்யக்கூடிய உழைப்பாகிவிடுகிறது. எனவே எல்லாப் பக்கங்களிலும் போட்டியாளர்கள் அவரை நெருக்கியடிக்கின்றனர். அதோடு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உழைப்பு எளிதாகவும் சுலபமாய்க் கற்கக் கூடியதாகவும் இருக்கிறதோ, அதைப் பயின்று தேர்வதற்குத் தேவையான

உற்பத்திச் செலவு குறைவாய் இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு கூலி தாழ்வுற்று விழுகிறது, ஏனெனில் வேறு எந்தப் பண்ட விலையையும் போலக் கூலியும் உற்பத்திச் செலவால்தான் நிர்ணயிக்கப்படுவதாகும் என்பதை வாசகருக்கு நினைவு படுத்துகிறோம்.

ஆதலால், உழைப்பானது திருப்தியளிக்காததாகி, வெறுப்பூட்டுகிறதாகி வரும் அதே போது போட்டி அதிகரித்துக் கூலி குறைகிறது. தொழிலாளி அதிகமாய் வேலை செய்து—நீண்ட நேரத்துக்கு வேலை செய்தோ, ஒரு மணி நேரத்தில் முன்னிலும் அதிகமாய்ப் பொருளுற்பத்தி செய்தோ—தனது கூலியின் அளவு குறையாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள முயலுகிறார். இல்லாமையின் நிர்ப்பந்தத்தால் தள்ளப்பட்டு, இவ்விதம் அவர் உழைப்புப் பிரிவினையின் தீய பலன்களை மேலும் அதிகமாக்குகின்றார். இதன் விளைவு என்னவெனில், எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அவர் அதிகம் வேலை செய்கிறாரோ அவர் பெறும் கூலி அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு குறைவாகின்றது. அந்த அளவுக்கு அவர் தமது சக தொழிலாளர்களுடன் போட்டி போடுகிறார், இதனால் அவர்களைத் தன்னைப் போலவே அதே அளவுக்கு மோசமான பேரநிபந்தனைகளை ஏற்று வேலை செய்ய முற்படும் அத்தனைப் போட்டியாளர்களாக்குகிறார், எனவே இறுதியாய்ப் பார்க்கும் மிடத்து, தம்முடனேயே, தொழிலாளி வர்க்க உறுப்பினர் என்ற முறையில் தம்முடனேயே போட்டி போடுகிறார் என்பதே இதற்குரிய காரணம்.

இதே விளைவுகளை இயந்திரச் சாதனங்கள், தேர்ச்சியுடைய தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாய்த் தேர்ச்சியில்லாதோரையும் ஆடவர்களுக்குப் பதிலாய்ப் பெண்டிரையும் வயது வந்தோருக்குப் பதிலாய்க் குழந்தைகளையும் வேலைக்கு அமர்த்தி, இன்னும் பெரிய அளவில் உண்டாக்குகின்றன. இயந்திரச் சாதனங்கள் புதிதாய்ப் புகுத்தப்படும் போது கைத் தொழிலாளர்களைப் பெரும் திரள்களில் நடுத்தெருவிலே தள்ளி, அவை இதே விளைவுகளை உண்டாக்குகின்றன; அவை வளர்ச்சி செய்யப்படும் போதும் மேம்படுத்தப்படும் போதும் மேலும் அதிக உற்பத்தித் திறனுள்ள இயந்திரச் சாதனங்களால் மாற்றப்படும் போதும் தொழிலாளர்களைச்

சிறு தொகுதிகளில் வேலையிலிருந்து அகற்றி அவை இதே விளைவுகளை உண்டாக்குகின்றன. முதலாளிகள் தம்மிடையே புரிந்து கொள்ளும் தொழில் துறை யுத்தத்தை மேலே நாம் சுருக்க வடிவில் சித்திரித்துள்ளோம். இந்த யுத்தத்தின் தனி விசேஷம் என்னவெனில் இதன் போர்கள் உழைப்புப் படையாட்களைப் படை விலக்கம் செய்து வீட்டுக்கு அனுப்புவதன் மூலம் வெல்லப் படுகின்றனவே ஒழிய, அவ்வளவாய்ப் படை திரட்டுவது மூலமல்ல. தானேத் தலைவர்களாகிய முதலாளிகள், தொழில் துறையின் படையாட்களில் அதிகமானோரை யாரால் படை விலக்கம் செய்து வீட்டுக்கு அனுப்ப முடிகிறது என்று தம்மிடையே ஒருவரோடொருவர் போட்டி போடுகின்றனர்.

இயந்திரச் சாதனங்களால் தேவைப்படாதோராக்கப் படும் தொழிலாளர்கள் புதிய கிளைகளில் வேலை தேடிக் கொள்கிறார்கள் என்பதாய்ப் பொருளியலாளர்கள் நம்மிடம் கூறுகின்றனர்.

வேலையிலிருந்து அகற்றப்படும் அதே தொழிலாளர்கள் உழைப்பின் புதிய கிளைகளில் இடம் பெறுவதாய் நேரடியாய் அடித்துப் பேச அவர்கள் துணிவதில்லை. உண்மைகள் கூக்குரலிட்டு இந்தப் பொய்யை மறுக்கின்றன. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிற உள்ளடக்கப் பகுதிகளுக்கு, உதாரணமாய், படுத்துவிட்ட தொழிற் கிளையில் பிரவேசிக்கத் தயாராயிருந்த இளந் தலைமுறைத் தொழிலாளர் பகுதிக்குப் புதிய வேலை வாய்ப்புகள் தோன்றிவிடும் என்பதாய் மட்டுமே அவர்கள் சாதிக்கின்றனர். வாழ்விழந்து தெருவில் நிற்கும் தொழிலாளர்களுக்கு இது பெரியதோர் ஆறுதல்தான். மாண்பு மிகு முதலாளிமார்கள் சுரண்டுவதற்குப் புத்தம் புதிய ஊனும் இரத்தமும் குறைவின்றிக் கிடைக்கின்றன, மடிவோரே மடிந்தோரைப் புதைக்கட்டுமென்று இருப்பார்கள். இது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தார் தொழிலாளர்களுக்கு அளிக்கும் ஆறுதல் என்பதைக் காட்டிலும் தமக்குத் தாமே அளித்துக் கொள்ளும் ஆறுதல் என்பதுதான் பொருத்த முடையதாய் இருக்கும். இயந்திரச் சாதனங்களின் காரணமாய், கூலித்தொழிலாளர்களது வர்க்கம் அனைத்துமே ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டால், மூலதனத்துக்குப் பயங்கர நிலையல்லவா

உண்டாகிவிடும்! கூலியுழைப்பு இல்லையேல் மூலதனம் மூல தனமாய் இல்லாதொழிந்தல்லவா விடும்!

ஆயினும், இயந்திரச் சாதனங்களால் நேரடியாய்த் தமது வேலைகளிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்படும் தொழிலாளர் களும், இந்த வேலை வாய்ப்புக்காக ஏற்கெனவே தயாராய்க் காத்திருந்த இளந்தலைமுறையினர் அனைவரும் புதிய வேலைத் துறையைப் பெறுவதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். இழந்த தில் பெற்று வந்ததைப் போல் இந்தப் புதிய துறையிலும் அதே அளவு கூலி பெறலாமென யாரும் நினைக்கலாமா? அது பொருளாதாரத்தின் எல்லா விதிகளுக்கும் நேர் முறைய் அல்லவா இருக்கும். நவீனத் தொழில் துறையானது அதிக சிக்கலான உயர்நிலை வேலைக்குப் பதிலாய் எப்படி மேலும் எளிதான, கீழ்நிலை வேலையையே எப்பொழுதும் தோற்று விக்கிறது என்பதை நாம் கண்டோம்.

அப்படியானால் இயந்திரச் சாதனங்களின் காரணமாய் ஒரு தொழிற் கிளையிலிருந்து வெளியே அகற்றப்படும் தொழி லாளர் திரளினர் வேறொரு கிளையில் தமக்கு இடம் தேடிக் கொள்ள முடியுமா? முன்னதைக் காட்டிலும் பின்னது குறை வான, மோசமான ஊதியத்துக்குரியதாய் இருந்தாலொழிய எப்படி முடியும்?

இயந்திரச் சாதனங்களை உற்பத்தி செய்யும் தொழிற் கிளையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் விதிவிலக்கான வர் என்பதாய்க் கூறப்படுகிறது. தொழில் துறையில் மேலும் அதிகமான இயந்திரச் சாதனங்கள் தேவைப்பட்டு அவை உபயோகிக்கப் பட்டதும், தவிர்க்க முடியாதவாறு இயந் திரங்கள் அதிகரித்தாக வேண்டுமென்றும், ஆகவே இயந் திரச் சாதன உற்பத்தியும் அதிகரித்தாக வேண்டுமென்றும், இதனால் இயந்திர உற்பத்தியில் வேலை செய்யும் தொழிலா ளர்களும் அதிகரித்தாக வேண்டுமென்றும் கூறப்படுகிறது. இந்தத் தொழிற் கிளையில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்கள் தேர்ச்சி மிக்கவர்கள், ஏன் படித்தவர்களுங்கூட ஆவர் என்ப தாய்க் கூறப்படுகிறது.

1840ஆம் ஆண்டு முதலாய் இந்தக் கூற்று—அதற்கு முன்னருங்கூட இது பாதி அளவுக்கே உண்மையாய் இருந்

தது— சிறிதும் உண்மைக் கலப்பற்றதாகிவிட்டது, ஏனெனில் பருத்தி நூற்பில் எப்படியோ அதற்கு சிறிதும் குறைவின்றி இயந்திரச் சாதன உற்பத்தியிலும் மேன்மேலும் வல்லமை வாய்ந்த இயந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இயந்திர உற்பத்தி ஆலைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் மிகவும் சிக்கலான இயந்திரங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியதாகி, சிறிதும் சிக்கலற்ற இயந்திரங்களாய் மட்டுமே பணியாற்ற முடிகிறது.

ஆனால் இயந்திரத்தின் காரணமாய் வேலையிலிருந்து அகற்றப்படும் ஆடவருக்குப் பதில், ஆலையானது, உதாரணமாய், மூன்று குழந்தைகளையும் ஒரு பெண்ணையும் வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்ளலாம். அப்பொழுது அந்த ஆடவரின் கூலி இந்த மூன்று குழந்தைகளுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் போதாதா? தொழிலாளர் இனத்தின் பராமரிப்புக்கும் இன விருத்திக்கும் இந்தக் குறைந்தபட்சக் கூலி போதாதா? ஆகவே, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரது அபிமானத்துக்குரிய இந்தத் தொடர் நிரூபிப்பது என்ன? ஒரு தொழிலாளர் குடும்பத்தின் பிழைப்புக்காக இப்பொழுது நான்கு மடங்கான தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைகள் செலவிட்டுத் தீர்க்கப்படுகின்றன என்பதையே இத்தொடர் நிரூபிக்கிறது.

தொகுத்துக் கூறுவோம்: உற்பத்தித் திறனுள்ள மூலதனம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு வளருகிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உழைப்புப் பிரிவினையும் இயந்திரச் சாதனங்களது பயன்பாடும் பிரிவடைகின்றன. உழைப்புப் பிரிவினையும் இயந்திரச் சாதனங்களது பயன்பாடும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பிரிவடைகின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு தொழிலாளர்களிடையே போட்டி விரிந்து பெருகிறது, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவர்களுடைய கூலி கருங்குகிறது.

அதோடு, சமுதாயத்தின் மேலடுக்குகளிலிருந்து தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்குப் புதிய ஆட்கள் வந்து சேருகின்றனர். சிறு முதலாளிகளும் சிறு வட்டி வருமானத்தினருமாகிய ஒரு திரளினர் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அணியினுள் தள்ளப்படுகின்றனர்; வேறு வழி ஏதுமின்றி இவர்கள் தொழிலாளர்களுடன் கூடச் சேர்ந்து கொண்டு அவசரமாய்க் கையேந்தி

நின்று வேலை கேட்கிறார்கள். இவ்வாறு வேலை கேட்டு உயர்த்தப்படும் கரங்களது காடு மேலும் மேலும் அடர்த்தியாகிச் செல்கிறது, அதேபோது இந்தக் கரங்கள் மேலும் மேலும் மெலிந்து செல்கின்றன.

மேலும் மேலும் பெருவீத அளவில் உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்பது, அதாவது சிறு முதலாளியாயிராது பெருந்தொழிலதிபராக வேண்டுமென்பது முதற் பெரும் நிபந்தனைகளில் ஒன்றாய்க் கொண்டுள்ள ஒரு போட்டாபோட்டியில் குட்டி முதலாளி மீள முடியாமல் நசித்தே ஆக வேண்டுமென்பது கூறாமலே விளங்கும் ஒன்று.

மூலதனங்கள் பருமனிலும் எண்ணிக்கையிலும் அதிகரிக்கும் அதே அளவில், அதாவது மூலதனம் வளரும் அதே அளவில் மூலதனத்துக்குக் கிடைக்கும் வட்டி குறைகிறது; ஆகவே சிறு வட்டி வருமானத்தவர் இனி தமது வட்டியைக் கொண்டு வாழ முடியாமல் தொழில் துறைக்கு ஓடி வந்தாக வேண்டும்; இவ்விதம் குட்டி முதலாளிகளது அணிகளையும் இதன் மூலம் பாட்டாளி வர்க்கத்தினுள் புக வேண்டியோரது அணிகளையும் பெருகச் செய்ய உதவ வேண்டும்—மேற் கொண்டு இவற்றுக்கும் எந்த விளக்கமும் தேவையே இல்லை.

முடிவில், ஏற்கெனவே இருந்து வரும் பிரம்மாண்டமான உற்பத்திச் சாதனங்களைப் பெருவீத அளவில் பயன்படுத்தும் படியும், இந்த நோக்கத்துடன் கடன் செலாவணியின் எல்லா மூல விசைகளையும் இயக்கும்படியும், மேலே நாம் விவரித்த இயக்கமானது முதலாளிகளைப் பலவந்தம் செய்கையில், இதற்கேற்ப தொழில் துறைப் பூகம்பங்கள் அதிகரிக்கின்றன; இந்தப் பூகம்பங்களின் போது செல்வத்தில் ஒரு பகுதியை, உற்பத்திப் பொருள்களிலும் மற்றும் உற்பத்தி சக்திகளிலுங்கூட ஒரு பகுதியைக் கீழ் உலகின் தேவதைகளுக்குக் காவு கொடுத்துதான் தொழில்-வாணிப உலகம் தன்னை அழிந்தொழியாது காத்துக்கொள்ள முடிகிறது—சுருங்கக் கூறின் நெருக்கடிகள் அதிகரிக்கின்றன. இவை மேலும் மேலும் அடிக்கடி நிகழ்வதோடு, மேலும் மேலும் கடுமையாகிச் செல்கின்றன. காரணம் என்னவெனில், பொருளுற்பத்திப் பரிமாணமும், ஆகவே முன்னிலும் விரிந்த சந்தை

களுக்கான தேவையும் பெருகப் பெருக, உலகச் சந்தையானது மேன்மேலும் சுருங்குகிறது, பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு எஞ்சியிருக்கும் புதிய சந்தைகள் மேன்மேலும் சொற்பமாகிச் செல்கின்றன, ஏனென்றால் இதுகாறும் வெற்றி கொள்ளப்படாதிருந்துள்ள அல்லது மேலெழுந்தவாரியாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ள சந்தையும் இதற்கு முந்திய ஒவ்வொரு நெருக்கடியாலும் உலக வர்த்தகத்தின் பிடிக்குள் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் மூலதனமானது உழைப்பை அரித்துத் தின்று வாழ்வதோடு மட்டும் நிற்கவில்லை. ஒருங்கே செல்வச் சீமானும் காட்டு மிராண்டியுமான மூலதனப் பிரபுவான இது தன்னோடுகூட தனது அடிமைகளது சடலங்களையும், பலிக்கடாக்களாய் நெருக்கடிகளில் மந்தை மந்தையாய் மடியும் தொழிலாளர்களது சடலங்களையும் சவக்குழிக்கு இழுத்துச் செல்கிறது. ஆக நாம் காண்பது என்னவெனில்: மூலதனம் விரைவாய் வளருமாயின், தொழிலாளர்களிடையிலான போட்டி ஒப்பிடற்கரியவாறு மேலும் விரைவாய் வளருகிறது, அதாவது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வேலை வாய்ப்புகளும் பிழைப்புச் சாதனங்களும் அதே அளவுக்கு விரைவாய்க் குறைகின்றன; ஆயினும் மூலதனத்தின் விரைவான வளர்ச்சியே கூலியுழைப்புக்கு மிகவும் சாதகமான நிலைமையாய் இருக்கின்றது.

1847, டிசம்பரின் கடைப் பகுதியில் நிகழ்த்திய விரிவுரைகளின் அடிப்படையில் மார்க்ஸ் எழுதியது

கையெழுத்துப் பிரதியின்படி அச்சிடப்பட்டது. ஜெர்மன் மொழியிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டது

1849 ஏப்ரல் 5-8, 11ஆம் தேதிகளது *Neue Rheinische Zeitung* இதழ்கள் 264-267, 269ல் வெளியிடப்பட்டது

எங்கெல்சால் பதிப்பிக்கப்பட்டு முன்னுரையுடன்கூட தனிப் பிரசுரமாய் 1891ல் பெர்லினில் வெளிவந்தது

கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ்

கம்யூனிஸ்டுக் கழகத்துக்கு மத்தியக் கமிட்டியின் வேண்டுகோள்¹⁰

கழகத்துக்கு மத்தியக் கமிட்டி¹¹

சகோதரர்களே!

1848-49 ஆகிய இரண்டு புரட்சிகர ஆண்டுகளில் இந்தக் கழகம் இரண்டு புதுப்பாணிகளில் தன்னைத் தானே நிலை நாட்டிக் கொண்டது: முதலாவதாக, இதன் உறுப்பினர்கள் எல்லா இடங்களிலும் இயக்கத்தில் ஊக்கமுடன் பங்கேற்றார்கள், அதாவது பிரசாரத்தில், தடையரண்களில் மற்றும் போர்க்களங்களில் அவர்கள் தீர்மானகரமாயும் ஒரே புரட்சிகர வர்க்கமாகிய பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன் அணிகளில் நின்றார்கள், என்பது மூலம் இக்கழகம் தன்னைத் தானே நிலை நாட்டிக் கொண்டது. காங்கிரசுகளின் மற்றும் 1847 மத்தியக் கமிட்டியின் சுற்றறிக்கைகளிலும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கையிலும் வகுத்து முன்வைக்கப்பட்ட இயக்கம் பற்றிய அதன் கருத்தோட்டம் மட்டுமே சரியானது என்று காணப் பெற்றது மூலமும், அந்தஆவணங்களில் வெளியிடப்பட்டிருந்த வருநிலைவாய்ப்புகள் முழுமையாக நிறைவேற்றம் பெற்றன என்பது மூலமும், முன் நாட்களில் இக்கழகத்தால் இரகசியமாக மட்டுமே பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வந்த இன்றைய சமுதாய நிலைமைகள் பற்றிய கருத்தோட்டங்கள் இப்போது எல்லோரின் பேச்சிலும் அடிபடுவதும், சந்தை கூடும் இடங்களில் பகிரங்கமாகப் பிரசாரம் செய்யப்படுவதும் எல்லாம் கொண்டு இக்கழகம் மேலும் தன்னைத் தானே நிலைநாட்டிக் கொண்டது. அதே சமயம் இக்கழகத்தின் முன்னோய் உறுதியான அமைப்புக்கட்டு கணிசமான அளவுக்கு தளர்த்தப்பட்டது. புரட்சிகர இயக்கங்களில் நேரடியாகப் பங்கேற்ற

இதன் உறுப்பினர்களில் ஒரு பெரும் பகுதியினர், இரகசிய சங்கங்களுக்கான காலம் மலையேறி விட்டது எனவும் பகிரங்கமான நடவடிக்கைகள் மட்டுமே போதுமானவை எனவும் கருதினார்கள். தனிப்பட்ட வட்டங்களும் சமுதாயக்குழுக்களும் மத்தியக் கமிட்டியுடனான தமது உறவுகள் தளர்ந்து போய் படிப்படியாக ஒடுங்கி இல்லாது போக இடமளித்தன. இதன் பின்விளைவாக, குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் கட்சியான ஜனநாயகக் கட்சியானது ஜெர்மனியில் தன்னை மேலும் மேலும் ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ள இயன்ற அதே போதில், தொழிலாளர் கட்சியானது தனது ஒரே உறுதியான ஆதாரத்தை இழந்து அதிகப்பட்சம் தனிப்பட்ட வட்டாரங்களில் மட்டுமே ஸ்தல நோக்கங்கள் அளவில் அமைப்புத் திரட்சியுடன் நிலவியது. இவ்வாறு, பொதுவான இயக்கம் குட்டிமுதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ், தலைமையின் கீழ் முழுமையாக வந்திருந்தது. இத்தகைய நிலைமைக்கு முடிவு கட்ட வேண்டும், தொழிலாளரின் சுதந்திரம் மீட்டமைக்கப்பட வேண்டும். மத்தியக் கமிட்டி இந்த அவசியத்தை உணர்ந்தது. எனவே கழகத்தைச் சீரமைப்பதற்காக 1848-49 மாரிக் காலத்திலேயே ஒரு தனிப் பிரதிநிதி என்ற முறையில் இயோசிப் மோள் என்பவரை அனுப்பியது. ஆயினும் மோள் மேற்கொண்ட லட்சியப் பணியில் நிலையான பலன் எதுவும் ஏற்படவில்லை. இதற்கு ஓரளவு காரணமாக இருந்தது ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் அந்தக் காலத்தில் போதிய அனுபவம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதே, அதோடு முந்திய மே மாதத்திய புரட்சி எழுச்சி குறுக்கிட்டதும் இதற்கு ஓரளவு காரணமாகும். மோள் தாமே துப்பாக்கி ஏந்திக் கொண்டு பாடேன்-பஃபால்ட்ஸ் சேனையில் புகுந்து ஜூலை 19ந் தேதி முர்க் எனும் இடத்தில் நடந்த மோதலில் வீழ்ந்துபட்டார். கழகம் இவரது இழப்பினால் ஆக அனுபவப்பட்ட மிகவும் செயலூக்கமுடைய பெருமளவு நம்பகமான உறுப்பினர்களில் ஒருவரை இழந்தது. அன்றார் எல்லாக் காங்கிரசுகளிலும் மத்தியக் கமிட்டிகளிலும் தீவிரமான பங்கேற்றவர், இதற்கும் முன்பே கூட பல முக்கியமான பணித்திட்டங்களை மிகவும் வெற்றிகரமாகச்

செய்து முடித்தவராவார். ஜெர்மனியிலும் பிரான்சிலும் புரட்சிகரக் கட்சிகளுக்கு ஏற்பட்ட தோல்விக்குப் பின்னர், 1849 ஜூலையில் கிட்டத்தட்ட எல்லா மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர்களும் மீண்டும் லண்டனில் ஒன்று கூடினார்கள், புதிய புரட்சிகர சக்திகளைக் கொண்டு தமது அணிகளை மீண்டும் நிரப்பினார்கள், புதிய பற்றார்வத்துடன் கழகத்தை மறு சீரமைக்க முன்வந்தார்கள்.

தனிப் பிரதிநிதியால் மட்டுமே மறு சீரமைப்பைச் செய்து நிறைவேற்ற முடியும். மேலும் ஒரு புதிய புரட்சி நெருங்கிவரும் போது, எனவே தொழிலாளர் கட்சியானது 1848ல் போல மீண்டும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் ஆட்டி வைக்கப்படாமலும் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்படாமலும் இருக்க வேண்டுமானால், அது மிகவும் அமைப்புத் திரட்சியுடன் அறவே ஒருமுகப்பட்ட நிலையில் ஆகச் சுயேச்சையான முறையில் இயன்றவரை செயல்பட வேண்டும், எனக் கருதப்படும் இந்தத் தருணத்தில், குறிப்பாயும் இந்தத் தனிப் பிரதிநிதி செல்ல வேண்டுவது மிகமிக முக்கியமானது என்று மத்தியக் கமிட்டி கருதுகிறது.

சகோதரர்களே! ஜெர்மன் மிதவாத முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் விரைவில் ஆட்சியதிகாரத்துக்கு வருவார்கள், அதோடு தாம் புதிதாகப் பெற்ற ஆட்சியதிகாரத்தை தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக உடனடியாகத் திருப்புவார்கள் என்பதாக 1848ஆம் ஆண்டுத் துவக்கத்திலேயே நாம் உங்களிடம் கூறினோம். இது எவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதை நீங்கள் ஏற்கெனவே கண்டீர்கள். உண்மையில், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் தான், 1848 மார்ச் இயக்கத்துக்குப் பின் உடனடியாக அரசு அதிகாரத்தை மேற்கொண்டு இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி போராட்டத்தில் தமது நேச சக்திகளாக இருந்த தொழிலாளர்களை காலதாமதமின்றி அவர்களது முன்னோயை ஒடுக்கப்பட்ட நிலைமைக்கு வலுவந்தமாகப் பின் தள்ளியவர்கள் ஆவர். மார்ச் மாதத்தில் பதவியில் இருந்து ஏற்கெனவே விலக்கப்பட்ட நிலப்பிரபுத்துவக் கட்சியுடன் ஒன்று சேராமல், இந்த நிலப்பிரபுத்துவ எதேச்சாதிகாரக் கட்சியிடம் மீண்டும் ஒரு

முறை ஆட்சி அதிகாரத்தை இறுதியாக ஒப்படைக்காமல் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரால் இதைச் செய்து நிறைவேற்ற முடியவில்லை, என்ற போதிலும், இன்னமும் அவர்கள் தமக்கென சில முன்னீடுகளைப் பெற்று விட்டிருந்தார்கள். இந்த நிலைமைகள், புரட்சி இயக்கம் இப்போது ஏற்கெனவே சமாதான முறையிலான வளர்ச்சி எனப்படுவதை மேற்கொள்ளும் பட்சம், அரசாங்கத்தின் நிதித் துறைச் சங்கடங்கள் காரணமாக, முடிவில் இவர்களது கரங்களில் ஆட்சி அதிகாரத்தை வழங்கவும் இவர்களது நலன்கள் அனைத்தையும் பாதுகாக்கவும் உதவ முடியும். முதலாளித்துவ வர்க்கம் தனது ஆட்சியைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, மக்களுக்கு எதிராக வன்முறை நடவடிக்கைகளை எடுத்துத் தன்னை வெறுக்கத்தக்கதாக ஆக்கிக் கொள்ளத் தேவை இல்லை. ஏனெனில் இத்தகைய வன்முறை நடவடிக்கைகள் யாவும் ஏற்கெனவே நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப் புரட்சியால் எடுக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆயினும் நிகழ்ச்சிகள் இந்த சமாதானப் பாதையை மேற்கொள்ளப் போவதில்லை என்பது திண்ணம். மாறாக, இது பிரெஞ்சு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒரு சுயேச்சையான புரட்சி எழுச்சியின் மூலமோ அல்லது புரட்சிகர பாபிலோனுக்கு¹² எதிராக புனிதக் கூட்டணியின்¹³ ஒரு படையெடுப்பின் மூலமோ வெளிக்கொணரப்பட்டாலும் சரி, இந்த நிகழ்ச்சியை விரைவுபடுத்தும் புரட்சி நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்தப் பாத்திரத்தை, 1848ல் மக்களுக்கு எதிராக ஜெர்மன் மிதவாத முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் வகித்த இந்த மிகவும் துரோகத்தனமான பாத்திரத்தை, நெருங்கி வரும் இந்தப் புரட்சியில் ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் மேற்கொள்வது திண்ணம். இவர்கள் இப்போது எதிர்த்தரப்பில் 1848க்கு முன்பாக மிதவாத முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் கொண்டிருந்த அதே நிலையை வகித்துவருகிறார்கள். முந்தைய மிதவாதக் கட்சியை விடவும் தொழிலாளர்களுக்கு மேலும் அதிக அபாயகரமான இந்தக் கட்சி, இந்த ஜனநாயகக் கட்சி மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டதாகும்:

1. நிலப் பிரபுத்துவத்தையும் எதேச்சாதிகாரத்தையும் உடனடியாகவும் முழுமையாகவும் வீழ்த்தும் நோக்கத்தைப் பின்பற்றிவரும் பெரும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் மிகவும் முன்னேறிய பகுதிகள். இந்தப் பிரிவு ஒரு காலத்தில் பெர்லின் சமரசவாதிகளாய் இருந்தவர்களை, வரி எதிர்ப்பாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது.

2. ஜனநாயக-அரசியல்சட்ட ஆதரிப்பு குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் பிரிவு. முந்திய இயக்கத்தில் இவர்களது பிரதான நோக்கம், ஸ்பிராங்புர்ட் சட்ட மன்றத்தில் அவர்களது பிரதிநிதிகளால் இடதுசாரிகளாலும், பின்னால் ஸ்டூட்கார்ட் நாடாளுமன்றத்தாலும் ரைஹ் அரசியல் சட்டத்திற்கான இயக்கத்தில்¹⁴ தாமேயும் நிறுவ முயன்ற ஓர் ஏறத்தாழ்வான ஜனநாயக கூட்டு அரசினை நிலைநாட்டுவதேயாகும்.

3. குடியரசுவாத குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் பிரிவு. இவர்களது லட்சியம் சுவிட்சர்லாந்தின் தன்மையிலான ஒரு ஜெர்மன் கூட்டாட்சிக் குடியரசாகும். இப்போது இவர்கள் தம்மை “சிவப்பர்கள்”, “சமூக-ஜனநாயகவாதிகள்” என்று அழைத்துக் கொள்கிறார்கள். காரணம் அவர்கள் சிறிய மூலதனத்தின் மீதான பெரும் மூலதனத்தின் செல்வாக்கு பலத்தை, சிறிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் மீதான பெரும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் செல்வாக்கு பலத்தை ஒழிக்க வேண்டும் எனும் ஆத்மார்த்திக விருப்பத்தை ஆதரித்துப் பேணிவருகிறார்கள். இந்தப் பிரிவின் பிரதிநிதிகள், ஜனநாயகக் காங்கிரசுகள் மற்றும் கமிட்டிகளின் உறுப்பினர்களாகவும், ஜனநாயக சங்கங்களின் தலைவர்களாகவும், ஜனநாயக செய்திப்பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களாகவும் இருந்தவர்கள்.

இப்போது, அவர்களது தோல்விக்குப் பின்னர் இந்தப் பிரிவுகள் எல்லாம் பிரான்சில் குடியரசுவாத குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் தம்மைத் தாமே சோஷலிஸ்டுகள் என்று அழைத்துக் கொள்வது போலவே தம்மைத் தாமே “குடியரசுவாதிகள்” அல்லது “சிவப்பர்கள்” என்று அழைத்துக் கொள்கின்றார்கள். வுர்டம்பர்க், பவேரியா இத்தியாதி இடங்களில் போல எங்கு அவர்கள் தமது நோக்கங்

களை அரசியல் சட்ட பாணியில் அனுசரிப்பதற்கு இன்னும் வாய்ப்பு இருக்கக் காண்கிறார்களோ அங்கு அவர்கள் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தமது பழைய தொடர்களை நீடித்து வைத்திருக்கிறார்கள், தாம் கிஞ்சிற்றும் மாறிவிடவில்லை என்பதைச் செயல்கள் மூலம் நிரூபிக்க முயல்கிறார்கள். மேலும், இந்தக் கட்சியின் பெயர் மாற்றம் தொழிலாளர் பாலான அதன் தோரணையில் சின்னஞ்சிறு மாறுதலைக் கூடக் கொண்டுவரவில்லை என்பதும், ஆனால் இப்போது அவர்கள் எதேச்சாதிகாரத்துடன் ஒன்றிணைந்து விட்ட முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிராகத் திரும்பவும், பாட்டாளி வர்க்கத்திடம் ஆதரவை நாடவுமான கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகியிருப்பதை மட்டுமே நிரூபிக்கிறது என்பதும் தெளிவு.

ஜெர்மனியில் உள்ள குட்டிமுதலாளித்துவ ஜனநாயகக் கட்சி மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. இதனால் நகரங்களில் வாழும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரில் மாபெரும் பெரும் பான்மை மட்டுமன்றி தொழில் துறையிலும் வாணிகத்திலும் இருக்கும் சிறுதர நபர்கள் மற்றும் கைவினைச் சங்க ஆண்டான்கள் உட்படுவர். இதன் ஆதரவாளர்களிடையே விவசாயிகளும் நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகளும் அடங்குவர். பின்னவர்களைப் பொருத்த வரை அவர்கள் இது காறும் சுயேச்சையான நகரப் புறப் பாட்டாளி வர்க்கத்தினரின் ஆதரவை இன்னும் பெற்றுவிடவில்லை.

குட்டிமுதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகள் பாலான புரட்சிகரத் தொழிலாளர் கட்சியின் உறவு நிலை இதுவே: அது எந்தப் பிரிவை வீழ்த்த எண்ணியுள்ளதோ அந்தப் பிரிவுக்கு எதிராக அவர்களுடன் சேர்ந்து நடைபோடுகிறது, தமது சொந்த நலன்களுக்காகத் தமது நிலையை கெட்டிப்படுத்த எங்கெல்லாம் அவர்கள் முயல்கிறார்களோ அம் முயற்சிகள் அனைத்திலும் அவர்களை எதிர்க்கிறது.

புரட்சிகரப் பாட்டாளிகளுக்கு வேண்டி சமுதாயம் முழுவதையும் புரட்சிமயமாக்க விழைவதற்கு மாறாக, ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் சமுதாய நிலைமைகளில் ஒரு மாற்றத்துக்குப் பாடுபட்டு, அதன் வழி நடப்பிலுள்ள சமுதாய அமைப்பைத் தமக்குப் போதுமானவரை

தாங்கக் கூடியதாயும் வசதியானதாயும் செய்துகொள்ள முயல்கின்றனர். எனவே அவர்கள் முக்கியமாயும் அரசின் செலவினங்களைக் குறைத்தல், அதிகார வர்க்கத்தை கட்டுப்படுத்தல் மற்றும் பிரதான வரிகளை பெரிய நிலவுடைமையாளர் முதலாளிகள் மீது மாற்றிச் சுமத்துவது ஆகியவற்றைக் கோருகிறார்கள். மேலும் அவர்கள் பொது கடன் வசதி நிறுவனங்கள் மற்றும் கடுவட்டிக்கு எதிரான சட்டங்கள் வாயிலாக சிறிய மூலதனத்தின் மீதான பெரும் மூலதனத்தின் செல்வாக்கு பலத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் கோருகிறார்கள். இத்தகைய நிறுவனங்கள் மூலம் அவர்களும் விவசாயிகளும் முதலாளிகளிடமிருந்தல்லாமல் அரசிடம் இருந்து சாதகமான நிபந்தனைகளின் பேரில் முன்பணம் பெறுவது சாத்தியமாகும். அதோடு அவர்கள் நாட்டுப்புறப் பகுதிகளில் நிலப் பிரபுத்துவத்தை முழுமையாக ஒழித்து முதலாளித்துவ சொத்துடைமை உறவுகளை நிலைநாட்ட வேண்டும் எனவும் கோருகிறார்கள். இவை அனைத்தையும் சாதனயாக்க அவர்களுக்கு ஒன்றா அரசியல் சட்டபாணி அல்லது குடியரசு பாணியிலான ஒரு ஜனநாயக அரசுக் கட்டுமானம் தேவை. அது அவர்களுக்கும் அவர்களது நேச சக்திகளான விவசாயிகளுக்கும் பெரும்பான்மையைத் தருவதாக இருத்தல் வேண்டும். அதோடு சமுதாயச் சொத்தின் மீதும் தற்போது அதிகார வர்க்கத்தினர் புரிந்து வரும் பலபணிகளின் மீதும் அவர்களுக்கு நேரடி ஆதிக்கத்தை வழங்குகிற ஒரு ஜனநாயக சமுதாயக் கட்டமைப்பும் தேவை.

மூலதனத்தின் மேலாதிக்கத்தையும் அதன் துரிதமான அதிகரிப்பையும் மேலும் மட்டுப்படுத்த ஓரளவு மரபுரிமையிலான சொத்துரிமையைக் கட்டுப்படுத்தவும் ஓரளவு சாத்தியமானவரை பல வேலைப் பொறுப்புக்களையும் அரசுக்கு மாற்றி வழங்கவும் ஆவன செய்ய வேண்டும். தொழிலாளர்களைப் பொருத்த வரை அவர்கள் முன்போலவே கூலித் தொழிலாளர்களாகவே நீடித்து இருப்பார்கள் என்பது விசேஷமாயும் நிச்சயமாக இருக்கும். ஜனநாயகவாத குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் தொழிலாளர்களுக்கு மேலும்

நல்ல கூலியும் கூடுதல் பாதுகாப்பான வாழ்க்கையையும் மட்டுமே விரும்புகிறார்கள். இதனை ஓரளவு அரசின் சார்பில் பெறும் வேலைகள் மூலமும் அறக்கொடை நடவடிக்கைகள் மூலமாயும் நிறைவேற்ற முடியும் என்று கருதுகிறார்கள். சுருங்கக் கூறின் அவர்கள் கிட்டத்தட்ட மறைமுகமான பிச்சை மூலம் தொழிலாளர்களுக்கு கைக்கூலி தந்து, தற்காலிகமாக அவர்களது நிலைமையை சகிக்கத்தக்க தாக்குவது மூலம் அவர்களது புரட்சிகர ஆற்றலை உடைக்கவும் கருதுகிறார்கள். இங்கு சுருக்கித் தரப்பட்டுள்ள குட்டிமுதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தின் கோரிக்கைகள் அதன் பிரிவுகள் அனைத்தாலும் முன்வைக்கப்படுவதில்லை, அதே சமயம் இப்பிரிவுகளின் உறுப்பினர்களில் மிகச் சிலரே இந்தக் கோரிக்கைகள் ஒட்டு மொத்தமான வகையில் திட்டவட்டமான நோக்கங்களாக அமைகின்றன என்பதாகக் கருதுகிறார்கள். இவர்கள் இடையிலிருந்து தனிநபர்களோ அல்லது தனிப்பிரிவுகளோ மேலும் விலகிச் செல்லும் பட்சத்தில் இந்தக் கோரிக்கைகளை மேலும் அதிகமாகத் தமது சொந்தக் கோரிக்கைகளாகக் கொள்வார்கள். மேலே வரையறுக்கப்பட்டுள்ள வற்றில் தமது சொந்தக் கோரிக்கைகளைக் காணும் அந்த ஒரு சிலர் இதன் வழி அவர்கள் ஒரு புரட்சியிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கும் உச்சபட்ச கோரிக்கைகளை முன்வைத்து விட்டதாகக் கருதலாம். ஆனால் இந்தக் கோரிக்கைகள் ஒரு பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியைப் பொருத்த வரை எவ்வகையிலும் போதவே போதாது. ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் அதிகப்பட்சம் மேலே குறிப்பிட்ட கோரிக்கைகளை சாதனையாக்குவதோடு புரட்சியைக் கூடுமான வரையில் விரைவாக முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். அதே பொழுதில், கிட்டத்தட்ட எல்லா உடைமை வர்க்கங்களும் அவற்றின் மேலாதிக்க நிலையில் இருந்து வலுவந்தமாக வெளியேற்றப்படும் வரையில், பாட்டாளி வர்க்கம் அரசு அதிகாரத்தை வென்று பெறும் வரையில், பாட்டாளிகளின் கூட்டமைப்பு ஒரு நாட்டில் மட்டுமன்றி உலகின் எல்லா ஆதிக்க நாடுகளிலும் முன்னேற்ற மடைந்து அதன் விளைவாய் இந்த நாடுகளின் பாட்டாளி

களிடையான போட்டி இல்லாதாகி, குறைந்த பட்சம் நிர்ணயகரமான உற்பத்தி சக்திகள் பாட்டாளிகளின் கரங்களில் ஒரு முனைப்படுத்தப்படும் வரையில் புரட்சியை நிரந்தரமாக்குவது நமது நலன்களுக்கு உகந்தது, மேலும் நமது கடமையுமாகும். நமக்கு இந்தப் பிரச்சினை தனிச் சொத்துடைமையில் மாறுதல் செய்வதல்ல, மாறாக அதை அழித்தொழிப்பது மட்டுமே; வர்க்கப் பகைமைகளைச் சுமுகப்படுத்தல் அல்ல, மாறாக வர்க்கங்களை ஒழிப்பதே, நிலவும் சமுதாயத்தைத் திருத்துவதல்ல, மாறாக புதிய ஒரு சமுதாயத்துக்கு அடித்தளம் இடுவதே. புரட்சியின் இனி மேற்பட்டதான வளர்ச்சியின் போது குட்டிமுதலாளித்துவ ஜனநாயகமானது ஜெர்மனியில் சிறிது காலம் பேராதிக்கம் வகிக்கும் செல்வாக்கைப் பெறும் என்பதில் ஐயப்பாட்டுக்கு இடமில்லை. எனவே, இது சம்பந்தமாக பாட்டாளி வர்க்கத்தின் குறிப்பாக, இந்தக் கழகத்தின் தோரணை என்னவாக இருக்கும் எனும் கேள்வி எழுகிறது:

1. குட்டிமுதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளும் இது போலவே ஒடுக்கப்படுகிற இன்றைய நிலைமைகள் நீடிக்கும் போது;

2. அவர்கள் கை மேலோங்க வகைசெய்யும் அடுத்த புரட்சிகரப் போராட்டத்தில்;

3. இந்தப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு, வீழ்த்தப்பட்ட வர்க்கங்கள் மீதான மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பேராதிக்க கட்டத்தின் போது.

1. இன்றைய தருணத்தில் ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் எல்லா இடங்களிலும் ஒடுக்கப்பட்டுவரும் போது, அவர்கள் பொதுப்படையாக பாட்டாளிகளிடம் ஒற்றுமையையும் இணக்கத்தையும் பற்றிப் பேசுகிறார்கள், அவர்களுக்குத் தமது ஆதரவைத் தெரிவித்து, ஜனநாயகக் கட்சியில் இருக்கும் எல்லாக் கருத்துச் சாயல்களையும் தழுவியதான ஒரு பெரிய எதிர்க் கட்சியை நிறுவுவதற்கு முயல்கிறார்கள். அதாவது அவர்கள் பொதுவான சமூக-ஜனநாயகத் தொடர்கள் பேராதிக்கம் வகிக்கும் ஒரு கட்சி நிறுவனத்தில் தொழிலாளர்களை மாட்டிவிட முயல்கிறார்கள்.

இத்தொடர்களின் பின்னால் அவர்களது விசேஷ நலன்கள் மறைந்து நிற்கின்றன. இதில் அருமைக்குரியதான சமாதானத்தின் பொருட்டு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் குறிப்பிட்ட கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்படாது போகலாம். இத்தகைய இணைப்பு முற்றிலும் அவர்களுக்குச் சாதகமானதாக மாறும், பாட்டாளிகளுக்கு அறவே பாதகமானதாகும். பாட்டாளி வர்க்கம் தனது முழு சுயேச்சையையும் அரும்பாடுபட்டுப் பெற்ற நிலையையும் இழந்து மீண்டும் ஒருமுறை அதிகார பூர்வமான முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தினை அண்டிநிற்கும் உறுப்பு என்ற நிலைக்குத் தாழ்வுறும். எனவே இந்த இணைப்பை மிகவும் தீர்மானகரமான முறையில் நிராகரிக்க வேண்டும். முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளுக்குக் கரவொலி முழக்கும் தாள கோஷடியாகத் தொண்டு புரிய மீண்டும் ஒரு முறை குனிந்து தாழ்வுறுவதற்குப் பதில், தொழிலாளர்கள் விசேஷமாயும் இந்தக் கழகத்தினர் அதிகார பூர்வமான ஜனநாயகவாதிகளுடன் அக்கம் பக்கமாக சுதந்திரமான, இரகசியமும் பகிரங்கமுமான தொழிலாளர் கட்சி நிறுவனத்தை அமைப்பதற்குப் பாடுபட வேண்டும். அதோடு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களும் தோரணைகளும் இந்த மத்திய அமைப்பு மற்றும் தொழிலாளர்களின் மையக் கூறுகளில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் செல்வாக்குகளிலிருந்து சுயேச்சையான முறையில் விவாதிப்பதற்கு வகை செய்ய வேண்டும். முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகள் பாட்டாளிகள் அவர்களுடன் சமமான அதிகாரம் மற்றும் சமமான உரிமைகளுடன் அக்கம் பக்கமாக நிற்கும் ஒரு கூட்டணி பற்றிக் காரியகரமாகக் கருதிப்பார்க்கவே இல்லை என்பதற்கு பிரெஸ்லா ஜனநாயகவாதிகளின் போக்கே ஓர் உதாரணமாகும். அவர்கள் தமது ஏடான *Neue Oder-Zeitung*¹⁵ இல், சுதந்திரமாக ஒழுங்கமைந்து வரும் தொழிலாளர்களை மிகவும் மூர்க்கமான முறையில் தாக்கியுள்ளனர். அத்தொழிலாளர்களை அவர்கள் சோஷலிஸ்டுகள் என்னும் பெயரால் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஒரு பொது விரோதியுடனான போராட்டத்தில் ஒரு விசேஷ இணைப்பு எதுவும் தேவையில்லை. அத்தகைய ஒரு விரோதியை எதிர்த்து நேருக்கு நேர் போராட வேண்

டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்ட உடனேயே இரு தரப்புக்களின் நலன்களும் தற்காலிகமாக ஒன்றுபடுகின்றன. முன்போலவே, எதிர் காலத்திலும் கூட, தற்காலிகமாக மட்டுமே நிலவும் என்று கருதப்படும் இந்த இணைப்பு தானே தோற்றமளிக்கும். வரவிருக்கும் கடுமையான மோதல்களில், முந்திய மோதல்கள் அனைத்திலும் நடந்தது போலவே தொழிலாளர்கள்தான் பிராதானமாயும் தமது தீரம், உறுதி மற்றும் தன்னலத்தியாகும் மூலம் வெற்றியை ஈட்டிப் பெற வேண்டும் என்பது கூறாமலே விளங்கும். முன்பு போலவே இந்தப் போராட்டத்திலும் கூட பெருந்திரளான குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் சாத்தியமானவரை நீண்ட காலம் தயக்கம் காட்டுவர், முடிவு செய்யாது இருப்பர், செயல்படாது நிற்பர். ஆனால் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்ட உடனேயே வெற்றியைத் தாமே பறித்துக் கொள்வர், தொழிலாளர்களை அமைதி காக்கும் படியும், வேலைக்குத் திரும்பும்படியும், கேட்டுக் கொள்வர், அதீத நடவடிக்கைகள் எனப்படுவதை எதிர்த்து எச்சரிக்கையாக இருப்பர், வெற்றியின் பலன்களை அடையாதபடி தொழிலாளர்களைத் தடை செய்வர். குட்டிமுதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளை இதைச் செய்யாமல் தடுக்கும் அளவுக்குத் தொழிலாளரிடம் வலிமை இல்லை. ஆனால் ஆயுதமேந்திய பாட்டாளிகளுக்கு மேல் அவர்கள் கை ஓங்குவதைக் கடினமாக்கும் அளவுக்கும், முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளின் ஆட்சி துவக்க முதலே அதன் வீழ்ச்சியின் வித்துக்களைத் தாங்கி நிற்கும்படியான அத்தகைய நிலைமைகளைக் கட்டளையிடும் அளவுக்கும் தொழிலாளர்களிடம் வலிமை இருந்தது. இதன் மூலம் பின்னால் அவர்களது ஆட்சி பாட்டாளி வர்க்க ஆட்சியால் வெளித்தள்ளப்படுவதற்கு இது கணிசமாக உதவியது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, மோதலின் போதும், போராட்டத்திற்குப் பின்னர் உடனடியாகவும் குமுறலை அமைதிப்படுத்தச் செய்யப்படும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் முயற்சிகளை எதிர்த்துச் செயல்பட்டும் ஜனநாயகவாதிகள் தமது இன்றைய சொல்லுருவிலான பயங்கரத்தை நிறைவேற்றுமாறு கட்டாயப்படுத்தவும் தொழிலாளர்கள் சாத்தியமான சகலத்தையும்

செய்தல் வேண்டும். அவர்களது செயல்கள் வெற்றிக்குப் பின்னர் உடனடியாக நேரடி புரட்சிகரப் பரபரப்பு ஒடுக்கப் படுவதைத் தடைசெய்யும் நோக்கம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். இதற்கு மாறாக, இந்தப் பரபரப்பை சாத்தியமான வரை நீண்ட காலம் உயிர்த்துடிப்புடன் வைத்திருக்க வேண்டும். அதீதமான செயல்கள் எனப்படுவனவற்றை எதிர்ப்பதற்கு நேர்மாறாக, வெறுக்கத்தக்க நினைவுகளுடன் மட்டுமே சம்பந்தமுடைய வெறுக்கப்பட்ட தனிநபர்கள் அல்லது பொதுக் கட்டடங்களை எதிர்த்து நடக்கும் மக்களின் பழிவாங்கல் செயல்களைப் பொருத்தவரை, இத்தகைய சம்பவங்கள் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது மட்டுமின்றி இவற்றுக்கான தலைமையும் ஏற்றெடுக்கப்பட வேண்டும். போராட்டத்தின் போதும், போராட்டத்திற்குப் பிறகும் தொழிலாளர்கள் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளின் கோரிக்கைகளுக்கு அக்கம் பக்கமாகவே தமது சொந்தக் கோரிக்கைகளையும் முன்வைத்தல் வேண்டும். ஜனநாயக முதலாளித்துவ வர்க்கம் அரசாங்கத்தைத் தம்வசம் எடுத்துக்கொள்ளத் தொடங்கிய உடனேயே அவர்கள் தொழிலாளர்களுக்குரிய உத்தரவாதங்களைக் கோர வேண்டும். அவசியமானால் இந்த உத்தரவாதங்களை அவர்கள் பலப்பிரயோகம் மூலம் பெற வேண்டும். பொதுவாக புதிய ஆட்சியாளர்கள் சாத்தியமான எல்லா சலுகைகளையும் வாக்குறுதிகளையும் நிறைவேற்றப் பிரதிக்ளை செய்து கொள்ளும்படி அவர்கள் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே அவர்கள் இணக்குவிப்பதற்கான மிகவும் உறுதியான மார்க்கமாகும். பொதுவாக, அவர்கள் ஒவ்வொரு தெருப் போராட்டத்துக்குப் பிறகும் தோன்றுகிற வெற்றி போதையையும் புதிய நிலவரத்தின் பாலான உற்சாகத்தையும் எல்லா வழிகளிலும் கட்டுப்படுத்தி வைக்க இயன்றவரை முயல வேண்டும். நிலைமை பற்றிய ஓர் அமைதியான நடு நிலையான மதிப்பீடு மூலமும், புதிய அரசாங்கத்திடமான ஒளிமறைவற்ற அவநம்பிக்கை மூலமும் இந்தக் கட்டுப்படுத்தலைச் செய்தல் வேண்டும். புதிய அதிகார பூர்வமான அரசாங்கங்களுக்கு அக்கம் பக்கமாக அவர்கள் தமது சொந்த புரட்சி

கர அரசாங்கங்களை முனிசிப்பல் கமிட்டிகள் மற்றும் முனிசிப்பல் கவுன்சில்கள் வடிவிலேயோ அல்லது தொழிலாளர் கிளப்புகள் அல்லது தொழிலாளர் கமிட்டிகள் வடிவிலேயோ உடனிகழ்வாக நிறுவ வேண்டும். இதன் விளைவாக முதலாளித்துவ ஜனநாயக அரசாங்கங்கள் உடனே தொழிலாளர்களின் ஆதரவை இழப்பது மட்டுமன்றி, அதோடு கூடவே துவக்க முதல் தொழிலாளர் திரள் முழுவதன் பின் பலத்தைக் கொண்ட அதிகார சக்தியால் மேற்பார்வை செய்யப்படுவதையும் அச்சுறுத்தப்படுவதையும் தாமே காண முடியும். சுருங்கக் கூறின், வெற்றியின் முதல் தருணம் முதலே, அவநம்பிக்கை இனி வெற்றி கொள்ளப்பட்ட பிற்போக்குக் கட்சிக்கு எதிராக அன்றி, தொழிலாளர்களின் முந்திய நேச சக்திகளுக்கு எதிராக, பொதுவான வெற்றியைத் தனக்கு மட்டுமே பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பும் கட்சிக்கு எதிராக நெறியாக்கம் செய்யப்பட வேண்டும்.

2. தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக எதன் துரோகம் வெற்றியின் முதல் மணி தொடர்த்தே துவங்குமோ அந்தக் கட்சியை ஊக்கத்தோடும் அச்சுறுத்தும் முறையிலும் எதிர்க்கும் பொருட்டு தொழிலாளர்கள் ஆயுதமேந்த வேண்டும், தம்மை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பாட்டாளி வர்க்கம் முழுவதற்கும் சுழல் துப்பாக்கிகள் கனத் துப்பாக்கி, பீரங்கி மற்றும் ஆயுத தளவாடங்கள் வழங்கி அவர்களை ஆயுத பாணிகளாக்கும் திட்டம் உடனடி நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். தொழிலாளருக்கு எதிராக நெறியாக்கம் செய்யப்படும் பழைய நகரவாசிகள் காவற்படை புதுப்பிக்கப்படுவதை எதிர்க்க வேண்டும். எங்கு பிந்திய செயல் காரிய சாத்தியமில்லையோ அங்கு தொழிலாளர்கள் தம்மைத் தாமே சுயேச்சையாக ஒரு பாட்டாளி வர்க்க காவற்படையாக ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ளவும் தாமே தேர்ந்தெடுத்த தளபதிகள் தமது விருப்பப்படி தேர்வு செய்த படைத் தலைமை ஆகியவற்றை அமைக்கவும், தம்மை அரசின் அதிகார பலத்துக்குக் கீழடக்கிக் கொள்ளாது, தொழிலாளர் அங்கீகரிக்க முடிந்துள்ள புரட்சிகரக் கமிட்டிகளின் அதி

காரத்தின் கீழ் செயல்பட முயலல் வேண்டும். எங்கு தொழிலாளர்கள் அரசின் செலவில் பதவிகளில் நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்களோ அங்கு அவர்களுக்கு ஆயுதம் வழங்கப்பட்டு தமது சொந்தத் தேர்வுப்படியான தளபதிகள் சகிதம் தனிப் படைப் பிரிவாகவோ அல்லது பாட்டாளி வர்க்கக் காவற்படையின் ஒரு பகுதியாகவோ ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும். எந்தச் சாக்குப் போக்கைக் கொண்டும் ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆயுத தளவாடங்களை ஒப்படைக்கக் கூடாது. நிராயுத பாணிகளாக்குவதற்கான எந்த ஒரு முயற்சியையும் தடுத்துச் செயல் குலைத்தல் வேண்டும். அவசியமானால் பலப்பிரயோகம் மூலம் இதைச் செய்ய வேண்டும். தொழிலாளர் மீதான முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளின் செல்வாக்கை அழித்தல், தொழிலாளர்களின் சுயேச்சையான ஆயுதமேந்திய நிறுவனங்களை உடனே அமைத்தல், முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தின் தவிர்க்க முடியாத தற்காலிக ஆட்சி மீது கூடுமானவரை கடினமான இணக்குவிப்பதான நிபந்தனைகளை அமுலாக்கல்—இவையே நெருங்கி வரும் புரட்சி எழுச்சியின் போதும் அதற்குப் பின்னரும் பாட்டாளி வர்க்கம் மற்றும் இந்தக் கழகம் கவனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டிய பிரதான அம்சங்களாகும்.

3. புதிய அரசாங்கங்கள் தமது நிலையை ஓர் அளவுக்கு கெட்டிப்படுத்திக் கொண்ட உடனேயே, தொழிலாளர்களை எதிர்த்த அவற்றின் போராட்டம் துவங்கும். இங்கு ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினிடம் ஊக்கமான எதிர்ப்பை காட்டும் பொருட்டு தொழிலாளர்கள் கிளப்புகளில் சுயேச்சையாக ஒழுங்கமைக்கப்படுவதும், மத்தியப்படுத்தப்படுவதும் முக்கியமாயும் அவசியம். நடப்பிலுள்ள அரசாங்கங்களை வீழ்த்திய பின்னர், மத்தியக் கமிட்டி சாத்தியமான அளவு விரைவாக ஜெர்மனிக்குச் செல்லும், உடனே ஒரு காங்கிரசைக் கூட்டும், இயக்கத்தின் பிரதான களத்தில் நிறுவப்பட்ட தலைமையின் கீழ் தொழிலாளர்களிடம் மையப்படுத்துவதற்குத் தேவையான யோசனைகளை முன்வைக்கும். குறைந்த பட்சம் தொழிலாளர் கிளப்பு

களை மாகாண அளவில் பரஸ்பரம் இணைப்பதை துரிதமாக ஒழுங்கமைப்பது தொழிலாளர் கட்சியை வலுப்படுத்தவும் வளப்படுத்தவுமான மிகமுக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று. நடப்பிலுள்ள அரசாங்கங்கள் வீழ்த்தப்படுவதன் உடனடிப் பின்விளைவு ஒரு தேசியப் பிரதிநிதித்துவ சபையைத் தேர்ந்தெடுப்பதாகும். இங்கு பாட்டாளி வர்க்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டிய விஷயங்களாவன:

1. தொழிலாளர்களின் எந்த ஒரு பிரிவும் வட்டார அதிகாரிகள் அல்லது அரசாங்கக் கமிஷனர்களிடமிருந்து வரும் எவ்விதமான சாக்குப் போக்கு அல்லது தந்திரச் செயல்களால் தடைப்படுத்தப்படாதபடி கவனித்துக் கொள்வது.

2. எல்லா இடங்களிலும் முதலாளித்துவ ஜனநாயக வேட்பாளர்களுக்கு அக்கம் பக்கமாக தொழிலாளர் வேட்பாளர்கள் நிறுத்திவைக்கப்பட வேண்டும், இவர்கள் கூடுமான வரை கழக உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும், அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதை சாத்தியமான சகல வழிகளிலும் ஊக்குவிக்க வேண்டும். அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படக் கூடியதான வாய்ப்பு இல்லாத இடங்களிலுங்கூட தமது சுயேச்சையைப் பேணிக் காப்பதற்காக தமது சக்திகளை கணித்திடவும் பொது மக்கள் முன்பாகத் தமது புரட்சிகர தோரணையையும் கட்சியின் நோக்கு நிலையையும் கொண்டுவரவும் வேண்டி தொழிலாளர்கள் தமது சொந்த வேட்பாளர்களை நிறுத்தி வைக்க வேண்டும். இதன் தொடர்பாக அவர்கள் ஜனநாயகவாதிகளின் இத்தகைய வாதங்களால், உதாரணமாக இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அவர்கள் ஜனநாயகக் கட்சியைப் பிளவுறுத்துகிறார்கள், பிற்போக்காளர்கள் வெற்றியடைவதைச் சாத்தியமாக்குகிறார்கள் எனும் வாதங்களால் மருட்டப்பட இடமளித்தல் கூடாது. இத்தகைய தொடர்களின் இறுதி நோக்கம் பாட்டாளி வர்க்கத்தினரை ஏமாற்றுவதேயாகும். இத்தகைய சுயேச்சையான நடவடிக்கைகள் மூலம் பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சி நிச்சயம் அடையப் போகும் முன்னேற்றம், பிரதிநிதித்துவ அமைப்பில் ஒரு சில பிற்போக்காளர்கள் இருப்பதால் ஏற்படவிருக்கும் பாதிப்பை

விடவும் மிகவும் அளப்பரிய முக்கியத்துவமுடையதாகும். துவக்க முதலே ஜனநாயகமானது பிற்போக்கை எதிர்த்து உறுதியாகவும் பயங்கரமான முறையிலும் முன்வருமானால் தேர்தல்களில் பின்னதன் செல்வாக்கு முன் கூட்டியே அழித் தொழிக்கப்படும்.

முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகள் தொழிலாளர் களுடன் முரண்பட்டு மோதுவதற்கான முதல் விஷயம் நிலப் பிரபுத்துவ ஒழிப்பு பற்றியதாகும். முதலாவது பிரெஞ்சுப் புரட்சியில் போலவே குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் பிரபுத்துவ நிலங்களை விவசாயிகளுக்கு இலவசச் சொத்தாக அளிப்பர், அதாவது நாட்டுப் புறப் பாட்டாளி வர்க்கத்தை அப்படியே நிலவும்படி விட்டு ஒரு குட்டிமுதலாளித்துவ விவசாயி வர்க்கத்தை உருவாக்க முயல்வர்: இந்த வர்க்கம் பிரெஞ்சு விவசாயிகள் இன்னமும் அனுபவித்து வரும் அதே வறுமை மற்றும் கடன் சுமை வட்டத்துக்குள் உழல்வது திண்ணம்.

நாட்டுப்புற பாட்டாளிகளின் நலன்களைக் கருதியும் தமது சொந்த நலனைக் கருதியும் தொழிலாளர்கள் இந்தத் திட்டத்தைக் கட்டாயமாக எதிர்த்தே தீர வேண்டும். பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பிரபுத்துவச் சொத்துக்கள் அரசின் சொத்துக்களாக வைக்கப்பட்டு, அவை பெருவீத விவசாயத் தின் சகல சாதகங்களோடும் ஒன்றிணைந்த நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகளால் சாகுபடி செய்யப்படும் தொழிலாளர் காலனிகளாக மாற்றப்பட வேண்டும் என்று கோருவது அவசியம். இதன் வாயிலாக, ஆட்டங்கண்டு விட்ட முதலாளித்துவ சொத்துடைமை உறவுகளுக்கு மத்தியில் பொதுச் சொத்துடைமை எனும் கோட்பாடு உடனடியாக ஓர் உறுதியான அடித்தளத்தினைப் பெறுகிறது. ஜனநாயகவாதிகள் எந்தளவுக்கு விவசாயிகளுடன் சேர்ந்து இணைகிறார்களோ அந்த அளவுக்கு தொழிலாளர்கள் நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகளுடன் சேர்ந்து இணைகிறார்கள்.¹⁶ மேலும் ஜனநாயகவாதிகள் ஒன்றா நேரடியாக ஒரு கூட்டாட்சி குடியரசுக்காகப் பாடுபடுவர் அல்லது தனியொரு பிரிக்க வொண்ணா குடியரசை அவர்களால் தவிர்க்க முடியாத பட்சம் அவர்கள்

சமுதாயக் கூட்டுகள்* மற்றும் மாகாணங்களுக்கு அதிகப்பட்சம் சாத்தியமான தன்னாட்சியும் சுதந்திரமும் வழங்குவது மூலம் குறைந்தபட்சம் மத்திய அரசாங்கத்தை முடப்படுத்த முயல்வர். இந்தத் திட்டத்துக்கு எதிராகத் தொழிலாளர் தனி ஒரு பிரிக்கவொண்ணாத ஜெர்மன் குடியரசுக்காகப் பாடுபடுவது மட்டுமன்றி, இந்தக் குடியரசின் அகத்தே அரசு அதிகார சக்தியின் கரங்களில் ஆட்சியதிகாரம் மிகவும் உறுதியாக மையப்படுத்தப்படுவதற்காகவும் கூடப் பாடுபட வேண்டும். சமுதாயக் கூட்டுக்களுக்கு சுதந்திரம், சுய-ஆட்சி நிர்வாகம் இத்தியாதியான ஜனநாயக பாணிப் பேச்சுக்களால் தவறாக வழிநடத்தப்படுவதற்கு அவர்கள் இடந்தரக் கூடாது. ஒழிக்கப்பட வேண்டிய மத்திய கால எச்சமிச்சங்கள் ஏராளமாக இருக்கும் ஜெர்மனி போன்ற ஒரு நாட்டில், பெருமளவிலான வட்டார மற்றும் மாகாணப் பிடிவாதம் இன்னமும் தகர்க்கப்பட வேண்டியுள்ள ஒரு நாட்டில், மத்தியில் இருந்து மட்டுமே முழு வேகத்தில் முன்செல்லக் கூடியதான புரட்சிகரச் செயல் பாதையில் ஒவ்வொரு கிராமமும், ஒவ்வொரு நகரமும், ஒவ்வொரு மாகாணமும் புதிய முட்டுக்கட்டையைப் போடுவதற்கு எத்தகைய புறச் சூழலின் கீழும் இடமளித்தல் கூடாது. இன்றைய நிலைவரமே மீண்டும் புதுப்பிக்கப்படுவதையோ, ஒரே விதமான அதே முன்னேற்றத்துக்காக ஜெர்மானியர்கள் ஒவ்வொரு நகரத்திலும், ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் தனித்தனியாகப் போராட வேண்டும் என்பதையோ அனுமதிக்கக் கூடாது. நவீன தனியார் சொத்துடைமையை விடவும் மிகவும் பின்னணியில் நிற்பதும், எல்லா இடங்களிலும் தவிர்க்க முடியாத வகையில் தனியார் சொத்தாக மாறி வருவதும், இதன் விளைவாக ஏழை செல்வந்த சமுதாயக் குழுக்களுக்கு இடையே எழும் சண்டைகளும், அதோடு

* சமுதாயக் கூட்டு [Gemeinde] இங்கு இந்தத் தொடர் நகரப்புற முனிசிப்பாலிட்டிகள் மற்றும் நாட்டுப்புற சமுதாயக் கூட்டுகளை ஒருங்கே தழுவினதான விரிவான பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.—பர்,

தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுகிற சமுதாய குடியரிமைச் சட்டமும், இதனை நிரந்தரமாக்குவதற்குரிய சுதந்திர சமுதாய அரசியல் சட்டம் எனப்படுவது, இவற்றோடு சேர்ந்து இருப்பதுமான இந்த வடிவிலான சொத்துடைமை, அதாவது சமுதாய சொத்துடைமை, சிறிதளவும் அனுமதிக்கப்படக் கூடாது. 1793ல் பிரான்சில் தேவைப்பட்டது போன்று இன்று ஜெர்மனியில் கரூரான மையப்படுத்தலை முடித்து நிறைவேற்ற வேண்டுவது மெய்யான புரட்சிகரக் கட்சியின் பணியாகும்.*

* இந்த வாசகம் ஒரு தப்பான எண்ணத்தை அடிப்படையாக்கியதாகும் என்பதை இன்று நினைவு கூர வேண்டுவது அவசியம். அந்த நேரத்தில்—போனப்பார்டிஸ்டு மற்றும் மிதவாத சரித்திரப் புரட்டர்கள் பிரசாரம் காரணமாக—பிரெஞ்சு நிர்வாகத்தின் மையப்படுத்தப்பட்ட பொறியமைவு மாபெரும் புரட்சியால் கொண்டுவரப்பட்டது எனவும், குறிப்பாயும் அது மன்னராதரிப்பாளர்கள், கூட்டாட்சி ஆதரிப்பாளர் மற்றும் வெளிநாட்டு விரோதிகளை முறியடிப்பதற்கான ஓர் இன்றியமையாத, நிர்ணயகரமான ஆயுதமாக கன்வென்ஷனல்¹⁷ பயன்படுத்தப்பட்டது எனவுமான கருத்து நிலைநாட்டப்பட்டு விட்டதாக எண்ணப்பட்டது. ஆயினும், பதினெட்டாவது புருமேர்¹⁸ வரையிலான புரட்சி முழுவதன் ஊடேயும் ஆட்சித் துறை வட்டாரங்கள், நிர்வாகப் பிரிவு மற்றும் கம்ப்யூன்களின் முழு ஆட்சி நிர்வாகத்திலும் சம்பந்தப்பட்ட வாக்காளர் தொகுதிகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகார நபர்களே இடம் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதும், இந்த அதிகாரிகள் பொதுவான அரசுச் சட்டங்களின் அகத்தே முழுமையான சுயேச்சையுடன் செயல்பட்டனர் என்பதும் இந்த மாகாண மற்றும் ஸ்தல சுயாட்சிகள் தான் அமெரிக்காவில் இருப்பது போலவே புரட்சியின் மிகவும் வன்மை வாய்ந்த நெம்புகோலாக மாறிவிட்டது என்பதும், பதினெட்டாம் புருமேரில் தான் நடத்திய ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்குப் பிறகு உடனடியாக நெப்போலியன் இதை போலீஸ் அதிகாரிகளின் ஒரு நிர்வாகத்தால் பதிலீடு செய்வதற்கு விரையும் அத்தகைய அளவுக்கு இது நெம்புகோலாக மாறிவிட்டது என்பதும், இந்த பதில் ஆட்சி நிர்வாகம் இன்னும் நிலவுகிறது என்பதும், எனவே இது துவக்க முதலே பிற்போக்கு சக்திகளின் அப்பட்டமான கருவியே என்பதும் எல்லாம்

அடுத்த இயக்கத்துடன் கூடவே ஜனநாயகவாதிகள் எவ்வாறு அதிகாரத்துக்கு வருவார்கள் என்பதையும், அவர்கள் கிட்டத்தட்ட சோஷலிஸ்டு நடவடிக்கைகளை முன்வைக்கும் படி எவ்வாறு கட்டாயப்படுத்தப்படுவார்கள் என்பதையும் நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம். இதற்குப் பதிலாக தொழிலாளர்கள் என்ன நடவடிக்கைகளை முன்வைக்க வேண்டும் என்று கேட்கப்படும். இயக்கத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் நேரடியான கம்யூனிஸ்டு நடவடிக்கைகளை மேலும் முன்வைக்க முடியாது என்பது திண்ணம். ஆனால் அவர்கள் செய்யக்கூடியவை பின்வருமாறு:

1. இதுவரை நிலவி வந்துள்ள சமுதாய அமைப்பில் எத்தனை துறைகளில் சாத்தியமோ அத்தனையிலும் தலையிடும்படியும், அதன் முறையான போக்கை உலைவுசெய்து தம்மைத் தாமே இணக்கப்படுத்திக் கொள்ளவும், அரசின் கரங்களில் உற்பத்தி சக்திகள், போக்குவரத்து சாதனங்கள், ஆலைகள், ரயில்வேக்கள் இத்தியாதிகளை சாத்தியமான வரை அதிகப்பட்சமாக ஒருமுனைப்படுத்தும் படியும் ஜனநாயகவாதிகளைக் கட்டாயப்படுத்துவது;

2. எப்படியும் புரட்சிகரமான முறையில் அன்றி, மாறாக முற்றிலும் சீர்திருத்தவாத முறையிலேயே செயல்படப் போகும் ஜனநாயகவாதிகளின் யோசனைகளை, அதிதீவிர முனைக்கு முடுக்கி அவற்றை தனியார் சொத்துடைமை மீதான நேரடித் தாக்குதல்களாக மாற்ற வேண்டும். இவ்வாறாக, உதாரணமாக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் ரயில்

நன்கறிந்த மெய் நடப்புக்களே. ஆனால் ஸ்தல மற்றும் மாகாண சுயாட்சிகள் சிறிதளவு அரசியல் மற்றும் தேசிய மையப்படுத்தலுக்கு முரண்பாடாக இருப்பது போலவே, இது அதே ஒப்புக்கு சிறிய அளவில் அந்த குறுகிய மனப் போக்குள்ள பிரதேச அல்லது சமுதாய சுய நாட்டத்தால் தவிர்க்க முடியாதபடி கட்டுண்டு கிடக்கிறது. இது ஸ்விட்சர்லாந்தில் நமக்கு வெறுப்பைத் தருவதாக இருக்கிறது. இதை 1849ல் ஜெர்மனியில் பொதுவிதியாக்க தெற்கு ஜெர்மன் கூட்டாட்சி குடியரசுகள் விரும்பின. (1885 ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்ஸின் குறிப்பு.)

வேக்களையும் ஆலைகளையும் விலைக்கு வாங்க வேண்டும் எனும் யோசனை முன்வைக்கும் பட்சத்தில், தொழிலாளர்கள் இவை பிற்போக்காளர்களின் உடைமைகள் என்பதால் அரசு இழப்பீடுகள் எதுவும் வழங்காமல் அப்படியே பறிமுதல் செய்ய வேண்டும் என்று கோர வேண்டும். ஜனநாயகவாதிகள் சமவீதத்திலான வரிகளைப் பிரேரேபித்தார்கள் என்றால், தொழிலாளர்கள் வளர்வீத வரிகளை விதிக்கும்படி கோர வேண்டும்; ஜனநாயகவாதிகள் தாமாகவே ஒரு மித அளவிலான வளர்வீத வரியினை முன்வைப்பார்களானால், தொழிலாளர்கள் பெரு மூலதனம் இதன் மூலம் அழிவுறத் தக்க விதத்தில் மிகவும் அறவே கடுமையாக அதிகரிக்கும் வரிவிதிதங்களை விதிக்கும்படி வற்புறுத்த வேண்டும். ஜனநாயகவாதிகள் அரசுக் கடன்கள் முறைப்படுத்தப்படுவதைக் கோரினார்கள் என்றால் தொழிலாளர்கள் அரசின் திவால் நிலையைக் கோர வேண்டும். இவ்வாறாக, எல்லா இடங்களிலும் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகள் ஜனநாயகவாதிகளின் சலுகைகள் மற்றும் நடவடிக்கைகளைத் தழுவிவதாக இருக்க வேண்டும்.

ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் நீடித்த புரட்சிகர மாற்றத்தினை முழுமையாக அனுபவப்படாமல் ஆட்சி அதிகாரத்தை அடைய இயலாது, தமது சொந்த வர்க்க நலன்களை சாதிக்க முடியாது எனும் பட்சத்தில், அவர்கள் இந்த அணுகிவரும் புரட்சிகர நாடகத்தின் முதல் அங்கமானது பிரான்சில் தமது சொந்த வர்க்கத்தின் நேரடி வெற்றியுடன் ஒருங்கிணையும் என்பதையும், அதனால் பெருமளவுக்கு வேகமுடுக்கம் பெறும் என்பதையும், குறைந்தபட்சம் இந்தத் தடவை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்வார்கள்.

ஆனால் அவர்கள், தமது வர்க்க நலன்கள் என்பவை என்ன என்பதைத் தமது மனங்களில் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வது மூலமும், சாத்தியமான அளவுக்கு விரைவாக தாம் ஒரு சுயேச்சையான கட்சி என்ற நிலையை மேற்கொள்வது வாயிலாகவும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கட்சி எனும் சுதந்திரமான நிறுவனமாக இல்லாது, ஒழியும் போக்கில் ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் போலியான தொடர்

களால் வஞ்சிக்கப்பட இடமளியாத வகையிலும், தமது இறுதிவெற்றிக்காக உச்சபட்சம் பாடுபட வேண்டும். அவர்களது போராட்ட கோஷம்: “நிரந்தரமாக நிலைபெறும் புரட்சி என்பதாகும்.”

லண்டன், மார்ச் 1850

1850ல் துண்டுப் பிரசுரமாக
வினியோகிக்கப்பட்டது

கா. மார்க்ஸ், பி. எங்
கெல்ஸ், நூல்கள்,
தொகுதி 7, பக்கங்கள்
257-267

கோலோன் கம்யூனிஸ்டு வழக்கு
விசாரணை குறித்த உண்மைகள்
எனும் மார்க்ஸ் நூலின் மூன்றாம்
பதிப்பில் எங்கெல்சால்
வெளியிடப்பட்டது.
ஜூரிக், 1885

கையெழுத்துப் பிரதி
யின்படி அச்சிடப்
பட்டது. ஜெர்மன்
மொழியிலிருந்து
மொழிபெயர்க்கப்
பட்டது

கார்ல் மார்க்ஸ்

பிரான்சில் வர்க்கப் போராட்டங்கள் 1848 முதல் 1850 வரை¹⁹

பிரெடெரிக் எங்கெல்சின் 1895ம் ஆண்டின் முன்னுரை²⁰

சம்பந்தப்பட்ட பொருளாதார நிலைமையின் அடிப்படையில், தமது பொருள்முதல்வாத கருத்தோட்டத்தின் துணைகொண்டு சமகால வரலாற்றின் ஒரு பகுதியை விளக்க மார்க்ஸ் மேற்கொண்ட முதல் முயற்சியே இங்கு மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ள நூலாகும். கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கையில் இந்தத் தத்துவம் நவீனகால வரலாறு முழுமைக்கும் பொதுவான உருவரையில் பயன்படுத்தப்பட்டது. *Neue Rheinische Zeitung* பத்திரிகையில்²¹ மார்க்சும் நானும் எழுதியுள்ள கட்டுரைகளில் அன்றாட அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை விளக்குவதற்கு இது அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டது. மாறாக, இங்குள்ள பிரச்சினை, சில ஆண்டுகள் நீடித்து நிலவிய ஒரு நிகழ்ச்சியின் செல்வழியில் காணப்பெறும் உள்ளார்ந்த தற்செயலான தொடர்பினை நிதர்சனப்படுத்திக் காட்டுவதேயாகும். இந்த நிகழ்ச்சி ஐரோப்பா முழுவதற்கும் எவ்வாறு தனிமாதிரியாக இருந்ததோ அந்த அளவுக்கு நெருக்கடியானதாகவும் விளங்கியது. எனவே நூலாசிரியரின் கருத்தோட்டத்திற்கு ஏற்ப, இறுதிப் பகுப்பாய்வில் பொருளாதாரக் காரணங்கள் என்று அறியப்படுவனவற்றின் விளைவுகளை வைத்து, அரசியல் நிகழ்வுகளை ஆராய்வதே முறையாகும்.

நிகழ்ச்சிகளும் நிகழ்ச்சிகளின் தொகுதிகளும் நடப்பு வரலாற்றால் நிர்ணயம் செய்யப்படுமானால், கடைமுடிவான பொருளாதாரக் காரணங்களுக்குத் திரும்பச் செல்வது என்றுமே சாத்தியமல்ல. சம்பந்தப்பட்ட தனி அக்கறை கொண்ட

தான பத்திரிகைகள் இத்தகைய செழுமையான தகவல் ஆதாரங்களை வழங்குகிற இன்றும் கூட, உலக மார்க்கெட் டின் தொழில் முறை மற்றும் வாணிகத்தின் இயக்கத்தை நாள்தோறுமாகக் கண்டறிவதும், இந்தப் பல்வகைப்பட்ட சிக்கலான, சதா மாறுதலடைந்து வரும் காரணிகளில் இருந்து குறிப்பிட்ட ஒரு கால கட்டத்திற்கு என்ற முறையில் பொதுவான முடிவுக்கு வரத்தக்க வழியில் உற்பத்தி முறைகளில் நடைபெற்றுவரும் மாற்றங்களைக் கண்டுணர்வதும் இங்கிலாந்திலுங்கூட இன்னும் சாத்தியமற்றதாகவே இருக்கிறது. அன்றியும், இந்தச் சதாமாறிவரும் காரணிகளில் மிகவும் முக்கியமான காரணிகள் மேல் மட்டத்தில் அவை வன்மையான முறையில் திடீரெனத் தம்மைத்தாமே உணர்த்துவதற்கு முன்பாகப் பொதுவாயும் நீண்ட காலம் இரகசியமாகச் செயல்படுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பகுதிக் கான பொருளாதார வரலாற்றின் ஒரு தெளிவான மதிப்பீடை உடனிகழ்வான முறையில் என்றுமே பெற முடியாது. ஆதார விவரங்களைத் திரட்டி சலித்தாராய்ந்ததன் பின்னால் மட்டுமே இது சாத்தியம். புள்ளி விவரங்கள் இங்கு அவசியமான துணை சாதனங்களாக இருக்கின்றன. மேலும் அவை எப்போதும் காலாகாலத்தில் கிட்டுவதில்லை. இந்தக் காரணத்தால், நடப்பு வரலாற்றில் மிகவும் நிர்ணயகரமான காரணியான இதை நிரந்தரமானதாகக் கருதுவது பெரும்பாலும் அவசியம். மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட இந்தக் காலப் பகுதியின் துவக்கத்தில் நிலவிய பொருளாதார நிலைமையையே இந்த முழுக் கால கட்டத்துக்கும் மாற்றவியலாததாகக் கருதுவதும், அல்லது அப்பட்டமாயும் தெளிவான நிகழ்ச்சிகள் தம்மிலிருந்தே தோன்றி, எனவே இதே போன்று அப்பட்டமாயும் தெளிவாக இருக்கும் இந்த நிலைமையிலான அத்தகைய மாற்றங்களை மட்டுமே கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்வதும் பெரும்பாலும் அவசியம். எனவே இங்கு பொருள் முதல்வாத நடைமுறை மிகப் பெரும்பாலும், அரசியல் மோதல்களை நிலவும் சமுதாய வர்க்கங்களின் நலன்களுக்கும், பொருளாதார வளர்ச்சியால் உருவாக்கப்பட்டதான வர்க்கங்களின் பிரிவுகளுக்கும் இடையிலான போராட்டங்கள்

என விளக்குவதோடும், குறிப்பிட்ட அரசியல் கட்சிகள் என்பவை இதே வர்க்கங்கள் மற்றும் வர்க்கங்களின் பிரிவுகளின் கிட்டத்தட்ட போதுமானதான அரசியல் வெளிப்பாடே என்று நிரூபித்துக் காட்டுவதோடும் அமைந்து விட நேருகிறது.

பொருளாதார நிலைமையிலான நடப்புக்கால மாற்றங்கள் பற்றிய இந்தத் தவிர்க்க முடியாத புறக்கணிப்பு, பரிசீலிக்கப்பட வேண்டிய இந்த நடைமுறைகள் அனைத்தின் மெய்யான அடிப்படையே கட்டாயமாயும் பிழைக்கு மூல காரணம் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆனால் நடப்பு வரலாற்றை விரிவான முறையில் வழங்குவதற்கான எல்லா நிலைமைகளிலும் பிழையின் மூலாதாரங்கள் தவிர்க்க முடியாதபடி இடம் பெற்று விடுகின்றன. ஆயினும் இவை நடப்புக்கால வரலாற்றை எழுதுவதிலிருந்து யாரையும் தடுத்துவிடவில்லை.

மார்க்ஸ் இந்த நூலை எழுத முன்வந்த போது, இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட பிழையின் ஊற்றுக்கால் இன்னும் அதிகளவுக்குத் தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. 1848-49 புரட்சிக்கால கட்டத்தின் போது, அதே சமயம் நடைபெற்று வந்த பொருளாதார மாற்றங்களைக் கண்டுணர்வதோ அல்லது அவற்றைக் கருத்தில் வைத்திருப்பதோ அறவே சாத்தியமல்ல. நாடு கடந்து லண்டனில் வாழ்ந்த ஆரம்ப மாதங்களில், 1849-50 முன்பனிக்காலம் மற்றும் பின்பனிக்காலத்தின் போதும் இதே நிலைமைதான். ஆனால் அந்த நேரத்தில் தான் மார்க்ஸ் இந்த நூலை எழுதத் தொடங்கினார். பாதகமான இந்தப் புறச் சூழல்கள் இருந்த போதிலும், பிப்ரவரி புரட்சிக்கு முன்பு பிரான்சில் நிலவிய பொருளாதார நிலைமை மற்றும் பிப்ரவரி புரட்சிக்குப் பிந்தியதான அந்த நாட்டின் அரசியல் வரலாறு ஆகிய இரண்டையும் குறித்த அவரது துல்லியமான ஞானம் அவர் நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய ஒரு சித்திரத்தை வழங்குவதைச் சாத்தியமாக்கியது. இந்தச் சித்திரம் அன்று முதல் இன்று வரை என்றமே அடையவியலா வழியில் அவற்றின் உள் தொடர்புகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டியது. இது பின்னால் மார்க்ஸ் தாமே

பிரயோகித்த இரட்டைச் சோதனையில் வென்று தேறியது.

1850 வசந்தத்திற்குப் பின்னர் மார்க்ஸ் மீண்டும் ஒரு முறை பொருளாதார ஆராய்ச்சிகள் நடத்துவதற்குரிய ஓய்வு நேரத்தைப் பெற்றார், மற்றும் கடந்த பத்தாண்டு காலத்திய பொருளாதார வரலாற்றை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டார் எனும் மெய்நடப்பில் இருந்தே முதல் சோதனை அமைந்தது. இதன் மூலம் அவர் தொடர்ச்சி இல்லாத விவரப் பொருட்களில் இருந்து இது காரும் பாதி மன நிச்சயத்துடன் எதைப் பகுத்தறிந்தாரோ அது மெய் நடப்புகள் தம்மி லிருந்தே அவருக்குப் பரிபூரணமாயும் தெட்டத்தெளி வாகியது. அதாவது, 1847ஆம் ஆண்டின் உலக வாணிக நெருக்கடியே பிப்ரவரி, மார்க்ஸ் புரட்சிகளின் மெய்யான தாயாக இருந்து வந்துள்ளது என்பதும், 1848 நடுப் பகுதிக்குப் பின்னர் படிப்படியாகத் திரும்பிவந்து கொண் டிருந்ததும், 1849 மற்றும் 1850ல் முழு மலர்ச்சி அடைந் ததுமான தொழில்துறை சுபிட்சம் புதிதாக வலுப்படுத்தப் பட்ட ஐரோப்பிய பிற்போக்கு சக்திகளுக்கு மீண்டும் உயிர்க் களையூட்டும் சக்தியாக இருந்தது என்பதும் தெட்டத்தெளி வாகியது. அது தீர்மானகரமானதாக இருந்தது. முதல் மூன்று கட்டுரைகளில்* (இவை ஹாம்பர்க்கிலிருந்து வெளிவந்த *Neue Rheinische Zeitung. Politisch-ökonomische Revue*வில், 1850 ஜனவரி, பிப்ரவரி மற்றும் மார்க்ஸ் இதழ்களில் வெளி வந்தன.) புரட்சிகர சக்தியின் புதிய எழுச்சி விரைவில் ஏற் படலாம் எனும் எதிர்பார்ப்பு இன்னமும் காணப்பெற்றது, அப்படியிருக்க 1850 முன்பணிக் காலத்தில் வெளியான கடைசி இதழில், இரட்டை இதழில் (மே முதல் அக்டோபர் வரை) மார்க்ஸும் நானும் எழுதிய வரலாற்று விமர்சனம் இந்தப் பிரமைகளில் இருந்து முற்ற முடிவாக முறித்துக் கொள்கிறது: “ஒரு புதிய நெருக்கடியின் பின்விளைவாக மட்டுமே ஒரு புதிய புரட்சி சாத்தியம். ஆயினும் இது இந்த

* இத்தொகுதியில் 130-287 பக்கங்களைப் பார்க்க.—
ப-ர்.

நெருக்கடியைப் போலவே சர்வ நிச்சயமானது''.* ஆனால் செய்யப்பட வேண்டியிருந்த முக்கியமான மாற்றம் அது மட்டுமே. முந்திய அத்தியாயங்களில் தரப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய விளக்கத்திலோ, அல்லது அவ்விடத்தில் நிறுவப் பெற்றதான தற்காலிகத் தொடர்புகள் விஷயத்திலோ மாற்றம் செய்வதற்கு அறவே எதுவும் கிடையாது. இதை மார்ச் 10 முதல் 1850 முன்பணிக்காலம் வரையான தொடர் உரை சம்பந்தப்பட்ட விமர்சனத்தில் நிரூபித்துள்ளது.

இரண்டாவது சோதனை இன்னும் கூடுதல் கடினமானது. 1851 டிசம்பர் 2ந் தேதி லுயீ போனப்பார்ட் நடத்திய ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்குப் பின்னால் உடனடியாக, 1848 பிப்ரவரி முதல், தற்போதைக்கு புரட்சிகரக் காலகட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்த இந்த நிகழ்ச்சி வரையிலான பிரான்சின் வரலாற்றை மார்க்ஸ் புதிதாக எழுதினார் (லுயீ போனப்பார்டின் பதினெட்டாவது புருமேர், மூன்றாம் பதிப்பு, ஹாம்பர்க், மீஸ்டென், 1885). இந்தச் சிற்றேட்டில், மிகவும் சுருக்கமாகவே என்ற போதிலும், நமது இந்தப் பிரசுரத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தக் காலப்பகுதி மீண்டும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது. ஓர் ஆண்டுக்குப் பின்னால் நிகழ்ந்த தீர்மானகரமான சம்பவத்தின் கண்ணோட்டத்தில் எழுதப்பட்டதான இந்த இரண்டாம் விளக்கத்தை நமது விளக்கத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். மாற்றுவதற்கு என ஆசிரியருக்குமிகச்சொற்பமே இருந்தது என்பது தெரியவரும்.

தவிரவும் எமது நூலுக்கு முற்றும் விசேஷமான உட்பொருளை வழங்கும் அம்சம் என்ன வென்றால், இந்த நூல்தான், உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் உள்ள தொழிலாளர் கட்சிகள் பொருளாதார மாற்றத்துக்கான தமது கோரிக்கையை சுருக்கமாகப் பொழிப்புச் செய்து பொது உடன்பாட்டின்படி அறிவித்த: சமுதாயம் உற்பத்தி சாதனங்களை சுவீகரித்துக் கொள்வது எனும் சூத்திரத்தை முதன் முதலாக வெளியிட்டது எனும் அம்சமாகும். இரண்டாம் அத்தியாயத்தில், "பாட்டாளிகளின் புரட்சிகரக் கோரிக்கை

* இத்தொகுதியில் 294 பக்கத்தைப் பார்க்க.—ப-ர்.

கள் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டுள்ள முதல் நயமற்ற சூத்திரம்” என்பதாகத் தன்மை குறிக்கப்பட்டுள்ள “வேலை செய்யும் உரிமை” என்பதன் தொடர்பாகச் சொல்லப் படுவதாவது: “வேலை செய்யும் உரிமை என்பதன் பின்னணியில் மூலதனத்தின் மீதான அதிகாரம் நிற்கிறது; மூலதனத்தின் மீதான அதிகாரத்தின் பின்னே உற்பத்தி சாதனங்களை சுவி்கரிப்பதும் அவற்றை ஒன்று சேர்ந்த தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு அடிப்படுத்துவதும் நிகழ்கிறது எனவே, கூலி உழைப்பும் அதோடு கூடவே மூலதனமும் அவற்றின் பரஸ்பர உறவுகளும் ஒழிக்கப்படுகின்றன.* இவ்வாறு இங்கே முதன் முதலாக உருவாக்கி முன்வைக்கப்பட்டுள்ள இந்தக் கருத்துரை மூலம், நவீனத் தொழிலாளர்களின் சோஷலிசம் நிலப்பிரபுத்துவ, முதலாளித்துவ, குட்டிமுதலாளித்துவ இத்தியாதி வகைப்பட்ட சோஷலிசத்தின் பல்வேறான சகல சாயல்களில் இருந்தும், கற்பனாவாதிகளின் “பண்டங்களின் சமுதாயம்” மற்றும் தன்னியல்பான தொழிலாளர் கம்யூனிசம் ஆகியவற்றில் இருந்தும் ஒருங்கே ஒரேபடியாகவும் உறுதியாகவும் தனிவேறு படுத்தப்படுகிறது. பின்னால் மார்க்ஸ் இந்த சூத்திரத்தை விரிவாக்கி பரிவர்த்தனை சாதனங்களின் சுவி்கரிப்பையும் சேர்த்திருந்தாரானால், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கைக்குப் பிறகு எப்படியும் சுயவிளக்கம் பெற்று விளங்கிய இந்த விஸ்தரிப்பு பிரதானக் கருத்துரைக்கான ஒரு துணை முடிபினையே வெளிப்படுத்தியது. “வினியோக சாதனங்களும்” சமுதாயத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் என்பதாக அண்மையில் இங்கிலாந்தில் இருந்த ஒரு சில போலி அறிவாளிகள் சேர்த்துக் கூறியுள்ளனர், உற்பத்தி மற்றும் பரிவர்த்தனை சாதனங்களில் இருந்து வேறுபட்ட வகையில் இந்த வினியோகத்தின் பொருளாதார சாதனங்கள் என்ன என்பதை, வினியோகத்தின் அரசியல் சாதனங்கள் என்பவை வரிகள், ஏழைகளுக்கு நிவாரணம், Sachsenwald²² மற்றும் இதர மான்யங்கள் அடங்கியதாக இல்லாத பட்சம், எடுத்துச் சொல்வது இந்தக் கனவான்களுக்குக் கஷ்டம்.

* இதே தொகுதியில் 187ம் பக்கம் பார்க்க.—ப-ர்.

ஆனால் முதலாவதாக, இவை ஏற்கெனவே வினியோக சாதனங்களாக ஓட்டு மொத்தத்தில் அரசு அல்லது சமுதாயத்தின் உடைமை உரிமையாக ஏற்கெனவே உள்ளன, இரண்டாவதாக, இவை திட்டவட்டமாயும் ஒழிக்கப்படுவதையே நாம் விரும்புகிறோம்.

* * *

பிப்ரவரி புரட்சி வெடித்த போது நாம் எல்லோரும், புரட்சிகர இயக்கங்களின் நிலைமைகள் மற்றும் போக்கு சம்பந்தப்பட்டதான நமது கருத்தோட்டங்களைப் பொருத்தவரை முந்திய, குறிப்பாயும் பிரான்சினது வரலாற்று அனுபவத்தின் கவர்ச்சிக்கு ஆளாகியிருந்தோம். உண்மையில் பிரான்ஸ் தான் 1789 முதல் ஐரோப்பிய வரலாறு முழுவதிலும் ஆதிக்கம் வகித்திருந்தது. இந்த நாட்டிடமிருந்து தான் இப்போது மீண்டும் ஒரு முறை பொதுவான புரட்சிகர மாற்றங்களுக்கான முன்னறிவிப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே, 1848 பிப்ரவரியில் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட ‘‘சமுதாயப்’’ புரட்சியின், பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் தன்மையும் போக்கும் பற்றிய கருத்தோட்டங்கள் 1789 மற்றும் 1830ஆம் ஆண்டுகளின் இவற்றின் முன்னோடி மாதிரிகளின் நினைவுகளால் வலுவாக வண்ணமூட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது இயல்பானது, தவிர்க்க முடியாதது. மேலும், பாரிஸ் எழுச்சியானது வியென்னா, மிலான் மற்றும் பெர்லினில் ஏற்பட்ட வெற்றிகரமான புரட்சி எழுச்சிகளில் தனது எதிரொலியைக் கண்டது என்ற போது, ருஷ்யாவின் எல்லை வரையான ஐரோப்பா முழுவதும் இந்த இயக்கத்தினுள் அடித்துச் செல்லப்பட்ட போது, அதன் விளைவாக பாரிசில் ஜூன் மாதத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையே ஆட்சி அதிகாரத்துக்கான முதல் மாபெரும் போராட்டம் நடந்த போது, அதன் வர்க்கத்தின் முதல் வெற்றி எல்லா நாடுகளிலுமிருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரை மிகவும் ஆட்டிக்குலுக்கியதால், அவர்கள் இப்போதுதான் வீழ்த்தப்பட்டதான முடியாட்சி-நிலப்பிரபுத்துவப் பிற்போக்கின் அணிகளுக்கு

மீண்டும் ஓடிச்சென்ற போது—நம்மைப் பொறுத்தவரை, அப்போது நிலவியதான சந்தர்ப்பம்—சூழல்களின் கீழ், மகத்தான, முடிவான போராட்டம் துவங்கிவிட்டது என்பதிலும், இதை புரட்சியின் தனி ஒரு, நீண்ட மாற்றங்கள் நிரம்பிய காலப்பகுதியில் நடத்த வேண்டும் என்பதிலும், ஆனால் இது பாட்டாளிவர்க்கத்தின் இறுதி வெற்றியில் மட்டுமே சென்று முடியும் என்பதிலும் அறவே எவ்வித ஐயப்படும் இருக்கவில்லை.

1849ல் ஏற்பட்ட தோல்விகளுக்குப் பின்னால் partibus இல்²³ எதிர்கால இடைத்தட்டு அரசாங்கங்களை சுற்றிலும் திரண்டிருந்த கொச்சை ஜனநாயகத்தின் பிரமைகளை நாம் எவ்வகையிலும் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்தக் கொச்சை ஜனநாயகம் “கொடுங்கோலர்களுக்கு” எதிராக “மக்கள்” ஒரு விரைவான இறுதியாயும் தீர்மானகரமான வெற்றியைப் பெறுவார்கள் எனக்கருதியது; நாமோ “கொடுங்கோலர்கள்” அகற்றப்பட்ட பிறகு இந்த “மக்கள்” அகத்தேயே மறைந்து கிடக்கும் பகைமை சக்திகளின் இடையே நீண்ட போராட்டம் நடைபெறும் என்று எதிர்பார்த்தோம். கொச்சை ஜனநாயகம் எந்த நாளிலும் திடீர் கிளர்ச்சி மீண்டும் ஏற்படலாம் என எதிர்பார்த்தது. நாம் 1850 முன்பனிக்காலத்தின் துவக்கத்திலேயே, குறைந்தபட்சம் புரட்சிகர காலகட்டத்தின் முதல் அத்தியாயம் முடிந்துவிட்டது எனவும், ஒரு புதிய உலகப் பொருளாதார நெருக்கடி வெடிக்கும் வரையில் எதையும் எதிர்பார்ப்பதற்கு இல்லை எனவும் சாற்றினோம். இந்தக் காரணத்தால் புரட்சிக்குத் துரோகம் விளைத்தோர் என்பதாக—பின்னால் அறவே விதிவிலக்கு எதுவும் இன்றி, பிஸ்மார்க் தமக்கு சாதகம் எனக்கருதிய அளவுக்கு—பிஸ்மார்க்குடன் சமாதானம் செய்து கொண்ட அதே நபர்களால் விலக்கி வைக்கப்பட்டோம்.

ஆனால் வரலாறு நாமுங்கூட பிழை செய்துவிட்டோம் என எடுத்துக் காட்டியது, அந்தக் காலத்தில் நிலவிய நமது கருத்தோட்டம் வெறும் பிரமையே என்பதை வெளிப்படுத்தியது. அது அதுதற்கு மேலும் சேவை செய்துள்ளது: அது, நாம் அப்போது கொண்டிருந்த தவறான கருத்துப்படிவங்

களைச் சிதறடித்து ஓட்டியது மட்டுமன்றி எந்த நிலைமைகளின் கீழ் பாட்டாளி வர்க்கம் போராட வேண்டியிருந்ததோ அவற்றையும் முழுமையாக மாற்றியமைத்தது. 1848ஆம் ஆண்டின் போராட்டப் பாணி இன்று எல்லா அம்சங்களிலும் வழக்கற்றதாகிவிட்டது. இன்றைய சந்தர்ப்பத்தில் இந்த விஷயத்தை மேலும் நெருக்கமாகப் பரிசீலனை செய்தல் வேண்டும்.

இந்த நாள் வரையிலான எல்லாப் புரட்சிகளும் ஒரு திட்டவட்டமான வர்க்க ஆட்சி இன்னொரு திட்டவட்டமான வர்க்க ஆட்சியால் மாற்றம் செய்யப்படுவதில் சென்று முடிந்துள்ளன. ஆனால் இப்போது வரை, எல்லா ஆளும் வர்க்கங்களும் ஆளப்படும் மக்கள் திரளினருடன் ஒப்பிடும் போதில் சிறிய சிறுபான்மையாக மட்டுமே இருந்து வந்துள்ளன. இவ்வாறாக, ஆட்சி புரிந்திருந்த ஒரு சிறுபான்மை வீழ்த்தப்பட்டது, அதற்குப் பதில் இன்னொரு சிறுபான்மை அரசின் ஆட்சித் தலைமையைக் கைப்பற்றியது, அதன் சொந்த நலன்களுக்குப் பொருத்தமாக அரசு நிறுவனங்களை மறுபுனைவு செய்தது. குறிப்பிட்ட பொருளாதார வளர்ச்சியால் உரிய தகுதி பெற்று ஆட்சி நடத்துமாறு பணிக்கப்பட்ட சிறுபான்மைப் பிரிவு ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் புரிந்துள்ள காரியம் இதுவே. இந்தக் காரணத்தால்தான், இந்தக் காரணத்தால் மட்டுமே, ஆளப்படுகிற பெரும்பான்மை ஒன்றோ ஆளும் சிறுபான்மையின் நலனுக்காக புரட்சியில் கலந்து கொண்டது, அல்லது அதன் ஆட்சிக்கு அமைதியாக எதிர்ப்பின்றி உடன்பட்டது. ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் நாம் ஸ்தூலமான உட்கிடையைப் புறக்கணிப்போமானால், இந்தப் புரட்சிகள் அனைத்தினதுமான பொது வடிவம் இவை சிறுபான்மையின் புரட்சிகளாகவே இருந்தன என்பதாகும். விவரம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பெரும்பான்மை இதில் பங்கேற்று இருக்குமானால், இது ஒரு சிறுபான்மைக்கு சேவை செய்யும் முறையிலேயே அவ்வாறு செய்தது. ஆனால் இதன் காரணமாக, அல்லது பெரும்பான்மையின் மந்தமான எதிர்ப்பற்ற தோரணை காரணமாகவும் கூட இந்தச் சிறு

பான்மை, மக்கள் முழுமையின் பிரதிநிதியாக இருக்கும் ஒரு தோற்றத்தைப் பெற்றது.

வழக்கம் போல முதலாவது மாபெரும் வெற்றிக்குப் பிறகு வெற்றி வாகை சூடிய சிறுபான்மை இரண்டாகப் பிரிந்தது; ஒரு பாதி ஏற்கெனவே பெறப்பெற்ற சாதனைகளோடு திருப்தியடைந்தது, இன்னொரு பாதி இன்னும் முன்னேறிச் செல்ல விழைந்தது, புதிய கோரிக்கைகளை முன்வைத்தது. இவை குறைந்தது ஓரளவுக்கு மாபெரும் மக்கள் திரளினரின் மெய்யான, அல்லது வெளிப்படையான நலன்களுக்கு உகந்தனவாக இருந்தன. தனிப்பட்ட இடங்களில் இந்த மிகு தீவிரமான கோரிக்கைகள் உள்ளபடியே வலுவற்ற தமாக வற்புறுத்தப்பட்டன, ஆனால் இது ஒரு தருணத்துக்கு மட்டுமே இவ்வாறு நீடித்தது, மேலும் நிதானமான கட்சியின் செல்வாக்கு மேலோங்குவதும், கடைசியாக வென்று பெற்ற சாதனை முழுமையாகவோ பகுதியாகவோ மீண்டும் இழக்கப்படுவதும் நிகழும்; தோல்வியடைந்தவர்கள் துரோகம் செய்யப் பட்டுவிட்டதாகக் கூக்குரலிடுவர், தமது தோல்விக்கு தற்செயல் நிகழ்வைச் சாட்டுக் காட்டுவர். ஆனால் உள்ளபடியே இந்த விஷயத்தின் மெய்ப்பாடு பெரும்பாலும் இதுவேயாகும்: முதல் வெற்றியின் சாதனைகள் மேலும் தீவிரமான கட்சியின் இரண்டாவது வெற்றியால் மட்டுமே பாதுகாக்கப்பட்டன. இதை ஏற்கெனவே அடைந்துவிட்ட நிலையில், இதனுடன் தற்போதைக்கு எது அவசியமோ அது நிகழ்ந்தது. தீவிரவாதிகளும் அவர்களது சாதனைகளும் மீண்டும் அரங்கத்திலிருந்து மறைந்தன.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் மாபெரும் ஆங்கிலப் புரட்சியுடன் தொடங்கிய நவீன காலப் பகுதியின் எல்லாப் புரட்சிகளும் இந்த அம்சங்களை வெளிக்காட்டின. இவை ஒவ்வொரு புரட்சிகரப் போராட்டத்தில் இருந்தும் பிரிக்கவொண்ணாதவையாகத் தோற்றமளித்தன. பாட்டாளி வர்க்கம் தனது விடுதலைக்காக நடத்தும் போராட்டத்திற்கும் கூட இவை பயன்படுத்தத்தக்கதாகக் காட்சியளித்தன. ஏனெனில், துல்லியமாயும் 1848ஆம் ஆண்டில் இந்த விடுதலையை நாடுவதற்குரிய திசைவழி குறித்துக் கருத்துக்

கொண்டிருந்தவர்கள் மிகச் சில பேரே இருந்த நிலையில் இந்த அம்சங்கள் கூடுதல் பயன்படுத்தத் தக்கனவாக இருந்தன. பாரிசிலுங்கூட பாட்டாளி வர்க்க மக்கள் திரளினர் வெற்றிக்குப் பின்னர் தாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய பாதை சம்பந்தமாக இன்னும் அறவே தெளிவின்றி இருந்தார்கள். இருப்பினும் அங்கு இயக்கம் இருந்தது, இயல்புக்கம், கொண்டதாய், தானே இயங்குவதாய், அடக்க முடியாததாய் அது விளங்கியது. உண்மையில் ஒரு சிறுபான்மையால் தலைமை தாங்கப்பட்டு, ஆனால் இந்தத் தடவை சிறுபான்மையின் நலனுக்காக அன்றி, மாறாகப் பெரும்பான்மையின் ஆகமெய்யான நலன்களுக்கு வேண்டி நடத்தப்படும் ஒரு புரட்சி நிச்சயம் வெற்றியடைய தக்க தருணம் இதுவல்லவா? இதை விடவும் நீடித்த புரட்சிகரக் காலப் பகுதிகள் எல்லாவற்றிலும், முன்னணிக்கு நோக்கிச் செல்லும் சிறுபான்மையின் கேவலம் யுக்திப் பொருத்தமாய்த் தோன்றுகிற பொய்யான திட்ட விளக்கங்கள் மூலம் மாபெரும் மக்கள் திரளினரின் ஆதரவை இவ்வளவு எளிதாகப் பெற முடியுமா? அவர்களது பொருளாதார நிலைமையின் ஆக உண்மையான பிரதிபலிப்பாக விளங்கும் கருத்துக்கள் விஷயத்தில் அவர்கள் குறைந்த அளவே ஆளாகுந்தன்மை கொண்டிருப்பது ஏன்? இந்தக் கருத்துக்கள், அவர்களால் இன்னும் புரிந்து கொள்ளப்படாத, ஆனால் அவர்களால் தெளிவின்றி உணரப்பட மட்டுமே இயலும் அவர்களது தேவைகளின் தெட்டத்தெளிவான பகுத்தறிவு பூர்வமான வெளிப்பாடாக இருந்தும் ஏன் இந்தத் தயக்கம்? பிரமை மறைந்து நிராசை ஏற்பட்ட உடனேயே மக்கள் திரளினரின் இந்தப் புரட்சிகர மனப்பாங்கு கிட்டத்தட்ட எப்போதும், வழக்கமாக மிகவும் துரிதமாயும் அக்கறையின்மைக்கு இடங்கொடுக்கும், அல்லது ஒரு திடீர் உணர்ச்சி வேறுபாட்டைக் கூட ஏற்படுத்தும் என்பது நிச்சயம். ஆனால் இங்கு பொய்யான திட்டவிளக்கங்கள் என்பதல்ல பிரச்சினை, மாறாக மாபெரும் பெரும்பான்மை தன்னுடைய ஆக உயர்ந்த விசேஷ நலன்களைச் செயல்படுத்துவதே முக்கியம். இந்த நலன்கள் அந்த சமயத்தில் இந்த மாபெரும் பெரும்

பான்மையினருக்கு எவ்வகையிலும் தெளிவாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை என்பது மெய்யே. ஆனால், இவற்றை நடைமுறையில் அமுல் செய்யும் போக்கில், இவற்றின் திடநம்பிக்கை தரும் தெட்டத்தெளிவான தன்மை மூலம் இந்தப் பெரும்பான்மையினருக்கு இந்த நலன்கள் போதிய விரைவில் தெளிவாகத் தெரிய வந்தன. 1850 வசந்த காலத்தில் எழுதிய தமது மூன்றாவது கட்டுரை மூலம் மார்க்ஸ், 1848 “சமுதாயப்” புரட்சியிலிருந்து உதித்தெழுந்த முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட குடியரசின் வளர்ச்சி. இதன்றியும், முடியாட்சி ஆதரிப்புப் போக்கிலிருந்த பெரும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் கரங்களில் மெய்யான ஆட்சியதிகாரத்தை ஒரு முனைப்படுத்திக் கூட வைத்திருந்தது எனவும், மறுபக்கம் பாட்டாளி வர்க்கத்தை சுற்றும் இதர சமுதாய வர்க்கங்களான விவசாயிகள் மற்றும் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரை திரட்டிவைத்திருந்தது எனவும், இதன் விளைவாக, பொது வெற்றியின் போதும், அதன் பின்னரும் அவர்களால், மாறாக பாட்டாளிவர்க்கம் தான் அனுபவம் மூலம் விவேகம் பெற்று, நிர்ணயமான காரணியாக ஆக வேண்டியிருந்தது, என்றும் காட்டினார். இதற்குப் பிறகு சிறுபான்மையினரின் புரட்சியை பெரும்பான்மையினர் புரட்சியாக மாற்றுவதற்குச் சகல வாய்ப்புகளும் இருந்தன அல்லவா?

நாமும், நம்மைப் போலயே சிந்தித்த எல்லோரும் கருதியது தவறு என்பதை வரலாறு நிரூபித்து விட்டது. அந்த சமயத்தில் மாகண்டத்தில் இருந்த பொருளாதார வளர்ச்சியின் தரம் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஒழிப்பதற்கான அளவுக்கு எவ்வழியிலும் பக்குவம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதை அது தெளிவாக்கியிருந்தது. இதை அது பொருளாதாரப் புரட்சி மூலம் நிரூபித்துக் காட்டியது. இந்தப் புரட்சி 1848க்குப் பின்னர் மாகண்டம் முழுவதையும் கவர்ந்து பற்றி இருந்தது. பெரும் தொழில் துறை பிரான்ஸ், ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி, போலந்து மற்றும் அண்மையில் ருஷ்யாவில் மெய்யாகவே வேரூன்றிட வகை செய்தது. அதே போதில் இது ஜெர்மனியை முதல் வரிசையில் வரும் தொழில்

துறை நாடாக ஆக்க பூர்வமாக மாற்றியது. இவையாவும் முதலாளித்துவ அடிப்படையிலேயே நடைபெற்றன. எனவே 1848ல் இந்த அடிப்படையில் இவற்றுக்கு இன்னும் விரி வாக்கத்துக்கான மாபெரும் ஆற்றல் இருந்தது. எல்லா இடங்களிலும் வர்க்க உறவுகளில் தெளிவாக்கம் ஏற்படுத்திய இந்தத் தொழில் துறைப் புரட்சிதான் பட்டறைத் தொழில் காலப் பகுதி முதல் மரபாக ஏற்பட்டதும், கிழக்கு ஐரோப்பாவில் கிட்டுமுறை கைவினைத் தொழில் கட்டமுதலே இருந்து வந்ததுமான பல இடைத்தட்டு வடிவங்களை அகற்றி எறிந்தது. அதோடு உண்மையான முதலாளித்துவ வர்க்கத்தையும் உண்மையான பெருவீதத் தொழில் துறை பாட்டாளி வர்க்கத்தையும் படைத்துருவாக்கி அவற்றை சமுதாய வளர்ச்சியின் முன்னணியில் தள்ளிவிட்டது. ஆயினும், இதன் காரணமாக, இந்த இரண்டு மாபெரும் வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான போராட்டம், 1848ல் இங்கிலாந்தைத் தவிர பாரிசில் மட்டுமே, அதிலும் அதிகப் பட்சம் ஒரு சில தொழில் துறை மையங்களில் மட்டுமே, நிலவியதான இந்தப் போராட்டம், ஐரோப்பா முழுவதற்கும் பரவியதோடு, 1848ல் இன்னும் கருதிப் பார்க்க இயலாத ஒரு முனைப்பையும் எட்டியிருந்தது. அந்த நேரம் தமது சர்வரோக நிவாரணிகளுடன் வந்த குழுக்களின் பல அறியப்படாத நற்செய்திப் பிரசாரகர்கள் இருந்தார்கள். இன்றோ, போராட்டத்தின் அறுதி நோக்கங்களை எடுப்பாக உருவாக்கி முன்வைக்கும், பொதுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒன்றான மார்க்சின் ஸ்படிகம் போலத் தெளிவான கொள்கை உள்ளது. அந்த நேரத்தில் மக்கள் திரளினர் பிளவுபட்டும், வாழும் வட்டாரம் மற்றும் தேசிய இனத்திற்கு ஏற்ப வேறுபட்டும், பொதுவான துன்ப உணர்வின் மூலம் மட்டுமே இணைக்கப்பட்டும், வளர்ச்சி இன்றியும், ஊக்கத்தில் இருந்து விரக்தியை நோக்கி புகலற்ற நிலையில் இங்குமங்குமாய் அலைக்கழிக்கப்பட்டும் கிடந்தார்கள். இன்றோ, சோஷலிஸ்டுகளின் மாபெரும் சர்வதேச சைனியம் ஒன்று வெவ்வுலகரிய முறையில் வீறு நடை போடுகிறது, நாளொரு மேனியாக அள

விலும் அமைப்புத் திரட்சியிலும், கட்டுப் பாட்டிலும், இயல்புக்கத்திலும் வளர்ச்சியுற்று, வெற்றி குறித்த உறுதிப் பாட்டுடன் திகழ்கிறது. பாட்டாளி வர்க்கத்தின் இந்த வன்மை மிக்க சைனியம் கூட அதன் லட்சிய இலக்கை இன்னும் எட்டவில்லை என்றால், வல்லமை மிக்க ஒரே அடியில் வெற்றியை ஈட்டிப் பெறாத நிலையில், அது ஒரு கடுமையான விடாப்பிடியான போராட்டத்தில் படிக்கு மேல் படியாக மெதுவாகப் பாடுபட்டு முன்னேற வேண்டி இருக்கிறது என்றால், 1848ல் சாமான்ய திடீர் தாக்குதல் மூலம் சமுதாய மாற்றத்தை வென்று பெறுவது எவ்வளவு அசாத்யமாக இருந்தது என்பதை இது முடிவாக நிரூபித்துக் காட்டுவதைக் காணலாம்.

இரண்டு அரசுவமிச-முடியாட்சிவாதி பிரிவுகளாகப் பிளவுற்ற முதலாளித்துவ வர்க்கம்,²⁴ எனினும் விசேஷமாயும் சமாதானத்தையும் தனது நிதித்துறை நடவடிக்கைகளுக்கான பந்தோபஸ்தையும் கோரிய முதலாளித்துவ வர்க்கம், வாஸ்தவத்தில் முறியடிக்கப்பட்ட, ஆனால் இன்னும் எப்போதும் ஓர் ஆபத்தாக இருக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தால் எதிரிடப்படுகிறது, இந்தப் பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சுற்றிலும் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரும் விவசாயிகளும் மேலும் மேலும் திரண்டு நிற்கிறார்கள்.—அறுதியான தீர்ப்புக்கு அறவே எவ்வித வாய்ப்பையும் வழங்காத வன்முறையிலான எழுச்சியின் தொடர்ச்சியான அச்சுறுத்தல்—நிலைமை இத்தகையதாகவே இருந்தது, மூன்றாவது போலி-ஜனநாயக அரசு பதவி ஆசைகொண்ட லுயீ போனப்பார்டின் ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்கு என விசேஷமாக உருவாக்கப்பட்டது போன்ற நிலைமை இருந்தது. 1851 டிசம்பர் 2ந் தேதி அவர் சைனியத்தின் உதவி மூலம் இந்த நெருக்கடியான நிலைமைக்கு முடிவு கட்டினார், ஐரோப்பா மீது போர்களின் புதிய சகாப்தம்²⁵ எனும் பேற்றினை வழங்கும் பொருட்டு அங்கு உள்நாட்டு சாந்தி நிலையை நிலை நாட்டினார். கீழ் மட்டத்தில் இருந்து புரட்சிகள் எனும் கால கட்டம் தற்போதைக்கு முடிவுற்றது, மேல் மட்டத்தில் இருந்து புரட்சிகளுக்கான கால கட்டம் தொடர்ந்தது.

1851ல் மீண்டும் சாம்ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பிய தானது, அந்தக் காலத்திய பாட்டாளி வர்க்க அபிலாஷைகளின் பக்குவப்படாத தன்மைக்குப் புதிய சான்றை அளித்தது. ஆனால் இதுவே அவை சுட்டாயம் பக்குவமடைவதற்குரிய நிலைமைகளை உருவாக்குவதாக இருந்தது. உள்நாட்டில் நிலவிய சாந்தி நிலைமை புதிய தொழில்துறை உயர்வேற்றத்தின் பூர்ண வளர்ச்சியை உத்தரவாதம் செய்தது. சேனையை வேலையில் ஈடுபடுத்தவும் புரட்சிகர போக்குக்களை வெளிப்பக்கமாக திசைதிருப்புவதற்குமான தேவை போர்களை உருவாக்கியது, இவற்றின் மூலம் போனப்பார்ட் “தேசிய இனக் கோட்பாட்டை”²⁶ வலியுறுத்தும் சாக்கில் பிரான்சுக்காக நாடுகளைக் கைப்பற்றி சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். அவரை பின்பற்றிய பிஸ்மார்க் பிரஷ்யா விஷயத்தில் இதே கொள்கையை அனுசரித்தார்; அவர் தமது ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு நடவடிக்கையை 1866ல் ஜெர்மன் இணைப்பாட்சிக்கும்²⁷ ஆஸ்திரியாவுக்கும் எதிரான மேல்மட்டத்திலிருந்து வந்த தமது புரட்சியாக மாற்றினார். இதே அளவுக்குப் பிரஷ்யன் konfliktkammer*ஐயும் எதிர்த்தார். ஆனால் ஐரோப்பா இரண்டு போனப்பார்ட்களுக்கு ஈடுகொடுக்க இயலாதபடி மிகவும் சிறிதாக இருந்தது. வரலாற்றின் முரண்பாடு விதி முறை செய்தபடி பிஸ்மார்க் போனப்பார்டை வீழ்த்தினார், பிரஷ்யாவின் வில்ஹெல்ம் மன்னர் சிறிய ஜெர்மன் பேரரசை நிறுவியது²⁸ மட்டுமன்றி பிரெஞ்சுக் குடியரசையுங்கூட நிறுவினார். இதன் பொதுவான விளைவு, ஐரோப்பாவில் போலந்து நீங்கலாக மாபெரும் தேசங்களின் சுதந்திரமும் உள்நாட்டு ஒற்றுமையும் மெய்ப்பாடாகிவிட்டன. ஒப்பளவில் மிதமான அளவில் தான் என்பது உண்மையே எனினும், இவை ஒரு புறமிருக்க இது தொழிலாளி வர்க்கம், தேசிய சிக்கல்கள் இனி மேலும் கடுமையான முட்டுக்கட்டைகளாக இருப்பதைக் காணாத

* அந்த நாட்களில் அரசாங்கத்துடன் மோதிக் கொண்டிருந்ததான பிரஷ்யன் சட்டமன்றம். —மொர்-ர்.

வகையில் போதியளவு பெரிய அளவில் வளர்ச்சியடைவதற்கு வகை செய்வதாக இருந்தது. 1848 புரட்சிக்கு புதைகுழி தோண்டியவர்கள் அதன் விருப்புறுதியின் நிறைவேற்றாளர்களாக மாறிவிட்டார்கள். அவர்களுடன் அக்கம் பக்கமாகவே, 1848ன் வாரிசான பாட்டாளி வர்க்கம், அகிலத்தின் வடிவில் அச்சுறுத்தும் முறையில் ஏற்கெனவே உதித்தெழுந்திருந்தது.

1870-71 போருக்குப் பிறகு போனப்பார்ட் அரங்கிலிருந்து மாயமாய் மறைந்து விடுகிறார், பிஸ்மார்க்கின் லட்சியப் பணி நிறைவேறிவிட்டது, எனவே அவர் மீண்டும் சாமான்ய ஜங்கர் நிலைக்கு இப்போது ஆழ்ந்துவிடலாம். ஆயினும், இந்தக் கால கட்டத்தை பாரிஸ் கம்யூன் முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. பாரிஸ் தேசியக் காவற் படையின்²⁹ பீரங்கியைத் திருட தியேர் செய்த நயவஞ்சகமான முயற்சி ஒரு வெற்றிகரமான எழுச்சியை வெளிக்கொணர்ந்தது. பாரிசில் ஒரு பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியைத் தவிர வேறு எதுவும் இனிமேலால் சாத்தியமில்லை என்பது மீண்டும் ஒரு முறை புலப்படுத்தப்பட்டது. வெற்றிக்குப் பின்னர் ஆட்சி அதிகாரம் முற்றிலும் தானாகவே, அறவே எதிர்ப்பு எதுவும் இன்றி தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கரங்களுக்கு வந்தது. அப்படி இருந்தும், எமது நூலில் சித்திரிக்கப்பட்ட கால கட்டத்துக்கு இருபதாண்டுகள் பின்னரும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இந்த ஆட்சியை நிறுவுவது எவ்வளவு சாத்தியமற்றதாக இருந்தது என்பது மீண்டும் ஒரு முறை நிரூபணமாயிற்று. ஒரு புறம் பிரான்ஸ் பாரிசை தன்னந்தனியாக விட்டு, அது மக்கமாஹன் குண்டுகளால் தாக்குண்டு ஏராளமாக இரத்தம் சிந்திக் கொண்டிருந்த போது வாளா பார்த்துக் கொண்டிருந்தது; மறுபுறம் கம்யூனானது அதைப் பிளவுறுத்திய பிளான்கிவாதிகள் (பெரும்பான்மை) மற்றும் புரூதோன்வாதிகள் (சிறுபான்மை)³⁰ எனும், என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை அறியாத இரண்டு கட்சிகளின் இடையிலான பயனற்ற பூசலால் சுட்டெரிக்கப்பட்டது. 1871ல் ஒரு பரிசாக வந்த வெற்றி, 1848 திடீர் தாக்குதல் போலவே அதே அளவுக்குப் பலனற்றதாக இருந்தது.

போராட்ட ஊக்கமுடைய பாட்டாளி வர்க்கம் ஏற்கெனவே பாரிஸ் கம்யூனேடு இறுதியாகப் புதைக்கப்பட்டு விட்டது என்று கருதப்பட்டது. ஆனால் இதற்கு முற்றிலும் எதிரான வகையில் அதன் மிகவும் வன்மை வாய்ந்த புத்தெழுச்சி கம்யூனிலிருந்தும் பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போரிலிருந்துமே தொடங்குகிறது. ஆயுதம் ஏந்தவல்ல மக்கள் தொகை முழுவதையும் சேனைகளில் திரட்டுவதும், இந்த சேனைகள் இனிமேலால் லட்சக்கணக்கில் இருக்கும் என்பதாக மட்டுமே கணித்திருவதும், இது வரை கனவிலும் கூடக் கண்டிராத தனியாற்றல் கொண்ட சுடு கருவிகள், எறிபடைகள், வெடி ஆயுதங்கள் புகுத்தப்படுவதும் எல்லா போர் முனைகளிலும் ஒரு முழுமையான புரட்சியைப் படைத்துருவாக்கின. இந்தப் புரட்சி ஒருபுறம் போனப்பார்டின் போர்க் கால கட்டத்தைத் திடீர் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது, மற்றும் என்றும் கேட்டறியா அறவே கணித்தறிய முடியாத விளைவுகளும் கொண்டதான ஓர் உலகப் போர் தவிர்த்த வேறு எந்தப் போரும் சாத்தியமல்ல என்றாக்கியதன் மூலம், சமாதான பூர்வமான தொழில்துறை வளர்ச்சியை உத்தரவாதம் செய்தது. மறுபுறம் இது ராணுவச் செலவினம் வளர்வீதத்தில் ஏறிச் செல்ல வகை செய்து அதன் மூலம் வரிகளை வரம்பு கடந்த அளவுக்கு வலுவந்தமாக அதிகரித்து, இதன் வழி மக்களிடையிலான ஏழ்மைப்பட்ட வர்க்கங்களை சோஷலிசத்தின் பக்கம் திரளும்படி விரட்டியது. வெறிபிடித்த ஆயுதப் போட்டியின் உடனடி ஏதுவான அல்சாஸ்-லோரைன் பிரதேசக் கைப்பற்றல், பிரெஞ்சு மற்றும் ஜெர்மன் முதலாளித்துவ வர்க்கங்கள் குறுதேசிய வெறியுடன் பரஸ்பரம் குரல்வளையைப் பிடித்துக் கொள்ளுமாறு தூண்டிவிட்டது. இந்த இரு நாடுகளின் தொழிலாளர்களுக்கு இது ஒற்றுமையின் ஒரு புதிய பிணைப்பாக மாறியது. பாரிஸ் கம்யூனின் ஆண்டு விழா, பாட்டாளி வர்க்கம் முழுவதற்கும் விழாக் கொண்டாடும் முதல் சர்வப்பொதுத் திருநாளாக விளங்கியது.

மார்க்ஸ் முன்னறிந்து கூறியது போல, 1870-71 போரும், கம்யூனின் தோல்வியும் ஐரோப்பிய தொழிலாளர்

இயக்கத்தின் ஈர்ப்பு மையத்தைத் தாற்காலிகமாக பிரான்சில் இருந்து ஜெர்மனிக்கு இடமாற்றம் செய்தன. பிரான்சில் 1871 மே இரத்தம் சிந்தலுக்குப் பிறகு இழந்த ஆற்றலை மீட்டுப் பெறுவதற்கு இயல்பாகவே பல ஆண்டுகள் பிடித்தன. மறுபுறம், பிரெஞ்சு பணலட்சங்களின் வரப்பிரசாதம்³¹ மூலம் நேரடியாயும் செயற்கைப் பாணியில் கூடுதல் பேணப் பெற்று தொழில் துறை மேலும் மேலும் துரிதமாக வளர்ச்சியடைந்த ஜெர்மனியில், சமூக-ஜனநாயகம் இன்னும் அதிக வேகமான நீடித்த வளர்ச்சியை அனுபவப்பட்டது. 1866ல் கொண்டுவரப்பட்டதான சர்வஜன வாக்குரிமையை ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் விவேகத்துடன் பயன்படுத்தியதன் விளைவாக, இந்தக் கட்சியின் வியப்பூட்டும் வளர்ச்சி மறுக்கவொண்ணா பின்வரும் புள்ளி விவரங்களால் உலக முழுவதற்கும் அப்பட்டமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டது: 1871ல் — 1,02,000; 1874ல்—3,52,000; 1877ல்—4,93,000 சமூக ஜனநாயக வாக்குகள். பின்னர் இந்த முன்னேற்றத்துக்கு உயர் அதிகார சக்திகள் சோஷலிஸ்டு-எதிர்ப்பு சட்டத்தின்³² வடிவில் அங்கீகாரம் வழங்கினர். கட்சி தற்காலிகமாக தகர்வுற்றது. 1881ல் வோட்டுகளின் எண்ணிக்கை 3,12,000 ஆகக் குறைந்தது. ஆனால் இது விரைவில் வென்று சமாளிக்கப்பட்டது. பின்னர் தனி விசேஷச் சட்டத்தின் நெருக்குதலின் வாயிலாக, பத்திரிகைகள் இன்றி, சட்ட பூர்வமான ஸ்தாபனம் இல்லாமல், சங்கம் சேரும் உரிமை மற்றும் கூட்டம் கூடும் உரிமை பெறாமலே, துரிதமான விரிவாக்கம் உண்மையிலேயே துவங்கியது: 1884ல்—5,50,000; 1887ல்—7,63,000; 1890ல்—14,27,000 வோட்டுகள் கிடைத்தன. அதன் பேரில் அரசின்கரம் முடமாக்கப்பட்டது. சோஷலிஸ்டு-எதிர்ப்புச் சட்டம் மறைந்தது; சோஷலிஸ்டு வோட்டுகள் 17,87,000 ஆக உயர்ந்து போடப்பட்ட எல்லா வோட்டுகளிலும் கால் வாசிக்கும் மேலாக அதிகரித்தன. அரசாங்கமும் ஆளும் வர்க்கங்களும் தமது வினைத் திறன்கள் அனைத்தையும் பயன் இன்றி, குறிக்கோள் எதுவுமில்லாமல், வெற்றியுருத நிலையில் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டன. அதிகாரத்தில் இருப்போர்,

இரவுக் காவலாள் தொட்டு பேரரசின் முதலமைச்சர் வரை, தமது ஆற்றலின்மை குறித்த உருப்படியான நிரூபணங்களை. அதுவும் இந்த வெறுக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களிடமிருந்து! ஏற்கெனவே ஏற்க வேண்டி இருந்தது. இந்த நிரூபணங்கள் லட்சக்கணக்கில் கணிக்கப்பட்டிருந்தன. அரசு தனது ஆணை எல்லையின் இறுதியை எட்டிவிட்டது. தொழிலாளர்களோ தமது ஆணை எல்லையின் துவக்கத்தில் மட்டுமே இருந்தார்கள்.

தவிரவும் ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் தமது லட்சியத்துக் காக்கச் செய்யப்பட்ட முதல் சேவையுடன் கூடவே ஓர் இரண்டாவது மகத்தான சேவையையும் புரிந்திருந்தார்கள். இது, அவர்கள் ஆக வலிமை வாய்ந்த சிறந்த கட்டுப்பாடுள்ள மற்றும் மிகவும் துரிதமாக வளர்ந்து வரும் சோஷலிஸ்டு கட்சியாக வாழ்ந்தது மூலம் மட்டுமே புரிந்த ஒரு சேவையாகும். சர்வஜன வாக்குரிமையை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதை அவர்களுக்குக் காட்டியது மூலம் எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள அவர்களது தோழர்களுக்கு அவர்கள் ஒரு புதிய ஆயுதத்தை, மிகவும் கூரியதான ஆயுதத்தை வழங்கினார்கள்.

பிரான்சில் சர்வஜனவாக்குரிமை நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தது, ஆனால் போனப்பார்டிஸ்டு அரசாங்கம் அதைத் துர்உபயோகப்படுத்தியதன் மூலம் அது இகழ்ச்சிக்கு உள்ளாகியது. கம்யூனிஸ்டுப் பிறகு அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்குரிய தொழிலாளர் கட்சி எதுவும் இருக்கவில்லை. இது ஸ்பெயினிலும் குடியரசு தோன்றியது முதல் நிலவியது, ஆனால் ஸ்பெயினில் பொறுப்பான எதிர்க்கட்சிகள் யாவும் தேர்தல்களை பகிஷ்கரிப்பது என்பதை எப்போதும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. சர்வஜன வாக்குரிமை சம்பந்தமான ஸ்விஸ் மக்கள் அனுபவமும் ஒரு தொழிலாளர் கட்சிக்கு எவ்வகையிலும் ஊக்கம் ஊட்டுவதாக இருக்கவில்லை. லத்தீன் நாடுகளின் புரட்சிகரத் தொழிலாளர்கள் இந்த வாக்குரிமையை ஒரு மாயவலையாகவே அரசாங்கத்தந்திரத்தின் ஒரு கருவியாகவே கருதுவது வழக்கமாகி விட்டிருந்தது. ஜெர்மனியில் இது வேறுவிதமாக இருந்தது.

சர்வஜன வாக்குரிமையை ஜனநாயகத்தை வென்று பெறுவதை கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கை, போராட்ட ஊக்கம் படைத்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முதலாவதும் மிகவும் முக்கியமானதுமான ஒரு பணி என்பதாக ஏற்கெனவே பிரகடனப்படுத்தியிருந்தது. லஸ்ஸால் இந்த அம்சத்தை மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டிருந்தார். தமது திட்டங்களில் மக்கள் அக்கறை கொள்ளச் செய்வதற்கான ஒரே சாதனம் என்ற முறையில் இப்போது இந்த வாக்குரிமையைக்³³ கொண்டுவரும்படி கட்டாயப்படுத்தப்படும் நிலையில் பிஸ்மார்க் இருந்த போது நமது தொழிலாளர்கள் இதை உடனடி மெய்யார்வத்துடன் ஏற்று ஒவ்வொரு பெபெலை அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அந்த நாள் முதல் அவர்கள் இந்த வாக்குரிமையை, ஆயிரம் மடங்கு அவர்களுக்கு நன்மை அளிக்கும் வகையிலும், எல்லா நாடுகளிலும் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் முன்மாதிரியாக விளங்கும் வகையிலும் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இந்த வாக்குரிமை பிரெஞ்சு மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பது போல transformé de moyen de duperie qu'il a été jusqu'ici en instrument d'émancipation — அது முன்பு இருந்தபடி ஓர் ஏமாற்று சாதனமாக அன்றி விடுதலைக்கான ஒரு கருவியாக அவர்களால் உருமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது.³⁴ சர்வஜன வாக்குரிமை நமது ஆதரவின் எண்ணிக்கையை மூன்று வருடங்களுக்கு ஒரு முறை கணிப்பதற்கு இடமளித்தது தவிர வேறு எந்த சாதகத்தையும் வழங்கவில்லை என்ற போதிலும், முறையாக நிலைநாட்டப் பெற்ற எதிர்பாராது துரிதமாகப் பெருகிவரும் எமது வோட்டுக்களின் எண்ணிக்கை மூலம் இது சமஅளவுக்கு தொழிலாளர்களின் வெற்றியின் உறுதிப்பாட்டையும், அவர்களது எதிராளிகளின் கலக்கத்தையும் அதிகரித்தது மூலம் நமது பிரசாரத்தின் மிகச் சிறந்த சாதனமாக விளங்கியது என்றால், இது நமது சொந்த பலம் மற்றும் பகைமைக் கட்சிகளின் பலம் குறித்துத் துல்லியமான விவரந்தந்து அதன் மூலம் நமது செயல்பாடுகளுக்கு வேறு எதையும் விடப் பின்தங்

காத நிலையில் பொருத்தமான பரிமாணத்தை வழங்கி நம்மை காலத்திற்கொவ்வாத பீதியில் இருந்தும் காலத்திற்கொவ்வாத மூடத்துணிச்சலில் இருந்தும் பாதுகாப்பதாக இருந்தது, என்றால் வாக்குரிமையில் இருந்து இந்த ஒரு சாதகத்தை மட்டுமே நாம் பெற முடிந்தது என்றாலும் கூட இது போதுமான அளவுக்கும் அதிகமானதாகவே இருக்கும். ஆனால் இது இதை விடப் பெருமளவுக்கு நன்மை செய்தது. தேர்தல் கிளர்ச்சிப் பிரசாரத்தில் இது, எங்கு மக்கள் நம்மிடமிருந்து இன்னும் விலகி நிற்கிறார்களோ அங்கு, மக்கள் திரளினருடன் தொடர்பு கொள்ள வேறு எதற்கும் இரண்டாந்தரமல்லாத ஒரு சாதனத்தை நமக்கு வழங்கியது. மக்கள் அனைவர் முன்பும் நமது தாக்குதலை எதிர்த்துத் தமது கருத்துக்களையும் செயல்களையும் தாங்கி ஆதரித்து முன்வரும் படி எல்லாக் கட்சிகளையும் கட்டாயப்படுத்தியது. மேலும், நாடாளுமன்றத்திலுள்ள நமது பிரதிநிதிகள் நாடாளுமன்றத்தின் உள்ளே தமது எதிராளிகளுடனும் அதற்கு வெளியே மக்கள் திரளினருடனும் பேசுவதற்குரிய ஒரு மேடையைத் தந்தது. பத்திரிகைகள் மூலமோ கூட்டங்கள் மூலமோ கருத்து வெளியிடுவதை விடவும் முற்றிலும் வேறுபட்ட அதிகார பலத்தோடும் சுதந்திரமாயும் பேசுவதற்கு வகை செய்தது. தேர்தல் பிரசாரமும் சோஷலிஸ்டு உரைகளும் நாடாளுமன்றத்தின் அகத்தே தொடர்ந்து உடைத்துக் கொண்டு ஊடுருவிச் செல்லும் போது அவர்களது சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்புச் சட்டத்தால் அரசாங்கத்துக்கோ முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கோ என்ன பயன்?

ஆயினும், சர்வஜன வாக்குரிமையை இவ்வாறு வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்தியது மூலம், முற்றிலும் புதிய முறையிலான பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது, இந்த முறை மேலும் விரைவாக வளர்ச்சியடைந்தது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சி ஒழுங்கமைக்கப் பட்டிருக்கும் அரசு நிறுவனங்கள், இதே அரசு நிறுவனங்களை எதிர்த்துப் போராட தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு இன்னும் அதிக வாய்ப்புகளை வழங்குகின்றன் என்று தெரிய

வந்தது. தொழிலாளர்கள் பிரத்தியேகமான டையட்டுகள், முனிசிப்பல் கவுன்சில்கள் மற்றும் தொழில் கோர்ட்களுக்கு கான தேர்தல்களில் பங்கேற்றனர். பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கணிசமான பகுதிக்கு இதை வகிப்பதால் ஏதேனும் வாய்ப்பு இருக்கும் ஒவ்வொரு பதவிக்கும் தொழிலாளர்கள் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினருடன் போட்டியிட்டார்கள். எனவே, முதலாளித்துவ வர்க்கமும் அரசாங்கமும் தொழிலாளர் கட்சியின் சட்டவிரோதச் செயல்களை விடவும் கூடுதல் சட்டபூர்வமான செயல்களைக் கண்டும், புரட்சியின் விளைவுகளை விடத் தேர்தல் முடிவுகளைக் கண்டும் மேலதிகமாக அஞ்சத் தொடங்கின.

ஏனெனில் இங்கும் கூட போராட்ட முறைமைகள் சாரமாயும் மாற்றமடைந்திருந்தன. பழைய பாணியிலான கலகம், தடையரண்கள் நிறுவி தெருப்போர் நடத்துவது போன்று 1848 வரை எல்லா இடங்களிலும் பிரச்சினைகளை முடிவு கட்டிய முறைமைகள் கணிசமான அளவுக்கு வழக்கிறந்தனவாகிவிட்டன.

இது குறித்து நமக்கு பிரமைகள் எதுவும் தேவையில்லை: இரண்டு சைனியங்களுக்கு இடையிலான வெற்றி என்ற முறையில், ராணுவத்தை எதிர்த்து தெருப் போராட்டத்தில் ஒரு புரட்சி எழுச்சி பெறும் வெற்றி என்பது மிகவும் அரிதான விதிவிலக்கான சாதனைகளில் ஒன்றாகும். எழுச்சியாளர்கள் இதே அளவுக்கு இதை அரிதாகவே அடையக் கருதியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இது முற்றமுழுமையாயும் துருப்புக்களை தார்மிக செல்வாக்குக்களுக்குப் பணியவைக்கும் பிரச்சினையாகவே இருந்தது. இது இரு போரிடும் நாடுகளின் சைனியங்களுக்கு இடையில் அறவே நிகழ்வதில்லை, அல்லது மிகவும் சிறிய அளவுக்கே நிகழ்கிறது. இதில் அவர்கள் வெற்றி பெறும் பட்சத்தில் படைகள் ஆதரிக்கத் தவறிவிடுகின்றன, அல்லது தலைமை தாங்கும் அதிகாரிகள் குழப்பமடைந்து விடுகிறார்கள். புரட்சி எழுச்சி வெற்றியடைகிறது. இதில் அவர்கள் வெற்றியடையாவிட்டால், பின்னர் ராணுவம் சிறுபான்மையாக இருக்கும் இடத்திலுங்கூட மேலும் சிறந்த தளவாடங்கள் பயிற்சி, தனி ஒரு தலைமை,

ராணுவ சக்திகளை திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தல் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் மேம்பாடு உறுதி பெறுகிறது. உண்மையான போர்த்தந்திர நடவடிக்கைகள் எனும் வகையில் ஒரு புரட்சி எழுச்சி பெறக்கூடிய அதிகப்பட்ச சாதனை தனி ஒரு தடையரணை நிர்மாணிப்பதும் அதைப் பாதுகாப்பதுமாகும். பரஸ்பர ஆதரவு சேமப் படைகளைப் பங்கிடும் வகைமுறை மற்றும் ஈடுபடுத்தல்—சுருங்கக் கூறின் ஒரு பெரிய நகரம் முழுவதன் தற்காப்பு ஒரு புறமிருக்க நகரின் ஒரு பகுதியின் தற்காப்புக்கும் கூட இன்றியமையாததாக இருக்கும் தனிப்பட்ட படைப் பிரிவுகளின் ஒன்று சேர்ந்து திட்டமிட்ட ஒருங்கிணைந்த செயல்பாடைக் கூட மிகவும் வரையறுக்கப்பட்ட அளவுக்கு மட்டுமே அடைய முடியும், மற்றும் இது பெரும்பாலான காலங்களில் அறவே அடைய முடியாதபடி இருக்கும். ஒரு நிர்ணயகரமான இடத்தில் ராணுவ சக்திகளை ஒருமுனைப்படுத்துவது என்பது இங்கு சாத்தியமல்ல என்பது திண்ணம். எனவே, சாத்துவீக தற்காப்பு என்பதே மேலோங்கி நிற்கும் போராட்ட வடிவமாகும். தாக்குதல் முறை இங்குமங்கும் எழும், ஆனால் ஒரு விதிவிலக்காக மட்டுமே சில சமயம் கூர்முனைத்தாக்கு, பக்க வாட்டுத் தாக்குதல் என்ற முறையில் இது நிகழும். ஆனால் பொதுவாக இது பின்வாங்கும் துருப்புக்களால் கைவிடப்பட்ட இடங்களைப் பற்றாடல் செய்யும் அளவுக்கு வரம்பிடப்படும். இதற்கும் கூடுதலாக, ராணுவத்தின் வசம் பீரங்கிப் படையும், முழுமையான தளவாடவசதிகள் பெற்ற பயிற்சி பெற்ற பொறியாளர் படைப் பிரிவும் உள்ளிட்ட போர் ஆதாரங்கள் உள்ளன. எழுச்சியாளர்களிடம் கிட்டத்தட்ட எல்லோர் வசமும் இந்த வசதிகள் கிடையாது. எனவே, 1848 ஜூனில் பாரிசிலும், 1848 அக்டோபரில் வியென்னாவிலும், 1849 மேயில் டிரெஸ்டனிலும் மகத்தான வீரத்துடன் தடையரண்கள் அமைத்து நடத்தப்பட்ட போராட்டம் கூட—எதிர்த்துத் தாக்கிய தலைவர்கள் அரசியல் காரணங்களால் இடையூறுக்காளாகாமல், முற்றிலும் ராணுவ நோக்கு நிலையில் இருந்து செயல்பட்டவுடன், அவர்களது படையாளிகள் நம்பற்குரியவர்களாக இருந்த நிலையில்,

புரட்சி எழுச்சியின் தோல்வியில் சென்று முடிந்தது அதிசயமல்ல.

1848 வரை எழுச்சியாளர்கள் அடைந்த பல வெற்றிகள் மிகவும் பல் வேறுபட்ட காரணங்களால் ஏற்பட்டன. பாரிசில் 1830 ஜூலையிலும், 1848 பிப்ரவரியிலும், ஸ்பெயினில் பெரும்பாலான தெருப்போராட்டங்களில் நிகழ்வது போலவே, நகரவாசிகளின் காவற்படை எழுச்சியாளர்களுக்கும் ராணுவத்துக்கும் இடையே நின்றது. இந்தக் காவற்படை ஒன்றை புரட்சி எழுச்சியில் நேரடியாகச் சேர்ந்து நின்றது, அல்லது அக்கறையின்மை மற்றும் உறுதியற்ற தோரண மூலம் துருப்புக்களை இதே போல ஊசலாடுமாறு செய்தது, அன்றியும் புரட்சி எழுச்சிக்கு ஆயுதங்களை வழங்கியது. 1848 ஜூனில் பாரிசில் செய்தது போல எங்கு இந்த நகரவாசிகளின் காவற்படை துவக்க முதலே புரட்சி எழுச்சியை எதிர்த்து வந்ததோ அங்கு புரட்சி எழுச்சி தோற்கடிக்கப்பட்டது. 1848ல் பெர்லின் நகரில் மக்கள் வெற்றிவாகை சூடினர். இரவிலும் மார்ச் 19ந் தேதி காலையிலும் புதிய போராட்ட வீரர்கள் கணிசமான அளவுக்குக் கூடுதலாக ஈடுபடுத்தப்பட்டது—ஓரளவுக்கு இதற்குரிய காரணமாகும். மற்றும் துருப்புக்கள் தாவு தீர்ந்து போனதும், மோசமான வகையில் உணவுப் பண்டங்கள் வழங்கப்பட்டதும், இறுதியாக படைத்தலைமை ஆற்றல் இழப்பால் பீடிக்கப்பட்டதும், ஓரளவுக்கு இதற்குரிய காரணமாகும். ஆனால் எல்லா இடங்களிலும் படைகள் எதிர்த்துச் செயல்படத் தவறியதாலும், தலைமை அதிகாரிகள் முடிவு செய்யும் ஆற்றலை இழந்துவிட்டதாலும், அல்லது அவர்கள் கைகள் கட்டுண்டு செயல்பட இயலாது இருந்ததாலும் போராட்டம் வெற்றி ஈட்டியது.

எனவே, தெருப் போராட்டங்களின் சிறப்பு வாய்ந்த காலகட்டத்திலுங்கூட தடையரண் அமைப்பு ஒரு ஸ்தூலமான விளைவை விட ஒரு தார்மிக விளைவையே ஏற்படுத்தியது, அது ராணுவத்தின் உறுதிப்பாட்டை ஆட்டிக்குலுக்கும் ஒரு சாதனமாக இருந்தது. இதை அடையும் வரையில் அது தாக்குப் பிடித்து நிற்கும் பட்சத்தில் வெற்று சாதனையாகி

யது, இல்லையேல் தோல்வி ஏற்பட்டது. எதிர் காலத்தில் இது போன்று, நடைபெறக் கூடிய தெருப் போராட்டங்களின் வாய்ப்புகளைப் பரிசீலனை செய்யும் போது கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான அம்சம் இது.

1849ல் ஏற்கெனவே இந்த வாய்ப்புக்கள் சற்று மோசமாகவே இருந்தன. எல்லா இடங்களிலும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் அரசாங்கங்கள், “கலாசாரம் மற்றும் சொத்துடைமை” பக்கம் ஆதரவாக நின்று, புரட்சி எழுச்சிக்கு எதிராக இயங்கிவரும் ராணுவத்தை வரவேற்று விருந்து கொண்டாடின. தடையரண்களின் கவர்ச்சி தகர்க்கப்பட்டது, படையாளி தடையரண்களின் பின்னணியில் “மக்களை” இனி மேலால் காணவில்லை, மாறாக கலகக்காரர், கிளர்ச்சியாளர், சூறையாடுவோர், தகர்த்துச் சமமட்டமாக்குவோர், சமுதாயத்தின் கழிசடைகளையே பார்த்தார்; ராணுவ அதிகாரி காலப் போக்கில் தெருப்போராட்டத்தின் போர்த்தந்திர வடிவங்களைக் கற்றுக்கரை கண்டுவிட்டார், அவர் இனி மேலால் நேரடி எதிராகவும் செயற்கை அரண்களிடம் இருந்து பாதுகாப்பு இல்லாமலும் செல்ல மாட்டார். மாறாக, தோட்டங்கள், முற்றங்கள், வீடுகள் வாயிலாகச் சுற்றி வளைத்துச் சென்றார். இது சிறிதளவு தேர்ச்சி இருப்பின், பத்தில் ஒன்பது சம்பவங்களில் இப்போது வெற்றி தருவதாக இருந்தது.

ஆனால் அன்று முதற்கொண்டு மேலும் மிகப்பல மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின, இவையாவும் ராணுவத்துக்குச் சாதகமானவையாக இருந்தன. பெரிய நகரங்கள் மேலும் கணிசமான அளவு பெரியதாகிவிட்டன என்றால் சேனைகள் இன்னும் அதிகப் பெரியவையாகிவிட்டன. 1848க்குப் பிறகு பாரிசும் பெர்லினும் நான்கு மடங்குக்கும் சற்றுக் குறைவாகவே வளர்ந்துள்ளன. ஆனால் அவற்றின் ராணுவக் காவற்படைகள் அதை விடப் பெரியதாக வளர்ந்துள்ளன. ரயில்வே வசதிகளின் வாயிலாக இந்த ராணுவக் காவற்படை இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில் இருமடங்குக்கும் மேல் அதிகரிக்க முடியும், நாற்பத்தெட்டு மணி நேரத்தில் மாபெரும் சைனியமாக இதை அதிகரித்து விட முடி

யும். இந்தப் பேரளவான முறையில் அதிகரித்த தொகையில் இருக்கும் துருப்புக்களுக்கு ஆயுதங்களை வழங்குவது ஒப்பிடற்கரிய வகையில் மிகவும் திறம்படச் செய்யப்பட்டுள்ளது. 1848ல் ஊடிழைவான முன்வாய் குண்டடைக்கும் வெடித்துப்பாக்கி இருந்தது, இன்று பின்வழி குண்டடைக்கும் சிறு திறமுள்ள தொடர்ந்து சுடும் துப்பாக்கி இருக்கிறது. இது முன்னதைக் காட்டிலும் நாலு மடங்கு தொலைவில் இருந்து சுடும் வல்லமையுள்ளது, பத்து மடங்கு அதிக துல்லியமாகவும், பத்து மடங்கு அதிக விரைவாகவும் சுடவல்லது. அந்த நாட்களில் ஓரளவுக்கு சுற்று வெடி மற்றும் பீரங்கிப் படையின் தெறிகுண்டுகள் இருந்தன. இப்போதைய தொடர்ந்து சுடும் வெடிகள் மிகச் சிறந்த தடையரண்களைத் தகர்த்தழிக்கப் போதுமானவை. அந்தக் காலத்தில் தீத்தடுப்புச் சுவர்களை தகர்த்து ஊடுருவ சுருங்கை வீரரின் கடப்பாறை இருந்தது, இன்றோ சுரங்கவெடித் தோட்டா பயன்படுத்தப்படுகிறது.

மறுபுறத்தில் எழுச்சியாளர் தரப்பின் எல்லா நிலைமைகளும் மிகவும் மோசமாகிவிட்டன. மக்களின் எல்லாப் பிரிவுகளும் அனுதாபம் கொண்டு ஆதரிக்கும் ஒரு புரட்சி எழுச்சி மீண்டும் நிகழ்வது அரிதே. வர்க்கப் போராட்டத்தில் நடுத்தர அடுக்கினர் பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சுற்றும் அவ்வளவு முற்றமுழுமையாக என்றுமே திரளாது போகலாம், இதற்கு ஒப்பான வகையில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைச் சுற்றித் திரண்ட பிற்போக்குக் கட்சி கிட்டத்தட்ட மறைந்து விடுவது திண்ணம். “மக்கள்” எப்போதும் பிளவுற்ற நிலையிலேயே காட்சியளிப்பர், இப்படியாக 1848ல் மிகவும் அசாதாரணமான முறையில் திறம்படச் செயல்பட்ட மிகவும் வன்மை வாய்ந்த நெம்புகோல் இல்லாதொழிந்தது. யுத்த சேவையில் அனுபவம் பெற்ற மேலும் அதிகமான படையாளிகள் புரட்சி எழுச்சியாளர் பக்கம் வருவார்களானால் அவர்களுக்கு ஆயுதங்கள் அளிப்பது மிகவும் கடினமான காரியமாகிவிடும். ஆயுதங்கள் விற்பனை செய்யும் கடைகளில் உள்ள வேட்டைத் துப்பாக்கிகளும் விளையாட்டுத் துப்பாக்கிகளும்—போலீஸ் உத்தரவுப்படி வெடிவிசைக் குழல் பகுதி

அகற்றப்பட்டு முன்பே பயன்படுத்த இயலாதபடி செய்யப் பட்டிருக்கவில்லை என்றாலுங்கூட—படை வீரரின் சமூக துப்பாக்கிக்கு எவ்வகையிலும் நெருக்கத்தில் நடக்கும் சண்டையிலுங்கூட இணையாக விளங்க முடியாது. 1848 வரை வெடி மருந்து மற்றும் ஈயத்தையும் கொண்டு ஒருவர் தானே தேவையான தளவாடங்களைத் தயார் செய்து கொள்ள முடிந்தது. இன்று ஒவ்வொரு துப்பாக்கிக்கும் வெவ்வேறு வகைத் தோட்டாக்கள் தேவைப்படுகின்றன. ஒரே ஓர் அம்சத்தில் மட்டுமே அதாவது, அவை பெரும் தொழில்துறையின் சிக்கலான உற்பத்திப் பொருட்கள், எனவே முன்னேற்பாடு இன்றி செய்ய முடியாதவை என்பதில் மட்டுமே அவை எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரி இருந்தன. இதன் விளைவாக துப்பாக்கிகளுக்கு விசேஷமாயும் பொருத்தமான வெடி மருந்து குண்டு ஆகியவற்றை ஒருவர் உடைமையாக வைத்திருக்காத வரையில் பெரும்பாலான துப்பாக்கிகள் பயன்படா. இறுதியாக, 1848க்குப் பின்னர் பெரிய நகரங்களில் புதிதாகக் கட்டப்படும் வீடுகள், புதிய பீரங்கிகள் மற்றும் துப்பாக்கிகளை முழுமையாகப் பிரயோகிப்பதற்கு வகை செய்யும் முறையில் போல, நீண்ட, நேரான அகலமான தெருக்களில் கட்டப்பட்டுள்ளன. பெர்லின் நகரத்தின் வடக்கு அல்லது கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள புதிய தொழிலாளி வர்க்க வட்டாரத்தை தடையரண் நிறுவிப் போராட்டம் நடத்தத் தானே தெரிந்தெடுக்கும் புரட்சியாளர் பைத்தியக் காரராகவே இருக்க வேண்டும்.

இதனால் எதிர் காலத்தில் தெருப் போராட்டத்துக்கு எவ்விதப் பங்கும் இருக்காது என்று பொருளாகுமா? நிச்சயமாயும் அப்படியல்ல. இதன் ஒரே பொருள் 1848க்குப் பின்னர் சாதாரணப் போராளிகளுக்கு நிலைமைகள் மேலும் அதிக பாதகமாகி விட்டன, ராணுவத்துக்கு மேலும் சாதகமாகிவிட்டன என்பதே. ஆகவே, எதிர் காலத்தில் இந்த பாதகமான நிலைமையை ஈடுகட்டும் அளவுக்கு இதர சாதக அம்சங்கள் ஏற்பட்டால் மட்டுமே தெருப் போராட்டங்கள் வெற்றிவாகை சூட முடியும், இதன்படி இது ஒரு

மாபெரும் புரட்சியின் மேற்பட்ட வளர்ச்சி கட்டத்தை விடவும் அதன் துவக்கத்தில் மிகவும் அரிதாகவே நிகழும், மற்றும் இதை மேலதிகமான சக்திகளைத் திரட்டியே மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆயினும் இவை பிரெஞ்சுப் புரட்சி முழுவதிலும் போல அல்லது பாரிசில் 1870 செப்டம்பர் 4லும் அக்டோபர் 31லும் போல³⁵ உயிர்ப்பற்ற தடையரண்போர்த்தந்திரத்துக்குப் பதில் பகிரங்க தாக்குதல் முறையை சிறந்ததாக விரும்பி மேற்கொள்ளக் கூடும்.

துப்பாக்கிகள் வெடிதீர்க்கும் போர்வாள்கள் தாக்கிடும் இடத்துக்கு நாம் கட்டாயம் போய்த் தீர வேண்டும் என்று ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்தோர் ஏன் விரும்பினார்கள் என்பதை வாசகர் இப்போது புரிந்து கொள்கிறாரா? நாம் நிச்சயம் தோல்வியடைவோம் என்று முன்கூட்டியே உணர்ந்து தெருப் போராட்டத்தில் ஆரவாரமின்றி இறங்க முனையாத காரணத்தால் இன்று அவர்கள் நம்மைக் கோழைகள் என்று ஏன் குறை கூற வேண்டும்? நாம் ஒரு தரமாவது பீரங்கித் தீனியாக வேண்டும் என்று அவர்கள் ஏன் இவ்வளவு மெய்யார்வமுடன் வற்புறுத்துகிறார்கள்?

இந்த கனவான்கள் தங்களது வேண்டுகோள்களையும் தமது சவால்களையும் பயனின்றி அறவே பயனின்றி வீணே பொழிகிறார்கள். நாம் அவ்வளவு மடையர்களல்ல. அடுத்த போரில் அவர்கள் தமது விரோதியிடம் அவர் மதிப்புக்குரிய பிரிட்சின்* அணிவரிசைப் பாணியில் அல்லது வக்ராம் மற்றும் வாட்டர்லோவில் செய்தபடி³⁶ முழு டிவிஷன்களின் நீளணிகளில் திரண்டு போராட ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும், அதுவும் தன் கரங்களில் பொறித் துப்பாக்கியுடன் போரிட வேண்டும் என்றும் கூடக் கோரலாம். தேசங்களுக்கு இடையிலான போரில் நிலைமைகள் மாற்றமடைந்துள்ளன என்றால், வர்க்கப் போராட்டத்தின் விஷயத்திலும் இவை சற்றும் குறைவின்றிக் காணப்படுகின்றன. திடீர்த் தாக்குதல்கள், விவரமறியாத மக்கள் திரளினருக்குத் தலைமை தாங்கி சிறிய

* —இரண்டாம் பிரிட்சிஹ் மன்னர்.—ப-ர்,

உணர்வு பூர்வமான சிறுபான்மையினர் நடத்தி முடிக்கும் புரட்சிகளின் காலம் மலையேறிவிட்டது. சமுதாய அமைப்பின் பூரண மாற்றம் என்பது எங்கு ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கிறதோ அங்கு மக்கள் திரளினர் தாமுங்கூட அதில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும், அவர்கள் தாமே போராடி நிலை நாட்ட வேண்டியது என்ன, உடலும் உள்ளமும் ஒருசேர எதற்காக அவர்கள் பாடுபடுகிறார்கள் என்பவற்றை ஏற்கெனவே புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். கடந்த ஐம்பதாண்டு கால வரலாறு நமக்கு அதைப் போதித்துள்ளது. என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை மக்கள் திரளினர் புரிந்து கொள்ள இயல வேண்டுமானால், நீடித்த உறுதியான பணிபுரிதல் அவசியம், இந்தப் பணியைத்தான் இப்போது நாம் வெற்றியுடன் தொடர்ந்து புரிந்து வருகிறோம், இது விரோதியைக் கலங்கடிக்கிறது.

பழைய போர்த்தந்திரங்கள் திருத்தப்பட வேண்டும் என்பது லத்தீன் நாடுகளிலும் கூட மேலும் வெகுவாக உணரப்பட்டு வருகிறது. வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்திக் கொள்வது, நமக்கு எளிதில் கிடைக்கக் கூடிய எல்லாப் பதவிகளையும் வென்று பெறுவது எனும் ஜெர்மன் உதாரணம் எல்லா இடங்களிலும் ஏற்கெனவே பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. எல்லா இடங்களிலும் தயாரிப்பு இன்றித் தாக்குதல் தொடுப்பது என்பது பின்னணிக்கு ஒதுக்கப்பட்டுவிட்டது. எங்கு நூறாண்டுகளுக்கும் மேலாக புரட்சிக்குப் பின் புரட்சி மூலம் அடிநிலை அரித்துத் தகர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ எங்கு சதித்திட்டங்கள், புரட்சி எழுச்சிகள் மற்றும் இதர புரட்சிகரச் செயல்களில் தனது பங்கினை ஆற்றிடாத தனி ஒரு கட்சிகூட இல்லையோ அந்த பிரான்சில், எங்கு இவற்றின் விளைவாக அரசாங்கம் எவ்வழியிலும் சேனையை நம்ப முடியாத நிலையில் இருக்கிறதோ, எங்கு பொதுவாக புரட்சி எழுச்சி பாணியிலான கடுமையான எதிர்த்தாக்குதலுக்கு நிலைமைகள் ஜெர்மனியில் இருப்பதை விடவும் சாதகமாக இருக்கிறதோ, அந்த பிரான்சிலுங்கூட மக்களின் மாபெரும் திரளை, அதாவது இந்த இடத்தில் விவசாயி மக்களை, முதலில் தமக்கு ஆதரவாக வென்று பெறாத வரையில் தமக்கு

நிலையான வெற்றி சாத்தியமல்ல என்பதை சோஷலிஸ்டுகள் மேலும் மேலும் உணர்ந்து வருகிறார்கள். படிப்படியான பிரசார வேலையும் நாடாளுமன்றச் செயல்பாடும் இங்கும் கூட கட்சியின் உடனடிப் பணிகள் என்பதாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. வெற்றிகளுக்கு எவ்விதக் குறைவுமில்லை. தொடர்ச்சியாகப் பல ஊராட்சி மன்றங்களில் நாம் வெற்றி பெற்றோம் என்பது மட்டுமல்ல; சட்ட மன்றத்தில் ஐம்பது சோஷலிஸ்டுகள் இடம் பெற்றுள்ளனர். அவர்கள் ஏற்கெனவே குடியரசின் மூன்று அமைச்சரவைகளையும் ஒரு ஜனாதிபதியையும் வீழ்த்தி நீக்கம் செய்துள்ளனர். பெல்ஜியத்தில் கடந்த ஆண்டு வோட்டுரிமையினை ஏற்கும்படி தொழிலாளர்கள் நிர்ப்பந்தம் செய்ததோடு கால்வாசி தேர்தல் தொகுதிகளில் வெற்றியும் அடைந்துள்ளனர். சுவிட்சர்லாந்து, இத்தாலி, டென்மார்க் ஆம், பல்கேரியா, ருமேனியா விலுங்கூட நாடாளுமன்றங்களில் சோஷலிஸ்டுகள் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுள்ளனர். ஆஸ்திரியாவில் ரைக்ஸ்டாக் குள் நாம் அனுமதிக்கப்படுவதை இனிமேல் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்பதை எல்லாக் கட்சிகளும் ஒப்புக்கொள்கின்றன. நாம் அதனுள் பிரவேசிப்போம், அது நிச்சயம் எந்த வாசல் வழியே? என்பது மட்டுமே இன்னும் சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாகும். ருஷ்யாவிலுங்கூட—இளம் நிக்கலாய் இத்தகைய வீணான எதிர்ப்புக் காட்டும் அந்த தேசிய சட்டமன்றமான—புகழார்ந்த ஸேம்ஸ்கி ஸ்போர்* கூடும் போது—அங்கும் கூட நாம் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவது நிச்சயம் என்று மதிப்பிடலாம்.

இதன் விளைவாக, நமது வெளி நாட்டுத் தோழர்கள் புரட்சி செய்வதற்கான தமது உரிமையை சிறிதளவும் விட்டுக்கொடுத்து விடவில்லை என்பது திண்ணம். இறுதியாக, புரட்சி செய்வதற்குரிய உரிமை என்பது உண்மையில் “வரலாற்று உரிமை” மட்டுமேயாகும். இந்த ஒரே

* மூல நூலில் இந்த ருஷ்யத் தொடர் கொட்டை எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது,—ப-ர்.

உரிமை மீது தான் எவ்வித விதிவிலக்கும் இன்றி எல்லா நவீன அரசுகளும் சார்ந்து நிற்கின்றன. இதில் மெக்லன் பர்க்கும் உட்படும் அதன் உயர்குடிபாணி புரட்சி 1755ல் “பரம்பரைத் தீர்வின் [Erbvergleich] மூலம் முடிவுற்றது. நிலப் பிரபுத்துவத்தின் இந்த மேன்மை மிக்க சாசனம்³⁷ இன்றும் கூடச் செல்தகைமையுடன் நிலவுகிறது. புரட்சி செய்யும் உரிமை பொது உணர்வில் மிகவும் மறுக்கவியலா வகையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஜெனரல் வான் பகுஸ்லாவ் ஸ்கியும் கூட திடீர் அரசுக் கவிழ்ப்புக்கான உரிமையைப் பெறுகிறார். இதை, அவர் இந்தப் பொதுவான உரிமையில் இருந்தே, தமது கெய்சர் விஷயத்தில் மெய்ப்பித்துக் காட்டுகிறார்.

இதர நாடுகளில் என்னதான் நடந்தாலும் சரி ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகம் ஒரு சிறப்பிடத்தைப் பெற்று விளங்குகிறது. அதன் பேரில், குறைந்த பட்சம் உடனடி எதிர் காலத்தில் அதற்கென ஒரு சிறப்புப் பணியும் உள்ளது. வோட்டுச் சாவடிக்கு அது அனுப்பிவைக்கும் இருபது லட்சம் வாக்காளர்களும், அவர்களின் பின்னே வோட்டர்கள் அல்லாத நிலையில் ஆதரவாக நிற்கும் இளம் ஆடவரும் மகளிரும் ஒன்று சேர்ந்து எண்ணிக்கையில் மிகப் பெரிய, மிகவும் கச்சிதமாய்த் திரண்ட மக்கள் திரளாக, சர்வ தேசப் பாட்டாளிவர்க்க சைனியத்தின் நிர்ணயகரமான “அதிரடிப் படையாக” அமைகிறார்கள். இந்த மக்கள் திரள் ஏற்கெனவே அளிக்கப்பட்ட வோட்டுகளில் கால் பங்குக்கு மேல் வகை செய்கிறது: நாடாளுமன்ற உபதேர்தல், தனிப் பட்ட அரசுகளில் சட்டமன்றத் தேர்தல், ஊராட்சிமன்றம், தொழிலக நிர்வாக மன்றத் தேர்தல்களும் எடுத்துக் காட்டுவது போல இது இடைவிடாது அதிகரித்து வருகிறது. இதன் வளர்ச்சி தன்னியல்பாகவும், திடமாகவும், தடுக்க முடியாத வகையிலும் அதே சமயம் ஓர் இயற்கை நடை முறை போன்று சாந்தியான நிலையிலும் முன் செல்கிறது. இதற்கு எதிரான அரசாங்கத் தலையீடுயாவும் ஒன்றும் செய்ய இயலாதனவாகிவிட்டன. இன்றும் கூட நாம் இரண்டே கால் மில்லியன் வாக்காளர் இருப்பதாக மதிப்பிட முடி

யும். இந்தப் பாணியிலேயே இது தொடருமானால், இந்த நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் நாம் சமுதாயத்தின் நடுத்தர அடுக்கினரின் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் மற்றும் சிறுதர விவசாயிகளின் பெரும் பகுதியின் ஆதரவை வென்று பெற முடியும், நாட்டில் நிர்ணயகரமான சக்தியாக வளர முடியும், இந்த சக்திமுன் இதர சக்திகள் யாவும் அவை விரும்பினும் விரும்பாவிடனும் தலை வணங்கியே தீர வேண்டும். இது தானாகவே நிலவில் இருக்கும் அரசாங்க முறையின் கண்காணிப்புக்கு அப்பால் கடந்து செல்லும் வரை இந்த வளர்ச்சியை குறுக்கீடு இல்லாமல் பேணிவைத்திருப்பதும், இந்த நாள்தோறும் அதிகரித்துவரும் அதிரடிப் படையினை முன்னணிக் கைகலப்புகளில் விரயமாக்காமல் இருப்பதும், மாறாக இதை முடிவு நாள் வரையில் முழுமையாக வைத்திருப்பது — இதுவே நமது பிரதான பணியாகும். ஜெர்மனியில் சோஷலிஸ்டு சக்திகள் திடமாக முன்னேறி வருவதை தற்காலிகமாகத் தடுத்து நிறுத்தவும், சில காலம் பின்வாங்கும் படித் தள்ளிவிடவுங்கூட ஒரே ஒரு வழியே உள்ளது: ராணுவத்துடன் பெரிய அளவிலான மோதல், 1871ல் பாரிசில் நடந்தது போன்ற இரத்தம் சிந்தல். முடிவில் இதுவுங்கூட வென்று சமாளிக்கப்படும். லட்சோபலட்சம் பேர்கள் கொண்ட ஒரு கட்சியை சுட்டழித்து நிர்மூலமாக்குவது என்பது ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் உள்ள சகல சுழல் துப்பாக்கிகளுக்கும் கூட முடியாத காரியம். ஆனால் சகஜமான வளர்ச்சி தடைப்படுத்தப்படும், அதிரடிப் படை நெருக்கடியான தருணத்தில் உதவிக்குக் கிட்டாமல் போகலாம், முடிவான போராட்டம் தவக்கமடையும், நீட்டிக்கப்படும், மேலும் கடுமையான தியாகங்களை செய்ய வேண்டி இருக்கும்.

உலகவரலாற்றின் விசித்திர விபரீதம் எல்லாவற்றையும் தலை கீழாக மாற்றுகிறது. “புரட்சியாளர்களும்”, “வீழ்த்துப்பவர்களுமான” நாம், சட்டவிரோதமான முறைகள் வீழ்த்து முறைகளை விடவும் சட்ட பூர்வமான முறைகளில் மேலும் நன்றாக ஆக்கம் பெற்று வருகிறோம். தம்மைத் தாமே முறைமைக் கட்சிகள் என அழைத்துக் கொள்பவை, தாமே

உருவாக்கிய சட்டபூர்வ நிலைமைகளின் கீழ் அழிந்து நாசமாகின்றன. ஓடிலான் பர்ரோவுடன் சேர்ந்து அவை la légalité nous tue, சட்டபூர்வ நிலையே எமது சாவாக அமைந்தது என்று கலக்கமடைந்து கூக்குரலிடுகின்றன. அப்படியிருக்க, நாம் இந்தச் சட்டபூர்வ நிலைமையில் உறுதியான தசைகளும், ஒளிர்ந்து சிவந்த கன்னங்களும் பெற்று சாசுவதவாழ்க்கை போலத் தோற்றமளிக்கிறோம். அவர்களுக்குத் திருப்தியளிக்கும் பொருட்டு நம்மைநாமே தெருப் போராட்டத்துக்கு விரட்டிக்கொள்ளும் அளவுக்கு நாம் ஆர்வவெறிக்கு ஆளாகாத பட்சம், பின்னர் முடிவாக அவர்கள் செய்வதற்கென எதுவும் மீதமிருக்காது, மாறாக அவர்களே இந்த அழிவார்ந்த சட்டத்தன்மை வாயிலாகத் தகர்க்கப்படுவர்.

இதற்கிடையில் வீழ்த்தல்களை எதிர்த்து அவர்கள் புதிய சட்டங்கள் இயற்றுகிறார்கள். மீண்டும் எல்லாம் தலை கீழாகக் கவிழ்க்கப்படுகின்றன. வீழ்த்தல் செயல்களை இன்று எதிர்க்கும் இதே வெறியர்கள் நேற்றுத் தாமே வீழ்த்து வோராக இருக்கவில்லையா? நாம் ஒருவேளை 1866ன் உள்நாட்டுப் போரைத் தூண்டி விட்டுள்ளோமா? ஹூவோவர் மன்னரையும், ஹெஸ்ஸனின் சிற்றரசரையும், நஸ்ஸா கோமகளையும் அவர்களது பரம்பரை சட்டபூர்வ ஆட்சிப் பரப்பிலிருந்து நாம் விரட்டி, இந்தப் பரம்பரை ஆட்சிப் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு விட்டோமா? ஜெர்மன் கூட்டாட்சியையும் மூன்று மன்னர்களையும் வீழ்த்தியவர்கள் கடவுள் அருள் மூலம் வீழ்த்தல் செயல் பற்றிப் புகார் செய்கிறார்கள்! Quis tulerit Gracchos de seditione querentes?* பிஸ்மார்க்கை தொழுது வழிபடுவோர் வீழ்த்தல் செயல் பற்றிக் கேலிபேசியார் அனுமதிப்பார்கள்?

அவர்கள் தமது வீழ்த்தல் செயலை எதிர்த்த மசோ

* — ராஜத்துரோகம் பற்றி கிராக்குகள் புகார் செய்வதை யார் சகிப்பர்? (ஜூவெனல், நையாண்டி-II).—ப-ர்.

தாக்களைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றட்டும், அவற்றை மேலும் மோசமானதாக்கட்டும் குற்றச்சட்டத்தை இந்தியா-ரப்பர் போல இஷ்டப்படி நீட்டட்டும். இவற்றால் அவர்கள் பெறப் போவது அவர்களது கையாலாகத்தன்மை பற்றிய புதிய நிரூபணம் தவிர வேறு எதுவுமல்ல. சமூக-ஜனநாயகத்தின் மீது கடுந் தாக்குதல் தொடுக்க அவர்கள் விரும்புவார்களாயின் அவர்கள் கூடுதலாக முற்றும் வேறுவகையான நடவடிக்கைகளைக் கையாள வேண்டும். தற்போது சட்டத்தைப் பேணிவைத்து மிகவும் நன்கு செயல்பட்டு வரும் சமூக-ஜனநாயகத்தை வீழ்த்துவதை, முறைமைக் கட்சிகளை வீழ்த்தாமல் நடத்திச் சமாளிக்க முடியாது. இந்த வீழ்த்தல் சட்டத்தைத் தகர்க்காமல் நிலை பெற முடியாது. தெருப் போராட்டத்தில் இறங்கும்படி ஈர்க்கப்படுவதை அறவே எதிர்த்துவரும் தொழிலாளர்களை எட்டுவதற்கு இன்னமும் சாத்தியமான ஒரே வழியை அவர்களுக்கு பிரஷ்யன் அதிகாரவர்க்கப் பேர்வழி ஹெர் ரொஸ்லரும், பிரஷ்யன் ஜெனரல் ஹெர் வான் பகுஸ்லாவ்ஸ்கியுமே காட்டியுள்ளனர். அரசியல் சட்டத்தை மீறுவது, சர்வாதிகாரம், எதேச்சாதிகார ஆட்சிக்கு மீண்டும் திரும்புதல்; *regis voluntas suprema lex!** எனவே தைரியம் மேற்கொள்க கனவான்களே, இங்கு அரைகுறை நடவடிக்கைகளால் பயனில்லை, இங்கு நீங்கள் கடைசிவரை செயல்பட வேண்டும்!

ஆனால், ஜெர்மன் பேரரசு எல்லா சிறிய அரசுகளைப் போலவும், பொதுவாக எல்லா நவீனகால அரசுகளைப் போலவும் ஒப்பந்தத்தின் விளைபயனே: முதலில் மன்னர்கள் ஒருவருக் கொருவர் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம், இரண்டாவதாக மன்னர்கள் மக்களுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் ஆகியவற்றின் விளைபயனே என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம். ஒரு தரப்பு ஒப்பந்தத்தை உடைக்குமானால் முழு ஒப்பந்தமும் தகர்ந்துவிடும், மறு தரப்பையும் இது இனி

* —மன்னர் சித்தமே மிக்குயர் சட்டம்!—ப-ர்.

மேல் எவ்வகையிலும் கட்டுப்படுத்தாது. இதை பிஸ்மார்க் நமக்கு 1866ல் மிகவும் அழகான முறையில் நிதர்சனப் படுத்திக் காட்டினார்.³⁸ எனவே நீங்கள் ரைஹ் அரசியல் சட்டத்தை உடைத்தீர்களானால் சமூக-ஜனநாயகம் கட்டுப்படுத்தல் எதுவும் இன்றி சுதந்திரமாக இருக்கும், உங்களைப் பொருத்தவரை அது தான் விரும்பியபடி செயல்பட முடியும். ஆனால் அது பின்னால் என்ன செய்யப் போகிறது என்பதை இன்று உங்களிடம் உளறிக்கொட்டுவது அரிது.

ரோமானியப் பேரரசில் இது போன்று வீழ்த்தும் செயலில் ஈடுபடும் அபாயகரமான கட்சி தீவிரமாகச் செயல்படத் தொடங்கி இந்த ஆண்டுடன் கிட்டத்தட்ட பதினாறு நூற்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அது சமயத்தையும் அரசின் எல்லா அடித்தளங்களையும் அரித்தழித்தது, சீசரின் சித்தமே மிக்கூயர் சட்டம் என்பதை அது அடியோடு மறுத்தது; அது ஒரு தாய் நாடு என்பது இன்றி சர்வதேசிய முறையில் இயங்கியது, கால் முதல் ஆசியா வரை பேரரசின் எல்லா நாடுகளிலும், பேரரசின் எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் பரவியது. இது நீண்ட காலமாக ராஜத் துவேஷச் செயல்களை இரகசியமாயும் தலை மறைவாயும் புரிந்து வந்துள்ளனது கணிசமான காலம் வரை அது பகிரங்கமாக வெளிவருவதற்குரிய போதிய வலிமை கொண்டுள்ளதாகத் தானே உணர்ந்தது. இந்த வீழ்ச்சிச் செயல் புரியும் கட்சி கிறித்தவர் எனும் பெயரால் அறியப்பட்டது, சைனியத்திலும் பலமான பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்தது. முழு படைப் பிரிவுகள் கிறித்தவர்களைக் கொண்டனவாக இருந்தன. புறச்சமயிகளால் நிறுவப்பட்ட சமய நிறுவனங்களின் பலியிடல் சடங்குகளில் கலந்து கொள்ளும் படி அவர்களுக்கு உத்தரவிடப்பட்ட போது, அங்கு மரியாதை அனுஷ்டிக்குமாறு கேட்கப்பட்ட போது, இந்த கவிழ்ப்புச் செயல் பாங்குடைய படையாளிகள் கண்டனம் தெரிவிக்கும் முறையில் விசித்திரமான அடையாளங்களை—சிலுவைகளைத் தமது தொப்பிகளில் பதித்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு துடுக்குடன் இருந்தார்கள். அவர்களது உயர் அதிகாரிகளின் வழக்கமான படை

வீரர் விடுதிப் பாணி கொடுமைப்படுத்தல் கூடப் பயனளிக்கவில்லை. தமது சைனியத்தில் ஒழுங்கும், கீழ்ப்படிவும் கட்டுப்பாடும் அரித்தழிக்கப்படுவதை பேரரசர் டியொக்லெதியனால் இனி மேலும் வாளாபார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. காலம் கடந்துவிடு முன்பே அவர் ஊக்கமுடன் தலையிட்டார். அவர் ஒரு சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்பு—மன்னிப்புக்கோரும் சட்டத்தை—அதாவது இதன் பொருள் கிறித்தவ எதிர்ப்பு—சட்டத்தை பிறப்பித்தார். வீழ்த்தும் செயலில் ஈடுபட்டோர் கூட்டங்கள் தடை செய்யப்பட்டன. அவர்களது கூட்ட மண்டபங்கள் மூடப்பட்டன அல்லது உடைத் தெறியப்பட்டன, கிறித்தவ அடையாளங்களான சிலுவைகள் இத்தியாதி சாக்சனியில் சிவப்பு கைக்குட்டைகள் போன்று கருதப்பட்டு தடை செய்யப்பட்டன. கிறித்தவர்கள் அரசுப் பதவிகள் வகிக்க ஆற்றலற்றவர்கள் என்று சாற்றப்பட்டது; ராணுவக் கார்ப்பொரல் பதவி வகிக்கக் கூட அவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. “ஆட்கள் சம்பந்தப்பட்ட” விஷயத்தில் மிகவும் நன்கு பயிற்சி பெற்ற நீதிபதிகள் அந்தக் காலத்தில் இருக்கவில்லை என்று ஹெர்வான் கொல்லரின் வீழ்த்தல் செயல் புரிவோரை எதிர்த்த மசோதா³⁹ அனுமானித்ததால் நீதி மன்றங்களில் நியாயம் கோரி முன்வருவதிலிருந்து கிறித்தவர்கள் அக்கணமே தடை செய்யப்பட்டார்கள். இந்த விசேஷச் சட்டமும் பயனின்றிப் போனது. இவற்றை கிறித்தவர்கள் ஏளனத்துடன் சுவர்களில் இருந்து கிழித்தெறிந்தார்கள். நிகமிடியாவில் அவர்கள் பேரரசரின் மாளிகையை கடுமையான முறையில் எரித்து விட்டதாகக் கூடத் தெரிகிறது. பிறகு பேரரசர் கி. பி. 303 ஆம் ஆண்டில் கிறித்தவர்கள் மீது மாபெரும் தண்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டார். இதுவே இவ்வகைப்பட்டதான கடைசி சம்பவம். இது மிகவும் திறம்படச் செய்யப்பட்டதன் விளைவாக பதினேழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சைனியம் மிகப் பெருமளவுக்கு கிறித்தவர்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. பின்னர் வந்த முழு ரோமானியப் பேரரசின் எதேச்சாதிகாரியும், புரோகிதர்களால் மாபெரும் மன்னர் என்று அழைக்கப்பட்ட

வருமான கன்ஸ்தன்டீன் கிறித்தவத்தை அரசுச் சமயம் எனப் பிரகடனம் செய்தார்.

லண்டன், மார்ச் 6, 1895

பி. எங்கெல்ஸ்

Die Neue Zeit சஞ்சிகையில், மலர் 2, இதழ்கள் 27, 28, 1894-95ல் சுருக்கமான வடிவில் வெளியிடப்பட்டது, மற்றும் கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதிய *1848 bis 1850 Die Klassenkämpfe in Frankreich*. பெர்லின், 1895இலும் வெளியிடப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்படி அச்சிடப்பட்டது. ஜெர்மன் மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

பிரான்சில் வர்க்கப் போராட்டங்கள்

1848 முதல் 1850 வரை

மிகச்சில அத்தியாயங்கள் மட்டுமே நீங்கலாக, 1848 முதல் 1849 வரையிலான புரட்சியின் வரலாற்றின் மிக முக்கியமான பகுதிகள் யாவும் தாங்கி வரும் தலைப்பு: புரட்சியின் தோல்வி!

இந்தத் தோல்விகளில் அழிந்துபட்டது புரட்சி அல்ல. புரட்சிக்கு முந்திய மரபான துணைப் பண்புகளே, கடுமையான வர்க்கப் பகைமை நிலைக்கு இன்னும் வந்திராத சமுதாய உறவுகளின் விளைவுகளும், இந்த நபர்கள், பிரமைகள், கருத்தோட்டங்கள், திட்டங்கள் இவையே, இவற்றிலிருந்து புரட்சிகரக் கட்சி பிப்ரவரி புரட்சிக்கு முன்னால் விடுபட்டிருக்கவில்லை. அவற்றில் இருந்து அதை பிப்ரவரி வெற்றியால் விடுவிக்க முடியவில்லை, மாறாக தொடர்ச்சியான தோல்விகள் மூலம் மட்டுமே விடுவிக்க முடிந்தது.

சுருங்கக் கூறின்: புரட்சியானது முன்னேற்றம் கண்டதும் முதன்மைக்கு விரைந்ததும் அதன் உடனடியான இன்பதுன்ப சாதனைகளால் அல்ல. ஆனால், மாறாக ஒரு வலிமை மிக்க ஒன்றிணைந்த எதிர்ப்புரட்சியை உருவாக்கியது மூலமும், சண்டையில் ஓர் எதிராளியை உருவாக்கியது மூலமும் ஆகும். இந்த எதிராளியுடன் மோதி மட்டுமே, இந்தப் புரட்சி எழுச்சியின் கட்சி ஒரு மெய்யான புரட்சிகரக் கட்சியாக முதிர்ச்சியடைந்தது.

பின்வரும் பக்கங்களின் பணி இதை நிரூபித்துக் காட்டுவதேயாகும்.

I

1848 ஜூனில் ஏற்பட்ட தோல்வி

ஜூலை புரட்சிக்குப் பிறகு,⁴⁰ மிதவாத வங்கி அதிபர் லஃபீட் தமது சதிக் கூட்டாளியான ஆர்லியன்ஸ் கோமகளை⁴¹ ஹோட்டல் டி. வில்லி*க்கு வெற்றி வாகையில் அழைத்து வந்த போது, அவர் உதிர்த்த சொற்களாவன: “இப்போது முதல் வங்கி அதிபர்கள் ஆட்சி புரிவார்கள்.” லஃபீட் புரட்சியின் இரகசியத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டார்.

லுயீ பிலிப்பின் கீழ் பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கம் அல்ல, ஆனால் அதன் ஒரு பிரிவே ஆட்சி புரிந்தது: இது வங்கி அதிபர்கள், பங்கு மார்க்கெட் மன்னர்கள், ரயில்வே அரசர்கள், நிலக்கரி மற்றும் இரும்புச் சுரங்கங்கள் காடுகள் ஆகியவற்றின் சொந்தக்காரர்கள், அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்ட நிலவுடைமையாளர்கள் கொண்ட நிதித்துறை பிரபுக் குலம் எனப்படுவதாகும். இது அரியணையில் அமர்ந்திருந்தது சட்டமன்றங்களில் இது சட்டங்களை ஆணையிட்டது, அமைச்சரவை இலாகாப் பதவிகள் தொட்டு புகையிலைக் குழுமப் பதவிகள் வரையிலான பொதுப் பதவிகளை இதுவே பகிர்ந்தளித்தது.

சரியான தொழில்துறை முதலாளித்துவ வர்க்கம் அதி காரபூர்வமான எதிர்க் கட்சியாக அமைந்தது, அதாவது, அது சட்டமன்றங்களில் ஒரு சிறுபான்மையாக மட்டுமே பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்தது. நிதித்துறைப் பிரபுக் குலத்தின் எதேச்சாதிகாரம் எந்த அளவு அதிகமாகக் கலப்பட மின்றிக் காட்சி அளித்ததோ அந்த அளவுக்கு, அது 1832, 1834 மற்றும் 1839ஆம் ஆண்டுகளின் ஆட்சி எதிர்ப்புகளளர்ச்சிகள்⁴² இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்ட பின், தொழிலாளி வர்க்கம் மீதான தனது மேலாதிக்கம் உறுதிப் பட்டுவிட்டதாக அது தானே எந்த அளவு அதிகமாகக் கற்பனை செய்து கொண்டதோ அந்த அளவுக்கு அதிகமாக

* ஹோட்டல் டி. வில்: நகர மண்டபம், இடைக்கால அரசாங்கத்தின் தலைமையகம்.—ப-ர்.

அதன் எதிர்ப்பு மேலும் உறுதியாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ருவான் நகரப் பட்டறை அதிபரும், அரசியல் நிர்ணய சபையிலும் தேசிய சட்டமன்றத்திலும் முதலாளித்துவப் பிற்போக்கின் மிகவும் வெறிபிடித்த கருவியாக இருந்த வருமான கிரான்டேன் பிரதிநிதிகள் சபையில் கிசோவின் வன்மையான எதிராளியாக இருந்தார். லுயீ பிலிப்பின் இறுதி நாட்களில் பிரெஞ்சு எதிர்ப்புரட்சியின் கிசோவாக தலைமை நிலைக்கு உயர வேண்டி நடத்திய ஆற்றலற்ற முயற்சிகளுக்காகப் பின்னால் பிரபலமடைந்தவரான லியோன் ஃபானேஷ் ஊகவாணிகத்திற்கும் அதற்கு வால்பிடிக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் எதிராக தொழில் துறைக்கு ஆதரவாக ஒரு பேரையுத்தம் தொடுத்தார். பாஸ்தியா பொர்டோ நகரத்தின் பேராலும், ஓயின் உற்பத்தி செய்யும் பிரான்ஸ் முழுதுக்குமாகவும் ஆட்சி அமைப்பு முறைக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தார்.

எல்லாப் படிநிலைகளையும் சேர்ந்த குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரும் விவசாயி மக்களும் அரசியல் அதிகாரத்தில் இருந்து முழுமையாக விலக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இறுதியாக, அதிகாரபூர்வமான எதிர்க்கட்சிப் பதவிகளில் அல்லது *pays légal**க்கு முற்றிலும் புறம்பாக மேலே குறிப்பிட்ட வர்க்கங்களின் சித்தாந்தப் பிரதிநிதிகளும் முன்முகை மையாளர்களும் அவர்களது அறிஞர்கள், வழக்கறிஞர்கள், டாக்டர்கள் இத்தியாதியினரும், ஒரு சொல்லில் கூறினால், அவர்களது “ஆற்றல் படைத்த மனிதர்கள்” எனப்படுவோர் அனைவரும் இருந்தார்கள்.

அதன் பண நெருக்கடிகள் காரணமாக ஜூலையில் ஏற்பட்ட முடியாட்சி⁴³ ஆரம்ப முதலே பெரிய முதலாளிகளைச் சார்ந்து இருந்தது, பெரிய முதலாளிகள் மீதான அதன் சார்பு நிலை பண நெருக்கடிகள் அதிகரிப்பதற்கு ஒரு வற்றாத ஆதாரமாக இருந்தது. பட்ஜெட்டைச் சரியீடு செய்யாமல், அரசின் செலவீடுகளிலும் அரசின் வரவினங்களிலும் ஒரு

* — ஓட்டுரிமையை அனுபவித்து வரும் நபர்களது வட்டத்திற்கு வெளியே.—ப-ர்.

சமநிலையை நிறுவாமல் அரசு நிர்வாகத்தை தேசியப் பொருள் உற்பத்தியின் நலன்களுக்குக் கீழடக்குவது சாத்தியமல்ல. அரசாங்கத்தின் செலவினங்களுக்கு வரம்பு கட்டாமல், அதாவது ஆளும் அமைப்பின் மிகப்பல ஆதார ஸ்தம்பங்களாக இருக்கும் நலன்கள் மீது கைவைக்காமல், வரிகளை மறுபங்கீடு செய்யாமல், அதாவது வரிப் பளுவின் கணிசமான பகுதியை பெரிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் தோள்களுக்கு மாற்றாமல் இந்தச் சமநிலையை ஏற்படுத்துவது எப்படி?

இதற்கு மாறாக, சட்டமன்றங்கள் வழி ஆட்சி புரிந்தும் சட்டமியற்றியும் வந்த முதலாளித்துவ வர்க்கப் பிரிவினர் அரசின் கடனளித் தன்மையில் நேரடி அக்கறை கொண்டிருந்தனர். அரசின் பற்றாக்குறை அதன் ஊகவாணிகச் சூதாட்டத்தின் பிரதான நோக்கமாயும், அதன் செல்வப் பெருக்கின் முக்கிய ஆதாரமாகவும் விளங்கியது. ஒவ்வொரு ஆண்டின் முடிவிலும் ஒரு புதிய பற்றாக்குறை. நான்கு அல்லது ஐந்தாண்டுகள் கடந்த பின்னர் ஒரு புதிய கடன். ஒவ்வொரு புதிய கடனும் அரசை மோசடி செய்வதற்கு இந்த நிதிப் பிரபுக்குலத்துக்கு புதிய வாய்ப்புகளைத் தந்தது. அரசாங்கம் திவால் நிலையின் விளிம்பில் செயற்கையாக வைக்கப்பட்டிருந்தது, வங்கி அதிபர்களுடன் மிகவும் பாதகமான நிலைமைகளின் கீழ் பேரம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு புதிய கடனும் பொதுமக்களைக் கொள்ளையடிப்பதற்கு பங்கு மார்க்கெட் நடவடிக்கைகள் மூலமாக மேலும் ஒரு வாய்ப்பை வழங்கியது. மக்கள் தமது மூலதனத்தை அரசாங்கக் கடன்பத்திரங்களில் முதலீடு செய்திருந்தார்கள். அரசாங்கமும் சட்டமன்றங்களின் பெரும்பான்மையும் இந்நடவடிக்கைகளின் ரகசியங்களை அறிந்திருந்தன. பொதுவாக, அரசு கடன் நிலைமையின் ஸ்திரமற்ற தன்மையும் அரசாங்க இரகசியங்களை அவர்கள் தம்வசம் வைத்திருந்ததும், வங்கி அதிபர்களுக்கும் ஆட்சிபீடத்திலும் சட்டமன்றங்களிலும் இருந்த அவர்களது கூட்டாளிகளுக்கும் அரசாங்கக் கடன்பத்திரங்களின் விலைகளில் திடுமெனவும் அசாதாரணமாயும் ஏற்ற இறக்கங்களை உண்டு பண்ணும் சாத்தியக் கூறை வழங்

கின. இதன் விளைவு சதா சிறுதர முதலாளிகள் நாச முறுவதிலும், பெரிய சூதாட்டக்காரர்கள் நம்பற்கரிய வேகத்தில் செல்வம் பெருக்குவதிலும் தவிர்க்க முடியாதபடி கொண்டு போய்விட்டது. அரசாங்கப் பற்றாக்குறை ஆளும் முதலாளித்துவப் பிரிவின் நேரடி நன்மைக்குரியதாய் இருந்த படியால், லுயீ பிலிப்பின் ஆட்சியின் இறுதி ஆண்டுகளில் அசாதாரணமான அரசுச் செலவினங்கள் ஏன் நெப்போலியன் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த அசாதாரண அரசுச் செலவினங்களை விட இரு மடங்குக்கும் அதிகமாக இருந்தன என்பது தெளிவாகிறது. அது உண்மையில் ஆண்டுக்கு ஏறத்தாழ 40,00,00,000 பிராங்குகள் (நாற்பது கோடி) தொகையை எட்டியிருந்தது. அதே போதில் பிரான்சின் ஒட்டு மொத்த சராசரி வருடாந்தர ஏற்றுமதி 75,00,00,000 பிராங்குகளுக்கு மேல் என்றுமே உயர்ந்ததில்லை. இவ்வாறு அரசின் கரங்களில் வழிந்தோடிய பேரளவான பணத் தொகைகள், பட்டுவாடாக்களுக்கான மோசடிக் கண்ட்ராக்குகள், லஞ்சம், கையாடல்கள் மற்றும் எல்லா வகையான அழும்புகளுக்கும் மேலும் வழி செய்தன. அரசாங்கத்தை மோசடி செய்வது கடன்கள் சம்பந்தமாக மொத்தமாயும் கையாளப்பட்டது, பொது மராமத்துப் பணிகளில் சில்லரையாகப் பின்பற்றப்பட்டது. சட்டமன்றத்துக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையேயான உறவுகளில் என்ன நிகழ்ந்ததோ, அது தனிப்பட்ட இலாகாக்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட தொழில் முனைவர்கள் இடையிலான உறவுகளில் பன்மடங்காய்ப் பெருகியது.

பொதுவாக அரசாங்கச் செலவினங்களிலும் அரசுக் கடன்களிலும் எவ்வாறு சுரண்டியதோ அதே வழியில் ஆளும் வர்க்கம் ரயில்வே நிர்மாணத்திலும் சுரண்டியது. சட்டமன்றங்கள் பிரதானச் சுகமைகளை அரசின் மீது ஏற்றி வாணிகச் சூதாட்டமாடும் நிதிப் பிரபுக்களுக்குப் பொன்னான பலன்களைப் பெற்றுத் தந்தன. பிரதிநிதிகள் மன்றத்தில் எழுந்த ஊழல் அவதூறை எவரும் நினைவு கூரலாம். இதுதற் செயலாக அம்பலமாயிற்று. பெரும்பான்மையைச் சேர்ந்த எல்லா உறுப்பினர்களும், பல அமைச்சர்கள் உட்பட இதே ரயில்வே கட்டுமான வேலைகளில் பங்குதாரர்கள் என்ற

முறையில் அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள் என்பதும் இந்த வேலையையே அவர்கள் பின்னால் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் என்ற முறையில் அரசின் செலவில் நிறைவேற்றி முடிக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள் என்பதுமே இந்த ஊழல்.

மறுபுறத்தில் ஆகச்சிறிய நிதி சீரமைப்பு நடவடிக்கையுங்கூட வங்கி அதிபர்களின் செல்வாக்கால் தகர்க்கப் பட்டது. உதாரணமாக, அஞ்சல்துறை சீரமைப்பு. ராத்தைசுட்டு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். இடையறாது அதிகரித்துவரும் கடன் மீது வட்டி செலுத்துவதற்குரிய வருவாய் ஆதாரங்களை வெட்டிக் குறைக்க அரசுக்கு அனுமதியுண்டா என்ன?

பிரான்சின் தேசியச் செல்வத்தைச் சுரண்டுவதற்கான ஒரு கூட்டுப் பங்கு கம்பெனியே தவிர வேறு எதுவுமல்ல ஜூலை மன்னராட்சி. இதன் இலாப ஈவுகள் அமைச்சர்கள், சட்டமன்றங்கள், 2,40,000 வாக்காளர்கள் மற்றும் அவர்களது பற்றாளர்கள் இடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. லுயீ பிலிப் இந்தக் கம்பெனியின் டைரக்டர், ராபர்ட் மாக்கயர் பாணியில்* அரியணையில். இந்த அமைப்பின் கீழ் வாணிகம், தொழில்துறை, விவசாயம், கப்பல் தொழில், தொழில்துறை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் நலன்கள் யாவும் தொடர்ந்து அபாயத்துக்குள்ளாவதும், பாதிக்கப்படுவதும் நிச்சயம். ஜூலை நாட்களில் இதன் பதாகையில் “மலிவான அரசாங்கம்”—gouvernement à bon marché—எனும் வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

நிதிப்பிரபுத்துவம் சட்டங்களை இயற்றியதாலும், அரசு நிர்வாகத்திற்குத் தலைமை தாங்கியதாலும், ஸ்தாபனரீதியான பொது அதிகார நிறுவனங்கள் மீது ஆட்சி செலுத்தியது, உண்மையான நிலைவரங்கள் வாயிலாகவும், பத்திரிகைகள்

* ராபர்ட் மாக்கயர்—இவர் ஒரு மாதிரி புத்திசாலி மோசடிக்காரர், பிரபல பிரெஞ்சு நடிகரான பிரெடெரிக் லெமாயித்ரேயால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பாத்திரம். ஹனோர் தாமியரின் கேலிச்சித்திரத்தால் அழியாப் பெயர் பெற்ற பாத்திரம். ராபர்ட் மாக்கயர் உருச்சித்திரம் ஜூலை மன்னராட்சியின் கீழ் நிலவிய நிதிப் பிரபுக்களின் மேலாதிக்கம் பற்றிய கடுமையான நையாண்டியாகும்.—ப-ர்.

மூலமாகவும் பொதுஜனக் கருத்தின் மீது ஆதிக்கம் வகித்தது. எல்லாத்திறைகளிலும் அரசவை தொட்டு café borgne* வரை அதே ஒழுக்கக்கேடும் அதே வெட்கக் கேடான மோசடியும் செல்வந்தராவதிலான அதே ஆசை வெறியும் தாண்டவமாடின. பொருள் உற்பத்தி மூலம் செல்வம் திரட்டுவதற்கு மாறாக, ஏற்கெனவே இருக்கும் மற்றையோர் செல்வத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளும் போக்கு நிலவியது. முதலாளித்துவச் சட்டங்கள் கூட தம்மோடு ஒவ்வொரு கணமும் மோதிக்கொண்டிருக்கும் ஆரோக்கியமற்றதும் இழிவானதுமான ஆவல்கள் கடிவாளமின்றி வலியுறுத்தப்படும் போக்கு, குறிப்பாகவும் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் மேல் தட்டில் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்திக் கொண்டது. சூதாட்டத்தில் இருந்து பெற்ற செல்வம் இயல்பாகவே அதன் திருப்தியை நாடும் காமவெறிகள், இன்பம் குடிவெறிக் களியாட்டமாக மாறுதல், பணம் சக்தி மற்றும் குருதி ஒன்று கலத்தல் என்பதாகக் காட்சி தந்தது. நிதிப்பிரபுத்துவம் தனது செல்வச் சேர்ப்பு முறையிலும் அதன் இன்ப நாட்டங்களிலும் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் உச்சி முடியிலுள்ள கழிசடைப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மறுபிறப்பே தவிர வேறு எதுவுமல்ல.

பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆளுகை செய்யாத பிரிவுகள் ஓலமிட்டன: “ஊழல்!” மக்கள் கூக்குரலிட்டனர்: “À bas les grands voleurs! À bas les assassins!”* 1847ல் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் மிகவும் முக்கியமான அரங்குகளில் இதே காட்சிகள் பகிரங்கமாக நடிக்கப்பட்டன, கழிசடைப் பாட்டாளிகள் வேசை மனைகளுக்கும் பிச்சைக்கார மடங்களுக்கும் பைத்தியக்கார விடுதிகளுக்கும் நீதிமன்றங்கள் முன்பும், பாதாளச் சிறைகளுக்கும் தூக்குமேடைகளுக்கும்

* —(கஃபே போர்னே)—இந்தத் தொடர் பிரான்சில் இருந்த சமுசயத் தன்மை கொண்ட கஃபேக்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது.—ப-ர்.

** “பெருந்திருடர்கள் ஒழிக! கொலைகாரர்கள் ஒழிக!”
—ப-ர்.

இட்டுச் செல்லப்பட்ட காட்சிகள் இவை. தொழில் துறை முதலாளித்துவ வர்க்கம் தனது நலன்களுக்கு அபாய மேற்படக் கண்டது, குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் தார்மிக ஆக்கு ரோஷத்தால் நிரம்பிப் பொங்கியது. மக்களின் கற்பனைக்குப் பொல்லாங்கிழைக்கப்பட்டது. பாரிஸ் நகரம் *La dynastie Rothschild, Les juifs rois de l'époque** இத்தியாதி சிற்றேடுகளால் நிரம்பியது. இவற்றில் நிதிப் பிரபுத்துவத்தின் ஆட்சி கூடுதல் அல்லது குறைவான நகைத்திறமுடன் கண்டனம் செய்யப்பட்டு பழித்துரைக்கப்பட்டது.

Rien pour la gloire!** புகழ் லாபம் கொண்டுவராது! La paix partout et toujours!*** மூன்று மற்றும் நான்கு சதவிகிதம் என்று பங்கு விலைகளைப் போர் குறைத்துவிடுகிறது!—பங்கு மார்க்கெட் தரகர்களின் பிரான்ஸ் என்று அதன் பதாகையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே அதன் அயல்துறைக் கொள்கை பிரெஞ்சு தேசிய உணர்வைத் தொடர்ச்சியாகப் புண்படுத்துவதில் இழப்புண்டது. ஆஸ்திரியாவால் கிராக்கவை இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டதோடு⁴⁴ முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட போலந்தின் வன்முறைக் கவர்தலின் போதும், மற்றும் கிசோ சுவிஸ் சொண்டர்பண்ட் போரில்⁴⁵ புனிதக் கூட்டணியின் பக்கம் தீவிரமாக முன்வந்த போதும் இந்த தேசிய உணர்வு மிகவும் விறுவிறுப்புடன் வெளிப்பட்டது. இந்தச் சின்னப் போரில் சுவிஸ் மிதவாதிகள் பெற்ற வெற்றியானது பிரான்சில் முதலாளித்துவ எதிர்க்கட்சியின் தன் மதிப்பை உயர்த்தியது. பலெர்மோ மக்களின் இரத்தம் சிந்திய புரட்சிக் கிளர்ச்சி உணர்வற்றுக் கிடந்த மக்கள் திரளினர் மீது ஒரு மின் அதிர்ச்சி போன்று செயல்பட்டது, அவர்களது மகத்தான புரட்சிகர நினைவுகளையும் ஆவேச உணர்வுகளையும் எழுப்பி விட்டது.****

* —“ரர்த்சைல்டு சந்ததி”, “கடுவட்டியாளர்கள் இந்த சகாப்தத்தின் மன்னர்கள்.”—ப-ர்.

** —புகழுக்கு ஒன்றும் இல்லை.—ப-ர்.

*** —சமாதானம் எங்கும் எப்போதும்.—ப-ர்.

**** ருஷ்யா மற்றும் பிரஷ்யாவின் உடன்பாட்டுடன் ஆஸ்

பொது அதிருப்தியின் வெடிப்பு இறுதியாக வேகமுடுக்கம் பெற்றது, இரண்டு உலகப் பொருளாதார நிகழ்ச்சிகள் மூலம் புரட்சிக்கான மனப்பான்மை முதிர்ச்சியடைந்தது.

உருளைக்கிழங்கு அழிப்பு நோயும் 1845 மற்றும் 1846ல் பயிர்கள் சாவியாகிப் போனதும் மக்கள் மத்தியில் பொதுவான கொதிப்புணர்வை அதிகரித்தன. 1847ஆம் ஆண்டின் பஞ்சம் பிரான்சிலும் மாகண்டத்தின் இதர பகுதிகளிலும் கொடுமையான மோதல்களைக் கொண்டு வந்தது. நிதிப் பிரபுத்துவத்தின் வெட்கங்கெட்ட களியாட்டத்திற்கு எதிர் முகமாக வாழ்க்கையின் அத்தியாவசியத் தேவைகளுக்கு வேண்டி மக்கள் போராடும் நிலை! புசான்சேயில் பட்டினிக்கு எதிராகக் கலகம்⁴⁶ புரிந்தோர் தூக்கிலிடப்பட்டனர்; பாரிசில் அளவுக்கு மீறி உண்டு தெவிட்டித்திரிந்த எஸ்க்ரோஸ்கள்* அரசு குடும்பத்தால் அரசவையில் இருந்து இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்கள்!

புரட்சி வெடிப்பதைத் துரிதப்படுத்திய இரண்டாவது மாபெரும் பொருளாதார நிகழ்ச்சி இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட பொதுவான வாணிக மற்றும் தொழில்துறை நெருக்கடியாகும். இரயில்வே பங்குகளில் ஊகவாணிகச் சூதாட்டக்காரர்கள் களுக்கு ஏற்பட்ட முழுமொத்தமான திவால் நிலைமைகளால் 1845 முன்பணிக்காலத்தில் ஏற்கெனவே முன்னறிவிக்கப்பட்டதும், நிகழ்விருந்த தானியவரி ஒழிப்புப் போன்ற சம்பவங்களால் 1846ஆம் ஆண்டின் போது தடுத்து நிறுத்தப்பட்டிருந்ததுமான இந்த நெருக்கடி 1847 முன்பணிக்காலத்தில் லண்டன் காலணிச்சரக்கு மொத்த வியாபாரிகள் திவாலானதை ஒட்டி இறுதியாக வெடித்தது.

திரியா கிராக்கவை 1846 நவம்பர் 11ல் வென்று சேர்த்துக் கொண்டது.—சுவிஸ் சொண்டர்பண்ட் போர்: 1847 நவம்பர் 4 முதல் 28 வரை.—பலெர்மோ புரட்சி எழுச்சி: 1848 ஜனவரி 12; ஜனவரி இறுதியில் இந்த நகரம் நெப்போலிட்டான் படைகளால் தாக்குதலுக்கு உள்ளாயிற்று. [1895ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்கின் குறிப்பு.]

* எஸ்க்ரோஸ்கள்: மோசடியர்.—ப-ர்.

இதைத் தொடர்ந்து நில வங்கிகள் திவாலாயின, ஆங்கில தொழிற்சாலை மாவட்டங்களில் தொழிற் சாலைகள் மூடப் பட்டன. பிப்ரவரி புரட்சி வெடித்த போது மாகண்டத்தில் இந்த நெருக்கடியின் பின்விளைவுகள் இன்னும் தீர்ந்தொழிந்திருக்கவில்லை.

பொருளாதாரக் கொள்ளை நோயால் விளைக்கப்பட்ட வாணிக மற்றும் தொழில்துறை அழிவு நிதிப் பிரபுத்துவத்தின் எதேச்சாதிகாரத்தை மேலும் சகிக்க முடியாததாகியது. பிரான்ஸ் நாடு முழுதிலும் முதலாளித்துவ எதிர்க்கட்சியினர் தேர்தல் சீர்திருத்தம் கோரி விருந்துகளின் போது கிளர்ச்சி நடத்தினார்கள். இச்சீர்திருத்தம் அவர்களுக்கு சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மையைப் பெற்றுத் தர வேண்டும் எனவும் பங்கு மார்க்கெட்காரர்களின் அமைச்சரவையை வீழ்த்த வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்த்தார்கள். இதற்கும் கூடுதலாக இந்த தொழில்துறை நெருக்கடி, பாரிசில் நிலவிய சூழல்களின் கீழ் வெளிநாட்டு மார்க்கெட்டுடன் எவ்வித அலுவலும் நடத்த இயலாதபடி இருந்த மிகப்பலப்பட்டறை அதிபர்கள் மற்றும் பெரிய வாணிகர்களை, உள்நாட்டு மார்க்கெட் மீது தள்ளிவிடும் குறிப்பிட்ட விளைவையும் ஏற்படுத்தியது. அவர்கள் பெரிய நிறுவனங்களை அமைத்தார்கள். இவற்றின் போட்டி சிறுதர மண்டிக்காரர்களையும் கடைக்காரர்களையும் பெருமளவில் நாசப்படுத்தியது. இதன் விளைவாக பாரிஸ் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரின் இந்தப் பிரிவினரில் மிகப்பலர் திவாலாயினர், பிப்ரவரியில் புரட்சிகர நடவடிக்கையில் இறங்கினர். இந்தச் சீர்திருத்த யோசனைகளுக்கு கிசோவும் சட்டமன்றத்தினரும் எவ்வாறு ஒரு தெட்டத்தெளிவான சவால் மூலம் பதிலளித்தனர் என்பது நன்கு தெரிந்ததே. லுயீ பிலிப் காலங்கடந்த பின் எவ்வாறு பர்ரோவின் தலைமையிலான ஓர் அமைச்சரவையை நிறுவுவது பற்றித் தீர்மானித்தார் என்பதும், மக்களுக்கும் சேனைக்கும் இடையே கைகலப்பு சண்டை நிகழும் அளவுக்கு எவ்வாறு காரியங்கள் போயின என்பதும், தேசியக் காவற்படையின் அமைதி நடத்தையின் விளைவாக எவ்வாறு சேனை படைவலியிழந்து நின்றது என்பதும், எவ்வாறு ஜூலை மன்னராட்சி

ஓர் இடைக்கால அரசாங்கத்துக்கு இடமளிக்க வேண்டி இருந்தது என்பதும் நன்கு தெரிந்ததே.

பிப்ரவரி தடையரண்களில் இருந்து உதித்தெழுந்த இடைக்கால அரசாங்கம், தனது அமைப்பில் வெற்றியில் பங்கேற்ற பல்வேறு கட்சிகளையும் தவிர்க்க முடியாத வகையில் பிரதிபலித்தது. இது ஜூலை மன்னராட்சியை ஒன்று சேர்ந்து தலைகுப்புறக் கவிழ்த்ததும், ஆனால் பரஸ்பரம் பகைமைத் தன்மை வாய்ந்த நலன்களைக் கொண்டதுமான பல்வேறு வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான ஒரு சமரசமே தவிர வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது. இதன் உறுப்பினர்களில் மிகப்பெரும் பெரும்பான்மை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. குடியரசுவாதி குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் லெத்ரு-ரொல்லேன் மற்றும் ஃபிலொக்கோனாலும், குடியரசுவாத முதலாளித்துவ வர்க்கம் *National*⁴⁷ ஐ சார்ந்த நபர்களாலும், அரச வமிச எதிர்க்கட்சி கிரெமயோ மற்றும் டுபோன் டி லேர் இத்தியாதியராலும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப் பெற்றன. தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு லுயீ பிளான் மற்றும் ஆல்பேர் எனும் இரண்டு பிரதிநிதிகள் மட்டுமே இருந்தனர். இறுதியாக, இடைக்கால அரசாங்கத்தில் லமார்டன் இடம் பெற்றார். அவர் மெய்யான நலன்களையோ திட்டவட்டமான வர்க்கத்தையோ முக்கியமாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவில்லை. பிப்ரவரிப் புரட்சி எனும் இந்தப் பொதுவான புரட்சி எழுச்சியின் பிரதிநிதியாக அவர் காட்சிதந்தார். அதன் பிரமைகள், அதன் கவிதை, அதன் கற்பனையான உள்ளடக்கம் மற்றும் அதன் சொல்லணிகளை இப்படிச் சித்திரித்தார். மேலும் பிப்ரவரிப் புரட்சியின் முகமையாளர் தமது பதவி மற்றும் கருத்துக்கள் இரண்டுக்கும் ஏற்ப முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தார்.

அரசியல் மையத்துவத்தின் விளைவாக பாரிஸ் பிரான்சை ஆளும் பட்சத்தில், தொழிலாளர்கள் புரட்சிகர பூகம்பங்களின் தருணங்களில் பாரிசை ஆளுகின்றனர். இடைக்கால அரசாங்கத்தின் வாழ்க்கையிலான முதல் நடவடிக்கை வெற்றி மயக்கம் கொண்ட பாரிசில் இருந்து நிதானமான பிரான்

சுக்கு வேண்டுதல் செய்வது மூலம், இந்தத் தடுக்க முடியாத செல்வாக்கில் இருந்து விடுபடுவதற்குச் செய்த முயற்சியே ஆகும். பெரும்பான்மையான பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு மட்டுமே அந்த உரிமை உண்டு என்ற காரணத்தின் மீது, ஒரு குடியரசைப் பிரகடனம் செய்வதற்கான தடையரண் போராளிகளின் உரிமையை லமார்டின் எதிர்த்தார். அவர்கள் பெரும்பான்மை வாக்கை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க வேண்டும்; பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் தனது வெற்றியை அடாவழிச்செயல் மூலம் மாசுபடுத்திக் கொள்ளக் கூடாது என்று வாதித்தார். முதலாளித்துவ வர்க்கம் பாட்டாளி வர்க்கம் ஒரு அடாவழிச் செயல் மட்டும் புரிய—அதாவது போராட அனுமதிக்கிறது.

பிப்ரவரி 25ந் தேதி நண்பகல்வரை குடியரசு இன்னமும் பிரகடனப்படுத்தப் பெறவில்லை, ஆனால் மறுபுறத்தில் இடைக்கால அரசாங்கத்தின் முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட பேர்வழிகள் இடையிலும் *National* ஏட்டின் ஜெனரல்கள், வங்கி அதிபர்கள், வழக்கறிஞர்கள் இடையிலும் எல்லா மந்திரி பதவிகளும் ஏற்கெனவே பங்கிடப்பட்டுவிட்டன. ஆனால் தொழிலாளர்கள் இந்தத் தடவை 1830 ஜூலையில் நடத்தப்பட்டது போன்ற எந்த ஒரு மோசடிக்கும் இடம் அளிக்கப் போவதில்லை என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்கள். அவர்கள் போராட்டத்தை மீண்டும் நடத்தவும், ஆயுத பலம் வாயிலாக ஒரு குடியரசைப் பெறவும் ஆயத்தமாக இருந்தார்கள். இந்தச் செய்தியுடன் ரஸ்பைல் ஹோட்டல் டிவில்லிக்குத் தாமே சென்றார். இடைக்கால அரசாங்கம் ஒரு குடியரசைப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டும் என்பதாக பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பெயரால் அவர் ஆணையிட்டார். மக்களின் இந்த ஆணை இரண்டு மணி நேரத்துக்குள் நிறைவேற்றப்படாவிட்டால் அவர் 2,00,000 மக்களுக்குத் தலைமை தாங்கி திரும்பி வரப் போவதாகக் கூறினார். வீழ்ந்து பட்டவர்களின் உடலங்கள் இன்னும் விறைத்துக் கட்டையாகி விடவில்லை, தடையரண்கள் இன்னும் அகற்றப்படவில்லை, தொழிலாளர்கள் இன்னும் நிராயுதர்களாக்கப்படவில்லை, அவர்களுக்கு எதிராக நிற்கக் கூடிய ஒரே சக்தி தேசியக்

காவற்படை மட்டுமே. இந்தப் புறச் சூழல்களின் கீழ் அரசுக்கொள்கை காரணமாகப் பிறந்த ஐயங்களும் இடைக்கால அரசாங்கம் கொண்டிருந்த மனச்சாட்சியின் நீதி நேர்மையுணர்ச்சிகளும் திடீரென மறைந்தன. இரண்டு மணி நேர காலக் கெடு முடியுமுன்பே பாரிஸ் நகரின் சுவர்கள் எல்லாவற்றிலும் வரலாற்றுச் சிறப்புடைய பெருவிளைவுகளை உண்டாக்கவல்ல பின்வரும் வாசகங்கள் ஒளிவீசித் திகழ்ந்தன:

République française! Liberté, Égalité, Fraternité!*

சர்வஜன வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் குடியரசு பிரகடனம் செய்யப்பட்டது மூலம், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை பிப்ரவரி புரட்சியினுள் முடுக்கிய வரம்புக்குட்பட்ட லட்சியங்கள் மற்றும் அடிநோக்கங்களின் நினைவுக்கூட அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஒரு சில பிரிவினர் மட்டுமே இருந்த இடத்தில், பிரெஞ்சு சமுதாயத்தின் சகல வர்க்கத்தினரும் அரசியல் அதிகாரச் சூழல் வட்டத்துக்குள் திடுமெனத் தள்ளப்பட்டார்கள். பார்வையாளர் விசேஷ நாற்காலிகள், அமர்விடங்கள், இருக்கை வரிசைகளையும் விட்டு விட்டு புரட்சிகர மேடையில் தாமே நேராக வந்து நடிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள்! அரசியல் அமைப்புக்குகந்த மன்னராட்சியுடன் கூடவே முதலாளித்துவ சமுதாயத்தை சுயேச்சையாக எதிர்த்து வந்த அரசு அதிகாரத்தின் அடையாளமும், இந்த அடையாள அதிகாரம் வெளிக்கொணர்ந்த வரிசையான பல உப போராட்டங்களும் கூட மறைந்தொழிந்தன!

இடைக்கால அரசாங்கத்திடம் குடியரசை ஆணையிட்டு ஏற்கும்படி கோரியும், இடைக்கால அரசாங்கம் வாயிலாக பிரான்ஸ் முழுவதற்கும் கட்டளை பிறப்பித்தும், பாட்டாளி வர்க்கமானது உடனடியாக ஒரு சுயேச்சையான கட்சியாக முன்னணிக்கு வந்தது. அதே சமயம் பிரான்சில் இருந்த முதலாளி வர்க்கம் அனைத்தையும் தனக்கு எதிராகக் களத்

* —வாழ்க பிரெஞ்சு குடியரசு! சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்!—ப-ர்.

தில் இறங்கும்படி சவால் விடுத்தது. அது வென்று பெற்றது அதன் புரட்சிகர விடுதலைக்கான போராட்டத்தின் களம் மட்டுமே, இது எவ்வழியிலும் இந்த விடுதலை ஆகாது.

பிப்ரவரி புரட்சி செய்ய வேண்டி இருந்த முதல் காரியம், நிதிப்பிரபுத்துவம் அன்றி எல்லாச் சொத்துடைமை வர்க்கங்களையும் அரசியல் அதிகார வட்டத்துக்குள் பிரவேசிக்க அனுமதித்து, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சியை உண்மையில் முழுமைப்படுத்துவதேயாகும். ஜூலை மன்னராட்சியால் அரசியல் சூனிய நிலைக்கு ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டிருந்த பெரும்பான்மையான மாபெரும் நிலவுடைமையாளர்கள், மரபுவழி முடியாட்சிவாதிகள் ஆகியோர் விடுவிக்கப்பட்டார்கள். எதிர்க்கட்சி ஏடுகளுடன் சேர்ந்து *Gazette de France*⁴⁸ கிளர்ச்சி செய்தது சும்மாவல்ல, பிப்ரவரி 24ந்தேதி பிரதிநிதிகள் சபையின் அமர்வில் லரோஷ்ஜாக்வேன் புரட்சிக்கு ஆதரவாக வாதம் செய்தார் என்பது சும்மாவல்ல. பிரெஞ்சு மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையாக அமைந்துள்ள, பெயரளவு உடைமையாளர்களான விவசாயிமக்கள் சர்வஜன வாக்குரிமையினால் பிரான்சின் விதியை நிர்ணயிக்கும் நடுவர் பதவியில் வைக்கப்பட்டார்கள். பிப்ரவரி குடியரசானது மூலதனம் தன்னைத்தானே எதன்பின்னால் மறைத்துக் கொண்டிருந்ததோ அந்த முடியரசை ஒழித்ததன் விளைவாக, முதலாளி வர்க்கத்தின் ஆட்சியைத் தெளிவாக முன்வைத்தது.

ஜூலை நாட்களில் தொழிலாளர்கள் முதலாளித்துவ மன்னராட்சிக்காகப் போராடி அதை வென்று பெற்றதைப் போலவே, பிப்ரவரி நாட்களில் அவர்கள் முதலாளித்துவ குடியரசுக்காகப் போராடி அதை வென்று பெற்றார்கள். ஜூலை மன்னராட்சியானது குடியரசு நிறுவனங்களால் சூழப்பட்ட ஒரு முடியரசாகத் தன்னை அறிவித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்ததைப் போலவே பிப்ரவரிக் குடியரசும் தன்னை சமுதாய நிறுவனங்களால் சூழப்பட்ட ஒரு குடியரசாகப் பிரகடனம் செய்துகொள்ளும் கட்டாயத்திற்குள்ளாயிற்று. பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் இந்தச் சலுகையையும் நிர்ப்பந்தமாக வலியுறுத்தியது.

மார்க்ஸ் எனும் ஒரு தொழிலாளி இந்த அரசாணையைத் திட்டமிட்டுரைத்தார். இதன்படி புதிதாக நிறுவப்பட்டதான இடைக்கால அரசாங்கம் தொழிலாளர்களுக்கு உழைப்பின் மூலம் ஜீவனோபாயத்தை உத்தரவாதம் செய்யவும், எல்லாக்குடிமக்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பளிக்கவும் ஆவன செய்ய உறுதிமொழி எடுத்துக்கொண்டது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு அது தனது வாக்குறுதிகளை மறந்து பாட்டாளி வர்க்கத்தை காண்ப்பெறாத ஒரு நிலையினை எட்டிய போது 20,000 தொழிலாளர்களைக் கொண்ட மக்கள் திரள்: உழைப்பை ஒழுங்கமைப்போம்! தொழிலாளருக்கெனத் தனி அமைச்சகம் நிறுவுக! எனும் கோஷங்களுடன் ஹோட்டல் டி வில்லே நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றது. நீண்ட விவாதத்துக்குப் பிறகு வேண்டாவெறுப்புடன் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வாழ்க்கை நிலையை மேம்படுத்துவதற்குரிய வழிவகைகளைக் கண்டறிய ஒரு நிரந்தரமான விசேஷக் கமிஷனை இடைக்கால அரசாங்கம் நியமனம் செய்தது! இது பாரிஸ் நகரத்து கைவினைஞர் கூட்டமைப்புகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. இதற்கு லுயீ பிளானும் ஆல்பேரும் தலைமை தாங்கினர். இதன் கூட்டங்களை நடத்தும் இடமாக லுக் சம்பர்க் மாளிகை ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த வழியில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகள் இடைக்கால அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மையத்தில் இருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டார்கள். இந்த ஆட்சி மையத்தில் இருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கப் பிரிவு மெய்யான அரசதிகாரத்தையும் ஆட்சி நிர்வாகத்தின் பணிகளையும் முழுமையாகத் தன் கரங்களில் வைத்திருந்தது. நிதி, வாணிகம் மற்றும் பொதுப்பணித் துறை அமைச்சகங்களுடன் அக்கம் பக்கமாயும் வங்கி மற்றும் பங்கு மார்க்கெட்டுக்கு அக்கம் பக்கமாயும் ஒரு சோஷலிஸ்டு வழிபாட்டுக் கூடம் உதித்தெழுந்தது, இதன் தலைமைப் பூசாரிகளாக லுயீ பிளானும் ஆல்பேரும் இருந்தனர். பேரின்ப உலகைக் கண்டுபிடிக்கும் பணியும், இந்தப் புதிய நல்வாழ்வுப் போதனையைப் பிரசாரம் செய்வதும், பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு வேலை வாய்ப்பு வழங்குவதும் இவர்களது கடமையாகியது. எந்த ஓர் உலக பரமான

அரசதிகாரத்தையும் போலன்றி, இவர்கள் வசம் வரவு செலவுக்கான நிதியோ நிர்வாக அதிகாரமோ இருக்கவில்லை. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் தூண்களை எதிர்த்துத் தமது மண்டைகளை மோதிக்கொள்வது மூலம் அவற்றை உடைத் தெறிய வேண்டும் என்று அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. லுக்ஸம்பர்க் மாளிகையில் இருந்தோர் சித்தர் மணிக்கல்லைத் தேடிக் கொண்டு இருந்த போது ஹோட்டல் டி வில்லேயில் இருந்தவர்கள் தமது சொந்த நாணயச் செலாவணியை அடித்து முத்திரை இட்டார்கள்.

இருப்பினும், பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உரிமைக் கோரிக்கைகள் முதலாளித்துவக் குடியரசின் வரம்புக்கும் அப்பால் சென்ற அளவுக்கு, லுக்ஸம்பர்க் முடிவின் ஒரு தெளிவற்றதான வாழ்நிலை தவிர்த்து வேறு எதையும் வென்று பெற முடியவில்லை.

முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன் ஒப்ப நின்று தொழிலாளர்கள் பிப்ரவரிப் புரட்சியை நடத்தினார்கள். முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன் நின்று முதலாளித்துவப் பெரும்பான்மைக்கு அக்கம் பக்கமாக இடைக்கால அரசாங்கத்தில் ஒரு தொழிலாளியை அமர்த்தியது போன்று தமது நலன்களை ஒருங்கே வலியுறுத்த முயன்றார்கள். உழைப்பை ஒழுங்கமைப்போம்! ஆனால் கூலி உழைப்பு, இதுவே நிலவிவந்த முதலாளித்துவ முறையிலான உழைப்பு அமைப்பு. இது இல்லாமல் மூலதனம் இல்லை, முதலாளித்துவ வர்க்கம் இல்லை, முதலாளித்துவ சமுதாயம் இல்லை. தொழிலாளருக்கான ஒரு விசேஷ அமைச்சு! நிதி, வாணிக, பொதுப்பணி அமைச்சுகள் முதலாளித்துவ தொழில் அமைச்சுகள் அல்லவா? இவற்றுக்குப் அக்கம் பக்கமாக இருக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒரு தொழில் அமைச்சு ஓர் ஆற்றலற்ற அமைச்சாக, ஆத்மார்த்திக விருப்பங்களின் அமைச்சாக ஒரு லுக்ஸம்பர்க் கமிஷனாகவே இருந்து தீர வேண்டும். முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன் அருகருகே நின்று தம்மைத்தாமே விடுவித்துக் கொள்ள இயலும் என்று தொழிலாளர்கள் கருதியது போலவே, பிரான்சின் தேசிய வரம்புகளுக்கு அகத்தேயே மீதமுள்ள முதலாளித்துவ தேசங்களின் அருகருகே

நின்று ஒரு பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியையும் நிறைவேற்றி முடிக்க இயலும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் பிரெஞ்சு உற்பத்தி உறவுகள், பிரான்சின் வெளி நாட்டு வாணிகம் உலக மார்க்கெட்டில் அது வகிக்கும் இடம் மற்றும் இதன் தொடர்பான விதிகளால் நெறியாண்மை செய்யப்படுகின்றன. உலக மார்க்கெட் கொடுங்கோலான இங்கிலாந்தைத் தாக்கக் கூடியதான ஓர் ஐரோப்பியப் புரட்சிப் போர் இல்லாமல் பிரான்சால் இவற்றை எப்படித் தகர்க்க முடியும்?

சமுதாயத்தின் புரட்சிகர நலன்கள் ஒரு முனைப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் எந்த ஒரு வர்க்கமும், எழுச்சியுற்ற உடனேயே அதன் புரட்சிகர நடவடிக்கைகளுக்குரிய உட்கிடையையும் ஆதாரவிவரங்களையும் தனது சொந்த நிலைமையிலேயே நேரிடையாகக் காண்கிறது: தருணம் பார்த்துச் சமாளிக்க வேண்டிய விரோதிகள், போராட்டத்தின் தேவைகளால் கோரப்படும் நடவடிக்கைகளை எடுப்பது ஆகியவற்றைக் காண்கிறது. அதன் செயல்களின் பின்விளைவுகளே இதற்கு அதை ஊக்குவிக்கின்றன. தனது சொந்தப் பணிகளின் உள்ளே அது எவ்விதத் தத்துவார்த்த ஆய்வாராய்வும் செய்வதில்லை. பிரெஞ்சு தொழிலாளி வர்க்கம் இன்னும் இந்தத் தரத்தை எட்டவில்லை; அது இன்னமும் தனது சொந்தப் புரட்சியை நிறைவேற்றி முடிக்க ஆற்றலற்றதாகவே இருந்தது.

தொழிற்றுறைப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி பொதுப்படையாக தொழில்துறை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் வளர்ச்சியால் நெறியாண்மை செய்யப்படுகிறது. அதன் ஆட்சியின் கீழ் மட்டுமே பாட்டாளி வர்க்கம் தனது புரட்சியை ஒரு தேசியப் புரட்சியாக உயர்த்தக் கூடியதான அந்த விரிவான தேசிய வாழ்க்கை முறையைப் பெற முடியும். அதன் புரட்சிகர விடுதலையின் மிகப்பல சாதனங்களாக மாறும் நவீன உற்பத்தி சாதனங்களை அது தானே படைத்துருவாக்க முடியும். இதன் ஆட்சி மட்டுமே நிலப் பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் பொருளாயத வேர்களைக் கல்வி எடுத்து ஒரு பாட்டாளிவர்க்கப் புரட்சியை சாத்தியமாக்கு

வதற்குரிய அடித்தளத்தை சமநிலையில் உருவாக்குகிறது. மாகண்டத்தின் இதர நாடுகளை விடவும் பிரெஞ்சு தொழில்துறை அதிக வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது, பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கம் அதிகப் புரட்சித் தன்மை வாய்ந்தது. ஆனால் பிப்ரவரி புரட்சி நிதிப் பிரபுத்துவத்துக்கு எதிராக நேரடியாகத் தாக்குதல் நடத்தவில்லையா? இந்த மெய் விவரம் பிரான்சில் தொழில்துறை முதலாளித்துவம் ஆட்சி புரியவில்லை என்பதை நிரூபித்தது. நவீனத் தொழில்துறை தனக்குப் பொருத்தமான வழியில் சொத்துடைமை உறவுகள் அனைத்தையும் உருவாக்கிக் கொள்ளும் இடத்தில் மட்டுமே தொழில்துறை முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஆட்சி நடத்த முடியும்; தொழில்துறை எங்கு அது உலக மார்க்கெட்டை வென்று கைப்பற்றியுள்ளதோ அங்கு மட்டுமே இந்த ஆட்சி அதிகாரத்தை வென்று பெற முடியும். ஏனெனில் தேசிய எல்லைக் கோடுகள் அதன் வளர்ச்சிக்குப் போதுமானவை அல்ல. ஆனால் பிரெஞ்சு தொழில்துறை, தடுப்புச் சங்கவரிகளின் கிட்டத்தட்ட திருத்தப்பட்ட அமைப்புமுறை வாயிலாக மட்டுமே பெருமளவுக்கு அதன் தேசிய மார்க்கெட்டிலுங்கூடத் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தி வருகிறது. எனவே பிரெஞ்சுப் பாட்டாளி வர்க்கம் புரட்சித் தருணத்தில் பாரிஸ் நகரில் தனது சக்திக்கும் அப்பால் முயற்சி புரிய தூண்டும் அளவுக்கு மெய்யான அதிகாரமும் செல்வாக்கும் உடையதாக இருக்கும் அதேபொழுதில் பிரான்சின் இதர பகுதிகளில் அது தனித்தனியான சிதறலான தொழில்துறை மையங்களில் மொய்த்திருந்து, விவசாயிகள் மற்றும் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் ஆள் தொகை மிகுதியில் கிட்டத்தட்ட மறைந்து விடுகிறது. மூல தனத்தை எதிர்த்த போராட்டம் அதன் வளர்ச்சியடைந்த நவீன வடிவில், அதன் தீர்மானகரமான அம்சத்தில் தொழில்துறை முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்த தொழில்துறை கூலித் தொழிலாளியின் போராட்டமாக நடப்பது பிரான்சில் ஒரு பகுதிப் புலப்பாடேயாகும். இது பிப்ரவரி நாட்களுக்குப் பின்னர் புரட்சியின் தேசிய உள்ளடக்கத்தில் குறைவாகவே காட்சியளித்தது. காரணம், மூலதனத்தின் இரண்டாம்

வகை சுரண்டல் முறைகளை எதிர்த்த போராட்டம், கடுவட்டியையும் அடைமானங்களையும் எதிர்த்த விவசாயியின் போராட்டம் அல்லது மொத்த வியாபாரி வங்கி அதிபர் மற்றும் பட்டறை அதிபர்களை எதிர்த்து, சுருங்கக் கூறின் திவால்நிலையை எதிர்த்து குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் நடத்தும் போராட்டம் நிதிப்பிரபுத்துவத்தை எதிர்த்த புரட்சி எழுச்சியில் இன்னும் மறைந்திருந்தது. அப்போது பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் தனது நலன்களை சமுதாயத்தின் புரட்சிகர நலன்களாக வலியுறுத்துவதற்குப் பதில் தனது சொந்த நலன்களை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் நலன்களுடன் அக்கம் பக்கமாக வலியுறுத்த முயன்றதும், அது செங்கொடியை மூவர்ணக் கொடியின்⁴⁹ முன் தாழ்ப்பறக்க அனுமதித்ததும் நன்கு புரிந்து கொள்ளக் கூடிய காரியங்களே. புரட்சியின் நடப்பு தேசத்தின் திரளான மக்களை, பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையில் நிற்கும் விவசாயிகள் மற்றும் குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரை இந்த அமைப்புக்கு எதிராக, மூல தனத்தின் ஆட்சிக்கு எதிராக எழுச்சியுறவும், பாட்டாளி களுடன் அவர்களது ஆதரவாளர்களாகச் சேர்ந்திணைந்து நிற்கும்படியும் செய்யும் வரையில், பிரெஞ்சு தொழிலாளர்கள் ஓரடி கூட முன்னால் எடுத்து வைக்க முடியாது, முதலாளித்துவ அமைப்பு முறையின் ஒரு துரும்பைக்கூட அசைக்க முடியாது. தொழிலாளர்கள் இந்த வெற்றியை ஜூன் மாதத்தில் ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய தோல்வியின்⁵⁰ மூலமே பெற முடிந்தது.

பாரிஸ் தொழிலாளர்களின் சிருஷ்டியான லுச்சம்பர்க் கமிஷனுக்கு, ஜரோப்பாதழுவிய விளம்பர மேடையில் இருந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் புரட்சியின் இரகசியமான பாட்டாளி வர்க்கத்தின் விடுதலையை வெளிப்படுத்திய பெருமை உரியதாகும். அந்தக் காலம் வரையிலும் சோஷலிஸ்டுகளின் புரிபடாத கட்டுரைகளில் புதையுண்டிருந்ததும், முதலாளி வர்க்கத்தின் செவிகளில் அவ்வப்போது எங்கிருந்தோ வந்த ஓரளவு திகிலூட்டுவதும், சற்றே நகைப்புக் கிடமானதுமான புராணக் கதை போன்று எட்டியிருந்தது

மான இந்த “வெறிப் பிதற்றல்களை” அதிகார பூர்வமாகப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டி நேர்ந்த போது *Moniteur*⁵¹ ஏடு வெட்கமடைந்தது. அதன் முதலாளித்துவ உறக்கத்தில் இருந்து வியப்புற்று விழித்தெழுந்தது ஐரோப்பா. எனவே நிதிப்பிரபுத்துவத்தை பொதுப்பட முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன் போட்டுக்குழப்பிய பாட்டாளிகளின் மனங்களில், வர்க்கங்கள் இருப்பதையே மறுத்து அல்லது அதிகப்பட்சம் அவற்றை அரசியல் அமைப்புக்கிசைவான முடியாட்சியின் விளைவு என்பதாக ஒப்புக்கொண்ட அப்பாவி குடியரசுக் கட்சியினர் கற்பனையிலும், அதுகாறும் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கப் பிரிவுகளின் போலித்தனமான சொற்றொடர்களிலும், குடியரசு புகுத்தப்பட்டதுடன் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்த சமயத்தில் மன்னராட்சி ஆதரவாளர்கள் அனைவரும் குடியரசுவாதிகளாயும், பாரிசின் கோடீசுவரர்கள் எல்லோரும் தொழிலாளர்களாகவும் உருமாற்றம் செய்யப்பட்டார்கள். வர்க்க உறவுகளை இவ்வாறு கற்பனையில் ஒழித்துக் கட்டிவிட்ட போக்குக்குச் சரி ஒப்பான தொடர் *fraternité*—சர்வப்பொது சகோதரத்துவம் மற்றும் உடன்பிறப்புப் பண்பாகும். வர்க்கப் பகைமைகளில் இருந்துவந்த இன்பகரமான இந்த விலக்கம், முரண்பாடான வர்க்க நலன்களின் இந்த உணர்ச்சி வயப்பட்ட இணக்கம், வர்க்கப் போராட்டத்துக்கு மேலான இந்தக் கனவியலான ஏற்றம் இந்த *fraternité* இதுவே பிப்ரவரிப் புரட்சியின் கவர்ச்சி கோஷமாக இருந்தது. வெறும் ஒரு தப்பெண்ணத்தால் வர்க்கங்கள் பிரிக்கப்பட்டன, பிப்ரவரி 24ந் தேதிய இடைக்கால அரசாங்கத்திற்கு *un gouvernement qui suspende ce malentendu terrible qui existe entre les différentes classes** என்று நாமகரணம் செய்தார். பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் இந்த சகோதரத்துவம் எனும் பெருமிதப் போதைமயக்கில் களியாடியது.

* — பல்வேறு வர்க்கங்கள் இடையே நிலவும் இந்தப் பயங்கரத் தப்பெண்ணத்தை அகற்றும் ஓர் அரசாங்கம். —ப-ர்.

குடியரசைப் பிரகடனப்படுத்தும்⁵² கட்டாயத்துக்கு ஆளாக்கப்பட்டவுடனேயே இந்த இடைக்கால அரசாங்கம் தன்பங்குக்கு இதை முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் வெளி மாகாணங்களுக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகச் செய்ய சகலத்தையும் புரிந்தது. முதல் பிரெஞ்சுக் குடியரசின் இரத்த வெறிபயங்கரம் அரசியல் குற்றங்களுக்கு விதித்துவந்த மரண தண்டனையை ஒழித்ததன் மூலம் தட்டிக் கழிக்கப் பட்டது; பத்திரிகைகள் எல்லாக் கருத்துக்களையும் வெளியிட அனுமதிக்கப்பட்டன; சேனை, நீதி மன்றங்கள் மற்றும் ஆட்சி நிர்வாகம் ஒரு சில விதிவிலக்குகளோடு அவற்றின் பழைய உயர் பதவியாளர் கரங்களிலேயே நீடித்து இருந்தன. ஜூலை முடியாட்சியின் பெரிய குற்றவாளிகள் எவரும் தண்டிக்கப் படவில்லை. *National* பத்திரிகைச் சார்புள்ள முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகள் பழைய குடியரசுவாதப் பெயர்களுக்கும் உடைகளுக்கும் மாற்றாக முடியரசுவாதப் பெயர்களையும் உடைகளையும் பரிவர்த்தனை செய்து மகிழ்ந்தார்கள். அவர்களைப் பொருத்தவரை குடியரசு என்பது பழைய முதலாளித்துவ சமுதாயத்திற்கு இட்ட ஒரு புதிய நடன உடை மட்டுமே ஆகும். இளம் குடியரசு அச்சுறுத்தல் செய்வது மூலமன்றி, மாறாக தானே இடைவிடாது அஞ்சுவதன் மூலமும், எளிதில் ஒத்துப்போவது மற்றும் எதிர்த்துப் போராடாமல் இருப்பது மூலம், தனது வாழ்வைப் பெற்றும் எதிர்ப்பை இல்லாமற் செய்தும் தனது முக்கியமான மதிப்பைத் தேடிக் கொண்டது. இந்தக் குடியரசு சமாதான இயல்புடையது என்பதாக உள்நாட்டில் சலுகை பெற்ற வர்க்கங்களுக்கும் வெளி நாட்டில் எதேச்சாதி கார ஆட்சிகளுக்கும் உரத்த குரலில் அறிவிக்கப்பட்டது: வாழு, வாழவிடு என்பதே அதன் வெளிப்படையான குறிக்கோள் வாசகம். இதற்கும் கூடுதலாக, பிப்ரவரிப் புரட்சிக்குப் பிறகு ஜெர்மானியர், போலந்தியர், ஆஸ்திரியர், ஹங்கேரியர் மற்றும் இத்தாலியர் ஆகிய மக்களினத்தவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உடனடி நிலைமைகளுக்கு ஏற்ற விதத்தில் புரட்சி செய்தார்கள். ருஷ்யாவும் இங்கிலாந்தும், பின்னது தானே பரபரப்படைந்தது,

முன்னது அடக்கிவைக்கப்பட்டது—தயாராக இல்லை. எனவே இந்தக் குடியரசுக்கு எதிர்ப்பதற்கென்ற ஒரு தேசிய விரோதி இல்லை. இதன் பின்விளைவாக ஊக்கத்தை எழுச்சியுறச் செய்யவோ புரட்சிகர நிகழ் முறையை தூரிதப்படுத்தவோ, இடைக்கால அரசாங்கத்தை முன்னே செல்லுமாறு முடுக்கவோ அல்லது அதைக் கவிழ்த்துத் தள்ளவோ கூடியதான மாபெரும் அயல் நாட்டுச் சிக்கல் எதுவும் இருக்கவில்லை. இந்தக் குடியரசை தனது சொந்த சிருஷ்டி என்று கருதிய பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் இடைக்கால அரசாங்கத்தை உறுதியாக அமர்த்தி வைத்தலை எளிதாக்கி உதவிய இடைக்கால அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு செயலையும் இயல்பாகவே புகழ்ந்து பாராட்டியது. தொழிலாளர்களுக்கும் தொழிலதிபர்களுக்கும் இடையே கூலித் தகராறுகளை நடுவராக இருந்து தீர்க்க எப்படி லுயீ பிளாணை அது அனுமதித்ததோ அதேபோல பாரிசில் சொத்துக்களை பாதுகாப்பதற்கு வேண்டி காசிட்யேர் மூலம் தான் போலீஸ் சேவையில் வேலைக்கு நியமிக்கப்படுவதை விருப்பமுடன் அனுமதித்தது. ஐரோப்பாவின் பார்வையில் இந்தக் குடியரசின் முதலாளித்துவ கௌரவம் மாசின்றிப் பேணிக்காக்கப்படுவதை இது ஒரு கௌரவப் பிரச்சினையாக்கியது.

வெளிநாட்டிலோ அல்லது உள்நாட்டிலோ இந்தக் குடியரசு எதிர்ப்பு எதையும் சந்திக்கவில்லை. இது அதை வலிகுன்றச் செய்தது. அதன் பணி இனிமேலால் உலகைப் புரட்சிகரமாக மாற்றியமைக்கும் ஒன்றாக இருக்கவில்லை, மாறாக முதலாளித்துவ சமுதாய உறவுகளுடன் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்வதாக மட்டுமே இருந்தது. அதன் நிதிசம்பந்தமான நடவடிக்கைகளே இடைக்கால அரசாங்கம் இந்தப் பணியை எத்தகைய ஆர்வ வெறியுடன் மேற்கொண்டது என்பதற்கான எடுப்பான சான்றாகும்.

யொதுக்கடன் வசதிகளும் தனியார் கடன் வசதிகளும் இயல்பாகவே குலைவுற்றன. நிதி ஓநாய்களால் சுரண்டப்படுவதற்கு அரசு இடமளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையைச் சார்ந்ததாக இருந்தது யொதுக் கடன் வசதி. ஆனால் பழைய அரசு

மறைந்துவிட்டது, புரட்சி எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நிதிப் பிரபுத்துவத்தை எதிர்த்து நெறியாக்கம் செய்யப்பட்டது. கடைசி ஐரோப்பிய வாணிக நெருக்கடியின் அதிர்வுகள் இன்னும் தீர்ந்தபாடில்லை. திவால் நிலையைத் தொடர்ந்து திவால் நிலை இன்னும் வந்தபடியே இருந்தது.

எனவே தனியார் கடன் வசதி முடமாக்கப்பட்டது, பணப் புரள்வுக்கு வரம்பு கட்டப்பட்டது, பிப்ரவரிப் புரட்சிக்கு முன்னால் கூட உற்பத்தி முன்னேறாது நிலைத்து நின்றது. புரட்சி நெருக்கடி வாணிக நெருக்கடியை அதிகரித்தது. அதன் உறவுகளின் முழு வீச்சிலுமான முதலாளித்துவப் பொருள் உற்பத்தியும், முதலாளித்துவ ஆட்சி அமைப்பும் தொடரப்பட மாட்டா எனும், அவை நிரந்தரமாக நீடித்து நிலவும் எனும் நம்பிக்கையைச் சார்ந்து தனியார் கடன் வசதி இருக்கும் பட்சத்தில், முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் அடித்தளத்தையும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பொருளாதார அடிமைத்தனத்தையும் எதிர்த்து முன்வந்ததும், பங்கு மார்க்கெட்டுக்கு எதிராக லுக்கம்பர்க்கின் சூரரிமாவை நிறுவிவதுமான இந்தப் புரட்சி என்ன விளைவை ஏற்படுத்த முடியும்? பாட்டாளி வர்க்கத்தை உயர்த்தி மேம்படுத்துவது என்றால் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் கடன் வசதிகளை ஒழிப்பது என்பதாகும்; ஏனெனில் இது முதலாளித்துவ பாணி உற்பத்தியையும் அதன் ஆட்சி அமைப்பையும் ஒழிப்பதாகும். பொதுக்கடன் வசதி மற்றும் தனியார் கடன் வசதி என்பவை புரட்சியின் முனைப்பை அளவிடக் கூடிய பொருளாதார வெப்பமானியாகும். அவை எந்தளவுக்கு அதிகமாக குறைகின்றனவோ அந்த அளவுக்கு புரட்சியின் உணர்ச்சி வேகமும் பயனற்றலும் அதிகமாக உயரும்.

இடைக்கால அரசாங்கம் குடியரசின் முதலாளித்துவ-எதிர்ப்புத் தோற்றத்தைக் கழற்றி எறிந்து விட விரும்பியது. எனவே அது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தப் புது வடிவிலான அரசின் பரிவர்த்தனை மதிப்பை பங்குமார்க்கெட் விலை நிலைவரத்தை ஏற்ற இறக்கம் இன்றி நிலைப்படுத்த

முயலவேண்டி இருந்தது. குடியரசின் நடப்பு பங்கு மார்க்கெட் விலைநிலைவரத்தோடு சேர்ந்து தனியார் கடன் வசதி தவிர்க்க முடியாத வகையில் மீண்டும் அதிகரிக்கிறது.

முடியாட்சியால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கடப்பாடுகளை இது நிறைவேற்றாது, அல்லது இதனால் நிறைவேற்ற முடியாது எனும் மெய்யான ஐயத்தை நீக்கும் பொருட்டும், குடியரசின் முதலாளித்துவ ஒழுக்கப்பண்பு மற்றும் கொடுப்பல் ஆற்றலில் நம்பிக்கையூட்டும் பொருட்டும், இந்த இடைக்கால அரசாங்கம் சிறுபிள்ளைத்தனமாக இருந்தது போலவே மதிப்பிழந்ததாகவும் இருந்த வீண் பெருமையில் புகலடைந்தது. சட்டப்படியான கொடுப்பல் தேதிக்கு முன் கூட்டியே அரசுக்குக் கடனீந்தவர்களுக்கு 5 சதவிகிதம், $4\frac{1}{2}$ சதவிகிதம் மற்றும் 4 சதவிகிதக் கடன் பத்திரங்களுக்கான வட்டியைப் பட்டுவாடா செய்தது. அக்கறை மிகுந்த அவசரத்துடன் அவர்களது நம்பிக்கையைப் பெற முயற்சிகள் செய்யப்படுவதைக் கண்ட போது முதலாளித்துவத் தன்னிறைவும் முதலாளிகளின் சுயநம்பிக்கையும் திடுமெனக் கிளர்ச்சியுற்றன.

அதன் ரொக்கப் பணக்கையிருப்பைச் சூறையாடிய ஒரு நாடக பாணி முயற்சியால் இடைக்கால அரசாங்கத்தின் நிதி சம்பந்தமான இடர்ப்பாடு குறையவில்லை என்பது இயல்பே. நிதிப் பற்றாக்குறையின் வேதனையை இனிமேலால் மூடி மறைக்க முடியவில்லை. அரசுக்குக் கடனீந்தவர்களுக்குத் தயார்செய்யப்பட்ட இந்த திடீர் அதிருஷ்டத்திற்கு குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரும், வீட்டு வேலைக்காரர்களும் தொழிலாளர்களும் பணம் செலுத்த வேண்டி வந்தது.

சேமிப்பு வங்கிக் கணக்கில் இருந்து நூறு பிராங்குகளுக்கும் கூடுதலான பணத்தை இனி எடுக்க முடியாது என்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. சேமிப்பு வங்கிகளில் வைப்பு வைக்கப்பட்ட தொகைகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. அரசாணை மூலம் இவை மீட்க முடியாத அரசுக் கடனாக மாற்றப்பட்டன. இது ஏற்கெனவே இக்கட்டுக்காளாகியிருந்த குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியினரை குடியரசுக்கு எதிராகப் பகை

கொள்ளும்படி செய்தது. சேமிப்பு வங்கிக் கணக்கில் இருந்த தொகைகளுக்குப் பதிலாக அவர்கள் அரசாங்கக் கடன் சர்டிபிகேட்டுகளைப் பெற்றதன் விளைவாக அவர்கள் அவற்றை விற்பனை செய்ய பங்கு மார்க்கெட்டுக்குப் போகும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அதோடு பிப்ரவரி புரட்சியை யாருக்கு எதிராக அவர்கள் நடத்தினரோ அந்த பங்கு மார்க்கெட் தரகர்களின் கரங்களுக்குள் தம்மைத்தாமே நேரடியாக ஒப்படைத்துக் கொள்ளும்படியான நிலை ஏற்பட்டது.

ஜூலை முடியாட்சியின் கீழ் ஆட்சிபுரிந்த நிலப்பிரபுத்துவம் வங்கியில் தனது உயர் முன்னுரிமைகளைக் கொண்டிருந்தது. பங்கு மார்க்கெட் அரசுக் கடனை ஆளுகை செய்தது போலவே, வங்கி வாணிகக் கடனை ஆளுகை செய்கிறது.

தனது ஆட்சியில் மட்டுமன்றி தனது இருத்தலிலும் கூட பிப்ரவரிப் புரட்சியால் நேரடியாக அச்சுறுத்தப்பட்ட வங்கி கடன் வசதி இல்லை எனும் நிலையை பொதுவாகவே உண்டாக்குவது மூலம் துவக்க முதலே குடியரசை இழிவுபடுத்த முயன்றது. வங்கியதிபர்கள், பட்டறை அதிபர்கள் மற்றும் வாணிகர்களுக்கு கடன் வசதிகளை அது திடுமென நிறுத்தியது. இது உடனடியாக ஓர் எதிர்ப் புரட்சியை கொண்டு வராததால், இந்தச் சூழ்ச்சித் திட்டம் தவிர்க்க முடியாத வகையில் வங்கியின் மீதே எதிர்வினை புரிந்தது. வங்கியின் காப்பறைகளில் வைப்பாக வைத்திருந்த பணத்தை முதலாளிகள் திருப்பி எடுத்துக் கொண்டார்கள். வங்கி நோட்டுகளை வைத்திருந்தவர்கள் அவற்றை தங்கம் மற்றும் வெள்ளிக்குப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளும் பொருட்டு கொடுப்பல் அலுவலகங்களுக்கு விரைந்தனர்.

வலுவந்தத் தலையீடு இல்லாமலே சட்டபூர்வமான முறையில் இடைக்கால அரசாங்கம் வங்கிகளை திவால் நிலைக்கு உள்ளாகும்படி கட்டாயப்படுத்தி இருக்க முடியும், தான் ஒன்றும் செய்யாமல் வங்கி எக்கேடும் கெட்டும் என்று விட்டிருந்தால் மட்டுமே போதும். வங்கியின் திவால் நிலை, குடியரசின் ஆகச் சக்திவாய்ந்ததும் அபாயகரமானதுமான விரோதியும்; ஜூலை முடியாட்சியின் தங்க சிம்மாதன முமான இந்த நிதிப் பிரபுத்துவத்தை பிரெஞ்சு மண்ணில்

இருந்து ஒரு நொடியில் அடித்துச் செல்லும் பிரளயமாக மாறி இருக்கும். வங்கி திவாலாகி விட்டால், அரசாங்கம் ஒரு தேசிய வங்கியை நிறுவி தேசியக் கடன் வசதியை தேசத்தின் கண்காணிப்புக்கு அடங்கியதாகச் செய்யும் பட்சத்தில், முதலாளித்துவ வர்க்கம் தானே இதை வலிந்த மீட்புக்குரிய கடைசித் துணிகர முயற்சியாகக் கருத வேண்டி இருக்கும்.

இதற்கு நேர்மாறாக, இடைக்கால அரசாங்கம் வங்கியின் நோட்டுகளுக்கு ஒரு கட்டாயமான விலை நிலைவரத்தை நிர்ணயம் செய்தது. இதற்கு மேலும் அது செயல்பட்டது, எல்லா மாகாண வங்கிகளையும் Bank de France இன் கிளைகளாக மாற்றி அந்த வங்கி பிரான்சு முழுவதிலும் தனது வலையை விரித்துக் கொள்ள அனுமதித்தது. பின்னால் அது வங்கியிடம் இருந்து பெற்ற கடனுக்கு உத்தரவாதம் என்ற முறையில் அரசுக் காடுகளை அந்த வங்கிக்கு அடகு வைத்தது. இந்த வழியில் பிப்ரவரிப் புரட்சி அது வீழ்த்தியிருக்க வேண்டிய வங்கி ஆதிக்க கும்பலை நேரிடையாக வலுப்படுத்தியது, விரிவாக்கியது.

இதற்கிடையில் இடைக்கால அரசாங்கம் பெருகிவரும் பற்றாக்குறை எனும் நச்சுக்கிலியின் கீழ் சுருண்டு திண்டாடியது. தேசாபிமானத் தியாகங்கள் செய்யும்படி அது வீணாகக் கெஞ்சி இருந்தது. தொழிலாளர்கள் மட்டுமே அதற்குப் பிச்சை இட்டார்கள். தீரமான ஒரு நடவடிக்கையை எடுப்பது, ஒரு புதிய வரியை விதிப்பது அவசியமாக இருந்தது. ஆனால் யார் மீது வரி விதிப்பது? பங்கு மார்க்கெட் ஓநாய்கள் மீதா, வங்கி மன்னர்கள் மீதா, அரசுக்கு கடனீவோர் மீதா, சுகஜீவனக்காரர்கள் மீதா, தொழில் அதிபர்கள் மீதா? முதலாளி வர்க்கத்தினர் குடியரசை விரும்பும்படி செய்ய இவ்வாறு முயல்வது கூடாது. இது ஒருபுறத்தில் அரசுக் கடன் வசதிகள் மற்றும் வாணிகக் கடன் வசதிகளை அபாயத்திற்குள்ளாக்குவதாகும். மறுபுறத்தில் அவற்றை இத்தகைய மாபெரும் தியாகங்கள் புரிந்தும் தன்மதிப்பிழந்தும் வாங்க முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. ஆனால் யாராவது பணத்தை எண்ணித் தர வேண்டுமல்லவா? முதலாளித்துவக் கடனுக்கு

யார் பலியாக்கப்பட்டார்கள்? Jacques le bonhomme* ஆன விவசாயியே.

நான்கு நேர்முக வரிகளின் மீதாய் பிராங்குக்கு 45 சென்டைம்ஸ் கூடுதல் வரியை இடைக்கால அரசாங்கம் திணித்தது. இந்த வரி பிரதானமாயும் பெரிய நிலவுடைமையாளர்கள் மற்றும் முந்திய ஆட்சி மீட்சி மூலம் வழங்கப்பட்டதான கோடிகளை வைத்திருப்போர்⁵³ மீதே சுமத்தப்படும் என நம்பும்படி அரசாங்க ஏடுகள் பாரிஸ் பாட்டாளிகளிடம் பசப்பித் தாஜா செய்தன. ஆனால் உண்மையில் இது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக விவசாயி வர்க்கத்தை, பிரெஞ்சு மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையோரையே பாதித்தது. பிப்ரவரிப் புரட்சியின் செலவுகளை அவர்கள் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. அவர்களிடம் தான் எதிர்ப்புரட்சி தனது பிரதான சாதனங்களைப் பெற்றது. 45 சென்டைம்ஸ் வரி பிரெஞ்சு விவசாயிக்கு ஒரு ஜீவமரணப் பிரச்சினையாக இருந்தது. அவன் அதைக் குடியரசுக்கும் ஒரு ஜீவமரணப் பிரச்சினையாக ஆக்கினான். அந்தத் தருணம் முதல் குடியரசு என்பதன் பொருள் பிரெஞ்சு விவசாயிக்கு 45 சென்டைம்ஸ் வரி என்பதாயிற்று. பாரிஸ் பாட்டாளி தனது செலவில் ஊதாரியாக அவன் வாழ நன்கு கண்டான்.

1789ஆம் ஆண்டுப் புரட்சி விவசாயிகள் மீதிருந்த நிலப் பிரபுத்துவச் சுமைகளை உதறித்தள்ளுவதோடு தொடங்கியது, அப்படி இருக்க 1848ஆம் ஆண்டுப் புரட்சி மூலதனத்துக்கு அபாயம் ஏற்படாமல் இருக்கும் பொருட்டும், தனது அரசுப் பொறியமைவை நிர்வகிக்க வேண்டியும் நாட்டுப்புற மக்களிடம் ஒரு புதிய வரியைச் சுமத்துவது மூலம் தன்னை அறிவித்துக் கொண்டது.

இடைக்கால அரசாங்கம் இந்தத் தொல்லைகள் அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்து, அதன் பழைய முறையில் இருந்து அரசைத் தூக்கி நிமிர்த்த ஒரே ஒரு வழி தான் இருந்தது—

* —பிரெஞ்சு நிலவுடைமையாளர்கள் விவசாயிகளை குறிக்கப் பயன்படுத்தும் வெறுப்பு நிறைந்த கேலிப்பெயர். —ப-ர்.

அரசு திவாலாகி விட்டது என்று பிரகடனம் செய்வது. இப் போது பிரெஞ்சு நிதி அமைச்சராக இருக்கும் பங்கு மார்க் கெட் ஓநாயான ஃபுல்டினது அட்டகாசமான யோசனையை எத்தகைய கடமை உணர்வு சார்ந்த ஆத்திரத்துடன் மறுத்து, தேசிய சட்ட மன்றத்தில் லெத்ரு-ரொல்லேன் பின்னால் எப்படி பிரகடனம் செய்தார் என்பதை எல்லோரும் நினைவு கூருகிறார்கள். ஞானத் தருவில் இருந்து ஆப்பிள் பழத்தை ஃபுல்டு அவருக்குக் கொடுத்து விட்டார்.

பழைய முதலாளித்துவ சமுதாயம் அரசின் பேரால் வாங்கியிருந்த உண்டியல் கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்தியது மூலம் இடைக்கால அரசாங்கம் முதலாளித்துவ சமுதாயத்துக்குச் சரணடைந்தது. பல ஆண்டுக் காலப் புரட்சி கரக் கடன்களை வசூலிக்க வேண்டிய விடாப்பிடிக்க கடனீ வோராக முதலாளித்துவ சமுதாயத்தை எதிரிடுவதற்குப் பதில், இடைக்கால அரசாங்கம் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் இக்கட்டுக்காளான கடனாளியாகி விட்டது. இந்த உறவுகளுக்கு அகத்தே மட்டுமே நிறைவு செய்யப்பட வேண்டிய கடப்பாடுகளை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு அது ஆட்டம் கண்டிருந்த முதலாளித்துவ உறவுகளை வலுப்படுத்த வேண்டி இருந்தது. கடன் அதற்கு ஒரு வாழ்க்கை நிபந்தனையாகியது. பாட்டாளி வர்க்கத்திற்குரிய சலுகைகள், அதனிடம் அளித்த வாக்குறுதிகள் ஆகியவை அடித்துத் தகர்க்க வேண்டிய மிகப் பல தளைகளாக மாறின. தொழிலாளர் விடுதலை என்பது—ஒரு தொடர் என்ற அளவில் கூட புதிய குடியரசுக்குப் பொறுக்க முடியாத அபாயமாகியது. காரணம் இது தற்போது நிலவும் பொருளாதார வர்க்க உறவுகளைக் குலைக்காமலும் தொல்லைப்படுத்தாமலும் அங்கீகரிப்பது என்பதை சார்ந்து நிற்கும், கடன்களை மீட்டளிக்கும் நடவடிக்கைக்கு ஒரு நிரந்தர எதிர்ப்பாகக் காட்சியளித்தது. எனவே தொழிலாளர்களுடன் உறவுகளை விட்டுவிட்டு வேண்டியது அவசியமாயிற்று.

பிப்ரவரி புரட்சி சேனையை பாரிசுக்கு வெளியே நீக்கி அனுப்பி விட்டது. தேசியக் காவல்படை, அதாவது பல் வேறு படிநிலைகளிலான முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஒரே ஆட்சி

அதிகாரமாக அமைந்தது. இருப்பினும் தனியாக அது பாட்டாளிகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியும் என்பதாகக் கருதவில்லை. மேலும் அது படிப்படியாயும் சிறிது சிறிதாயும் தனது அணிகளைத் திறந்து ஆயுதமேந்திய பாட்டாளிகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் கட்டாயத்திற்குள்ளாகியது. இருப்பினும் இது மிகவும் உடும்புப் பிடியான எதிர்ப்புக்குப் பிறகும் நூற்றுக்கணக்கான பல்வேறு முட்டுக்கட்டைகளை ஏற்படுத்திய பிறகுமே நிகழ்ந்தது. பின்விளைவாக இதற்கு ஒரே ஒரு வழிவகைதான் இருந்தது: பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதியை இன்னொரு பகுதிக்கு எதிராகத் தூண்டி விடுவதே.

இந்த நோக்கத்திற்காக ஒவ்வொன்றிலும் ஆயிரம் பேர் கொண்ட 15 முதல் 20 வயதான இளைஞர்களை உள்ளடக்கிய நடமாடும் காவற்படையின் 24 படைப் பிரிவுகளை இடைக்கால அரசாங்கம் நிறுவியது. இவர்களில் பெரும்பாலோர் கழிசடைப் பாட்டாளிகள் ஆவர். இந்த வர்க்கம் எல்லா பெரிய நகரங்களிலும் தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கத்திடமிருந்து கண்டிப்பாய் வேறு பிரிக்கப்பட்ட மக்கள் திரளினைக் கொண்டு அமைந்ததாகும். இதில் திருடர்கள், எல்லா வகையான குற்றப்புள்ளிகள், சமுதாயத்தில் பொறுக்கி வாழ்க்கை நடத்துவோர், திட்டவாட்டமான வேலை இல்லாத வர்கள், தெருச் சுற்றிப் போக்கிரிகள் — gens sans feu et sans aveu*; அவர்கள் சார்ந்திருந்த தேசிய இனங்களின் நாகரிக மட்டத்துக்கு ஏற்பப் பல வகையினராக இருந்த வர்கள், ஆனால் தமது லாசரோனி⁵⁴ பண்பை என்றுமே கைவிடாதவர்கள். இடைக்கால அரசாங்கம் அவர்களைப் படையில் சேர்த்துக் கொண்ட இளைமையான வயதில் அவர்கள் முற்றும் நெகிழ்விணக்கம் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். மிகவும் வீரஞ் செறிந்த செயல்களையும் மிகவும் உன்னதமான தியாகங்களையும் புரிவதற்கான ஆற்றல் கொண்டிருந்தது போலவே ஆகக் கீழ்த்தரமான கொள்ளைச்

* —வீடு வாசல் இல்லாத மக்கள்.—ப-ர்.

செயலும் மிகவும் நீசத்தனமான ஊழலும் புரியும் ஆற்றலும் பெற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இடைக்கால அரசாங்கம் அவர்களுக்கு ஒரு நாளுக்கு 1 பிராங்க் 50 சென்டைடம் கள் கொடுத்தது, அது அவர்களை விலைக்கு வாங்கியது. அது அவர்களுக்கு அவர்களது சொந்தச் சீருடையையே அளித்தது, அதாவது வெளித்தோற்றத்தில் அங்கி—அணியும் தொழிலாளர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்தி வைத்தது. ஓரளவுக்கு அது நிரந்தர சைனியத்தில் இருந்த அதிகாரிகளை அவர்களுக்குத் தலைவர்களாக ஒதுக்கியது, ஓரளவுக்கு அவர்கள் தாமே முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் இளம் புதல்வர்களை தலைவர்களாகத் தேர்ந்து கொண்டார்கள். இத்தகையோர் தாய்நாட்டுக்காக உயிர் துறப்பதாகவும் குடியரசின் பாலான தம் பற்றுறுதி பற்றியும் சொன்ன வீம்புரைகள் அவர்களைக் கவர்ந்தன.

எனவே பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் அதன் மத்தியில் இருந்து திரட்டப்பட்ட 24,000 இளம் வலிமை மிகு, மூடத் துணிச்சல் ஆட்களைக் கொண்ட ஒரு சைனியம் தன் எதிரே நிற்கக் கண்டது. பாரிஸ் தெருக்களில் அணிவகுத்துச் சென்ற இந்த நடமாடும் காவற்படைக்குப் பாராட்டுக் கூறியது. தடையரண்களில் இவர்கள் தலைசிறந்த போராளிகள் என்பதாக அங்கீகரித்தது. முதலாளித்துவ தேசியக் காவற்படைக்கு நேர் வேறுபட்ட பண்புடைய பாட்டாளி வர்க்கக் காவற்படையாக இதைக் கருதியது. அதன் தவறு மன்னிக்கப்படத் தக்கதே.

இந்த நடமாடும் காவற்படை அல்லாமல் தொழில்துறை தொழிலாளர்களின் சைனியம் ஒன்றையும் தன்னைச் சுற்றி அணிதிரட்ட அரசாங்கம் முடிவு செய்தது. நெருக்கடியாலும் புரட்சியாலும் தெருவில் தள்ளப்பட்ட ஒரு லட்சம் தொழிலாளர்களை அமைச்சர் மரீ தேசிய ateliers* எனப்படும் அமைப்பில் சேர்த்துக் கொண்டார். இந்த ஆடம்பரமான பெயரின் கீழ் 23 சுக்கள்** கூலியுடன் சலிப்பூட்டுவதும்,

* ateliers — பணிமனைகள்.—ப-ர்.

** ச — பைசா, அல்லது சிறு காசு.—ப-ர்.

சோர்வளிப்பதும் விளைபயனற்றதுமான மண்வெட்டும் வேலையில் தொழிலாளர்கள் வேலைக்கமர்த்தப்படுவது ஒளிமறைவாக நடத்தப்பட்டதே தவிர வேறு எதுவும் நடக்கவில்லை. வெளியரங்கமான ஆங்கில ஏழைவிடுதிகள்⁵⁵ என்பதாகவே இந்த தேசிய ateliersகள் இருந்தன. தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகவே ஓர் இரண்டாவது பாட்டாளி சைனியத்தை இவற்றில் அமைத்துவிட்டதாக இடைக்கால அரசாங்கம் கருதியது. தொழிலாளர்கள் நடமாடும் காவற்படை விஷயத்தில் எப்படித் தவறிழைத்தார்களோ அதே போல தேசிய ateliers விஷயத்தில் இந்தத் தடவை முதலாளிகள் தவறிழைத்தார்கள். அது கலகம் செய்வதற்கான ஒரு சேனையை உருவாக்கி விட்டது.

ஆனால் ஒரு நோக்கம் நிறைவேறியது.

லுக்ஸம்பர்க் மாளிகையில் லுயீ பிளான் பிரசாரப்படுத்தி வந்த மக்கள் பணிமனைகளின் பெயர் தான் தேசிய ateliers என்பதாக இருந்தது. இந்த லுக்ஸம்பர்க் பணிமனைகளுக்கு நேர் பகைமையான முறையில் வகுக்கப் பெற்ற மரீயின் ateliers, இந்தப் பொதுப் பெயர் முத்திரை இருந்த காரணத்தால், வேலைக்காரர்கள் குறித்த ஸ்பானிய நகைச்சுவை நாடகத்துக்குத் தகுதி என்று கருதத்தக்க பிழைபாடுகள் நிரம்பிய கதை நிகழ்ச்சிக்குச் சந்தர்ப்பம் அளித்தன. இந்த தேசிய ateliers லுயீ பிளானின் புதுப்புனைவுகளே என்று இடைக்கால அரசாங்கம் தானே இரகசியமாகத் தகவல் பரப்பியது. தேசிய ateliersஇன் தீர்க்கதரிசி லுயீ பிளான் இடைக்கால அரசாங்கத்தில் ஓர் உறுப்பினராக இருந்த காரணத்தால் இது மேலும் யுக்திப் பொருத்தமானதாய்த் தோன்றியது. பாரிஸ் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பாதி வெகுளியும் பாதி உள்நோக்க ரீதியானதுமான குழப்ப நிலையில், பிரான்சின் ஐரோப்பாவின் செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்ட கருத்துப் படியும் இந்தப் பணிமனைகள், அவர்களுடன் சேர்த்துப் பழிப்புக்கு ஆளாக்கப்பட்டதான சோஷலிசத்தின் முதல் நிறைவாக்கமாக இருந்தன.

அவற்றின் உள்ளடக்கத்தில் இல்லாவிடினும் கூட அவற்

றின் இடு பெயர் அளவில் இந்த தேசிய ateliers முதலாளித்துவத் தொழிற்றுறை, முதலாளித்துவக் கடன் மற்றும் முதலாளித்துவக் குடியரசை எதிர்த்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கண்டனத்தை உருவகப்படுத்தின. எனவே முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பகைமை முழுவதும் அவை மீது திருப்பி விடப்பட்டது. பிப்ரவரிப் பிரமைகளில் இருந்து வெளியரங்கமாக முறித்துக் கொள்வதற்குப் போதுமான பலத்தை அது பெற்ற உடனேயே, எந்த அம்சத்தை எதிர்த்து அது தனது தாக்குதலை நெறியாக்கம் செய்ய முடியுமோ அதை அவற்றிடம் உடனிகழ்வாக அது கண்டது. குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் அதிருப்தி அனைத்தும், கடுகடுப்பு முழுதும் கூட இந்தப் பொதுவான தாக்கிலக்கான இந்த தேசிய ateliers மீது ஏவிவிடப்பட்டது. தங்களது சொந்த நிலைமை நாளுக்கு நாள் மேலும் பொறுக்க முடியாததாகி வரும் போதில், பாட்டாளிச் சோம்பேறிகள் விழுங்கித்தீர்த்து விட்ட தொகைகளை மெய்யான கொடுஞ்சீற்றத்துடன் அவர்கள் கணக்கிட்டனர். போலி உழைப்புக்கு அரசுப் பென்ஷன், இதுதான் சோஷலிசம் போலும்! என்று தமக்குள் அவர்கள் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்கள். தங்களது அவல நிலைக்கான முகாந்திரத்தை தேசிய ateliersகளிலும் லுக்ஸம்பர்க் பகட்டுரைகளிலும் பாரிசின் ஊடே நடந்த தொழிலாளர்களின் ஊர்வலங்களிலும் தேடிக் காண முயன்றார்கள். திவால் நிலையின் விளிம்பில் படுமோசமாக ஊசலாடி நின்ற குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரை விடவும் அதிகமாக, கம்யூனிஸ்டுகள் சூழ்ச்சிகள் செய்ததாகப் பழிசாட்டுவதில் மூர்க்கமாக நின்றவர்கள் வேறு எவருமில்லை எனலாம்.

இவ்வாறாக, முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையே நெருங்கி வரவிருக்கும் கைகலப்பில் எல்லா சாதக அம்சங்களும், தீர்மானகரமான சகல பதவிகளும் சமுதாயத்தின் நடுத்தர அடுக்குகள் அனைத்தும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் வசம் இருந்தன. அதே சமயத்தில் பிப்ரவரிப் புரட்சியின் அலைகள் மாகண்டம் முழுவதன் மீதும் பொங்கி எழுந்தன. ஒவ்வொரு புதிய தபாலி

லும் இப்போது இத்தாலியில் இருந்து, இப்போது ஜெர்மனியிலிருந்து, இப்போது தென் கிழக்கு ஐரோப்பாவின் தொலைப் பகுதிகளில் இருந்து என்று புரட்சி பற்றிய புதிய செய்தி அறிவிப்பு வந்தபடி இருந்தது. அதோடு மக்கள் ஏற்கெனவே பறி கொடுத்து விட்ட ஒரு வெற்றியைப் பற்றிய இடையறாத அத்தாட்சியினை அளித்து மக்களின் பொதுவான பரவச உணர்வை இது பேணிக் காத்தது.

முதலாளித்துவக் குடியரசு தனது பக்க அணியில் மறைத்துவைத்திருந்த பெரிய வர்க்கப் போராட்டத்தின் முதல் கைகலப்புகள் மார்ச் 17 மற்றும் ஏப்ரல் 16ல் நடைபெற்றன.

மார்ச் 17 எத்தகைய தீர்மானகரமான செயலையும் அனுமதியாத பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தெளிவற்ற நிலைவரத்தை வெளிப்படுத்தியது. அதன் ஆர்ப்பாட்டம், இடைக்கால அரசாங்கத்தைத் திரும்பவும் புரட்சிப் பாதைக்கு முடுக்குவது, சந்தர்ப்ப சூழல்களுக்கு ஏற்ற முறையில் அதன் முதலாளித்துவ வர்க்க உறுப்பினர்களை விலக்கி வைப்பது மற்றும் தேசிய சட்டமன்றம், தேசியக் காவற்படைக்கான தேர்தல் தினங்களை ஒத்திப் போடும்படி கட்டாயப்படுத்துவது என்ற நோக்கத்தையே ஆரம்பத்தில் பின்பற்றியது. ஆனால் மார்ச் 16ந் தேதி தேசியக் காவற்படையில் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் இடைக்கால அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஓர் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டத்தை நடத்தினார்கள். "À bas Ledru-Rollin!"* என்ற முழக்கத்துடன் இந்த ஆர்ப்பாட்டம் ஹோட்டல் டி வில்லிக்கு அலைபாய்ந்து சென்றது. மார்ச் 17ந் தேதி "லெத்ரு-ரொல்லேன் நீடூழி வாழ்க!" இடைக்கால அரசாங்கம் நீடூழி வாழ்க!" என்று முழங்கும்படி மக்கள் வலுவந்தப்படுத்தப்பட்டார்கள். அபாயத்தில் இருப்பதாக அவர்களுக்குத் தோன்றிய முதலாளித்துவக் குடியரசுக்கு ஆதரவாக முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிராக அவர்கள் அணி சேர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளானார்கள். இடைக்கால அரசாங்கத்தைத் தமக்குக் கீழடக்குவதற்குப் பதில் அதை வலுப்படுத்தினார்கள். மார்ச்

* "லெத்ரு-ரொல்லேன் ஓழிக!"—ப-ர்.

17 உணர்ச்சி ஆவேசகரமான காட்சியுடன் நடந்து முடிந்தது. பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் இந்த நாளில் தனது மாபெரும் விசுவரூபத்தை மீண்டும் ஒரு முறை காட்டியது. அப்படியிருக்க இடைக்கால அரசாங்கத்தின் உள்ளிலும் வெளியிலும் ஒருங்கே இருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கம் அதை நிர்மூலமாக்க இன்னும் அதிக உறுதி பூண்டிருந்தது.

ஏப்ரல் 16 சம்பவம் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தோடு சேர்ந்து கொண்டு இடைக்கால அரசாங்கம் திட்டமிட்டுச் செய்த தப்பெண்ணா நடவடிக்கையாகும். தேசியக் காவற்படையின் தலைமை அலுவலர் தேர்தல்களுக்குத் தயார் செய்து கொள்வதற்காக தொழிலாளர்கள் பெரும் திரளாக மார்ஸ் வெளியிலும் பந்தயச் சதுக்கங்களிலும் கூடியிருந்தார்கள். மார்ஸ் வெளியில் லுயீ பிளான், பிளாங்கி, காபே மற்றும் ரஸ்பைல் தலைமையில் தொழிலாளர்கள் ஆயுதங்களுடன், ஹோட்டல் டி வில்லேயை நோக்கி அணி வகுத்துச் சென்று, இடைக்கால அரசாங்கத்தை வீழ்த்தி ஒரு கம்யூனிஸ்டு அரசாங்கத்தைப் பிரகடனம் செய்யும் பொருட்டு ஒன்று கூடி நிற்கிறார்கள் என்பதாக ஒரு வதந்தி திடீரென்று பாரிசின் ஒரு மூலையில் இருந்து மறு மூலை வரையில் மின்னல் வேகத்தில் பரவியது. பொதுவான அபாயச்சங்கு ஊதப்பட்டது—இதை முதலில் செய்த பெருமைக்காக லெத்ரு-ரொலேனும் மராஸ்டும் பின்னாள் லமார்டினும் போட்டியிட்டார்கள்—ஒரு மணி நேரத்தில் ஆயுதமேந்திய 1,00,000 பேர் திரண்டனர். ஹோட்டல் டி வில்லியின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் தேசியக் காவற்படையினர் நிரம்பி வழிந்தனர். “கம்யூனிஸ்டுகள் ஒழிக! லுயீ பிளான், பிளாங்கி, ரஸ்பைல், காபே ஒழிக!” என்ற கோஷம் பாரிஸ் முழுதும் இடி முழக்கம் செய்தது. எண்ணற்ற பல பிரதிநிதிக் குழுக்கள் இடைக்கால அரசாங்கத்துக்குப் புகழாரம் சூட்டின. தந்தையர் நாட்டையும் சமுதாயத்தையும் பாதுகாக்க அவையாவும் தயார். மார்ஸ் வெளியில் தாம் திரட்டிய தேசபக்தக் காணிக்கையை இடைக்கால அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டி தொழிலாளர்கள் இறுதியாக ஹோட்டல் டி வில்லே முன் வந்த போது முதலாளித்துவப் பாரிஸ் மிக

வும் கவனமாகத் திட்டமிடப்பட்ட ஒரு போலிச் சண்டையில் தமது அடையாளத்தை முறியடித்து விட்டது என்பதை வியப்புடன் அறிந்து கொண்டனர். ஏப்ரல் 16ன் பயங்கர முயற்சி பாரிசுக்கு ராணுவம் திருப்பியழைக்கப்படுவதற்கான சாக்குப் போக்கை வழங்கியது—அலங்கோலமாக நடத்தப்பட்ட இந்த நகைச்சுவை நாடகத்தின் மெய்யான நோக்கம் இதுவே—மாகாணங்களில் பிற்போக்கு கூட்டாட்சிவாதிகளின் ஆர்ப்பாட்டத்துக்கும் இதுவே காரணம்.

மே 4ந் தேதி நேரடிப் பொதுத் தேர்தல்களின் பலனாக ஏற்பட்ட தேசிய சட்டமன்றம்* கூட்டப்பட்டது. பழைய பாணி குடியரசுவாதிகள் அதற்குக் கற்பித்துப் புகுத்தியிருந்த மந்திர சக்தியை சர்வஜன வாக்குரிமை கொண்டிருக்கவில்லை. பிரான்ஸ் முழுவதிலும் குறைந்தபட்சம் பெரும்பான்மையான பிரெஞ்சுக்காரர்களில் அதே அக்கறைகளும் அதே உணர்வும் கொண்ட citoyens** களை அவர்கள் கண்டார்கள். இதுவே அவர்களது மக்கள் வழிபாடு ஆகும். அவர்களுடைய கற்பனையான மக்களுக்குப் பதிலாகத் தேர்தல்கள் மெய்யான மக்களை வெளிக் கொணர்ந்தன. அதாவது அதில் உள்ளடங்கும் பல்வேறு வர்க்கங்களின் பிரதிநிதிகளை வெளிக் கொணர்ந்தன. விவசாயிகளும் குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப் பட்டோரும் ஒரு சண்டைக்கு வீங்கி நிற்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் மற்றும் அதிகார மீட்புக்காக வெறி பிடித்து நிற்கும் பெரிய நிலவுடைமையாளர்களின் தலைமையின் கீழ் ஏன் வாக்களிக்க வேண்டி இருந்தது என்பதை நாம் பார்த்தோம். குடியரசுவாதச் சாமான்ய மக்கள் கருதியிருந்தபடி சர்வஜன வாக்குரிமை ஓர் அற்புதம் புரியும் மந்திரக் கோலாக இருக்கவில்லை என்ற போதிலும் அது வர்க்கப் போராட்டத்தைக் கட்டவிழ்த்து விடுவதிலும் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பல்வேறு நடுத்தர அடுக்குகள் தமது பிரமை

* இங்கும் மற்றும் 261ம் பக்கம் வரை தேசிய சட்டமன்றம் என்பது 1848 மே முதல் 1849 மே வரையில் அமுலில் இருந்த தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபையைக் குறிப்பதாகும்.—ப-ர்.

** citoyens—குடிமக்கள்.—ப-ர்.

களையும் நிராசைகளையும் துரிதமாகச் சமாளிக்குமாறு செய்வதிலும், சுரண்டப்படும் வர்க்கங்களின் எல்லாப் பகுதிகளையும் ஒரே வீச்சில் அரசின் முகட்டை நோக்கி வீசி எறிந்து, அவ்வாறாக அவர்களிடமிருந்த ஏமாற்று முகமுடியைக் கிழித்தெறிவதிலும் ஒப்பிடற்கரிய உயர் சிறப்பைப் பெற்றிருந்தது. அப்படியிருக்க, முடியாட்சி அதன் சொத்துடைமைத் தகுதிகளை வைத்து முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் சில பகுதிகள் சமரசம் செய்து கொள்ளவும், மற்றவர்களை அரங்கத்தின் பின்னே ஒளித்து வைத்து அவர்களைச் சுற்றிலும் ஒரு சாமான்ய எதிர்க்கட்சி எனும் கவர்ச்சியினை ஏற்படுத்தவும் மட்டுமே செய்தது.

மே 4ந் தேதி கூடிய தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபையில், *National* பத்திரிகை ஆதரிப்பாளர்களான குடியரசுவாதிகள், முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகள் கைமேலோங்கி இருந்தது. மரபுவழி முடியாட்சிவாதிகளும் ஆர்லியனிஸ்டுகளும் கூட முதலில் முதலாளித்துவக் குடியரசுவாத முகமுடியின் கீழ் மட்டுமே தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளத் துணிந்தனர். பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிரான போராட்டம் குடியரசின் பேரில் மட்டுமே மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

இந்தக் குடியரசு அதாவது பிரெஞ்சு மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட குடியரசு பிப்ரவரி 25ந் தேதியில் இருந்தல்ல, மாறாக மே 4ந் தேதி முதல் துவங்குகிறது. இது பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் இடைக்கால அரசாங்கத்தின் மீது வலுவந்தமாகத் திணித்த குடியரசல்ல, சமுதாய நிறுவனங்களுடன் கூடிய குடியரசல்ல, தடையரண்களில் மலைந்த போராளிகளின் முன்பு வட்டமிட்ட கற்பனைக் காட்சியல்ல. தேசிய சட்டமன்றத்தால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட குடியரசு, சட்டபூர்வமான ஒரே குடியரசு, முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு எதிரான ஒரு புரட்சிகர ஆயுதமாக இருக்கவில்லை, மாறாக அதன் அரசியல் புத்தாக்கமாக, முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் அரசியல் மறு இணைப்பாக, சுருங்கக் கூறின் ஒரு முதலாளித்துவக் குடியரசாக இருந்தது. இந்த வாதம் தேசிய சட்டமன்ற மேடைகளில் முழங்கியது, குடியரசு வாத மற்றும் குடியரசுவாத எதிர்ப்பு முதலாளித்துவ பத்

திரிகைகள் அனைத்திலும் இதன் எதிரொலி காணப்பட்டது.

பிப்ரவரி குடியரசு உள்ளபடியே எப்படி ஒரு முதலாளித்துவக் குடியரசே தவிர வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது என்பதை நாம் பார்த்தோம். இருந்த போதிலும் இடைக்கால அரசாங்கம் எப்படி பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உடனடி நெருக்குதலால் அதை சமுதாய நிறுவனங்களுடன் கூடிய குடியரசாக அறிவிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது என்பதையும், பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் எவ்வாறு தனது கற்பனையில் வெறும் பாவனையில் அன்றி மற்றபடி முதலாளித்துவக் குடியரசுக்கு அப்பால் செல்ல இன்னமும் ஆற்றல் இன்றி இருக்கிறது என்பதையும், எவ்வண்ணம் அது உண்மையில் செயல்பட முன்வந்த போது எல்லா இடங்களிலும் அதன் சேவையில் இறங்கியது என்பதையும், எங்ஙனம் அதனிடம் தரப்பட்ட வாக்குறுதிகள் புதிய குடியரசுக்குத் தாங்கொணாத அபாயமாக மாறியது என்பதையும், இடைக்கால அரசாங்கத்தின் வாழ்க்கை நடைமுறை முழுவதும் எவ்வகையில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கோரிக்கைகளுக்கு எதிரான ஒரு தொடர்ச்சியான போராட்டத்தில் அடங்கியிருந்தது என்பதையும் நாம் பார்த்தோம்.

தேசிய சட்டமன்றத்தில் பிரான்ஸ் முழுவதும் பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மீது குற்றம் கண்டது. பிப்ரவரி புரட்சியின் சமுதாயப் பிரமைகளுடன் சட்டமன்றம் உடனடியாக முறித்துக் கொண்டது. அது முதலாளித்துவக் குடியரசை, முதலாளித்துவக் குடியரசைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதைக் கண்டிப்பாகப் பிரகடனம் செய்தது. அது நியமனம் செய்த நிர்வாகக் கமிஷனிலிருந்து பாட்டாளி வர்க்கப் பிரதிநிதிகளான லுயீ பிளாணையும் ஆல்பேரையும் உடனே விலக்கியது; விசேஷத் தொழிலாளர் நல அமைச்சர் எனும் யோசனையை நிராகரித்தது, “தொழிலாளர்களை அவர்களது பழைய நிலைமைகளுக்குத் திரும்பவும் கொண்டுவருவது என்பதே இப்போதுள்ள விவகாரம்” என்ற அமைச்சர் டிரெலாவின் அறிவிப்பைப் பாராட்டி வரவேற்றது.

ஆனால் இதோடு எல்லாம் தீர்ந்துவிடவில்லை. தொழி

லாளர்கள் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அமைதியான ஆதரவுடன் பிப்ரவரிக் குடியரசை வென்று பெற்றார்கள். பாட்டாளிகள் தம்மை பிப்ரவரி வெற்றியாளர்களாக நியாயமாகவே கருதினார்கள். வெற்றியாளர்கள் என்பதாக இறுமாப்பான உரிமை பாராட்டினார்கள். அவர்களைத் தெருக்களில் தோற்கடிக்க வேண்டி இருந்தது, முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன் சேர்ந்து போராடாததால், மாறாக முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை எதிர்த்துப் போராடியதால் அவர்களை உடனே நையத் தோற்கடிக்க வேண்டி இருந்தது. சோஷலிஸ்டுச் சலுகைகளுடனான பிப்ரவரிக் குடியரசுக்கு, முடியாட்சிக்கு எதிராக முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன் ஒன்றிணைந்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டம் எப்படி அவசியமாக இருந்ததோ அதே போன்று, சோஷலிச சலுகைகளில் இருந்து இந்தக் குடியரசை ஒட்டறுத்துக் கொள்ளும் பொருட்டும் முதலாளித்துவக் குடியரசை மேலாண்மை கொண்டதாக அதிகாரபூர்வம் ஆவன செய்யும் பொருட்டும் ஓர் இரண்டாவது போராட்டம் அவசியமாயிற்று. முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஆயுதமேந்தி நின்று பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கோரிக்கைகளை மறுதலிக்க வேண்டி இருந்தது. அதோடு முதலாளித்துவக் குடியரசின் மெய்யான பிறப்பிடம் பிப்ரவரி வெற்றி அல்ல; ஜூன் தோல்வியே என்பதாயிற்று.

மே 15ந் தேதி பாட்டாளி வர்க்கம் தேசிய சட்டமன்றத்தினுள் வலிந்து புகுந்து, தனது புரட்சிகரச் செல்வாக்கைத் திரும்பப் பெற வீணாக முயன்ற போது அது இந்த முடிவைத் துரிதப்படுத்தியது; மற்றும் தனது செயலாக்கமுள்ள தலைவர்களை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் சிறைக்காவலரிடம் ஒப்படைக்க மட்டுமே செய்தது.⁵⁶ Il faut en finir! இந்த நிலைமை முடிவுக்கு வர வேண்டும்! இந்த கோஷத்துடன் தேசிய சட்டமன்றம் பாட்டாளி வர்க்கத்தை ஒரு தீர்மானகரமான போராட்டத்தினுள் கட்டாயம் ஈர்ப்பதற்கான தனது உறுதியை வெளிப்படுத்தியது. மக்கள் கூட்டம் கூடுவதைத் தடை செய்வது இத்தியாதி போன்ற பல ஆத்திரமூட்டும் அரசாணைகளை நிர்வாகக் கமிஷன் பிறப்பித்தது. தொழிலாளர்கள் நேரடியாக ஆத்திரமூட்டப்பட்டார்கள்,

அரசியல் நிர்ணய தேசிய சட்டமன்ற மேடையில் இருந்து அவமதிக்கப்பட்டார்கள், எள்ளி நகையாடப்பட்டார்கள். ஆனால் நாம் ஏற்கெனவே பார்த்திருந்தபடி தாக்குதலின் மெய்யான இலக்காக இருந்தது தேசிய ateliersகளே ஆகும். அரசியல் நிர்ணய சபை இவற்றை அதிகார தோரணையுடன் நிர்வாகக் கமிஷனுக்குச் சுட்டிக் காட்டியது. இந்தக் கமிஷனோ தனது சொந்தத் திட்டம் தேசிய சட்ட மன்றத்தின் ஆணையாகப் பறைசாற்றப்படுவதைக் கேட்க வேண்டும் என்று மட்டுமே காத்திருந்தது.

நாள் வீதக் கூலியை வேலை வீதக் கூலியாக மாற்றியும், பாரிஸ் நகரில் பிறந்திராத தொழிலாளர்களை சோலோனுக்கு, கரை கட்டுமான வேலைகளுக்கு என்று வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றும்படி, நாடு கடத்தியும், தேசிய ateliers களில் சேருவதை நிர்வாகக் கமிஷன் கடினமாக்கத் தொடங்கியது. இந்தக் கரை கட்டுகள் அவர்களது அகதி வாழ்வை அலங்கரித்துக் காட்டுவதற்கான ஆடம்பர சூத்திரங்களே, இதை ஏமாற்றமடைந்து திரும்பிவரும் தொழிலாளர்கள் தமது தோழர்களுக்கு அறிவித்தார்கள். திருமணமாகாத தொழிலாளர்களை தேசிய ateliersகளில் இருந்தும், சேனையில் சேர்ந்து கொள்வதில் இருந்தும் கட்டாயமாக விலக்கும் படி உத்தரவிடும் அரசாணை இறுதியாக ஜூன் 21ந் தேதி *Moniteur* பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.

தொழிலாளர்களுக்கு வேறு மாற்று வழி எதுவும் இல்லை, அவர்கள் பட்டினி கிடக்க வேண்டும் அல்லது போராட வேண்டும். ஜூன் 22ந் தேதி அவர்கள் பிரம்மாண்டமான புரட்சி எழுச்சி மூலம் பதிலளித்தார்கள். இதில் நவீன சமுதாயத்தைப் பிரிக்கும் இரண்டு வர்க்கங்களின் இடையே மகத்தானதொரு முதல் போராட்டம் நடந்தது. இது முதலாளித்துவ அமைப்பினை பேணிக்காப்பது அல்லது பூண்டோடு ஒழிப்பதற்கான ஒரு போராட்டமாக இருந்தது. குடியரசை மூடிமறைத்திருந்த திரை துண்டு துண்டாய்க் கிழிந்தது.

தலைவர்கள் இல்லாமல், ஒரு பொதுவான திட்டம் இன்றி, சாதனங்கள் அற்ற நிலையில், பெரும்பாலும் ஆயுதங்கள் கிட்டாமல் எப்படி தொழிலாளர்கள் முன் என்றும் கண்

டிராத வீரத்தோடும், மதியூகத்தோடும் சேனை, நடமாடும் காவற்படை, பாரிஸ் தேசியக் காவற்படை மற்றும் மாகாணங்களில் இருந்து வெள்ளம் போலத் திரண்டு வந்த தேசியக் காவற்படை ஆகியவற்றை ஐந்து நாட்கள் தடுத்து நிறுத்தினர் என்பது நன்கு தெரிந்ததே. அது அனுபவித்த கொடிய வேதனைக்குச் சரிக்குச் சரியாக முதலாளித்துவ வர்க்கம் முன் என்றுமே கேட்டிராத மிருக வெறியுடன் எவ்வாறு 3,000 கைதிகளைப் படுகொலை செய்தது என்பதும் தெரிந்ததே.

பிரெஞ்சு ஜனநாயகத்தின் அதிகார பூர்வமான பிரதிநிதிகள் குடியரசுவாத சித்தாந்தத்தில் பெருமளவுக்கு மூழ்கிக் கிடந்ததால், சில வாரங்களுக்குப் பிறகே ஜூன் போராட்டத்தின் உட்பொருள் தெளிவாக அவர்களுக்குப் புலப்படத் தொடங்கியது. தமது விசித்திரமான குடியரசு எதில் கலைந்தழிந்ததோ அந்த வெடிமருந்துப் புகையில் அவர்கள் திகைப்புற்றுக் கிடந்தார்கள்.

ஜூன் தோல்வி பற்றிய செய்தி எம்மீது ஏற்படுத்திய உடனடி உளப்பதிவை *Neue Rheinische Zeitung* பத்திரிகையின் சொற்களில் விவரிக்க வாசகர் அனுமதிப்பாராக:

“பிப்ரவரி புரட்சியின் கடைசி அதிகார பூர்வ எச்ச மிச்சமான நிர்வாகக் கமிஷன் இந்த ஆபத்தான நிகழ்ச்சிகளின் முன் ஒரு பேய் உருப் போல மங்கி மறைந்தது. லமார் டீனின் வாணவேடிக் கைகள் கவினாக்கின் தீமூட்டும் ராக்கெட்டுகளாக மாறின. *Fraternité* ஒன்று இன்னொன்றைச் சுரண்டுகிற பகைமை வர்க்கங்களின் சகோதரத்துவம், பிப்ரவரியில் ஒவ்வொரு சிறையிலும் ஒவ்வொரு பாசறையிலும் பாரிஸ் நகர முகப்புக்களில் பெரிய எழுத்தில் பொறிக்கப் பட்டுப் பறை சாற்றப்பட்ட இந்த *Fraternité*. உள்நாட்டுப் போரில் அதன் மெய்யான கலப்பற்ற கவர்ச்சியற்ற வெளிப்பாட்டை கண்டது. இந்த உள்நாட்டுப் போர் அதன் மிகவும் பயங்கரமான வடிவத்தில், மூலதனத்தை எதிர்த்த உழைப்பின் போராகக் காட்சியளித்தது. இந்த சகோதரத்துவம் ஜூன் 25ந் தேதி மாலை பாரிஸ் நகரத்து ஜன்னல்கள் அனைத்தின் முன்பும் பகட்டுடொளி வீசியது. அப்

போது முதலாளித்துவ வர்க்கப் பாரிஸ் தீபாலங்கார விழா நடத்தியது, அதே போதில் பாட்டாளி வர்க்கப் பாரிஸ் எரிந்தது, இரத்தம் சிந்தியது, மரண வேதனையில் அவதியுற்று அரற்றியது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையே பொதுவான நலன்கள் இருந்த காலம் வரை மட்டுமே இந்த சகோதரத்துவம் நீடித்தது.

“1793ன் புரட்சிகர மரபைவிடாது பற்றி நின்ற புலமைப் பகட்டர்கள், மக்களுக்காக முதலாளித்துவ வர்க்கத்திடம் பிச்சை கேட்டும், பாட்டாளி வர்க்க சிங்கத்தை அமைதிப்படுத்தி உறங்கச் செய்ய வேண்டிய காலம் வரை நீண்ட பேருரை நிகழ்த்தவும் தம்மைத்தாமே சமரசப்படுத்திக் கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்பட்ட சோஷலிஸ்டு வறட்டு போதனைவாதிகள், முடிதரித்த தலைமை இன்றி பழைய முதலாளித்துவ அமைப்பை முற்ற முழுமையாக வைத்திருக்க விரும்பும் குடியரசுவாதிகள், ஓர் அரசாங்க மாற்றத்துக்குப் பதிலாக ஓர் அரசவமிச வீழ்ச்சியைக் கொண்டுவரும் பணி தற்செயலாகத் தம்மீது சுமத்தப்படக்கண்ட அரசவமிச எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள், தமது பணிச் சின்னத்தைக் களைந்துவிட விரும்பாமல் அதன் பாணியை மட்டும் மாற்ற விரும்பும் மரபுவழி முடியரசுவாதிகள்—இவர்களே மக்கள் உடன்சேர்ந்து தமது பிப்ரவரி புரட்சியில் போராடிய நேச சக்திகள் ஆவர்...

“பிப்ரவரி புரட்சி நேர்த்தியான புரட்சி, எல்லோரின் அனுதாபங்களையும் பெற்ற புரட்சி, காரணம் அதனுள் வெடித்த முடியாட்சிக்கு எதிரான முரண்பாடுகள் இன்னமும் வளர்ச்சியடையாதவையாகவும் அமைதியான முறையில் இயக்கமின்றியும் இருந்தன, அவற்றின் பின்னணியாக அமைந்த சமுதாயப் போராட்டம் ஒரு தெளிவற்ற தன்மையை, சொற்றொடர்கள் சொற்களிலான ஒரு தன்மையை, மட்டுமே அடைந்திருந்தது. ஜூன் புரட்சி அருவருக்கத்தக்க புரட்சி, ஆபாசமான புரட்சி, காரணம் சொற்றொடர்கள் மெய் நடப்புக்களுக்கு இடமளித்து விட்டன, அதைப் பாதுகாத்து மூடியிருந்த கிரீடத்தை தட்டியெறிந்தது மூலம்

குடியரசு இந்த பயங்கர பூதத்தின் முக்காட்டைத் திறந்து காட்டியது. ஒழுங்கு! இதுவே கிசோவின் போர்க் கோஷமாக இருந்தது. ஒழுங்கு! என்று கூவினார். கிசோவாதியான செபஸ்தியானி வார்ஸா ரஷ்யாவசமான போது ஒழுங்கு! என்று கூவுகிறார் பிரெஞ்சு தேசிய சட்ட மன்றத்தின் மற்றும் குடியரசுவாத முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் கடும் எதிரொலியான கவினாக். ஒழுங்கு! என்று இடி முழங்கியது, பாட்டாளியின் உடலைத் துளைத்த அவரது தெறி குண்டு. 1789க்குப் பிந்தியதான பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பல புரட்சிகளில் எதுவும் நிலவி வந்த அமைப்பை தாக்கவில்லை. ஏனெனில் இந்த ஆட்சியின் இந்த அடிமை முறையின் அரசியல் வடிவம் அடிக்கடி மாறிய போதிலும் அவை வர்க்க ஆட்சியை தொழிலாளர்களின் அடிமை முறையை இந்த முதலாளித்துவ அமைப்பை நீடித்து வைத்திருந்தன. ஜூன் புரட்சி எழுச்சி இந்த அமைப்பைத் தாக்கவே செய்தது. ஜூன் புரட்சி எழுச்சி ஒழிக!" (Neue Rheinische Zeitung, 1848, ஜூன் 29).*

ஜூன் ஒழிக! ஐரோப்பா எதிரொலி செய்கிறது.

பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் ஜூன் எழுச்சியில் சேர்ந்து கொள்ளுமாறு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. இது அதன் அதோகதியை நிர்ணயிக்க போதுமானதாக இருந்தது. அதன் உடனடியானதும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதுமான தேவைகள் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை வலுவந்தமாக வீழ்த்துவதற்கான போராட்டத்தில் ஈடுபடும்படி அதைத் தூண்டவில்லை, அதோடு இத்தகைய பணிக்கு ஈடுகொடுக்கவல்ல, நிலையிலும் அது இருக்கவில்லை. குடியரசானது தனது பிரமைகளுக்கு மண்டியிட்டுப் பணியும் சந்தர்ப்பம் எதையும் கண்ட காலம் கடந்து விட்டது எனவும், இதன் நிலைமையிலான ஆகச் சொற்பமான மேம்பாடும் கூட ஒரு முதலாளித்துவக் குடியரசின் அகத்தே ஒரு கற்பனை உலகம் தான் எனவும், இந்தக் கற்பனை உலகம் எதார்த்தமாக மாற விரும்பியவுடன்

* ஜூன் புரட்சி எனும் கா. மார்க்சின் கட்டுரையைப் பார்க்க.—ப-ர்.

அது ஒரு குற்றச் செயலாக மாறிவிடுகிறது எனவும், ஆன உண்மையை அதன் தோல்வி மட்டுமே அதைத் திடமாக நம்பவைத்தது என்பதை அதனிடம் *Moniteur* பத்திரிகை அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்க வேண்டி இருந்தது. வடிவில் தாராளமானதாயும், ஆனால் உள்ளடக்கத்தில் சின்னத்தனமாயும் முதலாளித்துவ வகைப்பட்டதாயும் கூட இருந்த அதன் கோரிக்கைகளின் இடத்தில், பிப்ரவரி குடியரசிடம் இருந்து அது பறித்துப் பெறவிரும்பிய சலுகைகளின் இடத்தில், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை வீழ்த்துக! தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்! எனும் புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் தீர மிக்க கோஷம் தோற்றமளித்தது.

தனது இடகாட்டை முதலாளித்துவக் குடியரசின் பிறப் பிடமாக்கியதன் வாயிலாக, பாட்டாளி வர்க்கம் அந்தக் குடியரசு, மூலதனத்தின் ஆட்சியை, உழைப்பின் அடிமைத் தனத்தை நிரந்தரமாக்குவதையே தனது நோக்கமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று அதன் அப்பட்டமான வடிவில் உடனே வெளிவரும்படி கட்டாயப்படுத்தியது. தனது கண்முன்னே, வடுப்படுத்தப்பட்ட இணக்கப்படுத்த முடியாத, வெல்லற்கரிய—அதனது இருத்தல் சொந்த வாழ்க்கையின் நிபந்தனையாக இருப்பதால் வெல்லற்கரிய— விரோதியை இடையரூது கொண்டிருக்கும் முதலாளித்துவ ஆட்சி, அதன் தனிகள் அனைத்திலிருந்தும் விடுபட்டு முதலாளித்துவ பயங்கரமாக உடனடியாக மாறுவது நிச்சயம். பாட்டாளி வர்க்கம் தற்காலிகமாக அரங்கத்தில் இருந்து அகற்றப்பட்டு, முதலாளித்துவ சர்வாதிகாரம் அதிகார பூர்வம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் நடுத்தர அடுக்குகள்— குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் மற்றும் விவசாயி வர்க்கம்—தமது நிலைமை மேலும் அதிக சகிக்க முடியாத தாகும் போது, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தோடான அவற்றின் பகைமை மேலும் கடுமையுறும் போது, மேலும் மேலும் பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் நெருக்கமாக ஒட்டிக் கொள்கின்றன. அதன் எழுச்சியில் முன்பு தமது இன்னலுக்கான காரணத்தைக் காண வேண்டி இருந்தது போலவே

இப்போது அதன் தோல்வியில் அதைக் காணவேண்டி இருக்கிறது.

ஐயன் புரட்சி எழுச்சியானது மாகண்டம் முழுவதிலும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தளராத் தன்னம்பிக்கையை உயர்த்தி, அது மக்களை எதிர்த்து பிரபுத்துவ முடியாட்சியுடன் பகிரங்கமாக அணி சேர்ந்து கொள்ளுமாறு செய்தால் இந்தக் கூட்டணியால் முதலில் பலிகொள்ளப்பட்டது யார்? மாகண்டத்தின் முதலாளித்துவ வர்க்கமேதான். ஐயன் தோல்வியானது, அது தனது ஆட்சியை கெட்டிப்படுத்திக் கொள்வதில் இருந்தும், அரைத் திருப்தியும் அரை வெறுப்போடும் கூடிய மக்களை முதலாளித்துவப் புரட்சியின் ஆகத்தாழ்ந்த மட்டத்தில் அசையாது நிற்கும்படி செய்வதில் இருந்தும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைத் தடைசெய்தது.

இறுதியாக, ஐயன் தோல்வி பிரான்ஸ் சொந்த நாட்டில் உள்நாட்டுப் போரைத் தொடுக்க இயலும் பொருட்டு எப்பாடுபட்டும் வெளிநாட்டுடன் சமாதானத்தைக் கட்டாயம் பேணி வைத்திருக்க வேண்டும் எனும் இரகசியத்தை ஐரோப்பாவின் எதேச்சாதிகார வல்லரசுகளுக்குத் தெரிவித்தது. இவ்வாறு தமது தேசிய சுயாதீனத்துக்காகப் போராடத் தொடங்கியிருந்த மக்களினங்கள் ருஷ்யா, ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷ்யாவின் உயர் அதிகாரத்திடம் விட்டுவிடப்பட்டார்கள். அதே சமயம் இந்த தேசியப் புரட்சிகளின் கதி பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் கதிக்கு கீழடக்கப்பட்டதாக இருந்தது. அவர்களது வெளிப்படையான சுயாட்சியும், மாபெரும் சமுதாயப் புரட்சியின் சுதந்திரத் தன்மையும் பறிக்கப்பட்டன. தொழிலாளி ஓர் அடிமையாக இருக்கும் காலம் வரை ஹங்கேரியனோ, போலந்துக்காரனோ இத்தாலியனோ சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது!

கடைசியாக, புனிதக் கூட்டணியின் வெற்றிகளை அடுத்து, பிரான்சில் நிகழும் ஒவ்வொரு புதிய பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி எழுச்சியும் நேரடியாக ஓர் உலகப் போரை உள்ளடக்கக் கூடிய ஒரு வடிவை ஐரோப்பா மேற்கொண்டுவிட்டது. புதிய பிரெஞ்சுப் புரட்சி அதன் தேசிய மண்ணை உடனடி விட்டு நீங்கி ஐரோப்பியத் திணை நிலத்தை வென்று

கைப்பற்றும்படி கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது. இதன் பேரில் மட்டுமே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் சமுதாயப் புரட்சி நிறை முடிவெய்த முடியும்.

இவ்வாறாக, இந்த ஜூன் தோல்வி மட்டுமே ஐரோப் பியப் புரட்சியின் வாய்ப்பை பிரான்ஸ் எந்த நிலைமைகளின் கீழ் எடுத்துக் கொள்ள முடியுமோ அவற்றைப் படைத்துரு வாக்கி இருக்கிறது. ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர் இரத்தத்தில் தோய்த்தெடுத்த பிறகு மட்டுமே மூவர்ணக் கொடியானது ஐரோப்பியப் புரட்சியின் கொடியாக—செங் கொடியாக மாற்றமடைந்தது.

புரட்சி செத்துவிட்டது! புரட்சி நீழை வாழ்க! என்று நாம் ஆர்த்துரைக்கிறோம்.

II

1849, ஜூன் 13

1848 பிப்ரவரி 25 பிரான்சுக்கு குடியரசை வழங்கியது, ஜூன் 25 அதன் மீது புரட்சியைத் திணித்தது. ஜூனுக்குப் பிந்திய புரட்சி என்பதன் அர்த்தம் முதலாளித்துவ சமுதாயம் வீழ்த்தப்படுதல் என்பதாகும், அப்படியிருக்க பிப்ரவரிக்கு முன்னால் இதன் அர்த்தம் அரசாங்கத்தின் வடிவத்தை வீழ்த்துவது என்பதாகும்.

ஜூன் போராட்டத்துக்கு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் குடியரசுவாதி பிரிவு தலைமை தாங்கியது, அது வெற்றி பெற்றதும் அரசியல் அதிகாரம் தவிர்க்க முடியாதபடி அதன் வசம் கிட்டியது. முற்றுகை நிலை பாரிஸ் நகரை கட்டுண்ட நிலையில் எதிர்ப்பின்றித் தன் காலடியில் கிடத்தியது. மாகாணங்களில் கடமையின் பேரிலான முற்றுகை நிலை மேலோங்கி இருந்தது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் வெற்றியின் அச்சுறுத்தும் மிருகத்தனமான திமிரும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டதான விவசாயிகளின் சொத்துடைமை வெறியும் நிலவின. எனவே கீழ் மட்டத்தில் இருந்து எந்த அபாயமும் இல்லை!

தொழிலாளர்களின் புரட்சி வலிமை தகர்ந்து நொறுங்கியதானது உடன் நிகழ்வாக ஜனநாயக குடியரசுவாதிகளின் அரசியல் செல்வாக்குத் தகர்ந்து நொறுங்கியதையும் குறித்தது. அதாவது இவர்கள் குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கம் என்ற பொருளிலான குடியரசுவாதிகள், நிர்வாகக் கமிஷனில் லெத்ரு-ரொல்லேனாலும், தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபையில் “மெளண்டன்” கட்சியாலும் பத்திரிகைகள் மத்தியில் *Réforme*⁵⁷ யாலும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப் பெற்றவர்கள். முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகளுடன் சேர்ந்து ஏப்ரல் 16ல்⁵⁸ இவர்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக சதி செய்திருந்தார்கள், ஜூன் நாட்களில் அவர்களுடன் சேர்ந்து பாட்டாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்துப் போராடியிருந்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் தாமே தமது கட்சி ஒரு சக்தியாக முனைப்புடன் நின்றிருந்த அந்தப் பின்னணியை உடைத்தெறிந்தார்கள். ஏனெனில் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் அதற்குப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஆதரவு இருக்கும் காலம் வரை மட்டுமே முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பால் ஒரு புரட்சிகர தோரணையை நீடித்து வைத்திருக்க முடியும். அவர்கள் நீக்கப்பட்டார்கள். இடைக்கால அரசாங்கத்தின், நிர்வாகக் கமிஷனின் சகாப்தத்தில் அவர்களுடன் வேண்டா வெறுப்பாயும் இரகசியமாயும் செய்து கொள்ளப்பட்ட போலிக் கூட்டு முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகளால் பகிரங்கமாக உடைக்கப்பட்டது. நேச சக்திகள் என்ற முறையில் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டும் முக முறித்து விரட்டப்பட்டும் வந்த ஜனநாயகக் குடியரசுவாதிகள் மூவர்ணக் கொடி பேர்வழிகளின் கீழடங்கிய கையாட்கள் என்ற நிலைக்குத் தாழ்ந்து இழிந்தனர். அவர்களிடமிருந்து எந்தச் சலுகைகளையும் கறந்து கொள்ள முடியவில்லை, மாறாக அவர்களது ஆதிக்கமும் அதனுடன் கூடவே குடியரசும் குடியரசுவாதி எதிர்ப்பு முதலாளித்துவப் பிரிவுகளின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும் எனத்தோன்றிய போதெல்லாம், அதன் ஆதிக்கத்தை ஆதரிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர். கடைசியாக, இந்தப் பிரிவுகள், ஆர்லியனிஸ்டுகளும் மரபுவழி முடியாட்சி வாதி்களும் துவக்க முதலே தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபை

யில் சிறுபான்மையாகவே இருந்தன. ஜூன் நாட்களுக்கு முன்னால் அவை முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதம் எனும் முக முடியின் கீழ் மட்டுமே செயல்படத் துணிந்தன. ஜூன் வெற்றியானது ஒரு கணம் கவினாக்கை முதலாளித்துவ பிரான்ஸ் முழுதும் தனது ரட்சகர் என்று வாழ்த்தி வரவேற்கும்படி செய்தது. ஜூன் நாட்களுக்குச் சற்றுப் பின்னால், குடியரசு எதிர்ப்புக் கட்சி தனது சுயாதீனத்தை மீட்டுப் பெற்ற போது, ராணுவ சர்வாதிகாரமும் பாரிஸ் நகரின் முற்றுகை நிலையும் அது தனது உணர்வலைகளை மிகவும் பயபீதியுடனும் எச்சரிக்கையோடும் மட்டுமே வெளிவிட அனுமதித்தன.

1830க்குப் பிறகு முதலாளித்துவ குடியரசுவாதப் பிரிவு தனது எழுத்தாளர்கள், தனது முகைமையாளர்கள் அதன் ஆற்றலும் புகழ்வேட்கையும் கொண்ட நபர்கள், அதன் சட்டமன்றப் பிரதிநிதிகள், ஜெனரல்கள், வங்கி அதிபர்கள் மற்றும் வழக்கறிஞர்களின் உருவில் *National* எனும் பாரிஸ் பத்திரிகையைச் சுற்றித் திரண்டு நின்றது. மாகாணங்களில் இந்தப் பத்திரிகைக்கு கிளைப்பத்திரிகைகள் இருந்தன. *National*யின் சிறப்புக் குழு மூவர்ணக் கொடி குடியரசின் அரசு வமிசமாகும். அது உடனே அரசுப் பதவிகள் அனைத்தையும் அமைச்சுகளையும், இப்போது காலியான போலீஸ் தலைமை, அஞ்சலக தலைமை நிர்வாகம், ஆட்சி நிர்வாகப் பதவிகள், உயர் சேனை அதிகாரிகளின் பதவிகள் ஆகியவற்றை வசப் படுத்திக் கொண்டது. நிர்வாக அதிகாரத்தின் தலைவராக அதன் ஜெனரல் கவினாக் இருந்தார், இதன் தலைமை ஆசிரியர் மராஸ்ட் தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபையின் நிரந்தரத் தலைவரானார். தலைமை ஏற்பாட்டாளர் என்ற முறையில் அவர் “மதிப்புக்குரிய” குடியரசின் வரிசைகளைத் தமது வரவேற்பறையில் நடத்தி வைத்தார்.

புரட்சிகர பிரெஞ்சு எழுத்தாளர்களுக்கூட, ஒரு விதத்தில் குடியரசுவாத மரபுகள் மீதான பயபக்தியால் தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபையில் மன்னராட்சி ஆதரவாளர்கள் ஆதிக்கம் வகித்தார்கள் எனும் தவறான எண்ணத்தை வலுப் படுத்தியிருந்தார்கள். அதற்கு மாறாக, ஜூன் நாட்களுக்குப்

பின்னர் அரசியல் நிர்ணயசபை முதலாளித்துவக் குடியரசு வாதத்தின் முற்றமுழு பிரதிநிதியாகவே நீடித்து நிலவியது. அதோடு சட்ட மன்றத்துக்கு வெளியே மூவர்ண குடியரசு வாதிகளின் செல்வாக்கு எந்த அளவுக்கு அதிகமாகத் தகர்ந்தழிந்ததோ அந்த அளவுக்கு அதிகமாக அது இந்த அம்சத்தை உறுதியாக வலியுறுத்தியது. இங்கு பிரச்சினை முதலாளித்துவக் குடியரசின் வடிவத்தை பேணிவைத்திருப்பதே எனும் பட்சத்தில் சட்டமன்றம் ஜனநாயகக் குடியரசு வாதிகளின் வோட்டுகளைத் தன் வசம் வைத்திருக்கும் நிலை இருந்தது; உள்ளடக்கத்தைப் பேணி வைத்திருப்பது பிரச்சினையானால், பிறகு அதன் பேச்சுப் பானியுங்கூட அதை மன்னராட்சி ஆதரிப்பு முதலாளித்துவப் பிரிவுகளிடமிருந்து இனிமேலால் தனிப்பிரித்துக் காட்டாது. காரணம் முதலாளித்துவக் குடியரசின் உள்ளடக்கமாக இருப்பது, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் நலன்களும், அதன் வர்க்க ஆட்சி மற்றும் வர்க்கச் சுரண்டலுக்கான பொருளாயத் நிலைகளுமேயாகும்.

இவ்வாறாக, இந்த அரசியல் நிர்ணய சபையின் வாழ்விலும் பணியிலும் செயலுருவம் பெற்றது முடியரசுவாதமல்ல, மாறாக முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதமே. இது முடிவில் அழியவும் இல்லை, அழிக்கப்படவுமில்லை, ஆனால் சிதைவுற்றது.

நாடக அரசுக்கு முகப்பில் அது அரசின் ஆரவாரமான நிகழ்ச்சியை நடத்திக் கொண்டிருந்த காலம் வரை அதன் ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் ஓர் இடை முறிவில்லாத உயிர்ப்பலி விருந்து பின்னணியில் நடத்தப்பட்டு வந்தது. அது, பிடிபட்ட ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர்கள் ராணுவ நீதிமன்றங்களால் தண்டனை விதிக்கப்பட்டதும், விசாரணை இன்றி அவர்கள் நாடு கடத்தப்பட்டதுமே ஆகும். ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர்களைப் பொருத்தவரை அது குற்றவாளிகள் மீதான நீதிவிசாரணை அல்ல, மாறாக விரோதிகளை துடைத் தொழிக்கும் செயலே என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் நயத்திறம் அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு இருந்தது.

தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபையின் முதல் நடவடிக்கை, ஜூன் மற்றும் மே 15ந் தேதிய நிகழ்ச்சிகளையும் இந்த

நாட்களில் சோஷலிஸ்டு மற்றும் ஜனநாயகக் கட்சித் தலைவர்கள் வகித்த பாத்திரத்தையும் குறித்து ஆராய்வதற்கான ஒரு விசாரணைக் கமிஷனை நிறுவியதேயாகும். இந்த விசாரணை லுயீ பிளான் லெத்ரு-ரொல்லேன் மற்றும் காசிடியேரியை எதிர்த்து நேரடி இலக்காக்கியதாகும். இந்தப் போட்டியாளர்களை தம்மிடையிருந்து ஒழித்துக் கட்ட வேண்டி முதலாளித்துவ குடியரசுவாதிகள் பொறுமையிழந்து கொடுத்தார்கள். தமது பகைநீர்த்துக் கொள்ளும் பணியை மிகவும் பொருத்தமான பேர்வழியான திரு ஒடிலான் பர்ரோ இடம் ஒப்படைத்தார்கள். இவர் அரச வமிச எதிர்க்கட்சியின் முன்னாள் தலைவர்; மிதவாதத்தின் அவதாரம், nullité grave*, அறவே புன்மையான பேர்வழி அவருக்குப் பழிவாங்குவதற்கென ஓர் அரச வமிசம் மட்டுமல்ல, மாறாக தமது பிரதமர் பதவிக்குத் தடங்கல் செய்த புரட்சியாளர்களுடன் கணக்குத் தீர்க்க வேண்டியதும் இருந்தது. அவரது இரக்கமற்ற தன்மைக்கு உறுதியான உத்தரவாதம் இது. எனவே இந்த பர்ரோ விசாரணைக் கமிஷன் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார், அவர் பிப்ரவரி புரட்சிக்கு எதிராக ஒரு முழுமையான சட்ட வழக்கு நடைமுறையை உருவாக்கினார். அதைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம்: மார்ச் 17—ஆர்ப்பாட்டம், ஏப்ரல் 16—சதித்திட்டம், மே 15—புரட்சி முயற்சி, ஜூன் 23—உள்நாட்டுப் போர்! அவர் பிப்ரவரி 24ஐப் போய் எட்டும் வரையில் அவர் ஏன் தமது புலமை சால் குற்றவியல் ஆராய்ச்சிகளை நீட்டிக்கவில்லை? *Journal des Débats*⁵⁹ பதிலளித்தது: பிப்ரவரி 24—ரோமாபுரி நிறுவப்பட்ட நாள். அரசுகளின் தோற்றம் ஒரு பழங்கதையில் மறைந்து விடுகிறது, இதை ஒருவர் நம்பலாம், ஆனால் எவரும் விவாதிக்க இயலாது. லுயீ பிளானும் காசிடியேரும் நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டனர். தேசிய சட்டமன்றம் அது மே 15ந் தேதி துவங்கிய தன்னைத்தான் களையெடுத்துக் கொள்ளும் வேலையைப் பூர்த்தி செய்தது.

இடைக்கால அரசாங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்டதும்,

* — வீண் ஆரவார வெற்றுப் பேர்வழி.—பர்.

குட்ஷோவால் மீண்டும் மேற்கொள்ளப்பட்டதுமான திட்டம், —அடமான வரி வடிவில்— மூலதனத்தின் மீது வரிவிதிப்பது எனும் திட்டம் அரசியல் நிர்ணய சபையால் நிராகரிக்கப்பட்டது; வேலை நாளை பத்து மணி நேரம் என வரையறை செய்த சட்டம் ரத்துச் செய்யப்பட்டது; கடனுக்காக சிறையிலடைக்கும் விதி மீண்டும் புகுத்தப்பட்டது; எழுதப்படிக்கத் தெரியாத பிரெஞ்சு மக்கள் தொகையின் பெரும்பகுதி ஜூரி சேவையில் இருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டது. வாக்குரிமையுங்கூட இன்றி விலக்கி வைத்தால் என்ன? சஞ்சிகைகள் ஜாமீன் பணம் மீண்டும் கட்டிவைக்க வேண்டி ஏற்பட்டது, சங்கம் சேரும் உரிமை கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

பழைய முதலாளித்துவ உறவுகளுக்கு அவற்றின் பழைய உத்தரவாதங்களைத் திரும்ப வழங்கவும், புரட்சியின் அலைகள் விட்டுச் சென்ற ஒவ்வொரு தடயத்தையும் துடைத்தழிக்கவும் ஆன தமது அவசரக் கோலத்தில், முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகள் எதிர்பாராத அபாயத்தை விளைப்பதாக அச்சுறுத்திய ஓர் எதிர்ப்பைச் சந்தித்தார்கள்.

ஜூன் நாட்களில், பாரிஸ் நகர குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்ட—சிறுநுண்டி விடுதிகள் ஓட்டல்கள் நடத்துவோரும், *marchands de vins**, சிறு வியாபாரிகள், கடைக்காரர்கள், கைவினைஞர்கள்—இத்தியாதியர் போன்று சொத்துடைமையின் கடைத் தேற்றம், மற்றும் கடன் வசதி மீட்டமைப்புக்கு வேண்டி இத்தனை அதிக வெறியுடன் போராடியவர்கள் வேறு எவருமில்லை எனலாம். வீதியில் இருந்து கடையை நோக்கி வரும் போக்குவரத்தை மீட்டுச் சீர்படுத்தும் பொருட்டு கடைக்காரர் தன்னைத் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு தடையரண்களை எதிர்த்து முன் சென்றார். ஆனால் இந்தத் தடையரண்களுக்குப் பின்னால் வாடிக்கையாளர்களும் கடனாளிகளும் நின்றார்கள், அதன் முன்னால் கடனீந்தவர்கள் நின்றார்கள். தடையரண்கள் கீழே தள்ளப்பட்டு, தொழிலாளர்கள் நசுக்கப்பட்டு, வெற்றி போதையில் இருந்த கடைக்காரர்கள் தமது கடைகளுக்குள் விரைந்த

*—சிறிய மதுக்கடை உரிமையாளர்கள்.—ப-ர்.

போதுசொத்துடைமை ரட்சகர் ஒருவர் கடைவாயிலைத் தடுத்து நிற்கக் கண்டார். கடனீந்தோரின் அதிகாரபூர்வமான முகமையினரான அவர் அவர்களிடம் அச்சுறுத்தும் முன் அறிவிப்புக்களை அளித்தார்: கெடு தாண்டிவிட்ட கடன் சீட்டு! பாக்கி நிற்கும் வீட்டு வாடகை! செலுத்தாத கடன் பத்திரம்! அதோ கதியான கடை! அதோ கதியான கடைக்காரர்!

சொத்துடைமையின் கடைத் தேற்றம்! ஆனால் அவர்கள் வசித்திருந்த வீடு அவர்கள் சொத்தல்ல; வைத்திருந்த கடை அவர்களது சொத்தல்ல; அவர்கள் வாணிகம் புரிந்த பண்டங்கள் அவர்களது சொத்தல்ல. அவர்களது வர்த்தகமோ, உணவுண்ட தட்டோ, உறங்கிய படுக்கையோ இனி மேலால் அவர்களுக்குச் சொந்தமல்ல. வீட்டை வாடகைக்கு விட்ட வீட்டு உடைமையாளருக்கு, கடன் சீட்டை கழித்துக் கொள்ளும் வங்கி அதிபருக்கு, ரொக்க முன்பணம் கொடுத்த முதலாளிக்கு, இந்த சில்லறை வியாபாரிகளிடம் தனது பண்டங்களின் விற்பனையை ஒப்படைத்திருந்த பட்டறை அதிபருக்கு, இந்தக் கைவினை பணியாளருக்கு மூலப் பொருட்களைக் கடனாகத் தந்திருந்த மொத்த வியாபாரிக்கு குறிப்பாகவும் இவர்களிடம் இருந்துதான் இந்த சொத்துடைமை காக்கப்பட வேண்டி இருந்தது. கடன் வசதி மீட்டமைப்பு! கடன் வசதி மீண்டும் வலுப் பெற்று விட்டதால் அது தன்னை ஓர் ஊக்க மிகு பொருமைச் சாமி என்று நிரூபித்துக் கொண்டது. ஏனெனில் அது கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த முடியாத கடனாளியை மனைவி மக்கள் சகிதம் வீட்டை விட்டுத் துரத்தியது. அவனது போலியான சொத்தை மூலதனத்திடம் ஒப்புவித்தது. அந்த மனிதனைக் கடனாளிச் சிறைக்குள் தள்ளியது. இந்தச் சிறை ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர் பிணங்களின் மீது அச்சுறுத்தும் வகையில் மீண்டும் தலை காட்டியது.

குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் தொழிலாளர்களை அடித்து வீழ்த்தியது மூலம் தமக்குக் கடனீந்தோர் கரங்களில் எவ்வித எதிர்ப்பும் இன்றி தம்மைத்தாமே ஒப்படைத்துக் கொண்டுவீட்டதை பயபீதியுடன் கண்டனர். பிப்ரவரிக்குப் பிறகு ஒரு தீராத நோய் போன்று இழுபறியாக இருந்து வந்ததும் புறக்கணிக்கப்பட்டது போலத்

தோற்றமளித்ததுமான அவர்களது திவால் நிலை ஜூனூக்குப் பின்னர் பகிரங்கமாகப் பறைசாற்றப்பட்டது.

சொத்தின் பேரால் அவர்களைப்போராட்ட களத்துக்கு விரட்டிச் செல்வது ஒரு காரண காரியமாக இருந்த வரையில் அவர்களது பெயரளவிலான சொத்து தாக்கப்படாமல் விடப் பட்டிருந்தது. இப்போது பாட்டாளி வர்க்கத்துடனான மாபெரும் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டுவிட்ட படியால் கடைக் காரர்களுடன் சிறிய விவகாரத்தையும் தீர்த்துவிட முடியும். பாரிசில் கடன் நோட்டுகளின் ஒட்டு மொத்தம் 2,10,00,000 பிராங்குகளுக்கும் அதிகமாக இருந்தது, மாகாணங்களில் இவை 1,10,00,000 ஆக இருந்தன. 7,000க்கும் மேற்பட்ட பாரிஸ் வாணிக நிலையங்கள் பிப்ரவரிக்குப் பிறகு வாடகை செலுத்தவில்லை.

பிப்ரவரி மாதம் முதல் அரசியல் குற்றம் சம்பந்தமாக தேசிய சட்டமன்றம் ஒரு விசாரணை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அதேபோதில் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் தம் சார்பில் பிப்ரவரி 24 வரையிலான சிவில் கடன்கள் சம்பந்தமாக ஒரு விசாரணையை இப்போது கோரினார்கள். பங்கு மார்க் கெட் மண்டபத்தில் அவர்கள் பெருந்திரளாய்க் கூடினார்கள். தனது திவால் நிலை புரட்சியால் ஏற்பட்ட தேக்கம் மூலம் மட்டுமே விளைந்தது எனவும், பிப்ரவரி 24க்கு முன்னால் தனது வாணிகத் தொழில் நல்ல நிலைமையில் இருந்தது எனவும் நிரூபித்துக் காட்டக் கூடிய எல்லா வாணிகர்கள் சார்பாகவும் அச்சுறுத்தும் வகையில் கோரிக்கை முன் வைத்தனர். வாணிக நீதிமன்ற உத்தரவுப்படி செலுத்துகைக் கான காலத்தை நீட்டிக்க வேண்டும் எனவும், மித அளவி லான சதவிகிதச் செலுத்துகையை ஏற்று கடனீந்தோர் கடன் தொகைகள் கட்டாயமாக ரத்துச் செய்யப்பட வேண் டும் எனவும் கோரினார்கள். ஒரு சட்ட யோசனை என்ற முறையில் இந்தப் பிரச்சினை தேசிய சட்ட மன்றத்தில் concordats à l'amiable* வடிவில் எடுத்துக் கவனிக்கப்பட்டது. சட்ட மன்றம் இதில் ஊசலாடியது; புரட்சி எழுச்சியாளர்களின்

*—நட்பு முறை உடன்பாடு.—ப-ர்.

மனைவியர் குழந்தைகள் அடங்கலாக ஆயிரக்கணக்காளோர் போர்ட் செயின்ட் டெனீயில் பொது மன்னிப்பு விண்ணப்பம் தயாரித்திருப்பதாகப் பிறகு திடீர் என்று அறியவந்தது. புத்துயிர்ப்பு அடைந்த ஜூன் பூதத்தின் முன்னால் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் நடுநடுங்கியது, சட்ட மன்றம் தனது விட்டுக்கொடுக்காத போக்கை மீட்டுப்பெற்றது. Concordats à l'amiable கடனாளிக்கும் கடனீவோருக்கும் இடையிலான நட்பு முறையிலான சமரசத் தீர்வு அதன் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் நிராகரிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறாக, தேசிய சட்ட மன்றத்துக்குள் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் குடியரசுவாதிப் பிரதிநிதிகளால் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஜனநாயகவாதிப் பிரதிநிதிகள் தோற்கடிக்கப்பட்டு முடிந்த நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு இந்த நாடாளுமன்ற உடன்பாட்டு முறிவு அதன் முதலாளித்துவ அர்த்தத்தை மெய்யான பொருளாதார அர்த்தத்தைப் பெற்றது: கடனாளிகள் என்ற முறையில் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் கடனீவோர் என்ற முறையிலான முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது மூலம் இது நிகழ்ந்தது. முன்னவர்களில் பெரும் பகுதியினர் பூரணமாயும் நாசத்திற்குள்ளாயினர். எஞ்சி நின்றவர்கள், அவர்களை மூலதனத்துக்குப் பரம அடிமைகளாக்கும் நிபந்தனைகளின் கீழ் தமது வர்த்தகத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த அனுமதிக்கப்பட்டனர். 1848 ஆகஸ்டு 22ந் தேதி தேசிய சட்ட மன்றமானது concordats à l'amiableஐ நிராகரித்தது. 1848 செப்டம்பர் 19ந் தேதி முற்றுகை நிலையின் நடுவே இளவரசர் லூயி போனப்பார்ட்டும், வின்சென் சிறைக் கைதி கம்யூனிஸ்ட் ரஸ்பைல் பாரிஸ் நகரப் பிரதிநிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். எனவே முதலாளித்துவ வர்க்கம் யூதபணமாற்றுத் தரகரும் ஆர்லியனிஸ்டு ஆதரவாளருமான ஃபுல்டுவையும் தேர்ந்தெடுத்தது. எனவே தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு எதிராக, முதலாளித்துவ குடியரசுவாதத்துக்கு எதிராக, கவினாக்குக்கு எதிராக எல்லாத் தரப்புகளில் இருந்தும் ஏக காலத்தில் பகிரங்கமான போர்ப் பிரகடனம் எழுந்தது.

பாரிஸ் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் மொத்தமான திவால் நிலை அதற்கு நேரடியாக பலியானோர் வட்டத்தை கடந்து மீறிய பின்விளைவுகளை எவ்வாறு கட்டாயம் உண்டாக்கும், முதலாளித்துவ வாணிகம் எவ்வாறு மீண்டும் ஒரு முறை குழம்பிக் குலைவுறும், அதேபோதில் ஜூன் புரட்சி எழுச்சியின் போதான செலவீடுகள் காரணமாக அரசுப் பற்றாக்குறை மேலும் எப்படி ஊதிப்பருத்திருக்கிறது, உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட நிறுத்தம், வரையறை செய்யப்பட்ட நுகர்வு மற்றும் குன்றி வரும் இறக்குமதிகள் மூலமாக அரசாங்க வரவினங்கள் எப்படித் தொடர்ந்து இறங்கு முகமாக இருந்து வருகின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்ட வாதம் எதுவும் தேவையில்லை. கவினாக்கும் தேசிய சட்ட மன்றமும் ஒரு புதிய கடனை நாடுவதை தவிர வேறு எந்த உசிதமான வழியையும் துணையாகக் கொள்ள முடியவில்லை. இந்தக் கடன் அவர்களை நிதிப் பிரபுத்துவத்தின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் மேலும் கட்டுண்டு கிடக்க நிர்ப்பந்தித்தது.

ஜூன் வெற்றியின் பலன் என்ற முறையில் நீதி மன்றத்தின் உத்தரவு மூலம் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் திவால் நிலையையும் நொடித்துக் கலைக்கப்படுவதையும் விளைவாகப் பெற்றது அதே போதில், கவினாக்கின் யானிச்சாரிகளான⁶⁰ நடமாடும் காவற்படையினர் விலை மகளிரின் மென்கரங்களின் அரவணைப்பின் இன்பத்தில் தம் பரிசைக் கண்டனர், “சமுதாயத்தின் இளம் ரட்சகர்கள்” என்ற முறையில் மராஸ்டின் மூவர்ண *gentilhomme**இன் வரவேற்புக் கூடத்தில் சகலவிதமான மரியாதை வரிசைகளும் பெற்றார்கள். அவர் அதே சமயத்தில் மதிப்புக்குரிய குடியரசின் வரவேற்பாளராகவும் பாவாணராயும் பணி புரிந்தார். இதற்கிடையில் இந்த சமுதாயத் தனிச் சலுகைகளும் நடமாடும் காவற்படையினருக்கு அளிக்கப்பட்டுவந்த அளவு மீறிய உயர் ஊதியமும் சேனையைக் கசப்புறச் செய்தன. அதே சமயம் தனது பத்திரிகையான *National* மூலம் முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதம் லுயீ பிலிப்பின் கீழ் சேனையின் ஒரு பகுதியையும் விவசாயி

*—அறங்காப்பு வீரன்.—ப-ர்.

வர்க்கத்தையும் தன்னுடன் இணைத்துவைத்துக் கொள்ள இயலுமாறு உதவிய தேசியப் பிரமைகள் யாவும் மறைந்தொழிந்தன. இங்கிலாந்துடன் சேர்ந்து வடக்கு இத்தாலியை ஆஸ்திரியாவுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கும் பொருட்டு, இதில் கவினாக்கும் தேசிய சட்டமன்றமும் வகித்த மத்தியஸ்தர் பாத்திரம்—இந்த ஒரு நாளை ஆட்சி *National* பங்கில் நிலவிய பதினெட்டாண்டுக்கால எதிர்ப்பை அழித்துவிட்டது. *National* ஐ விடவும் எந்த அரசாங்கமும் தேசியத்தில் குறைந்ததாக இருக்கவில்லை, வேறு எதுவும் இங்கிலாந்தை இவ்வளவு அதிகமாகச் சார்ந்திருக்கவில்லை. லுயீ பிலிப்பின் கீழ் *National* தினசரி கட்டோன் ஆணையுரையை பொழிப்புரை செய்தபடி வாழ்ந்தது: *Carthaginem esse delendam**, வேறெந்த அரசாங்கமும் புனிதக் கூட்டணியின் பால் இவ்வளவு அதிகமாக அடிமைத்தனத்துடன் நடந்து கொள்ளவில்லை. வியென்னா உடன்படிக்கைகளை கிழித்தெறிந்துவிட வேண்டும் என்று *National* கிசோவிடம் கோரியது. *National* பத்திரிகையின் அயல் விவகாரங்கள் பகுதியின் முன்னாள் ஆசிரியர் பாஸ் டீட் வரலாற்றின் விசித்திர விபரீதத்தால் பிரான்ஸ் நாட்டின் அயல் விவகாரத் துறை அமைச்சராக்கப்பட்டார். இதன் வழி, அவரது அனுப்புச் செய்திகள் ஒவ்வொன்றிலும் அடங்கியிருந்த அவரது கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றையும் அவர் மறுதலிக்க இயலும் நிலை ஏற்பட்டது.

இராணுவ சர்வாதிகாரத்தோடு உடன் நிகழ்வாக வெளி நாட்டில் போரும், புகழும் பிரான்சின் நிகழ்ச்சி நிரலில் வைக்கப்பட்டு விட்டதாக ஒரு கணம் சேனையும் விவசாயி வர்க்கமும் நம்பியிருந்தன. ஆனால் கவினாக், முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் மீதான வாள்வலியின் சர்வாதிகாரமாக இருக்க வில்லை, அவர், வாள்வலி மூலமான முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரமாக இருந்தார். படையாளியைப் பொருத்த வரை அவர்களுக்கு இப்போது தேவைப்பட்டது ராணுவப் போலீஸ் மட்டுமே. பழம்பாணி குடியரசுவாத அடக்கத்தின் கடுமையான இயல்புகளின் கீழ், கவினாக் தமது

* —கார்த்தேஜ் அழிக்கப்பட வேண்டும்.—ப-ர்.

முதலாளித்துவப் பதவியின் மானக்கேடான நிலைமைகளுக்கு மந்தமாக அடிபணிவதை மூடிமறைத்தார். L'argent n'a pas de maître! பணத்துக்கு எஜமானன் இல்லை! அவரும் பொதுப்பட அரசியல் நிர்ணய சபையினரும் இந்தப் பழைய குறிக்கோள் முழக்கமான tiers etal* என்பதை லட்சியமாக்கிக் காட்டியும், அதை அரசியல் பேச்சுக்களில் புகுத்தியும் செயல்பட்டனர்: முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு அரசர் இல்லை, குடியரசே அதன் ஆட்சியின் மெய்யான வடிவம்.

தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபையின் “மாபெரும் அடிப்படைப் பணி” இந்த வடிவத்தை திட்டமாக வகுத்து ஒரு குடியரசு பாணி அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்குவதில் அடங்கியிருந்தது. கிறித்தவ பஞ்சாங்கத்தை குடியரசுப் பஞ்சாங்கமாயும், தூயதிரு பார்தலொமியோவை தூயதிரு ரொபெஸ்பியேர் என்றும் மறு பெயர் சூட்டுவதால், முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் இந்த அரசியல் சட்டம் செய்த அல்லது செய்ய உத்தேசித்திருந்த மாறுதலை விடவும் அதிகமான எந்த மாறுதலும் நிகழ்ந்துவிடப் போவதில்லை. ஓர் உடைமாற்றம் என்பதற்கு அப்பால் அது சென்ற போது நிலவில் இருந்த மெய்விவரங்களை அது பதிவு செய்தது. இவ்வாறாக, அது குடியரசு எனும் மெய்ப்பாட்டை, சர்வஜன வாக்குரிமை எனும் மெய்ப்பாட்டை, இரண்டு வரையறைக்குட்பட்ட அரசியல் சட்ட மன்றங்களுக்குப் பதில் தனியொரு சர்வவுரிமை வாய்ந்த தேசிய சட்ட மன்றம் எனும் மெய்ப்பாட்டை அது பக்தி சிரத்தையுடன் பதிவு செய்தது. இவ்வாறாக, அது அசைவற்ற, பொறுப்பில்லாத, மரபுவழி முடியாட்சியை இயங்குகிற பொறுப்பான, தேர்ந்தெடுக்கத்தக்க தான முடியாட்சியால், நாலாண்டுக்கொருமுறை தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஜனாதிபதி ஆட்சியால் பதிவீடு செய்வது மூலம் அது கவினாக்கின் சர்வாதிகாரம் எனும் மெய்ப்பாடைப் பதிவு செய்து முறைப்படுத்தியது. மேலும் அது மே 15 மற்றும் ஜூன் 25 பயங்கர நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு தேசிய

* —மூன்றாம் படிநிலை, அதாவது குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர்.—ப-ர்.

சட்ட மன்றம் தனது சொந்தப் பாதுகாப்பில் அக்கறை கொண்டு அதன் தலைவரிடம் முன்னேற்பாடாக அளிக்கப் பட்டதான அசாதாரணமான அதிகாரங்கள் எனும் மெய்ப்பாடை ஓர் அடிப்படைச் சட்டம் என்ற தரத்துக்கு உயர்த்தியது. அரசியல் சட்டத்தின் மிச்சப்பகுதி துறைச் சொல் தொகுதிப் பணியாகவே இருந்தது. பழைய முடியாட்சியின் பொறியமைவின் மீது இருந்த அரசின் ஆட்சி அடையாளங்கள் கிழித்தெறியப்பட்டு குடியரசுவாத அடையாளங்கள் ஓட்டப்பட்டன. *National* பத்திரிகையின் முன்னாள் தலைமை ஆசிரியரும் இப்போது அரசியல் சட்டத்தின் தலைமை ஆசிரியராக இருப்பவருமான மராஸ்ட் இந்த எழுத்து அனுபவப் பணியில் தனித் திறமையுடன் செயல்பட்டார்.

தன்னுடைய காலடியின் கீழ் உள்ள நிலமே இடிந்து விழப்போகிறது என்பதை எரிமலை வெடிப்பைச் சுட்டும் பூமிக் கடியிலான குமுறல்கள் ஏற்கெனவே அறிவித்துவிட்ட ஒரு தருணத்தில், ஒரு நிலவுடைமை அளவாய்வு மூலம் நிலத்தின் மீதான சொத்துடைமை உறவுகளை மேலும் உறுதியாக முறைப்படுத்த விரும்பிய ஒரு சிலி நாட்டு அதிகாரியை ஒத்ததாக இருந்தது அரசியல் நிர்ணய சபை. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சியில் காணப்பட்ட குடியரசுவாத வெளிப்பாடுகளின் வடிவங்களை அது தத்துவ அளவில் துல்லியமாக வரையறுத்தது. அதே போதில் அது எதார்த்தத்தில் எல்லா சூத்திரங்களையும் ஒழித்துக் கட்டியதன் மூலமும், sans phrase* பலப் பிரயோகம் வழியாகவும், முற்றுகை நிலை வாயிலாயும் மட்டுமே தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் மீதான அதன் வேலையை தொடங்குவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் அது முற்றுகை நிலையை நீட்டித்திருப்பதாகப் பறைசாற்றியது. முன்னாட்களில், சமுதாயப் புரட்சியின் இயக்கப் போக்கு ஓர் ஓய்வுக் கட்டத்தை எட்டியவுடன், புதிதாக வடிவெடுத்த வர்க்க உறவுகள் தம்மை நிலைநாட்டிக் கொண்டவுடன், தம் இடையே போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த இடமளிப்பதும்

* — சுற்று வளைத்தல் இல்லாத. — ப-ர்.

அதே சமயம் சோர்ந்து ஓடுங்கிய மக்களை இதிலிருந்து விலக்கி வைத்திருப்பதுமான ஓர் இணக்கத்தை ஆளும் வர்க்கத்தின் போரிடும் பிரிவுகள் நாடும் நிலை ஏற்பட்ட உடனேயே, அரசியல் சட்டங்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அதற்கு நேர்மாறாக, இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் எந்தவொரு சமுதாயப் புரட்சியையும் ஆதரித்து அனுமதிக்கவில்லை; புரட்சியின் மீது பழைய சமுதாயம் தற்காலிகமாக வெற்றியடைவதை அது அனுமதித்தது.

ஜூன் நாட்களுக்கு முன்னதாக உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் முதல் நகலில்¹ droit au travail, வேலை செய்யும் உரிமை, இன்னும் இடம் பெற்றிருந்தது. இது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகரக் கோரிக்கைகளை பொழிப்புச் செய்த முதல் வடிவ நயமற்ற சூத்திரமாகும். அது droit à l'assistance, பொது நிவாரண உதவி பெறும் உரிமை என்பதாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது,—வறுமையாளருக்கு ஏதேனும் ஒரு வழியில் போஷனை தராத நவீன அரசும் உண்டோ? வேலை செய்யும் உரிமை என்பது முதலாளித்துவ அர்த்தத்தில் ஓர் அபத்தம், ஓர் அவலமான ஆத்மார்த்திக விருப்பம் ஆகும். ஆனால் வேலை செய்யும் உரிமையின் பின்னால் மூலதனத்தின் மீதான அதிகாரம் நிற்கிறது. மூலதனத்தின் மீதான அதிகாரத்துக்குப் பின்னால் உற்பத்தி சாதனங்கள் சுவிகரிக்கப்படுவதும், அவை ஒன்றிணைந்த தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கீழ் வைக்கப்படுவதும், எனவே கூலி உழைப்பும் மூலதனமும் மற்றும் அவற்றின் பரஸ்பர உறவுகளும் ஒழிக்கப்படுவதும் இதில் அடங்கியிருந்தன. “வேலைசெய்யும் உரிமையின்” பின்னால் நின்றது ஜூன் புரட்சி எழுச்சி. புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தை உண்மையிலேயே hors la loi, சட்டத்துக்குப் புறம்பாக, வைத்த அரசியல் நிர்ணய சபை, கோட்பாடு காரணமாக சட்டங்களின் சட்டமான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இருந்து பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சூத்திரத்தை வெளியே தள்ள வேண்டியிருந்தது, “வேலை செய்யும் உரிமை” மீது அதன் கண்டன வெறுப்பை வெளியிட வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அது அதோடு நின்று விடவில்லை. பிளாட்டோ தனது

குடியரசில் இருந்து கவிஞர்களைத் தடைசெய்தது போல அது தனது குடியரசில் இருந்து என்றென்றைக்குமாக ஏறுமுக வரியை வெளியேற்றியது. இந்த ஏறுமுக வரியானது தற்போது நிலவிவரும் உற்பத்தி உறவுகளின் அகத்தேயே கூடுதலாகவோ குறைவாகவோ அமுல் நடத்தப்படக்கூடிய ஒரு முதலாளித்துவ நடவடிக்கையாகும் என்பது மட்டுமல்ல; அதோடு, முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் நடுத்தர அடுக்கினரை “மதிப்புக்குரிய” குடியரசுடன் இணைத்து வைத்திருக்கவும், அரசுக் கடன்களைக் குறைக்கவும், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் குடியரசு எதிர்ப்பு பெரும்பான்மையைக் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பதற்குமான ஒரே சாதனமும் ஆகும்.

Concordats à l'amiable விஷயத்தில் மூவர்ணக் கொடி குடியரசுவாதிகள் குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தை பெரிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு உள்ளபடியே பலியாக்கியிருக்கிறார்கள். ஏறுமுக வரியை சட்டபூர்வமாகத் தடை செய்தது மூலம் இந்தத் தனிப்பட்டு நின்று மெய்ப்பாட்டை ஒரு கோட்பாடளவுக்கு அவர்கள் உயர்த்தினார்கள். அவர்கள் முதலாளித்துவ சீர்திருத்தத்தை பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியுடன் ஒரே மட்டத்தில் வைத்தார்கள். ஆனால் பின்னர், அவர்களது குடியரசின் பிரதான ஆதாரமாக எந்த வர்க்கம் மீதமாக நின்றது? பெரிய முதலாளித்துவ வர்க்கமே. இதன் திரளான பகுதி குடியரசு எதிர்ப்புத் தன்மையுடையது. பழைய பொருளாதார நிலைமைகளை மீண்டும் ஒருமுறை கெட்டிப்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு அது Nationalஇன் குடியரசுவாதிகளைப் பயன்படுத்தியது. அதே போதில், அவற்றுக்குச் சரி ஒப்பான அரசியல் வடிவங்களை மீட்டமைக்கும் பொருட்டு அது மறுபுறத்தில் கெட்டிப்படுத்தப்பட்ட சமுதாய உறவுகளைப் பயன்படுத்தலாம் என்று கருதியது. ஏற்கெனவே அக்டோபர் துவக்கத்தில், லுயீ பிலிப்பின் கீழ் முன்பு அமைச்சர்களாக இருந்த டூஃபார் மற்றும் விவியேனை குடியரசின் அமைச்சர்களாக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார் கவினாக். தமது கட்சியின் மடத்தனமான கடுங்கண்டிப்பாளர்கள் எவ்வளவுதான் சினந்து முறு

முறுத்து அமளிப்படுத்திய போதிலும் அவர் அவ்வாறு செய்தார்.

மூவர்க்கக் கொடி அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தோடான எல்லா சமரசங்களையும் நிராகரித்து, புதிய வடிவிலான அரசாங்கத்துக்கு எந்த ஒரு புதிய சமுதாய சக்தியின் பிணைப்பையும் பெற இயலாது இருந்தது. அதே போதில் அது பழைய அரசின் மிகவும் மூர்க்கமாகப் போரிடும் வெறித்தனமான ஆதரவாளராக அமைந்த ஓர் உறுப்புக்கு மறுபுறத்தில் அதன் மரபான நிரந்தரத்தன்மையினை மீட்டமைக்க விரைந்தது. இடைக்கால அரசாங்கத்தால் ஆட்சேபிக்கப்பட்டதான நீதியதிகளின் நீக்கவொண்ணாத் தன்மையை ஒரு அடிப்படைச் சட்டம் என்ற அளவுக்கு அது உயர்த்தியது. அதனால் நீக்கப்பட்டிருந்த ஓர் அரசன் இந்த நீக்க முடியாத சட்டமுறைத் தண்டமன்றத்துறையாளர் வழி மிசையளவில் மீண்டும் உதித்தெழுந்தார்.

திரு மராஸ்டின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் முரண்பாடுகளை பிரெஞ்சு பத்திரிகைகள் பல அம்சங்களில் இருந்து பகுத்தாய்ந்தன. உதாரணமாக, இரண்டு சர்வவுரிமை அமைப்புகளான தேசிய சட்ட மன்றம் மற்றும் ஜனாதிபதியின் சகவாழ்வு இத்தியாதி...

எனினும் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் முரண்பாடு பின்வருவனவற்றில் அடங்கியுள்ளது: எவருடைய சமுதாய அடிமைத்தனத்தை அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நிரந்தரப்படுத்தவிருக்கிறதோ அந்த வர்க்கங்கள், பாட்டாளி வர்க்கம், விவசாயி மக்கள், குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் ஆகியவை சர்வஜன வாக்குரிமை மூலம் அரசியல் அதிகாரத்தை உடைமையாகப் பெற அது வகை செய்கிறது. எதனுடைய பழைய சமுதாய அதிகாரத்தை அது அனுமதிக்கிறதோ அந்த வர்க்கத்திடம் இருந்து, முதலாளித்துவ வர்க்கத்திடமிருந்து, அது இந்த அதிகாரத்தின் அரசியல் உத்தரவாதங்களை விலக்கிக் கொள்கிறது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அரசியல் ஆட்சியை ஜனநாயக நிலைமைகளுக்குள் அது நிர்ப்பந்தமாகத் திணிக்கிறது. இந்த நிலைமைகள் ஒவ்வொரு தருணமும் பகைமை வர்க்கங்கள் வெற்றியடைய

உதவுகின்றன, முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் அசல் அடித்தளங்களை இடருக்குள்ளாக்குகின்றன. அவர்கள் அரசியல் விடுதலையில் இருந்து சமுதாய விடுதலைக்கு முன்னேறிச் செல்லக் கூடாது என்று அது ஒரு தரப்பாரிடம் கோருகிறது, மறு தரப்பாரிடம் அவர்கள் சமுதாய மீட்டமைப்பில் இருந்து அரசியல் மீட்டமைப்புக்குப் பின்வாங்கிச் செல்லக் கூடாது என்று கோருகிறது.

இந்த முரண்பாடுகள் முதலாளித்துவ குடியரசுவாதிகளை அவ்வளவாக கலக்கமுறச் செய்யவில்லை. அவர்கள் இன்றியமையாதவர்கள் என்ற நிலை போய்விட்ட அளவுக்கு—அவர்கள் புரட்சிகர பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிரான பழைய சமுதாயத்தின் ஆதரவாளர்கள் என்பதாக மட்டுமே இன்றியமையாதவர்களாக இருந்தார்கள் — அவர்கள் வெற்றி பெற்ற சில வாரங்களுக்குப் பின்னர் ஒரு கூட்சி என்ற நிலையில் இருந்து ஒரு தனிக் குழு என்ற நிலைக்குச் சரிந்தார்கள். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை ஒரு பெரிய உள் சூழ்ச்சி என்றே அவர்கள் கருதினார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அதில் இடம் பெறவிருந்தது தனிக் குழுவின் ஆட்சியே. பதவிக் காலம் நீட்டிக்கப்பட்ட கவினாக் ஜனாதிபதியாகவும், காலம் நீட்டிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சட்ட சபை சட்டமன்றமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதாயிற்று. மக்கள் திரளினரின் அரசியல் அதிகாரத்தை அதிகாரத்தின் அடையாளமாகக் குறைக்கவும் இந்தப் போலி அதிகாரத்தையே பெரும்பான்மை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் மீது தொடர்ந்து செயல்படுமாறு வைத்திருக்க இயலும் வகையில் Nationalஇன் ஆட்சி இல்லையேல் அராஜகத்தின் ஆட்சி என்பதாக ஜூன் நாட்களின் இரண்டக நிலையை போதிய அளவு ஆட்டங்காட்டவும் இயலுமென்று எதிர்பார்த்தார்கள்.

செப்டம்பர் 4ல் துவங்கிய அரசியலமைப்புச் சட்டம் மீதான வேலை அக்டோபர் 23ல் முடிவடைந்தது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை நிறைவு செய்யும் அடிப்படைச் சட்டங்கள் இயற்றப்படும் வரை கலையக் கூடாது என்று அரசியல் நிர்ணய சபை செப்டம்பர் 2ல் முடிவெடுத்திருந்தது. இருந்த

போதிலும் அதன் சொந்தச் செயல் வட்டம் முடிவுறுவதற்கு நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பாகவே, டிசம்பர் 10ந் தேதியன்று அதன் சொந்தப் பிரத்தியேக சிருஷ்டியான ஜனாதிபதியைத் தோற்றுவிக்க ஏற்கெனவே அது இப்போது முடிவுசெய்தது. தாயின் மகன் எனப்படும் வகையில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் homunculus*ஐ வாழ்த்தி வரவேற்பதில் அது மிகவும் உறுதியோடு இருந்தது. வேட்பாளரில் எவரும் இருபது லட்சம் வோட்டுகள் பெறவில்லை என்றால் இந்தத் தேர்தலை தேசத்திடமிருந்து அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு விட்டுவிட வேண்டும் என்பதாக ஓர் எச்சரிக்கை விதிக்கு வகை செய்யப்பட்டிருந்தது.

பயனற்ற எச்சரிக்கை விதிகள்! அரசியலமைப்புச் சட்டம் கைவரப் பெற்ற முதல் நாள் அரசியல் நிர்ணய சபை ஆட்சியின் கடைசி நாள். வோட்டுப் பெட்டியின் அதல பாதாளத்தில் அதன் மரண தண்டனை தீர்ப்பு கிடந்தது. அது தாயின் மகனைத் தேடியது, பெரியப்பன் மகனைக் கண்டுபிடித்தது. சால்-கவினாக் ஒரு மில்லியன் வோட்டுக்களை அடைந்தார். ஆனால் தாவீது-நெப்போலியன் ஆறு மில்லியன் வோட்டுக்களை பெற்றார். சால்-கவினாக் ஆறு மடங்குக்கும் அதிகமான வோட்டுக்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.⁹²

1848 டிசம்பர் 10ம் நாள் விவசாயிகளின் புரட்சி எழுச்சி தினமாகும். இந்த நாளில் இருந்து மட்டுமே பிரெஞ்சு விவசாயிகளின் பிப்ரவரி தொடங்குகிறது. புரட்சிகர இயக்கத்தினுள்ளான அவர்களது பிரவேசத்தைக் குறித்துக் காட்டிய சின்னம், விகாரமான தந்திரம் வாய்ந்த, நேர்மையற்ற வெகுளித்தனமான, மடத்தனமான முறையில், உன்னதமான ஒரு திட்டமிட்ட மூடநம்பிக்கை, ஓர் இரங்கத்தக்க கிண்டல், கெட்டிக்காரத்தனமான முட்டாள்தனமான காலக்குளறுபடி, ஓர் உலக வரலாற்றுக் கோமாளிக் கூத்து, மற்றும் நாகரிக முடைத்தோரைப் புரிந்து கொள்வதற்கான அடையாளங்காண முடியாத ஒரு பரிபாஷை—இந்தச் சின்னம் நாகரிகத்தின் அகத்தே காட்டு

* —செயற்கையான சிறிய மனிதன்.—பு-ர்.

மிராண்டித்தனத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வர்க்கத்தின் தெளிவான புறவியல்புகளைத் தாங்கி நின்றது. வரி வசூலிப்பாளர் மூலமாகத் தன்னை இந்த வர்க்கத்திற்கு அறிவித்துக் கொண்டது குடியரசு; சக்கரவர்த்தியின் மூலம் அது தன்னைக் குடியரசுக்கு அறிவித்துக் கொண்டது. 1789ல் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட விவசாயி வர்க்கத்தின் நலன்களையும் பாவனையையும் அகல் விரிவாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியிருந்த ஒரே மனிதர் நெப்போலியன் தான். அவரது பெயரைக் குடியரசின் முகப்பில் பொறித்துக் கொண்டதன் மூலம் அது வெளிநாட்டில் போர்ப் பிரகடனம் செய்தது, உள்நாட்டில் தனது வர்க்க நலன்களை அமுல் நடத்தியது. விவசாயிகளைப் பொருத்தவரை நெப்போலியன் ஒரு நபர் அல்ல, மாறாக ஒரு வேலைத்திட்டமாக இருந்தார். “Plus d'impôts, à bas les riches, à bas la république, vive l'Empereur!” — “இனிமேல் வரிகள் இல்லை, செல்வந்தர் ஒழிக, குடியரசு ஒழிக, சக்கரவர்த்தி நீழி வாழ்க!” என்று முழங்கியபடி அவர்கள் பதாகைகளுடன் முரசுகள் கொட்ட எக்காளம் முழங்க வோட்டுச் சாவடிகளை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றார்கள். சக்கரவர்த்தியின் பின்னால் மறைந்திருந்தது விவசாயிப் போர். அவர்கள் வோட்டளித்து வீழ்த்திய குடியரசு செல்வந்தரின் குடியரசாகும்.

டிசம்பர் 10ந் தேதி விவசாயிகளின் திடீர் அரசியல் புரட்சி நிகழ்ந்தது. அது நிலவில் இருந்த அரசாங்கத்தைத் தூக்கி எறிந்தது. பிரான்சிடமிருந்து ஓர் அரசாங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதற்கு ஓர் அரசாங்கத்தைக் கொடுத்து விட்டது. அந்த நாள் முதலாக அவர்களது நோட்டம் பாரிஸ் மீது உறுதியாகப் பதிந்திருந்தது. ஒரு கணம் புரட்சி கர நாடகத்தின் செயலூக்கமுள்ள வீரர்களாகத் திகழ்ந்த அவர்களை இனிமேலால் பாடற் குழுவிடான செயலற்ற உறுதியற்ற பாத்திரத்துக்குப் பின் தள்ள முடியாது.

இதர வர்க்கங்கள் விவசாயிகளின் தேர்தல் வெற்றியைப் பூர்த்தி செய்ய உதவின். பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு நெப்போலியன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதானது கவினாக்கின்

பதவி நீக்கமாக, அரசியல் நிர்ணய சபையின் வீழ்ச்சியாக, முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதத்தின் நீக்கமாக, ஜூன் வெற்றியின் ஒழிப்பாக அர்த்தப்பட்டது. குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு நெப்போலியன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது, கடனீ வோர் மீது கடனாளி நடத்தும் ஆட்சியாகத் தோன்றியது. பெரும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பெரும்பான்மைக்கு நெப்போலியன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதான ஒரு தருணம் அது. புரட்சிக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்த ஒரு பிரிவுடன் நேரிடையாக முறித்துக் கொள்வது என்பதாகப் பொருள்பட்டது. ஆனால் இந்தப் பிரிவு ஒரு தற்காலிக நிலைவரத்தை ஓர் அரசியல் சட்ட நிலைவரமாக கெட்டிப்படுத்திக் கொள்ள முயன்ற உடனேயே அது பெரும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு சகிக்கவொண்ணாததாகி விட்டது. கவினாக்கின் இடத்தில் நெப்போலியன் என்பது இந்தப் பெரும்பான்மைக்கு குடியரசின் இடத்தில் முடியாட்சியாக, அரசவமிச மீட்சியின் துவக்கமாக, ஆர்லியன்ஸ் கோமகனை நோக்கிய ஒரு வெட்கம் கலந்த சமிக்ஞையாகவும், ஊதா நிற மலர்களின் கீழே மறைந்திருந்த வில்லி மலராயும்⁸⁸ பொருள்பட்டது. இறுதியாக சைனியம் நடமாடும் காவற்படைக்கு எதிராக, சமாதான காவியத்துக்கு எதிராக, போருக்கு ஆதரவாக நெப்போலியனுக்கு வோட்டளித்தது.

பிரான்சின் ஆக எளிய மனம்படைத்த மனிதன் மிகவும் பன்முகமான முக்கியத்துவத்தை அடைந்தார் என்று *Neue Rheinische Zeitung* கூறியது போன்று இவ்வாறு இது நிகழ்ந்தது. அவர் ஒன்றுமற்றவராக இருந்த காரணத்தால் தம்மைத் தவிர்த்த எல்லாவற்றையும் அவர் முக்கியப்படுத்திக் காட்ட முடிந்தது. இதற்கிடையே வெவ்வேறு வர்க்கங்களின் வாய்மொழியில் நெப்போலியன் எனும் பெயர் வெவ்வேறு அர்த்தத்தைத் தரக் கூடுமாதலால் ஒவ்வொரு வர்க்கமும் தனது வோட்டுச் சீட்டில்: *National* ஏட்டின் கட்சி ஒழிக, கவினாக் ஒழிக, அரசியல் நிர்ணய சபை ஒழிக, முதலாளித்துவக் குடியரசு ஒழிக!" என்பதாக எழுதின. “டிசம்பர் 10 இரண்டாவது பிப்ரவரி 24” என்பதாக அமைச்சர் டூஃபார் அரசியல் நிர்ணய சபையில் வெளிப்படையாக அறிவித்தார்.

குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கமும் பாட்டாளி வர்க்கமும் en bloc* ஆக நெப்போலியனுக்கு வாக்களித்திருந்தன. கவினாக்குக்கு எதிராக வாக்களிக்கும் பொருட்டும், தமது வோட்டுக்களை ஒன்றாகச் சேகரித்து அரசியல் நிர்ணய சபையிடமிருந்து இறுதியான முடிவை வலிந்து பெறவும் வேண்டி இவ்வாறு செயல்பட்டன. இந்த இரண்டு வர்க்கங்களையும் சார்ந்த மேலும் முன்னேறிய பகுதிகள் தமது சொந்த வேட்பாளர்களை நிறுத்தியிருந்தன. முதலாளித்துவக் குடியரசுக்கு எதிரான கூட்டிணவில் உள்ள கட்சிகளின் கூட்டுப் பெயராக நெப்போலியன் இருந்தார். லெத்ரு-ரொல்லேன் மற்றும் ரஸ்பைல் இடுகுறிப் பெயர்களாக இருந்தனர். முன்னவர் ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரதும் பின்னவர் புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தினதும் பெயர்களாக இருந்தார்கள். ரஸ்பைலுக்கான வாக்குகள் வெறும் ஒரு நிதர்சனமாகவும், எந்த ஒரு அதிபர் பதவியையும் எதிர்த்த, அதாவது அரசியல் சட்டத்தையே எதிர்த்த இத்தனை அதிகமான ஆட்சேபங்கள் என்பதாகவும், லெத்ரு-ரொல்லேனை எதிர்த்த இத்தனை அதிக வாக்குகள் எனவும் கருதப்படும் என்பதாக பாட்டாளிகளும் அவர்களது சோஷலிஸ்டு முகமையாளர்களும் உரக்கப்பறை சாற்றினார்கள். பாட்டாளி வர்க்கம் ஒரு சுயேச்சையான அரசியல் கட்சியாக ஜனநாயகக் கட்சியிடமிருந்து தனிப்பிரிந்த கட்சியாகப் பிரகடனப்படுத்திய முதல் நடவடிக்கை இதுவாகும். ஆனால் மறுபுறத்தில் ஜனநாயகக் கட்சியானது—ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரும் அதன் நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதியான மெளண்டன் கட்சியும்—லெத்ரு-ரொல்லேன் வேட்பாளராக நிற்பதை தம்மைத்தாமே பக்திசிரத்தையுடன் ஏமாற்றிக் கொள்ளும் வழக்கப்படி மிகவும் காரியப் பொறுப்புடன் கவனித்தனர். மற்றவர்களைப் பொருத்தவரை அது பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராகத் தன்னைத் தானே ஒரு சுயேச்சையான கட்சியாக நிறுவிக் கொள்வதற்கான அதன் கடைசி முயற்சியாக இருந்தது. டிசம்பர் 10ல் குடி

* —கூட்டணியாக நின்று.—ப-ர்.

யரசுவாத முதலாளித்துவக் கட்சி மட்டுமன்றி, ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவக் கட்சியும் அதன் மெளண்டனுங்கூடத் தோற்கடிக்கப்பட்டன.

பிரான்ஸ் இப்போது மெளண்டனுக்கு அக்கம் பக்கமாக ஒரு நெப்போலியனை வைத்திருந்தது. யாருடைய பெயர்களை அவர்கள் தாங்கி நின்றார்களோ அவர்களின் மாபெரும் எதார்த்தங்களின் வெறும் உயிரற்ற கேலிச் சித்திரங்களே இவர்கள் இருவரும் என்பது நிரூபணமாயிற்று. “மெளண்டன்” 1793 நிகழ்வில் இருந்து கடன் வாங்கிய சொற்றொடர்களுடனும் அதன் வாய்விச்சுப் பாவலாக்களுடனும் பழைய “மெளண்டனை” நையாண்டி செய்து காட்டியது போன்ற அதே அளவு அவலமான முறையில் லுயீ நெப்போலியன் சக்கரவர்த்தியின் தொப்பியும் ராஜாளிச் சின்னமும் வைத்துக் கொண்டு பழைய நெப்போலியனை நையாண்டி செய்து காட்டினார். இவ்வாறாக, மரபான நெப்போலியன் மூட நம்பிக்கையைப் போலவே ஒரே சமயத்தில் 1793ன் மரபான மூட நம்பிக்கைகளும் கழற்றி எறியப்பட்டன. புரட்சி தனது சொந்த மதிப்பினை, அதன் சுயமான பெயரை வென்று பெற்ற பொழுது மட்டுமே அது தன் சுயத்தன்மையை அடைய முடியும். நவீனப் புரட்சிகர வர்க்கமான தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கம் தனது முன்னணியில் ஆதிக்கம் பெறும் வகையில் வந்துவிடும் போது மட்டுமே இதைச் செய்ய முடியும். டிசம்பர் 10 “மெளண்டனை” திகைக்க வைத்து அதன் சொந்த மனதில் குழப்பம் ஏற்படுத்தியது என்றால் அதற்குக் காரணம் அந்த நாள் பழைய புரட்சிக்குரிய சாஸ்திரிய ஒப்புமையை ஏளனம் கொண்ட விவசாயியின் கேலித் தனத்தால் சிரித்தபாவனையில் குறுகத் தறித்தது என்பது தவிர வேறு எதுவும் அல்ல.

டிசம்பர் 20ந் தேதி கவினாக் பதவி துறந்தார், அரசியல் நிர்ணய சபை லுயீ நெப்போலியனை குடியரசின் ஜனாதிபதியாக அறிவித்தது. டிசம்பர் 19ந் தேதி அதன் தனி ஆட்சியின் கடைசி தினத்தன்று ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர்களுக்குப் பொதுமன்னிப்பு வழங்குவது எனும் யோசனையை அது நிராகரித்தது. நீதிமன்றத் தண்டனைத் தீர்ப்பு இல்லாமல்

15,000 புரட்சியாளர்களை நாடுகடத்துவது என்ற பாதகமான முடிவை எடுத்த அதன் ஜூன் 27ந் தேதி அரசாணையைத் தள்ளுபடி செய்தால் அது ஜூன் படுதோல்வியையே தள்ளுபடி செய்தது ஆகாதா?

லுயீ பிலிப்பின் கடைசி அமைச்சரான ஓடிலான் பர்ரோ, லுயீ நெப்போலியனின் முதல் அமைச்சரானார். லுயீ நெப்போலியன் எவ்வாறு தமது ஆட்சியினை டிசம்பர் 10ந் தேதியில் இருந்து துவக்காமல் 1804 செனட்டின் அரசாணையில்⁶⁴ இருந்து துவக்கினாரோ அதேபோல தமது அமைச்சரவையை டிசம்பர் 20ந் தேதியில் இருந்து துவக்காமல் பிப்ரவரி 24ந் தேதிய மன்னர் ஆணையில் இருந்து துவக்கிய ஒரு பிரதமரைக் கண்டுபிடித்தார். லுயீ பிலிப்பின் மரபுரிமையான வாரிசு என்ற முறையில் லுயீ நெப்போலியன் பழைய அமைச்சரவையையே நீடித்து வைப்பது மூலம் அரசாங்க மாற்றத்தை சீராக்கினார். மேலும், அது வாழ்க்கை தொடங்கவே நேரம் கிட்டாத காரணத்தால் அது இயங்கித் தானே தேய்வுறத் தக்க காலாவகாசம் இருக்கவில்லை.

முடியாட்சி ஆதரிப்பு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தலைவர்கள் இந்த அமைச்சர் தெரிவில் அவருக்கு ஆலோசனை கூறினார்கள். Nationalஇன் குடியரசுவாதிகள் பக்கம் மாறிச் செல்வதை தன்னையறியாமலே செயல்படுத்திய பழைய அரசவமிசு எதிர்க்கட்சியின் தலைவர், முதலாளித்துவக் குடியரசில் இருந்து முடியாட்சிக்கு மாறிச் செல்வதை முழு உணர்வுடன் செயல்படுத்த இன்னமும் அதிகத் தகுதியுள்ள வராக இருந்தார்.

அமைச்சர் பதவிக்காக எப்போதும் பயனின்றிப் போராடிவந்த பழைய எதிர்க்கட்சி ஒன்றின் தலைவரான ஓடிலான் பர்ரோ, அதை இன்னும் முழுமையாகப் பயன்படுத்தவில்லை. புரட்சியானது துரிதமாயும் தொடர்ச்சியாயும் பழைய எதிர்க்கட்சிகள் எல்லாவற்றையும் அரசின் உச்சிக்குத் தூக்கி எறிந்தது. இதன் மூலமாக அவை செயலில் மட்டுமன்றிச் சொல்லளவிலும் கூடத் தமது பழைய தொடர்களை மறுக்கு மாறும் மறுதலித்து நிராகரிக்குமாறும் செய்தது. இறுதியாக இவை எல்லாம் ஒன்றாக வெறுப்பூட்டும் ஒரு கதம்பக்

கலவையாக இணைக்கப்பட்டு மக்களால் வரலாற்றின் குப்பை மேட்டில் எறியப்படலாம் என்ற நிலையை உண்டாக்கியது. இந்த பர்ரோ, முதலாளித்துவ மிதவாதத்தின் இந்த அவதாரம், புரியாத கொள்கைத் துரோகச் செயல் எதுவும் இல்லை எனலாம். இவர் பதினெட்டு ஆண்டுக் காலமாக தமது மனதின் கயமையான சூன்யத்தன்மையைத் தமது உடலின் வினை சார்ந்த புறதோற்றத்தால் மறைத்து வைத்திருந்தார். ஒரு சில சமயங்களில் இன்றைய முள் போன்ற இடர்கள், கடந்த காலத்திய வெற்றிப் புகழ்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையிலான மிகவும் எடுப்பான வேறுபாடுகள் இந்த மனிதரையே திடுக்குறச் செய்ததானால், நிலைக்கண்ணாடியில் பார்க்கும் ஒரு பார்வை அவருக்கு அவரது அமைச்சர் பதவியின் நிறைவமையையும் மானுடத் தற்புகழ்ச்சியையும் திரும்பக் கொடுத்தது. நிலைக்கண்ணாடியில் இருந்து அவரை நோக்கி ஒளிபாய்ந்தது அவர் எப்போதும் பொருமைப்பட்டு வந்த, எப்போதும் அவரை ஆட்டிப் படைத்து வந்த கிசோவே. கிசோவே தான், ஆனால் ஓடி லானது வீரூர்ந்த நெற்றியுடன் கூடிய கிசோ. அவர் கவனியாது புறக்கணித்தது மைடாசின் செவிகள்.

பிப்ரவரி 24ந் தேதிய பர்ரோ முதலில் டிசம்பர் 20ஆம் தேதிய பர்ரோவில் அப்பட்டமாகக் காட்சியளித்தார். அவருடன் இணைந்து நின்றவர் ஆர்லியன் ஆதரவாளரும் வெவால் டேர் சீடரும் ஆன லெஜிடிமிஸ்டும்* ஜெசுட் பாதிரியுமான ஃபால்லூ எனும் சமய விவகாரங்கள் அமைச்சர் ஆவார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு உள்துறை அமைச்சு மால்து சியானை** லியோன் ஃபாஷேவுக்கு வழங்கப்பட்டது. சட்டம், சமயம் மற்றும் அரசியல் பொருளாதாரம்! பர்ரோவின் அமைச்சரவையில் இவை யாவும் இருந்தன. கூடுதலாக லெஜிடிமிஸ்டுகளும் ஆர்லியனிஸ்டுகளும் சேர்ந்த இணையும் இருந்தது. போனப்பார்ட் ஆதரவாளர் மட்டுமே இருக்கவில்லை.

* —மரபுவழி முடியரசு ஆதரவாளர்.—ப-ர்.

** மால்த தீவைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்க அமைப்பு.
—ப-ர்.

போனப்பார்ட் நெப்போலியனை குறிப்பாகச் சுட்டும் தமது விழைவை மறைத்து வைத்திருந்தார். காரணம் சுலூக் இன்னும் டுசேன்-லுவெர்த்தாராக நடிக்கவில்லை.

National இன் கட்சி அது தானே புகுந்து வலுப்பெற்றிருந்த எல்லா உயர் பதவிகளில் இருந்தும் உடனடியாக நீக்கம் செய்யப்பட்டது. போலீஸ் தலைமைப் பதவி, தபால் இலாகா இயக்குனர் பதவி, அரசாங்கத் தலைமை வழக்கறிஞர் பதவி, பாரிஸ் நகர மேயர் பதவி அனைத்திலும் முடியாட்சியின் பழைய கைப்பாவைகள் நியமனம் செய்யப்பட்டார்கள். லெஜிடிமிஸ்டு ஷங்கார்னியே சென் வட்டார தேசியக் காவற்படையின், நடமாடும் காவற்படை மற்றும் முதல் ராணுவ டிவிஷனின் அணியைச் சேர்ந்த துருப்புக்கள் ஆகியவற்றின் ஒன்றிணைத்த உயர் தலைமைப் பதவியைப் பெற்றார். ஆர்லியனிஸ்டான பியுஜோ ஆல்ப் பிரதேச சேனையின் தலைமைத் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். பர்ரோ அரசாங்கத்தின் கீழ் இந்த அதிகாரிகள் மாற்றம் இடையறாது தொடர்ந்தது. அவரது அமைச்சின் முதல் நடவடிக்கை பழைய மன்னராட்சி நிர்வாகத்தை மீட்டமைத்ததேயாகும். அதிகார பூர்வமான நிலைக் களம்—மேடைக் காட்சி, உடைகள், பேச்சு, நடிகர்கள், மிகை நடிகர்கள், ஊமை நடிகர்கள், அடியெடுத்துக் கொடுப்பவர், காட்சிகளின் நிலைமை, நாடகத்தின் கருத்து, மோதலின் உள்ளடக்கம், பகைப்புலன் முழுவதும்—கண நேரத்தில் உருமாற்றப்பட்டது. முந்திய சாதாரண அரசியல் நிர்ணய சபை மட்டுமே இன்னும் அதனிடத்தில் தொடர்ந்து இருந்தது. தேசியச் சட்ட மன்றம் போனப்பார்ட்டை, போனப்பார்ட் பர்ரோவை, பர்ரோ, ஷங்கார்னியேரை ஆட்சிப் பதவிகளில் இருத்திய தருணம் முதல் பிரான்ஸ் குடியரசுபாணி அரசியல் சட்டத்தின் காலப் பகுதியில் இருந்து நிறுவப்பட்ட குடியரசின் காலப்பகுதிக்குத் தாண்டி அடிவைத்தது. நிறுவப்பட்ட ஒரு குடியரசில் அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு இடம் ஏது? மண்ணகத்தைப் படைத்துவிட்ட பிறகு அதன் சிருஷ்டி கர்த்தாவுக்கு விண்ணகத்துக்குத் தப்பி ஒருவதைத் தவிரச் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லையே. அரசியல் நிர்ணய சபை அவருடைய உதாரணத்

தைப் பின்பற்றுவதில்லை என்பதில் உறுதியாக இருந்தது. தேசிய சட்ட மன்றமே முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகள் கட்சியின் கடைசிப் புகலிடமாக இருந்தது. நிர்வாக ஆட்சி அதிகாரத்தின் நெம்புகோல்கள் யாவும் அதனிடமிருந்து பறித்துக் கொள்ளப்பட்டாலும் அதனிடம் அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் சர்வவல்லமை மீதமாக விடப்பட்டிருந்ததல்லவா? எல்லா சந்தர்ப்ப சூழல்களிலும் தான் வகித்து வந்த சர்வவுரிமை வாய்ந்த நிலைமையை விடாது வைத்திருப்பதும், பின்னர் இழந்த இடத்தை மீண்டும் வென்று பெறுவதுமே அதன் முதல் சிந்தனையாக இருந்தது. National இன் அமைச்சரவையால் பர்ரோ அமைச்சரவை பதவியில் இருந்து விலக்கப்பட்ட உடனே முடியாட்சி ஆதரிப்பு அதிகாரிகள் ஆட்சி நிர்வாக மாளிகைகளில் இருந்து உடனடியாகக் காலி செய்து விட வேண்டும். மூவர்ணக் கொடி அதிகாரிகள் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் மறுபடியும் உள்ளே வருவார்கள். தேசிய சட்ட மன்றம் அமைச்சரவையைக் கவிழ்த்து வெளியேற்றுவது பற்றி முடிவு செய்தது, அமைச்சரவை தானே தாக்கப்படுவதற்கான ஒரு வாய்ப்பை அளித்தது, இதை விட ஒரு நல்ல வாய்ப்பை அரசியல் நிர்ணய சபை புனைந்துருவாக்கியிருக்க முடியாது.

விவசாயிகளைப் பொருத்தவரை லூயீ போனப்பார்ட் மேற்கொண்டு வரிகள் இல்லை என்பதை குறிப்பாகச் சுட்டினார் என்பது நினைவில் கொள்ளப்படத்தக்கது. ஆறு நாட்கள் அவர் ஜனாதிபதியின் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தார், ஏழாம் நாள் டிசம்பர் 27ந் தேதியன்று அவரது அமைச்சு உப்பு வரியை நீடித்து வைத்திருக்கப் பிரேரணை செய்தது, இதை ஒழிப்பதென்று இடைக்கால அரசாங்கம் ஏற்கெனவே ஆணை பிறப்பித்திருந்தது. உப்பு வரியானது ஒயின் மது வரியைப் போலவே பழைய பிரெஞ்சு நிதி அமைப்பு முறையின் பலியாடாக இருக்கும் உரிமை பெற்றிருப்பதை நாட்டுப்புறத்து மக்கள் குறிப்பாயும் கண்ணொர்ந்தார்கள். உப்பு வரியை மீண்டும் திணித்தல்! இந்தச் சொற்களை விடவும் அதிக எரிச்சலூட்டும் அங்கதத் தொடரினைத் தன்னைத் தேர்வு செய்தவர்கள் மீது விவசாயிகள் தம் வாய் மொழி

யாகப் பொழிய வேறு எதையும் பர்ரோ அமைச்சரவை தந்திருக்க முடியாது. உப்பு வரியோடு போனப்பார்ட் தமது புரட்சிகர கம்பீரத்தை இழந்து விட்டார்—விவசாயிப் புரட்சி எழுச்சியின் நெப்போலியன் ஓர் ஆவியுருவம் போன்று கரைந்து மறைந்து விட்டார். முடியாட்சி ஆதரிப்பு முதலாளித்துவச் சூழ்ச்சியின் மாபெரும் தெரியவொண்ணாதன்மை தவிர்த்த வேறு எதுவும் மீதமாக இருக்கவில்லை. ஜனாதிபதியின் முதல் அரசாங்க நடவடிக்கையை பர்ரோ அமைச்சரவை நயத்திறமின்றி முரட்டுத்தனமான ஏமாற்றும் நடவடிக்கையாக்கியதில் உள்நோக்கம் நிச்சயமாயும் இருந்தது.

அரசியல் நிர்ணய சபை தன் பங்கிற்கு, அமைச்சரவையை வீழ்த்தல் மற்றும் விவசாயி மக்கள் தேர்ந்தெடுத்த பேர்களுக்கு எதிராகத் தன்னைத் தானே விவசாயிகள் நலன்களின் பிரதிநிதியாக நிறுவிக்கொள்ளல் எனும் இரட்டை வாய்ப்பினை ஆர்வத்துடன் பற்றிக் கொண்டது. அது நிதியமைச்சரின் யோசனையை நிராகரித்தது, உப்பு வரியை அதன் முந்திய தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்காகக் குறைத்தது, இவ்வாறாக ஐம்பத்தாறு கோடியாக இருந்த அரசாங்க நிதிப்பற்றாக்குறையை மேலும் 6 கோடி அளவுக்கு அதிகரித்தது. மற்றும் இந்த நம்பிக்கையில்லை எனும் வோட்டளிப்புக்குப் பிறகு அமைச்சரவையின் ராஜினாமாவை அமைதியாக எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது. அதைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்திருந்த புதிய உலகத்தை, மற்றும் அதன் சொந்த மாறிய நிலைமையை இவ்வளவு சொற்பமாகவே அது புரிந்து கொண்டிருந்தது. அமைச்சரவைக்குப் பின்னால் ஜனாதிபதி நின்றார், ஜனாதிபதிக்குப் பின்னால் அரசியல் நிர்ணய சபை மீது நம்பிக்கை இல்லை என்று அறுபது லட்சம் வோட்டுக்களை வோட்டுப் பெட்டியிலிட்ட அறுபது லட்சம் பேரும் நின்றார்கள். அரசியல் நிர்ணய சபை அதன் மீதான நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தை தேசத்திடம் திருப்பிக் கொடுத்தது. அபத்தமான பரிவர்த்தனை! அதன் வோட்டுகள் இனி மேலால் சட்டபூர்வம் செல்லத்தக்கவை அல்ல என்பதை அது மறந்து விட்டது. உப்பு வரி நிராகரிக்கப் பட்டதானது அரசியல் நிர்ணய சபையை “முடிவுக்கு

கொண்டு வர” போனப்பார்ட்டும் அவரது அமைச்சரவையும் செய்த முடிவை நிறைவுபடுத்த மட்டுமே செய்தது. அங்கு தொடங்கிய நீண்ட இருதரப்பு மோதல் அரசியல் நிர்ணய சபையின் வாழ் நாளின் பிந்திய பகுதி முழுவதும் நீடித்தது. ஜனவரி 29, மார்ச் 21 மற்றும் மே 8 ஆகிய journées (நாட்கள்), இந்த நெருக்கடியின் மகத்தான தினங்கள், ஜூன் 13ன் மிகப்பல முன்னோடிகள்.

பிரெஞ்சுக்காரர்கள், உதாரணமாக லுயீ பிளான் போன்றார் ஜனவரி 29ஐ ஓர் அரசியல் சட்ட முரண்பாடு தோற்றமளித்த தினமாகப் பொருள் கொண்டார்கள். இது சர்வஜன வாக்குரிமையில் இருந்து பிறந்ததான சர்வவுரிமை வாய்ந்த கலைக்கவொண்ணாத தேசிய சட்டமன்றத்துக்கும் ஒரு ஜனாதிபதிக்கும் இடையிலான முரண்பாடாகும். ஜனாதிபதி சொல்லளவில் பார்த்தால் சட்ட மன்றத்துக்குப் பொறுப்பாளியாக இருக்க வேண்டும், ஆனால், மெய்யாகப் பார்த்தால், இதே போல சர்வஜன வாக்குரிமையினால் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதோடு, கூடுதலாக நூறு தடவைகள் பிரிக்கப்பட்டு தேசிய சட்ட மன்றத்தின் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்கள் மத்தியில் வினியோகிக்கப்பட்ட எல்லா வாக்குகளையும் தன் சொந்த நிலையில் தாமே ஒன்றிணைப்பவராக இருக்கிறார். அதோடு நிர்வாக ஆட்சி அதிகாரம் பூராவும் அவர் வசம் முழுமையாக உள்ளது. இதற்கு மேல் தேசியச் சட்ட மன்றம் வெறும் ஒரு தார்மிக சக்தியாக மட்டுமே வட்டமிட்டிருந்தது. ஜனவரி 29 பற்றிய இந்த வியாக்கியானம் சட்டமன்றப் போராட்டத்தை பத்திரிகைகள் மூலமும் அதன் மெய்யான உள்ளடக்கம் மூலம் கிளப்புகளிலும் இதன் பொருளைப் போட்டுக் குழப்புகிறது. அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு எதிராக லுயீ போனப்பார்ட் என்பதன் பொருள் ஒரு தரப்பான அரசியல் சட்ட அதிகாரம் இன்னொன்றுக்கு எதிராக என்பதாகாது, இது சட்டமியற்றும் அதிகாரத்துக்கு எதிரான நிர்வாக அதிகாரம் என்பதல்ல. இதனால் நிறுவப்பட்ட முதலாளித்துவக் குடியரசு தானே அதன் அரசியல் சட்ட ஷரத்துகளுக்கு எதிராக, இதைத் தோற்று வித்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் புரட்சிகரப் பிரிவின்

பேராசைச் சூழ்ச்சிகள் மற்றும் சித்தாந்த வகைப்பட்ட கோரிக்கைகளுக்கு எதிராக இருப்பதைக் குறிக்கும் அந்தப் பிரிவு இப்போது அது நிறுவிய குடியரசு மீட்டமைக்கப்பட்ட முடியாட்சி போல இருக்கக் கண்டு வியப்படைந்தது. இந்த உருவாக்கக் காலப் பகுதியை அதன் நிபந்தனைகளோடும், அதன் பிரமைகளுடனும் அதன் வாசகம் மற்றும் அதன் ஆட்களுடனும் சேர்த்து வலுவந்தமாக நீட்டிக்க விரும்பியது. முதிர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவக் குடியரசு, அதன் முழுமையான பிரத்தியேகமான வடிவில் தோன்றுவதைத் தடுக்கவும் விரும்பியது. தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபை அதன் நடுவே பின்வாங்கி நிற்கும் கவினாக்கைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது போலவே, சட்டமியற்றும் தேசிய மன்றம் போனப்பார்டை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது, அது அவரிடம் இருந்து இன்னும் விலக்குறவில்லை, அதாவது நிறுவப்பட்ட முதலாளித்துவக் குடியரசின் தேசியச் சட்ட மன்றமாகவே விளங்கியது.

போனப்பார்ட் தேர்வு செய்யப்பட்டதை, ஒரு பெயரின் இடத்தில் அதன் பலப்பல அர்த்தங்களை வைப்பதன் மூலமும், புதிய தேசிய சட்ட சபைத் தேர்தலில் அது தன்னைத்தானே மீட்டுரைத்துக் கொள்வதன் வாயிலாகவும் மட்டுமே புரிந்து கொள்ள முடியும். பழைய சட்டமன்றத்தின் ஆட்சிக் கட்டளை டிசம்பர் 10ல் ரத்து செய்யப்பட்டது. இவ்வாறாக, ஜனவரி 29ல் அதே குடியரசைச் சார்ந்த ஜனாதிபதியும் தேசிய சட்ட மன்றமும் நேருக்கு நேர் நிற்கவில்லை. தேசியச் சட்ட மன்றம் உருவாகிவரும் குடியரசினுடையதாக இருந்தது, ஜனாதிபதி உருவாகியமைந்து விட்ட குடியரசினுடையதாக விளங்கினார். குடியரசின் வாழ்க்கைப் போக்கில் இவை முற்றிலும் வேறுபட்ட காலப் பகுதிகளை உருக்கொண்ட இரு சக்திகளாக இருந்தன. இவற்றில் ஒன்று, தான் மட்டுமே குடியரசைப் பிரகடனம் செய்யக் கூடியதும், தெருச் சண்டை மற்றும் பயங்கர தர்பார் மூலம் புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்திடமிருந்து அதைப் பறித்துக் கொள்ளக் கூடியதும், அரசியல் சட்டத்தில் தனது லட்சிய அடிப்படை அம்சங்களை உருவரை செய்யக் கூடி

யதுமான முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் சிறிய குடியரசுவாதி பிரிவு. மற்றொன்று, இந்த நிறுவப்பட்ட முதலாளித்துவக் குடியரசில் தான் மட்டுமே ஆட்சி புரியக் கூடியதும், அரசியல் சட்டத்தில் இருந்து அதன் சித்தாந்த அணி அலங்காரங்களை எல்லாம் கழற்றி எறிந்து, தனது சட்டம் மற்றும் ஆட்சி நிர்வாகம் மூலம் பாட்டாளி வர்க்கத்தை அடக்கி வைத்திருக்க இன்றியமையாத நிபந்தனைகளை நிறைவு செய்யக் கூடியதுமான முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் மன்னராட்சி ஆதரிப்பு மக்கள் திரளாகும்.

ஜனவரி 29ல் வெடித்த புயல் ஜனவரி மாதம் முழுவதன் போது தனது சக்திகளை ஒன்று திரட்டியது. அரசியல் நிர்ணய சபை தனது நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் மூலம் பர்ரோ அமைச்சரவையை ராஜினாமாச் செய்யும்படி முடுக்க விரும்பியது. மறுபுறம் பர்ரோ அமைச்சரவை, அரசியல் நிர்ணய சபையானது தன்னைத்தானே கட்டுப்படுத்தும் ஒரு நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தைப் போட்டுக் கொண்டு, தற்கொலை செய்து கொள்ள முடிவு செய்து, தனது சொந்தக் கலைப்பைத் தானே ஆணையிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று பிரேரேபித்தது. ஜனவரி 6ந் தேதி பெரும்பாலும் அறியப்படாத பிரதிநிதிகளில் ஒருவரான ராதோ அமைச்சரவையின் உத்தரவுப்படி அரசியல் நிர்ணய சபையில் இத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார். இதே அரசியல் நிர்ணய சபையானது அரசியல் சட்டத்துக்குப் பிற்சேர்ப்பாக முக்கியமான பல சட்டங்கள், அதனால் இயற்றப்படும் வரையில் அது கலைக்கப்பட மாட்டாது என்று ஏற்கெனவே ஆகஸ்டில் முடிவு செய்திருந்தது. அமைச்சரவை ஆதரவாளரான ஃபுல்டு "சீர்குலைந்துவிட்ட கடன் வசதிகளை மீட்டமைப்பதற்கு" அது கலைக்கப்படுவது அவசியம் என்று மொட்டையாகப் பறைசாற்றினார். அது தனது இடைக்கால கட்டத்தை நீடித்த போது கடன்வசதிகளை சீர்குலைக்கவில்லையா, பர்ரோவுடன் சேர்ந்து போனப்பார்டையும், போனப்பார்ட்டுடன் சேர்ந்து உருவாகியமைந்த குடியரசையும் மீண்டும் குற்றப்படுத்தவில்லையா? இறுதியாகக் கைப்பற்றிய பிரதமர் பதவியைத் தம்மிடம் குடியரசுவாதிகள் ஏற்கெனவே

ஒரு தடவை ஒரு “decennium”, அதாவது பத்து மாதங்களுக்கு கொடுக்க மறுத்து, அவர் அதை இரண்டுவாரங்கள் மட்டுமே அரிதாக அனுபவிக்கவிட்டுப்பின் மீண்டும் பறித்துக் கொண்ட காட்சியினைக் கண்ட கம்பீரவீர பர்ரோ சீறிப்பாயும் ராலாண்டோவாக மாறினார். இந்தக் கடைகெட்ட சபையை எதிர்த்து நின்ற பர்ரோ கொடுங்கோலனை விஞ்சிய கொடுங்கோலனாகிவிட்டார். “அதனுடன் எவ்வித எதிர்காலமும் சாத்தியமில்லை” என்பதே அவர் கூறிய ஆகக் கனிவான சொற்கள். உள்ளபடியே அது கடந்த காலத்தை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. “அது குடியரசைக் கெட்டிப்படுத்துவதற்கு அவசியமான நிலையங்களை அதற்கு வழங்கும் ஆற்றலற்றது” என்று அவர் முரண் நகையாகக் கூறினார். நிச்சயமாயும் ஆற்றலற்றதே! அதன் முதலாளித்துவ ஊக்கம் பாட்டாளி வர்க்கத்துடனான அதன் விசேஷப் பகைமையுடன் உடனிகழ்வாகத் தகர்க்கப்பட்டது. மன்னராட்சி ஆதரவாளரிடமுள்ள அதன் பகைமையுடன் அதன் குடியரசுவாதப் பொங்குணர்வு புத்துயிர் பெற்று வாழ்ந்தது. அது இனி மேலால் புரிந்து அறிந்து கொள்ள இயலாது போன முதலாளித்துவக் குடியரசை இவ்வாறாக ஒத்திசைவான அமைப்புகளின் மூலம் கெட்டிப்படுத்தும் விஷயத்தில் இருமடங்கு ஆற்றலற்றதாய் இருந்தது.

ராதோவின் தீர்மானத்துடன் உடனிகழ்வாக நாடு முழுவதிலும் கோரிக்கை விண்ணப்பங்களின் ஒரு புயலை எழுப்பியது அமைச்சரவை. பிரான்ஸ் நாட்டின் எல்லா மூலைகளில் இருந்தும் கட்டுக்கட்டான billets-douxகள்* தினந்தோறும் அரசியல் நிர்ணய சபையின் தலையை நோக்கிப் பறந்து வந்தன. அது தன்னைக் கலைத்துக் கொண்டு இறுதி உயிலை எழுதிவிட வேண்டும் என்பதான ஏறத்தாழ ஆணித்தரமான வேண்டுகோள்களாக இவை இருந்தன. அரசியல் நிர்ணய சபை தன் தரப்பில் எதிர் மனுக்களை வெளிக்கொணர்ந்தது, அது தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள்களை இவற்றின் மூலம் எழுப்ப ஏற்பாடு செய்தது. போனப்பார்ட்

* —காதல் கடிதங்கள்.— ப-ர்.

டுக்கும் கவினாக்குக்கும் இடையிலான தேர்தல் போராட்டம், தேசியச் சட்ட மன்றம் கலைக்கப்படுவதை ஆதரிப்போருக்கும் எதிர்ப்போருக்கும் இடையிலான விண்ணப்பப் போராட்டமாகப் புதுக்கப்பட்டது. இந்த விண்ணப்பங்கள் டிசம்பர் 10 குறித்த காலங்கடந்த கருத்துரைகளாகவே இருந்தன. இந்தக் கிளர்ச்சி ஜனவரி மாதம் முழுதும் தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் ஜனாதிபதிக்கும் இடையிலான மோதலில், முன்னதால் இந்த மோதலின் ஆரம்பம் பொதுத் தேர்தல் தான் என்பதாகக் குறிப்பிட முடியவில்லை. ஏனெனில் இந்த சபையில் இருந்து சர்வஜன வாக்குரிமையை நோக்கிய வேண்டுகோள் இருந்தது. அது தன்னை ஒரு முறையாக ஆக்கி உருக் கொடுத்த ஆட்சி அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ள முடியவில்லை, காரணம் இங்கு எழுந்த பிரச்சினை சட்டபூர்வமான ஆட்சி அதிகாரத்தை எதிர்த்த போராட்டமாகும். அது ஜனவரி 6 மற்றும் 26ந் தேதிகளில் மீண்டும் செய்ய முயன்றது போல நம்பிக்கை இல்லை, என அறிவிக்கும் வோட்டுகள் மூலம் அமைச்சரவையைக் கவிழ்க்க முடியவில்லை. காரணம் அமைச்சரவை அதனிடம் அதன் நம்பிக்கையைக் கோரவில்லை. ஒரே ஒரு சாத்தியக் கூறு தான் அதனிடம் மீதமாக நின்றது, அதாவது புரட்சி எழுச்சி. இந்தப் புரட்சி எழுச்சியில் போராட்ட சக்திகளாக விளங்கியவை தேசியக் காவற்படையின் குடியரசுவாதி பிரிவு, நடமாடும் காவற்படை* மற்றும் புரட்சிகர பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மையங்களான கிளப்புகள் ஆகியவையே. ஜூன் நாட்களுக்கு முன்னதாய் national ateliers** எவ்வாறு புரட்சி கரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அமைப்புத் திரட்சியுள்ள போராட்ட சக்தியாக வடிவங் கொண்டார்களோ அதே போன்று ஜூன் நாட்களின் அந்த வீரர்களான நடமாடும் காவற்படையினர் டிசம்பரில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின்

* இத்தொகுதியின் 157-158 பக்கங்களைப் பார்க்க.—
ப-ர்.

** இத்தொகுதியின் 158-160 பக்கங்களைப் பார்க்க.
—ப-ர்.

குடியரசுவாதிப் பிரிவின் அமைப்புத் திரட்சியுள்ள போராட்ட சக்தியாக வடிவங் கொண்டனர். அரசியல் நிர்ணய சபையின் நிர்வாகக் கமிஷன் தனது உரிமைகளுக்கு முடிவு கட்ட நேர்ந்து, பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சகிக்க முடியாது என்ற நிலைக்கு மாறிவிட்ட போது அது எவ்வாறு national-ateliers மீது தனது மிருகத்தனமான தாக்குதலைத் தொடுத்ததோ அதே போன்று போனப்பார்ட்டின் அமைச்சரவையும், உரிமைகளுக்கு முடிவு கட்ட நேர்ந்து, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் குடியரசுவாதிப் பிரிவை சகிக்க முடியாது என்ற நிலைக்கு மாறிவிட்ட போது, நடமாடும் காவற்படைக்கு எதிராகத் தனது தாக்குதலைத் தொடுத்தது. நடமாடும் காவற்படை கலைக்கப்பட வேண்டும் என்று அது உத்தரவிட்டது. அதன் ஒரு பாதி வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டுத் தெருவில் தள்ளப்பட்டது, மறுபாதி ஜனநாயக வழிகளில் அன்றி முடியாட்சி ஆதரிப்பு வழிகளில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது. அதன் ஊதியம் நிலையான துருப்புக்களின் வழக்கமான ஊதிய மட்டத்துக்கு குறைக்கப்பட்டது. நடமாடும் காவற்படை தன்னளவில் ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர் நிலைமையில் இருக்கக் கண்டது. ஒவ்வொரு நாளும் பத்திரிகைகள் பகிரங்கக் குற்ற ஒப்புதல் அறிக்கைகளை வெளியிட்டபடி இருந்தன. இவற்றில் அது ஜூன் நிகழ்ச்சிகளுக்கு தான் பொறுப்பாளி எனும் பழியை ஒப்புக்கொண்டு, தனனை மன்னித்து விடும்படி பாட்டாளி வர்க்கத்திடம் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டது.

கிளப்புகள் நிலை என்ன? அரசியல் நிர்ணய சபையானது பர்ரோ உருவில் ஜனாதிபதியையும் ஜனாதிபதியின் உருவில் ஆக்கி உருவளிக்கப்பட்டதான முதலாளித்துவக் குடியரசையும் பொதுவாக முதலாளித்துவக் குடியரசையும் மறுத்துக் கூறிய தருணம் முதலே பிப்ரவரிக் குடியரசின் ஆக்கக் கூறுகள் அனைத்தும், நிலவில் இருந்த குடியரசை வீழ்த்த விரும்பிய, ஒரு வன்மையான பிற்போக்கு நடைமுறை மூலம் அதைத் தமது வர்க்க நலன்கள் மற்றும் கோட்பாடுகளின் குடியரசாக உருமாற்றம் செய்வதற்கு விரும்பிய எல்லாக் கட்சிகளையும் அதைச் சுற்றிலும் இன்றியமையாத வகையில் அணிவகுத்து நிறுத்தின. தாறுமாறாய் வீசப்

பட்ட முட்டைகள் மீண்டும் முழுதாய்த் திரட்டப்பட்டன. புரட்சிகர இயக்கம் மணியுருப் பெற்றிருந்தது மீண்டும் நெகிழ்வுற்று மாற்றமடைந்தது. போராடிப் பெறவிருந்த இந்தக் குடியரசு மீண்டும் பிப்ரவரி நாட்களின் திட்டவட்ட மல்லாத குடியரசாகவே இருந்தது இதை வரையறை செய்யும் பணியை ஒவ்வொரு கட்சியும் தனக்கென ஒதுக்கிக் கொண்டன. ஒரு கணம் இந்தக் கட்சிகள் பிப்ரவரியின் பிரமைகளை பகிர்ந்து கொள்ளாதபடியே மீண்டும் தமது பழைய பிப்ரவரி நிலையை, மேற்கொண்டன. *National* மூவர்ணக் கொடி குடியரசுவாதிகள் மீண்டும் *Réforme* ஜனநாயகக் குடியரசுவாதிகளைச் சார்ந்து நின்றார்கள். ஆதரவாளர்கள் என்ற முறையில் அவர்களை நாடாளுமன்றப் போராட்டத்தின் முன்னணிக்குள் தள்ளிவிட்டார்கள். ஜனநாயகக் குடியரசுவாதிகள் மீண்டும் சோஷலிஸ்டு குடியரசுவாதிகளைச் சார்ந்து நின்றார்கள். (ஜனவரி 27ந் தேதியன்று ஒரு பகிரங்க அறிக்கை அவர்கள் இணக்கமுற்று ஒற்றுமையானதை அறிவித்தது.) கிளப்புகளில் அவர்களது புரட்சி எழுச்சிப் பின்னணியினைத் தயார் செய்தார்கள். அமைச்சரவை ஆதரிப்புப் பத்திரிகைகள் *National* மூவர்ணக் கொடி குடியரசுவாதிகளை புத்துயிர்ப்படைந்த ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர்களாக நியாயமாகவே கருதியது. முதலாளித்துவக் குடியரசின் தலைவர்களாகத் தம்மை நிலைநாட்டிக்கொள்ளும் பொருட்டு அவர்கள் முதலாளித்துவக் குடியரசு தன்னையே மறுத்துக் கூறினார்கள். ஜனவரி 26ல் அமைச்சர் ஃபாஷே சங்கம் சேரும் உரிமை பற்றிய ஒரு சட்டத்தை முன்மொழிந்தார் இதன் முதல் பாரா கூறியதாவது: "கிளப்புகள் தடை செய்யப்பட்டுள்ளன." இந்த மசோதா அவசரமானது என்ற முறையில் உடனடியாக விவாதிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் பிரேரேபித்தார். அரசியல் நிர்ணய சபை இந்த அவசரத்தீர்மானத்தை நிராகரித்தது. ஜனவரி 27ந் தேதி 230 கையொப்பங்கள் சேர்த்து இணைத்து, அரசியல் சட்டத்தை மீறியதற்காக அமைச்சரவையைக் குற்றப்படுத்திக் கண்டனம் செய்யக் கோரும் ஒரு யோசனையை லெத்ரு-ரொல்லேன் முன்வைத்தார். இத்தகைய செயல் நடுவரின் அதாவது,

சட்டமன்றத்தின் பெரும்பான்மையின் கையாலாகாத தனத்தை நயத்திறமின்றி அம்பலப்படுத்தலாகவோ, அல்லது பெரும்பான்மைக்கு எதிராகக் குற்றம் சாட்டுவோரின் கையாலாகாத ஆட்சேபமாகவோ இருக்கும் சமயங்களில் அமைச்சரவை இவ்வாறு குற்றப்படுத்திக் கண்டனம் செய்யப்படுகிறது. இது இப்போது முதல் நெருக்கடியின் ஒவ்வொரு உச்ச கட்டத்திலும் பின்னாட்களின் “மெளண்டன்” விளையாடிய மாபெரும் புரட்சிகரத் துருப்புச் சீட்டாக இருந்தது. பாவம் “மெளண்டன்” அதன் சொந்தப் பெயரின் பாரத்தாலேயே அழுத்தி நசுக்குண்டது!

மே 15ந் தேதி பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குத் தலைமை தாங்கியபடி பிளான்கி, பர்பே, ரஸ்பைல் இத்தியாதியோர் அமர்வு நடைபெறும் மண்டபத்தினுள் வலுவந்தமாகப் புகுவதன் மூலம் அரசியல் நிர்ணய சபையைத் தகர்க்க முயன்றார்கள். பர்பே அதன் சுயக்கலைப்பை ஆணையிட்டுரைத்து சபா மண்டபத்தை மூடிவிட விரும்பிய போது அவர் இதே சபைக்கு மே 15 உரிமை தீர்மானம் ஒன்றைத் தயார் செய்தார். இதே சபை மே சம்பவத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை எதிர்த்து ஒரு விசாரணை நடத்தும் படி பர்பேவைப் பணித்திருந்தது. இப்போது அவர் அதன் முன்பு ஒரு முடியாட்சி ஆதரிப்பு பிளான்கியாகக் காட்சியளித்த தருணத்தின் போது அவருக்கு எதிராக அது கிளப்புகளில் புரட்சிகரப் பாட்டாளிகள் மத்தியில், பிளான்கியின் கட்சியில் ஆதரவாளர்களைத் தேடி நடந்த போதில்— இந்தத் தருணத்தில் இரக்கமற்ற பர்பே மே சம்பவக் கைதிகளை ஜூரியுடனான அசைஸ் நீதிமன்றத்தில் இருந்து வாபஸ் பெற்று உயர் நீதிமன்றத்திடம் *National* கட்சியால் வகுக்கப் பெற்ற *haute cour* இடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் எனும் யோசனையுடன் இந்த சபையை அலைக்கழித்தார். ஓர் அமைச்சர் பதவி போய்விடுமோ எனும் பயபீதி எவ்வாறு ஒரு போமர்ஷேவுக்குத் தகுதியான அம்சங்களை பர்பே மண்டையில் இருந்து இடித்துப் பொடியாக்கி வெளியேற்ற முடிகிறது என்பது வியப்புக்குரியதே. பெருமளவு ஊசலாட்டத்துக்குப் பிறகு தேசிய சட்டமன்றம் அவரது யோசனையை ஏற்றுக்

கொண்டது. மே முயற்சியைச் செய்தவர்களுக்கு எதிராக அது தனது சகஜமான இயல்புக்குத் திரும்பியது.

அரசியல் நிர்ணய சபை ஜனாதிபதி மற்றும் அமைச்சர்களுக்கு எதிராக புரட்சி எழுச்சிக்குத் தூண்டப்பட்டது என்றால், ஜனாதிபதியும் அமைச்சர்களும் அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு எதிராக ஓர் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை நோக்கித் தூண்டப்பட்டனர், ஏனெனில் அதைக் கலைப்பதற்கு அவர்களிடம் சட்டபூர்வமான மார்க்கம் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஆனால் அரசியல் நிர்ணய சபை அரசியல் சட்டத்தின் தாயாக இருந்தது, அரசியல் சட்டம் ஜனாதிபதியின் தாயாக இருந்தது. ஆட்சிக் கவிழ்ப்புடன் ஜனாதிபதி அரசியல் சட்டத்தைக் கிழித் தெறிந்து தமது குடியரசு சட்ட மதிப்புப்பட்டத்தைத் துடைத் தழித்தார். பின்னர் அவர் தமது பேரரசு சார்ந்த சட்டப் பட்டயத்தை வெளியில் எடுக்குமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார், ஆனால் இந்த பேரரசு சார்ந்த சட்டப்பட்டயம் ஆர்வியனிஸ்டு சட்டப்பட்டயத்தை எழுப்பி விட்டது, இவை இரண்டும் மரபுவழி முடியாட்சி ஆதரிப்பு சட்டப்பட்டயத்தின் முன் மங்கிப்போயின. சட்டபூர்வமான குடியரசின் வீழ்ச்சி அதன் கடைக்கோடி எதிர்முகடான மரபுவழி முடியாட்சிவாத மன்னராட்சியை மட்டுமே உச்சிக்கு வீசி எறிய முடியும். பிப்ரவரி எழுச்சியின் தோல்வியாளராக ஆர்வியனிஸ்ட் கட்சி மட்டுமே இருக்கும் போது, டிசம்பர் 10 வெற்றியாளராக போனப்பார்ட் மட்டுமே இன்னும் இருக்கும் போது மேலும் குடியரசின் அடாவழி அபகரிப்புக்கு எதிராக இதேபோன்ற தமது அடாவழி அபகரிப்பு முடியாட்சி பட்டயங்களையே வைக்க முடியும். மரபுவழி முடியாட்சி ஆதரவாளர்கள் இத்தருணத்தின் நல்லிசைவான தன்மையை அறிந்திருந்தார்கள்; அவர்கள் பகிரங்கமாகவே சதிசெய்தார்கள். தமது மான்க்களை ஜெனரல் ஷங்கர்னியேவில் காணலாம் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்க முடியும். பாட்டாளிக் கிளப்புகளில் சிவப்பு குடியரசு அறிவிக்கப்பட்டது போலவே அவர்களது கிளப்புகளில் வெண் முடியாட்சியின் உடனடிவருகை பற்றிப் பகிரங்கமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

எழுச்சி அதிருஷ்டவசமாக¹ ஒடுக்கப்பட்டது மூலம் அமைச்சரவை எல்லா இடர்ப்பாடுகளிலிருந்தும் தப்பியிருக்கும். “சட்டபூர்வநிலை நமது சாவு” என்று கூவினார் ஓடி லான் பர்ரோ. Salut public* எனும் சாக்குப்போக்கில் ஓர் எழுச்சி, அரசியல் நிர்ணய சபையைக் கலைக்கவும் அரசியல் சட்டத்தின் நலன்களுக்காகவே அரசியல் சட்டம் மீறப்படுவதையும் அனுமதித்திருக்கும். தேசிய சட்டமன்றத்தில் ஓடி லான் பர்ரோவின் மிருகத்தனமான நடத்தை, கிளப்புகளைக் கலைத்துவிடுவதற்கான தீர்மானம், 50 மூவர்ணக் கொடி ஆட்சித்தலைவர்களை ஆர்ப்பாட்டமான முறையில் அகற்றியது, அவர்களுக்குப் பதில் முடியாட்சி ஆதரவாளர்களைப் பதவியில் அமர்த்தியது நடமாடும் காவற்படையின் கலைப்பு, ஷங்கார்னியே அப்படைகளின் தலைவர்களைத் துன்புறுத்தியது லெர்மினியே மீண்டும் பதவியில் இருத்தப்பட்டது—கிசோவின் கீழிலுங்கூட இந்தப் பேராசிரியர் மிக மோசமானவராக இருந்தார், மரபுவழி முடியாட்சி ஆதரவாளர்களின் வீண்பெருமை—இவையாவும் ஒரு கலகத்துக்குத் தூண்டும் ஆத்திர மூட்டல்களாக இருந்தன. ஆனால் இந்தக் கலகம் ஓசையற்று இருந்தது. அது தனது சமிக்ஞையை அமைச்சரவையிடமிருந்தன்றி அரசியல் நிர்ணய சபையிடமிருந்து எதிர்பார்த்தது.

ராதோவின் தீர்மானத்தை நிபந்தனையின்றி நிராகரிக்கக்கோரும் மத்தியோ தெலா டிரோமின் தீர்மானமீது முடிவு எடுக்கும் தினமான ஜனவரி 29ஆம் நாள் இறுதியாக வந்தது. மரபுவழி முடியாட்சி ஆதரவாளர்கள், ஆர்லியனிஸ்டுகள், போனப்பார்டிஸ்டுகள், நடமாடும் காவற்படையினர், “மெளண்டன்” கிளப்புகள்—இந்த நாளில் கூடிச் சதி புரிந்தனர் இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் வெளிப்படையான நேச சக்தியுடன் எந்தளவு எதிர்ப்பாக இருந்தார்களோ அந்த அளவுக்கு வெளிப்படையான விரோதியுடனும் எதிர்ப்பாக இருந்தார்கள். போனப்பார்ட் குதிரை மீதமர்ந்து Place de la Concorde இலிருந்த துருப்புக்களில் ஒரு பகுதியை

* — பொது நலம்.—ப-ர்.

ஒன்று திரட்டினார் ஷங்கார்னியே போர்த்தந்திர பவனிகளை நடத்தி நாடகமாடினார். அரசியல் நிர்ணய சபை தனது கட்டிடம் ராணுவத்தால் பற்றூடல் செய்யப்படக் கண்டது. இந்த சபை, மோதும் நம்பிக்கைகள், அச்சங்கள் எதிர்பார்ப்புக்கள், கொந்தளிப்புகள் பதட்டநிலைகள், சதிகள் ஆகிய அனைத்தின் மையம், இந்த மனவலிபடைத்த சபை முன் என்றையும் விட [Weltgeist] உலக உணர்வை நோக்கி அருகே வந்த போது ஒரு கணம் கூடத் துணிவிழக்கவில்லை. அது தன்னுடைய சொந்த ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்த அஞ்சுவது மட்டுமன்றி, தனது எதிராளியின் ஆயுதங்களையும் பழுதேற்படாமல் பேணிவைத்திருப்பது தனது கடமை என்று கருதும் ஒரு போராளியைப் போல இருந்தது. மரணத்தை துச்சமென இகழ்ந்து அது தனது சொந்த மரண உத்தரவில் கையொப்பமிட்டது. ராதோ தீர்மானம் நிபந்தனை இன்றி நிராகரிக்கப்படுவதை மறுதலித்தது. தானே ஒரு முற்றுகை நிலையில் இருந்து கொண்டு அது முக்கியமான செயல்பாட்டுக்கு வரம்பிட்டது. அதன் அவசியமான கட்டுக்கோப்பு பாரிசை முற்றுகை நிலையில் வைத்திருப்பதாகும். அடுத்த நாள், ஜனவரி 29ல் அமைச்சு அதைப் பீதிப்படுத்தியது சம்பந்தமாக ஒரு விசாரணையை ஏற்பாடு செய்தது மூலம் அது தகுந்த முறையில் தன்னைத்தானே பழி தீர்த்துக் கொண்டது. “மெளண்டன்” இந்த கபடச் செயலின் மாபெரும் நகைச்சுவை நாடகத்தில் முரசடிப்பவராக *National* கட்சியால் பயன்படுத்த இடமளித்ததன் மூலம் புரட்சிகர ஊக்கமும் அரசியல் புரிவும் தனக்கு இல்லை என்பதைக் காட்டிக் கொண்டது. *National* கட்சியானது முதலாளித்துவக் குடியரசின் வளர்ச்சியுறாத காலகட்டத்தின் போது அது தன்வசம் கொண்டிருந்த ஆட்சி ஏகபோகத்தை உருவாக்கப்பட்ட குடியரசில் தொடர்ந்து வைத்திருக்கக் கடைசி முயற்சியைச் செய்துவிட்டது. அது பாடழிவுற்றது.

ஜனவரி நெருக்கடியில் அரசியல் நிர்ணய சபையின் இருத்தலே ஒரு பிரச்சினையாக இருந்த அதே போதில் மார்ச் 21 நெருக்கடியில் அரசியல் சட்டத்தின் இருத்தல் ஒரு பிரச்சினையாக இருந்தது. அங்கு *National* கட்சியின் நபர்களும்

இங்கு அதன் லட்சியமும் ஒரு பிரச்சினையாக இருந்தன. அரசாங்க அதிகாரத்தின் தன்னல லௌகிக மகிழ்ச்சி நுகர்வை விடவும் மிகவும் இழிவான முறையில் “மதிப்புக்குரிய” குடியரசுவாதிகள் தமது சித்தாந்தத்தின் மதிப்பைக் கை விட்டு விட்டார்கள்.

மார்ச் 21ந் தேதி சங்கம் சேரும் உரிமைக்கு எதிரான கிளப்புகளை அடக்கியோடுக்கும் ஃபாஷேவின் மசோதா தேசிய சட்டமன்றத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெற்றிருந்தது. அரசியல் சட்டத்தின் 8ஆம் விதி எல்லா பிரெஞ்சு மக்களுக்கும் சங்கம் சேரும் உரிமையை உத்தரவாதம் செய்கிறது. எனவே கிளப்புகள் மீதான தடை அரசியல் சட்டத்தை அப்பட்டமாயும் மீறுவதாகும். மற்றும் அரசியல் நிர்ணய சபை தானே புனிதத் தலங்களைத் தூய்மை கெடுப்பதை விதிமுறைப்படுத்தி ஒப்புக்கொள்ளுவதாகும். ஆனால் கிளப்புகள்—இவை கூட்டம் சேரும் இடங்களாக புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சதியாலோசனைத் தலங்களாக இருந்தன. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை எதிர்த்து தொழிலாளர்கள் கூட்டிணைப்பை தேசியச் சட்டமன்றமே தடை செய்திருந்தது. இந்தக் கிளப்புகள் முதலாளித்துவ வர்க்கம் முழுவதற்கும் எதிரான தொழிலாளி வர்க்கம் முழுவதன் கூட்டிணைப்பு மற்றும் முதலாளித்துவ அரசுக்கு எதிரான தொழிலாளர் அரசின் உருவாக்கம் தவிர வேறு என்ன? இவை பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பல அரசியல் நிர்ணய சபைகளாய் போராடும் சீரமைவுடனான கலகம் புரியும் பல ராணுவப் பிரிவுகளாய் இருக்கவில்லையா? எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அரசியல் சட்டம் உருக்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சியே. எனவே சங்கம் சேரும் உரிமை என்பது, இந்த அரசியல் சட்டப் பிரகாரம் முதலாளித்துவ அரசின், அதாவது முதலாளித்துவ அமைப்பு முறையினுடன் பொருந்தியமைந்த சங்கங்களை மட்டுமே வெளிப்படையாகக் குறிக்கும். தத்துவார்த்த நேர்மை காரணமாக இது பொதுவான பொருளில் தன்னைத் தானே வெளிப்படையாக்கிக் கொள்ளுமானால், இதை விசேஷ சந்தர்ப்பங்களில் தக்கபடி வியாக்யானம் செய்து பிரயோகிக்க

அரசாங்கமும் தேசிய சட்டமன்றமும் இருக்கின்றனவல்லவா? குடியரசின் ஆரம்ப சகாப்தத்தில் கிளப்புகள் உள்ளபடியே முற்றுகை நிலையால் தடை செய்யப்பட்டிருந்தன என்றால், இந்த ஒழுங்கு முறையான உருக்கொடுக்கப்பட்ட குடியரசில் அவை சட்டத்தால் தடை செய்யப்பட வேண்டுமல்லவா? அரசியல் சட்டம் பற்றிய இந்தக் கவர்ச்சியற்ற வியாக்யானத்துக்கு எதிராக வைக்க அரசியல் சட்டத்தின் ஆடம் பரமான சொல்லடுக்குத் தவிர வேறு எதுவும் மூவர்ணக் கொடிக் குடியரசுவாதிகளிடம் இருக்கவில்லை. அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் பானியேர், டுக்லேர் இத்தியாதியோர் அமைச்சரவைக்கு ஆதரவாக வாக்களித்து அதன் மூலம் அதற்குப் பெரும்பான்மையின் பின்பலம் அளித்தனர். மற்றவர்கள் கிளப்புகளைத் தடைசெய்வது சம்பந்தமான ஷரத்து விசேஷக் கமிட்டி அறையில் ஆராயப்பட்ட பிறகு, லெத்ரு-ரொல்லேன் மற்றும் “மெளண்டன்” ஒன்றுசேர்ந்து அனுசூலதேவன் கவினாக் மற்றும் சமயநிறுவனத் தந்தை மராஸ்ட் தலைமையில் வெளியே வந்து “ஒரு கூட்டம் நடத்தினார்கள்”. தேசிய சட்டமன்றம் செயல்படாதபடி முடமாக்கப்பட்டது, அதற்குத் தேவையான கோரம் இல்லாது போயிற்று. சரியான தருணத்தில் திரு கிரெம்யோ கமிட்டி அறையில் இங்கிருந்து போகும் வழி நேரடியாக தெருவுக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதையும், இக்காலம் 1848 பிப்ரவரி அல்ல மாறாக 1849 மார்ச் என்பதையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தார். *National* கட்சியினர் திருமென அறிவொளி பெற்று அமர்வு நடக்கும் தேசியச்சட்டமன்ற மண்டபத்துக்குத் திரும்பி வந்தனர். அவர்களின் பின்னால் மீண்டும் ஒரு முறை ஏமாற்றப்பட்ட “மெளண்டன்” ஆட்கள் திரும்பி வந்தனர். பின்னவர்கள் அரசியல் சட்ட சாத்தியக் கூறுகளை எவ்வாறு இடையரூது பற்றிக் கொண்டு நின்றிருந்தார்களோ அதே போன்று புரட்சிகர ஆர்வங்களால் இடையரூது அலைக்கழிக்கப்பட்டு, தமக்குரிய இடம் புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன்னால் என்பதை விடவும் முதலாளித்துவ குடியரசுவாதிகளின் பின்னால் இருப்பதை உணர்ந்தார்கள். இவ்வாறாக, இந்த நகைச் சுவை நாடகம்

பயனற்றுப் போனது. அரசியல் நிர்ணய சபை தானே அரசியல் சட்டத்தின் வாசகத்தை மீறி நடப்பது மட்டுமே அதன் உணர்வின் பொருத்தமான நிறைவாக்கம் என்று ஆணையிட்டது.

நிறுவப்பட்ட குடியரசுக்குரிய ஐரோப்பியப் புரட்சியுடனான உறவில் இன்னும் தீர்வுகாண வேண்டியிருந்த ஒரே ஒரு காரியம்: அதன் அயல்துறைக் கொள்கை ஆகும். 1849 மே 8ல் இன்னும் சில நாட்களில் அதன் கால எல்லை முடிவடைவதற்கிருந்த அரசியல் நிர்ணய சபையில் வழக்கமில்லாத பரபரப்பு மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. ரோமாபுரி மீது பிரெஞ்சு சைனியத்தின் தாக்குதல், ரோமானிய ரால் அது எதிர்த்துத் துரத்தப்பட்டது, அதன் அரசியல் இழிவு மற்றும் ராணுவ அவமானம் பிரெஞ்சுக் குடியரசால் ரோமானியக் குடியரசு நீசத்தனமாகப் படுகொலை செய்யப்பட்டது, இரண்டாவது போனப்பார்டின் முதல் இத்தாலியப் படையெடுப்பு ஆகியவை நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெற்றிருந்தன. “மெளண்டன்” மீண்டும் ஒரு முறை அதன் மாபெரும் துருப்புச் சீட்டை விளையாடி விட்டது. அமைச்சரவைக்கு எதிராக இந்தத் தடவை அரசியல் சட்டத்தை மீறி நடந்ததற்காக போனப்பார்டுக்கும் எதிராக தவிர்க்கவொண்ணா வகையில் குற்றச்சாட்டு மசோதாவை லெத்ரு-ரொல்லேன் ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பித்திருந்தார்.

மே 8ந் தேதிய கருத்துப் பாணி பின்னால் ஜூன் 15ந் தேதிய கருத்துப் பாணியாக மீண்டும் கொணரப்பட்டது. ரோமாபுரிப் படையெடுப்புப் பற்றி தெளிவு படுத்துவோமாக.

போப்பாண்டவரைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டும் அவரைக் கப்பலில் ஏற்றிக் கடல்வழி பிரான்சுக்கு கொண்டு வரவும் வேண்டி கவினாக் சிவிட்டா-வெக்கியாவுக்கு ஒரு படைக் கப்பலை 1848 நவம்பர் நடுப் பகுதியிலேயே அனுப்பி வைத்திருந்தார். போப்பாண்டவர்* “மதிப்புக்குரிய” குடியரசை சமர்ப்பணம் செய்து கவினாக் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதை உறுதி செய்வதற்குமாக இந்த ஏற்பாடு.

* — பிய் IX.—பு-ர்.

போப்பாண்டவரைக் கொண்டு பாதிரிமார்க்களையும், பாதிரிகளைக் கொண்டு விவசாயிகளையும், விவசாயிகளைக் கொண்டு ஜனாதிபதிப்பதவியையும் பிடித்துக் கொள்ள கவினாக் விரும்பினார். ஒரு தேர்தல் விளம்பரத்தை அதன் உடனடி நோக்கமாகக் கொண்டிருந்த கவினாக்கின் படையெடுப்பு அதே சமயம் ரோமானிய புரட்சிக்கு எதிரான ஆட்சேபமாயும் அச்சுறுத்தலாயும் இருந்தது. போப்பாண்டவருக்கு ஆதரவான பிரான்சின் தலையீடு இதில் கருவடிவில் இடம் பெற்றிருந்தது.

ரோமானியக் குடியரசுக்கு எதிராக போப்பாண்டவர் சார்பில் ஆஸ்திரியா மற்றும் நேப்பிள்ஸ் உடன் சேர்ந்து தலையீடு நடத்துவதென்று டிசம்பர் 23ல் நடந்த போனப்பார்டின் அமைச்சரவையின் முதல் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது. அமைச்சரவையில் ஃபால்லூ இருக்கிறார் என்றால் அதன் அர்த்தம் ரோமாபுரியில் அதுவும் போப்பாண்டவரின் ரோமாபுரியில் போப்பாண்டவர் இருக்கிறார் என்பதாகும். விவசாயிகளின் ஜனாதிபதியாக வருவதற்கு போனப்பாண்டுக்கு போப்பாண்டவர் இனிமேலால் தேவையில்லை, ஆனால் ஜனாதிபதியின் விவசாயிகளைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் பொருட்டு போப்பாண்டவரை பாதுகாத்து வைத்திருப்பது அவசியமாக இருந்தது. அவர்களது எளிதில் நம்பும் குணம் அவரை ஜனாதிபதியாக்கியது. சமயத்தின் மூலம் அவர்கள் எளிதில் நம்பும் குணத்தை இழப்பார்கள், போப்பாண்டவர் மூலம் சமயத்தையும். ஆர்லியனிஸ்டுகளும் மரபுவழி முடியாட்சி ஆதரவாளர்களும் போனப்பார்டின் பேரால் ஆண்டனர்! மன்னரை மீட்டமைப்பதற்கு முன்னால் மன்னர்களைப் பிரதிஷ்டை செய்யும் ஆட்சியதிகாரம் மீட்டமைக்கப்பட வேண்டும். அவர்களது ராஜபக்தி ஒரு புறமிருக்க: தனது லோகபரமான ஆட்சிக்கு ஆட்பட்டதான ரோமாபுரி இல்லையேல் போப்பாண்டவர் இல்லை, போப்பாண்டவர் இல்லையேல் கத்தோலிக்க சமயம் இல்லை, கத்தோலிக்க சமயம் இல்லையேல் பிரெஞ்சு சமயம் இல்லை; சமயம் இல்லையேல் பழைய பிரெஞ்சு சமுதாயத்தின் கதி என்ன? பரலோக உடைமைகள் மீது விவசாயி வைத்திருக்க

கும் அடைமானம் விவசாயி உடைமைகள் மீது முதலாளி வர்க்கம் வைத்திருக்கும் அடைமானத்துக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது. எனவே ரோமாபுரிப் புரட்சியானது சொத்தின் மீதான தாக்குதலாக, முதலாளித்துவ அமைப்பின் மீதான தாக்குதலாக ஜூன் புரட்சியைப் போலவே பயங்கரமானதாக இருந்தது. பிரான்சில் மீட்டமைக்கப்பட்ட முதலாளித்துவ ஆட்சிக்கு ரோமாபுரியில் போப்பாண்டவரின் ஆட்சி மீட்டமைக்கப்படுவது அவசியமாக இருந்தது. இறுதியாக ரோமாபுரி புரட்சியாளர்களை அடித்து வீழ்த்துவது பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர்களின் நேச சக்திகளை அடித்து வீழ்த்துவதாக இருந்தது. நிறுவப்பட்ட பிரெஞ்சுக் குடியரசில் இருந்த எதிர்ப்புரட்சி வர்க்கங்களின் கூட்டணிக்கு தவிர்க்க முடியாத வகையில், பிரெஞ்சுக் குடியரசு புனிதக் கூட்டுடனும் நேபிள்ஸ் மற்றும் ஆஸ்திரியாவுடனான கூட்டணியிலும் சேர்ந்தது மூலம் மேலும் வளமுட்டியது. டிசம்பர் 23ந் தேதிய அமைச்சரவைக் குழுவின் முடிவு அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு ஓர் இரகசியமாக இருக்கவில்லை. ஜனவரி 8ந் தேதி இது சம்பந்தமாக அமைச்சரவையிடம் லெத்ரு-ரொல்லேன் ஏற்கெனவே வினவியிருந்தார். அமைச்சரவை இதை மறுத்தது, தேசிய சட்டமன்றம் நிகழ்ச்சி நிரலைத் தொடர்ந்தது. அது அமைச்சரவையின் கூற்றை நம்பியதா? ஜனவரி மாதம் முழுவதும் அது அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கை இல்லை என்று வோட்டளிப்பதில் செலவிட்டது என்பதை நாமறிவோம். பொய்யுரைப்பது அமைச்சரவையின் பாத்திரத்தில் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் பட்சத்தில் அதன் பொய்யுரையை நம்புவதாக நடித்து அதன் மூலம் குடியரசு dehovs*களை பாதுகாப்பது தேசிய சட்டமன்றத்தின் பாத்திரத்தில் ஒரு பகுதியாக இருந்தது.

இதற்கிடையில் பியெமோண்ட் நகரம் தோற்கடிக்கப்பட்டது, ஷார்ல்-அல்பேர் முடி துறந்தார், ஆஸ்திரியன் சேனை பிரான்சின் நுழைவாயிலில் மோதிநின்றது. லெத்ரு-ரொல்லேன் மிகவும் ஆவேசமாகத் தலையிட்டார். அமைச்

* — தோற்றங்கள்.—ப-ர்,

சரவை வடக்கு இத்தாலியில் கவினாக்கின் கொள்கையை மட்டுமே பின்பற்றியதாயும் கவினாக்கின் இடைக்கால அரசாங்கத்தின் கொள்கையை மட்டுமே அதாவது லெத்ரு-ரொல் லேன் கொள்கையையே தொடர்ந்து கடைப்பிடித்ததாயும் நிரூபித்தது. இந்தத் தடவை அது தேசிய சட்டமன்றத்திடம் இருந்து ஒரு நம்பிக்கை வோட்டைக்கூடப் பெற்றது, மேலும் சார்டினியன் பிரதேசத்தின் சுயவுரிமை மற்றும் ரோமாபுரி பற்றிய பிரச்சினை சம்பந்தமாக ஆஸ்திரியாவுடன் சமாதானமான பேச்சுகள் நடத்துவதற்கு ஆதரவு தரும் பொருட்டு மேல் இத்தாலியில் ஒரு பொருத்தமான இடத்தை தற்காலிகமாக பற்றிப் பிடித்து வைத்திருக்கவும் அது அதிகாரப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. இத்தாலியின் கதி வடக்கு இத்தாலிப் போர்க் களங்களில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பது தெரிந்ததே. எனவே ரோமாபுரி லம்பார்டி மற்றும் பியெமோண்டூன் சேர்ந்து வீழ்ச்சியுறும் அல்லது பிரான்ஸ் ஆஸ்திரியா மீது அதன் மூலம் ஐரோப்பிய எதிர்ப்புரட்சி மீது போர்ப்பிரகடனம் செய்ய வேண்டியிருக்கும். பொதுப் பாதுகாப்புக்கான பழைய கமிட்டியாக⁶⁵ பர்ரோ அமைச்சரவையை தேசிய சட்டமன்றம் திருமென கருதிக் கொண்டு விட்டதா? அல்லது தன்னையே சிறப்புப் பேரவையாகக் கருதிக் கொண்டு விட்டதா? அப்படியானால், மேல் இத்தாலியில் ஓர் இடத்தை ராணுவம் கைப்பற்றியது ஏன்? இந்தச் சல்லடையான மூடுதிரை ரோமாபுரிக்கு எதிரான படையெடுப்பை மூடிமறைத்தது.

ஏப்ரல் 14ந் தேதியன்று 14,000 பேர் உடினோவின் தலைமையில் சிவிட்ட-வெக்கியாவுக்கு கப்பலில் பயணமாயினர். ஏப்ரல் 14ந் தேதி தேசிய சட்ட மன்றம் மூன்று மாதங்களுக்கு மத்தியதரைக் கடலில் தலையீட்டுக் கடற்படையினை வைத்திருப்பதற்காக அமைச்சரவைக்கு 12,00,000 பிராங்கு கடன் வசதி அளித்தது. இவ்வாறு ரோமாபுரிக்கு எதிராகத் தலையிடுவதற்கு இந்த அமைச்சரவைக்கு சகல சாதனங்களையும் அது வழங்கியது. அதே போதில் அது ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிராகத் தலையிட அனுமதித்தது போன்று பாவனை மேற்கொண்டது. அமைச்சரவை என்ன

செய்தது என்பதை அது பார்க்கவில்லை, அது என்ன கூறியது என்பதை மட்டுமே அது கேள்விப்பட்டது. இஸ்ரேலில் இத்தகைய நம்பிக்கை காணப்படவில்லை; நிறுவப்பட்ட குடியரசு என்ன செய்ய வேண்டி இருக்கும் என்பதைத் தெரிந்தறிந்து கொள்ளும் துணிவில்லாத ஒரு நிலைக்கு அரசியல் நிர்ணய சபை வீழ்ச்சியடைந்திருந்தது.

இறுதியாக, மே 8ஆம் நாள் இந்த நகைச்சுவை நாடகத்தின் கடைசிக் காட்சி நடிக்கப்பட்டது. இத்தாலியப் படையெடுப்பை அதற்கென வகுக்கப்பட்ட நோக்கத்திற்குத்திரும்பக் கொண்டு வருவதற்கான துரிதமான நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு அரசியல் நிர்ணய சபை அமைச்சரவையை வற்புறுத்தியது. அதே நாள் மாஸியில் போனப்பார்ட் *Moniteur* பத்திரிகையில் கடிதம் ஒன்றை வெளியிட்டார் அதில் அவர் உடினோ மீது அபாரமான பாராட்டுதல்களை தாராளமாகப் பொழிந்திருந்தார். மே 11ந் தேதியன்று தேசிய சட்டமன்றம் இதே போனப்பார்ட் மற்றும் அவரது அமைச்சரவைக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட குற்றச்சாட்டு மசோதாவை நிராகரித்தது. “மெளண்டன்” இந்த மோசடிச் சிலந்தி வலையைச் சின்னாபின்னமாக்குவதற்குப் பதிலாக இதனுள் லீபுகியே-தென்வில் பாத்திரத்தில் நடிப்பதற்காக இந்த நாடாளுமன்ற நகைச்சுவை நாடகத்தைத் துன்பியலாக எடுத்துக் கொண்டது. சிறப்பு மாநாட்டின் கடனாகப் பெற்ற சிங்கத் தோலின் உள்ளே இருந்த அதன் இயல்பான குட்டிமுதலாளித்துவக் கன்றுத் தோலை அது காட்டிக் கொடுக்கவில்லையா!

அரசியல் நிர்ணய சபையின் பிற்பாதி வாழ்க்கை பின் வருமாறு சுருக்கப்படுகிறது: ஜனவரி 29ல் முடியரசுக் கோட்பாட்டு முதலாளித்துவக் குழுவினர் தன்னால் நிறுவப்பட்ட குடியரசின் இயல்பான மேலவர்கள் என்பதை அது ஒப்புக் கொண்டது; மற்றும் மே 11ந் தேதி போராடும் மக்களுடனான பிரெஞ்சுக் குடியரசின் பகட்டாரவாரமாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட செயலற்ற கூட்டணி என்பது ஐரோப்பிய எதிர்ப்புரட்சியுடனான செயலூக்கமான கூட்டணியாகவே பொருள்படும் என்பதை ஒப்புக்கொண்டது.

அதன் பிறந்த தின ஆண்டு விழாவுக்கு இரண்டு நாட்கள் முன்பாக, மே 4ல் ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர்களுக்குப் பொதுமன்னிப்பு வழங்குவது குறித்த தீர்மானத்தை நிராகரித்ததில் அதற்கு ஏற்பட்ட திருப்தியுடன் இந்த அவலமான சட்டமன்றம் அரங்கத்திலிருந்து மறைந்தது. இதன் அதிகாரம் சிதறடிக்கப்பட்டது, மக்கள் இதைக் கடும்கைமையுடன் நடத்தினர், இது யாருடைய கருவியாக இருந்ததோ இந்த முதலாளி வர்க்கம் இதை வெறுத்தொதுக்கியது, கொடுமைப் படுத்தியது, அவமதிப்பான முறையில் வெளியே தள்ளியது. தனது வாழ்வின் இரண்டாம் பாதியில் முதல் பாதியை கைவிடும் கட்டாயத்துக்கு இது உள்ளாக்கப்பட்டது. அதன் குடியரசு வாழ்வு பிரமைகளை இழந்து, கடந்த காலத்தில் பெரிதாக எதையும் படைத்துருவாக்காமலும் எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை இல்லாமலும் அதன் வாழுடல் படிப்படியாக செத்து வந்த நிலைமையில் அது ஜூன் வெற்றியைத் தொடர்ந்து நினைப்பூட்டி அதனூடே மீண்டும் மீண்டும் வாழ்வது மூலமும், பழிக்குரியோரை இடைவிடாது மீண்டும் மீண்டும் பழித்துரைப்பது மூலம் தன்னைத்தானே உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு மட்டுமே அது தனது சொந்தச் சுவத்துக்கு உயிருள்ள தோற்றத்தைக் கொடுக்க முடிந்தது. ஜூன் புரட்சி எழுச்சியாளர் குருதியால் வாழ்ந்த காட்டேரி!

அது ஜூன் புரட்சி எழுச்சியால் ஏற்பட்ட செலவுகள், உப்புவரியிலான இழப்பு, நீக்ரோ அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதற்காக தோட்டக்கால் உடைமையாளர்களுக்கு கொடுத்த நஷ்ட ஈட்டுப் பணம், ரோமானியப் படையெடுப்பின் செலவுகள், ஓயின் மீது வரியிலான இழப்பு—இதை ஒழிப்பதற்கு அது ஏற்கெனவே தனது கடைசி மூச்சில் இருந்த சமயம் தீர்மானித்தது—ஆகியவற்றால் பெருகிய அரசாங்கப் பற்றாக்குறையை அது பின்னே விட்டுச் சென்றது, தனது சிரிக்கும் வாரிசின் மீது இளக்காரமான ஒரு சூதாட்டக் கடனைச் சுமத்திய ஒரு வன்மங்கொண்ட கிழவனைப் போல இருந்தது.

மார்ச் மாதத் துவக்கத்துடன் தேசிய சட்டமன்றத்தின் தேர்தலுக்கான கிளர்ச்சி ஏற்கெனவே ஆரம்பமாகிவிட்டது.

இரு பிரதானப் பிரிவுகள், முறைமை கட்சி⁶⁶ மற்றும் ஜனநாயக சோஷலிஸ்டுக் கட்சி அல்லது சிவப்பு கட்சி என்று ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்தன. இவை இரண்டுக்கும் இடையே “அரசியல் சட்டத்தின் நண்பர்கள்” நின்றார்கள். இதன் பேரில் *National* மூவர்க்குக் கொடி குடியரசுவாதிகள் ஒரு கட்சியை முன்வைக்க முயன்றனர். முறைமைக் கட்சி ஜூன் நாட்களுக்குப் பிறகு நேரடியாக அமைக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 10ல் அது *National*இன், முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகளின் குழுவை அகற்றி எறிவதற்கு அனுமதித்த பின்னரே அதன் இருத்தலின் இரகசியம் ஆர்லியனிஸ்டுகளும் லெஜிடிமிஸ்டுகளும் ஒரு கட்சியாக கூட்டுச் சேர்ந்ததன் விவரம் வெளியாகியது. முதலாளித்துவ வர்க்கம் இரண்டு பெரிய கோஷ்டிகளாகப் பிளவுற்றது இவை — மீட்டமைக்கப்பட்ட முடியாட்சியின் கீழ்⁶⁷ பெரிய நிலவுடைமையாளர்களும், ஜூலை முடியாட்சியின் கீழ் நிதிப்பிரபுக்கள் மற்றும் தொழில் துறை முதலாளி வர்க்கமும் ஒன்று மாறி ஒன்று அதிகார ஏகபோகத்தைப் பேணிக் காத்து வந்தன. இதில் ஒரு கோஷ்டியின் நலவுரிமைகளின் மேலாதிக்கமுள்ள செல்வாக்குக்கு அளிக்கப்பட்ட ராஜ அந்தஸ்துப் பெயர் புர்போன் இன்னொரு கோஷ்டியின் நலவுரிமைகளின் மேலாதிக்கமுள்ள செல்வாக்குக்கு அளிக்கப்பட்ட ராஜ அந்தஸ்துப் பெயர் ஆர்லியன்ஸ். பெயரற்ற ஆட்சியான குடியரசின் கீழ் மட்டுமே இந்த இரண்டு கோஷ்டிகளும் தமது பரஸ்பர போட்டியைக் கைவிடாமல் சம சக்தியுடன் தமது பொதுவான வர்க்க நலன்களைப் பேணி வைத்திருக்க முடியும். முதலாளித்துவக் குடியரசானது முதலாளி வர்க்கம் முழுவதன் முழு நிறைவாக்கப்பட்ட மற்றும் தெட்டத்தெளிவாக வெளியீடு செய்யப்பட்ட ஆட்சி தவிர வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது எனும் பட்சத்தில் அது லெஜிடிமிஸ்டுகளால் வலுப்படுத்தப்பட்ட ஆர்லியனிஸ்டுகளின் ஆட்சி அல்லது ஆர்லியனிஸ்டுகளால் வலுப்படுத்தப்பட்ட லெஜிடிமிஸ்டுகளின் ஆட்சியாக மீட்டமைத்த முடியாட்சி மற்றும் ஜூலை முடியாட்சியின் சேர்க்கை என்பது தவிர வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியுமா? *National*இன் முதலாளித்துவக் குடியரசு

வாதிகள் பொருளாதார அடித்தளங்களில் சார்ந்து நின்ற தமது வர்க்கத்தின் எந்த ஒரு பெரிய பிரிவையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவில்லை. முடியாட்சியின் கீழிலும், தமது பிரத்தியேக ஆட்சியை மட்டுமே புரிந்து கொண்ட இரண்டு முதலாளித்துவ கோஷ்டிகளுக்கு எதிராகவும் அவர்கள் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பொதுவான ஆட்சியை, குடியரசின் பெயரில்லா ஆட்சியை வலியுறுத்தினார்கள் எனும் முக்கியத்துவத்தையும் வரலாற்று உரிமை பாராட்டலையும் மட்டுமே கொண்டிருந்தார்கள். இதை அவர்கள் லட்சியமாக உயர்த்தி தொன்மையான வண்ணச் சித்திரங்களால் அலங்கரித்துக் காட்டினார்கள், ஆனால் இதில் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தமது தனிக் குழுவின் ஆட்சியை அவர்கள் வாழ்த்தி வரவேற்றார்கள். தாம் தோற்றுவித்த குடியரசில் கூட்டாட்சியின் உச்சியில் மன்னராட்சி ஆதரவாளர் இருப்பதைக் கண்டுணர்ந்த போது National கட்சி தனது மனத்தினுள்ளே குழம்பிப் போயிருந்தது. இந்த மன்னராட்சி ஆதரவாளர்கள் தமது ஒன்றுபட்ட ஆட்சியின் மெய்நடப்பு சம்பந்தமாக இதே அளவுக்குத் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொண்டார்கள். அவர்களது கோஷ்டிகள் ஒவ்வொன்றும் தனித் தனியாகக் கருதிப் பார்க்கும் போதில் தன்னளவில் மன்னராட்சி ஆதரவுத் தன்மை கொண்டதே என்பதையும், அவர்களது இரசாயனச் சேர்க்கையின் விளைபொருள் அவசியமாயும் குடியரசுத் தன்மை கொண்டதே என்பதையும், வெண்ணிற மற்றும் நீலநிற முடியாட்சி மூவர்ணக் கொடிக் குடியரசில் ஒன்றையொன்று கட்டாயம் நடுநிலைப்படுத்தும் என்பதையும் அவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. புரட்சி கரப் பாட்டாளி வர்க்கம் மற்றும் அதை தமது மையமாக்கி அதைச் சுற்றிலும் மேலும் மேலும் திரண்டு நிற்கும் இடைப்பட்ட வர்க்கங்கள் பாலான தமது பகைமையால், தமது ஒன்றிணைந்த வலிமையை திரட்டி, இந்த ஒன்றிணைந்த வலிமையின் அமைப்பைப் பேணிவைத்திருக்கும்படி கட்டாயப் படுத்தப்பட்ட இந்த முறைமைக் கட்சியின் ஒவ்வொரு கோஷ்டியும் மற்றதன் மீட்டமைப்புக்கான விருப்பம் மற்றும் தருக்கான வரம்பு மீறிய நடத்தைக்கும்

எதிராக தமது கூட்டு ஆட்சியை அதாவது குடியரசு வடிவிலான முதலாளித்துவ ஆட்சியை வலியுறுத்த வேண்டி இருந்தது. இவ்வாறாக, இந்த மன்னராட்சி ஆதரவாளர்கள் துவக்கத்தில் உடனடி மீட்டமைப்பில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயும், பின்னால் குடியரசு வடிவத்தை அலைமோதும் ஆத் திரத்துடனும் அதற்கு எதிரான கடுமையான வசை மாரியைப் பொழிந்தும் பேணி வைத்தும், இறுதியாக ஒருவரை ஒருவர் குடியரசில் மட்டுமே பொறுத்துக் கொள்ள முடியும் என்று ஒப்புக் கொண்டு மீட்டமைப்பை காலவரையறையின்றி ஒத்திப் போட்டதையும் நாம் காண்கிறோம். ஒன்று பட்ட ஆட்சி அனுபவம் தானே இந்த இரு கோஷ்டிகளையும் வலுப்படுத்தி அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் மற்றதற்கு அதாவது முடியாட்சியை மீட்டமைப்பதற்கு கீழடங்க மேலும் இயலாததாகவும், விருப்பமற்றதாகவும் ஆகும்படி செய்தது.

முறைமைக் கட்சி தனது தேர்தல் வேலைத்திட்டத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சியை அதாவது அதன் ஆட்சியில் பின்வரும் வாழ்க்கை நிபந்தனைகளைப் பேணிவைத்திருக்கும் என்று பிரகடனம் செய்தது: சொத்து, குடும்பம், சமயம், சமுதாயப்படிக்கள்! அது தனது வர்க்க ஆட்சியையும் அதன் வர்க்க ஆட்சியின் நிபந்தனைகளையும் நாகரிகத்தின் ஆட்சியாக, பொருள் உற்பத்திக்கும் மற்றும் அதனின்றும் எழும் சமுதாய ஒட்டுறவின் உறவுகளுக்குமான அவசிய நிபந்தனைகளாக இயல்பாகவே முன்வைத்தது. கட்சியின் தேவைக்கு வேண்டிய பேரளவான பண வசதிகள் அதனிடம் இருந்தது அது தனது கிளைகளை பிரான்ஸ் முழுதும் நிறுவினது; பழைய சமுதாயத்தின் சித்தாந்தவாதிகள் அனைவரும் ஊதியம் பெற்று அதன் கீழ் இருந்தனர். நடப்பிலுள்ள அரசாங்க அதிகாரத்தின் செல்வாக்கு அதன் வசம் இருந்தது; குட்டிமுதலாளித்துவ மற்றும் விவசாயி மக்கள் திரளினர் முழுமையின் இடையே அதனிடம் சம்பளம் இல்லாத அடிமை ஊழியர் படை இருந்தது. அவர்கள் இன்னமும் புரட்சிகர இயக்கத்தில் இருந்து வெகுதொலைவில் இருந்தார்கள். சொத்தில் உயர்ந்த சீமான்களிடம் தமது சிறுதர சொத்துடைமை மற்றும் அதன் சில்லரை தப்பெண்

ணங்களின் இயல்பான பிரதிநிதிகளைக் கண்டார்கள். எண்ணற்ற குட்டி ராஜாக்களால் நாடு முழுதிலும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டிருந்ததான இந்தக் கட்சி தனது வேட்பாளர்கள் நிராகரிக்கப்படுவதை புரட்சி எழுச்சி என்று தண்டிக்கவும், கிளர்ச்சி செய்யும் தொழிலாளர்களையும், கீழ்ப்படிய மறுக்கும் பண்ணை ஊழியர்களையும் வீட்டு வேலைக்காரர்கள் குமாஸ்தாக்கள், ரயில்வே அலுவலர்கள் எழுத்தாளர்கள் ஆகிய தனக்கு வழக்கமாகக் கீழ்ப்பட்ட பணியாளர்களான எல்லோரையும் வேலையிலிருந்து விலக்கவும் கூடியதாக இருந்தது. இறுதியாக அது டிசம்பர் 10ந் தேதி போனப்பார்ட் தனது அதிசயமான செயல் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்துவதிலிருந்து குடியரசின் அரசியல் நிர்ணய சபை தடுத்து விட்டது எனும் மாயத் தோற்றத்தை இங்கும் அங்குமாக அது வைத்திருக்க முடியும். முறைமைக் கட்சியின் தொடர்பாக நாம் போனப்பார்டிஸ்டுகளைக் குறிப்பிடவில்லை. அவர்கள் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஒரு கோஷ்டி அல்ல மாறாக அவர்கள் கிழடு தட்டிய மூட நம்பிக்கை கொண்ட காயமடைந்த பழைய படைவீரர்கள் மற்றும் இளம் தெய்வ நம்பிக்கையற்ற நாடோடிப் போர்வீரர்களின் ஒரு திரட்டாகும். முறைமைக் கட்சி தேர்தலில் வெற்றியடைந்தது, அதற்கு சட்டமன்றத்தில் பெரிய பெரும்பான்மை கிட்டியது.

கூட்டுச் சேர்ந்து நிற்கும் எதிர்ப்புரட்சி முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிராக ஏற்கெனவே புரட்சிகரமானதாக்கப்பட்டதான குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கம் மற்றும் விவசாயி வர்க்கம் புரட்சிகர நலன்களின் உயர் வரிசையிலான புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் இயல்பாகவே சேர்ந்து நிற்க வேண்டும். நாடாளுமன்றத்தில் இருக்கும் குட்டி முதலாளித்துவவகைப்பட்டோரின் ஜனநாயக முகமையாளர்கள், அதாவது “மெளண்டன்” நாடாளுமன்றத் தோல்விகளின் மூலம் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சோஷலிஸ்டு முகமையாளர் பக்கம் எவ்வாறு விரட்டப்பட்டது என்பதையும், நாடாளுமன்றத்துக்கு வெளியே இருந்த மெய்யான குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோர் concordats à l'amiableஆல்,

முதலாளித்துவ நலவுரிமைகள் கட்டாயமாக அமுல் நடத்தப் பட்டதாலும், திவால் நிலைமை காரணமாயும் மெய்யான பாட்டாளிகளின் பக்கம் எவ்வாறு விரட்டப்பட்டது என்பதையும் நாம் கண்டோம். ஜனவரி 27ல் “மெளண்டனும்” சோஷலிஸ்டுகளும் தமது மறு ஒத்திசைவைக் கொண்டாடினர், 1849 பிப்ரவரியில் நடைபெற்ற மாபெரும் சிறப்பு விருந்தில் தமது இணைப்புச் செயல்பாட்டை மீண்டும் புரிந்தனர். சோஷலிஸ்டுக் கட்சியும் ஜனநாயகக் கட்சியும் தொழிலாளரின் கட்சியும் குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரின் கட்சியும் ஒன்றிணைந்து சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியை, அதாவது சிவப்புக் கட்சியை நிறுவின.

ஜூன் நாட்களைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட வேதனையால் சில காலம் செயலிழந்து போன பிரெஞ்சுக் குடியரசு முற்றுகை நிலை நீக்கப்பட்ட பிறகு, அக்டோபர் 19க்குப் பின்னர் தொடர்வரிசையாக வந்த கொந்தளிப்பான பரபரப்பின் ஊடே வாழ்ந்திருந்தது. முதலில் ஜனாதிபதி பதவிக்கான போராட்டம், பிறகு ஜனாதிபதிக்கும் அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் இடையிலான போராட்டம்; புர்ஜே வழக்கு விசாரணை⁶⁸ இது ஜனாதிபதி, கூட்டுச் சேர்ந்த மன்னராட்சி ஆதரவாளர், “மதிப்புக்குரிய” குடியரசுவாதிகள், ஜனநாயக “மெளண்டன்” மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சோஷலிஸ்டு வறட்டுப் போதனையாளர்கள் ஆகிய சின்ன உருவங்களுடன் எதிரெதிராக வைத்துப் பார்க்கும் போது, பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மெய்யான புரட்சியாளர்கள், சமுதாயத்தின் பரப்பில் ஒரு பிரளயம் மட்டுமே பின்னால் விட்டுச் செல்லக் கூடியது போன்ற, ஒரு சமுதாயப் பிரளயத்தின் முன்னால் மட்டுமே ஏற்படத் தக்கதான ஆதி அலாதி யான அரக்கர்களைப் போலக் காட்சியளிக்குமாறு செய்தது. தேர்தல் கிளர்ச்சி, பிரெவாவைக் கொலை செய்தவர்கள்⁶⁹ தூக்கிலிடப்பட்டது, பத்திரிகைகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து எடுக்கப்பட்டன; போலீஸ் நடவடிக்கை மூலம் விருந்துக்கூட்டங்களில் அரசாங்கம் வன்முறையில் தலையிட்டது; அரசு வமிச ஆதரவாளர்கள் திமிரான ஆத்திர மூட்டல்களில் இறங்கினர்; லுயீ பிளான் மற்றும்

காசிடியேரின் உருவப்படங்கள் தண்டனைக் கட்டையில் மாட்டப்பட்டுக் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டன. நிறுவப்பட்ட குடியரசுக்கும் அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் இடையே இடைமுறிவில்லாத போராட்டம் நடைபெற்றது. இது ஒவ்வொரு கணமும் புரட்சியை அதன் துவக்க நிலைக்குப் பின்தள்ளியது, இது ஒவ்வொரு கணமும் வெற்றியாளர்களை தோல்வியாளர்களாகவும், தோல்வியாளர்களை வெற்றியாளர்களாகவும் மாற்றியது. ஒரு நொடியில் கட்சிகள் வர்க்கங்கள், அவற்றின் பிரிவினைகள் மற்றும் தொடர்புகளை நெடுகிலும் மாற்றியமைத்தது. ஐரோப்பிய எதிர்ப்புரட்சி துரிதமாக முன்னேகியது; ஹங்கேரியின் வீறுபுகழ் போராட்டம். ஜெர்மனியில் ஆயுதமேந்திய எழுச்சி, ரோமாபுரி மீது படையெடுப்பு; ரோமாபுரி முன் பிரெஞ்சு சேனையின் மானக் கேடான தோல்வி—இயக்கத்தின் இந்தக் கரும் சுழற்சியில், வரலாற்றுக் குழப்பத்தின் இந்த வேதனையில் புரட்சிகர ஆவேசம், எதிர்பார்ப்புக்கள் மற்றும் ஏமாற்றங்களின் இந்தத் திடீர் ஏற்ற வற்றங்களில் பிரெஞ்சு சமுதாயத்தின் பல்வேறு வர்க்கங்கள் தமது வளர்ச்சி சகாப்தங்கள் முன்னடைகளில் அரை நூற்றாண்டுகள் கணக்கில் மதிப்பிட்டது போய் சில வாரங்களில் மதிப்பிட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. விவசாயிகள் மற்றும் மாகாணத்தவரில் கணிசமான பகுதியினர் புரட்சித்தன்மை ஊட்டப் பெற்றனர். அவர்கள் நெப்போலியனிடம் நிராசையடைந்திருந்தது மட்டுமல்ல, மாறாக சிவப்புக் கட்சியானது அவர்களுக்கு பெயருக்குப் பதில் உள்ளடக்கத்தையும், வரிவிதிப்பில் இருந்து போலியான விடுதலைக்குப் பதில், மரபான முடியாட்சி ஆதரவாளர்களுக்குத் தரப்பட்ட கோடிகள் திரும்பிச் செலுத்தப் படுவதையும், அடைமானங்களை தக்கபடி சீரமைப்பதையும், கடுவட்டி முறை ஒழிக்கப்படுவதையும் செயல்படுத்த முடிந்தது.

சேனை தானே புரட்சிகர கொந்தளிப்பால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது. போனப்பார்க்கு வாக்களித்தது மூலம் அது வெற்றிக்காக வாக்களித்திருந்தது, அவரோ அதற்குத் தோல்வியை அளித்தார். எவருக்குப் பின்னால் மாபெரும் புரட்சி

சிகர ஜெனரல் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறாரோ அந்தச் சிறிய கார்ப்பொரலுக்கு அவர் வாயிலாக அது வாக்களித்தது, அந்த ஆடை நேர்த்திக் கார்ப்பொரல் தானே யாருக்குப் பின்னால் தங்கிடம் தேடிக் கொண்டாரோ அந்த மாபெரும் ஜெனரல்களை அவர் அதனிடம் மீண்டும் தந்தார். சிவப்புக் கட்சி அதாவது கூட்டிணைந்த ஜனநாயகக் கட்சி வெற்றியை இல்லா விடினும் இதைவிட மகத்தான வாகைகளை நிச்சயம் கொண்டாடும் என்பதிலும் பாரிஸ் நகர மக்களும் சேனையும் மாகாணங்களின் பெரும் பகுதியினரும் அதற்கு வாக்களிப்பார்கள் என்பதிலும் ஐயமில்லை. “மெளண்டன்” தலைவரான லெத்ரு-ரொல்லேன் ஐந்து வட்டாரங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். முறைமைக் கட்சியின் தலைவர் யாரும் இத்தகைய வெற்றி பெறவில்லை, சரியான பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியினைச் சார்ந்த வேட்பாளர் எவரும் இத்தகைய வெற்றி பெறவில்லை. இந்தத் தேர்தல் ஜனநாயக-சோஷலிஸ்டு கட்சியின் இரகசியத்தை நமக்கு வெளிக் காட்டியது. ஒரு புறத்தில் ஜனநாயக குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரின் நாடாளுமன்றத் தீவிர ஆதரவாளரான “மெளண்டன்” பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சோஷலிஸ்டு வறட்டுத் தத்துவாளர்களுடன் ஒன்று சேரும் படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார் என்றால், — பாட்டாளி வர்க்கம் ஜூனில் ஏற்பட்டகடும் காரியகரமான தோல்வியால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு அறிவுத்துறை வெற்றிகள் மூலம் மீண்டும் எழுந்து நின்றும் இதர வர்க்கங்களின் வளர்ச்சி மூலம் புரட்சிகர சர்வாதிகாரத்தை இன்னமும் கைப்பற்றிக் கொள்ள இயலாமல் அதனை விடுதலை செய்த வறட்டுச் சூத்திர பேர்வழிகள், சோஷலிஸ்டு பிரிவுகளின் கரங்களுக்குள் விழுகிற கட்டாயத்திற்கு உள்ளாயிற்று. மறுபுறத்தில் புரட்சிகர விவசாயிகளும் சேனையும் மாகாணங்களும் “மெளண்டனுக்குப்” பின்னே நெடுகிலும் நிலவின. இவ்வாறாக “மெளண்டன்” புரட்சிகர சைனிய முகாமின் முதல்வரும் எஜமானுமாகி சோஷலிஸ்டுகளுடனான உடன்பாடு மூலம் புரட்சிகரக் கட்சியில் இருந்த சகல பகைமையையும் அகற்றி எறிந்தது. அரசியல் நிர்ணய சபையில் பிற்பாதிக்க

காலத்தில் இது அதே தன் குடியரசுவாத உணர்வை தோற்று வித்து, இடைக்கால அரசாங்கம் தறுவாயிலும், நிர்வாகக் கமிஷன் காலத்திலும் ஜூன் நாட்களின் போதும் புரிந்த பாவச் செயல்களை மறந்தொழியும் வகையில் புதைத்து மூடியது. இதே நடவடிக்கையில் National கட்சி என்ற முறையில் அதன் அரை குறை இயல்புக்கு ஏற்ப மன்னராட்சி ஆதரிப்பு அமைச்சரவையால் ஒடுக்கப்பட இடமளித்தது. “மெளண்டன்” கட்சி National இன் சர்வவல்லமை கால கட்டத்தில் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட இக்கட்சி எழுச்சியுற்று தன்னைத்தானே புரட்சியின் நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதியாக வலியுறுத்திக் கொண்டது. மற்ற மன்னராட்சி ஆதரிப்பு கோஷ்டிகளுக்கு எதிராக வைக்க National கட்சியிடம் பேராசைப் பேர்வழிகளும் கருத்தியலான மோசடியாளர்களும் தவிர வேறு எவரும் இருக்கவில்லை. இதற்கு நேர் மாறாக “மெளண்டன்” கட்சி முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையே ஊசலாடும் மக்கள் திரளினரைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தியது. இந்த மக்கள் திரளினரின் நலன்கள் ஜனநாயக நிறுவனங்களைக் கோரும் வகையில் இருந்தன. எனவே கவினாக்குகள் மற்றும் மராஸ்டு களுடன் ஒப்பிடும் போது லெத்ரு-ரொல்லேனும் “மெளண்டனும்” மெய்யான புரட்சியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்கள். இந்த முக்கியமான நிலைமையின் உணர்வில் இருந்து, புரட்சிகர ஊக்கத்தின் வெளிப்பாடு எந்தளவுக்கு அதிகமாக நாடாளுமன்றத் தாக்குதல் அளவில் குற்றச்சாட்டு மசோதாக்களைக் கொண்டுவருவது, அச்சுறுத்தல்கள் உரத்த குரல்கள், இடிமுழக்கும் உரைகள் மற்றும் வெறும் சொல்லடுக்கு வரை மட்டுமே செல்லும் தீவிரப் போக்குகள் எனும் அளவுக்குத் தனக்குத் தானே வரம்பிட்டுக் கொண்டதோ அந்த அளவுக்கு மேலதிகமான மன உரம் பெற்றார்கள். விவசாயிகள் குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோர் இருந்த அதே நிலையில் இருந்தார்கள், அவர்களும் கிட்டத்தட்ட அதே போன்ற சமுதாயக் கோரிக்கையையே முன்வைத்தார்கள். எனவே புரட்சிகர இயக்கத்தினுள் அவர்கள் தள்ளப்பட்டார்கள் என்ற அளவுக்கு சமுதாயத்தின் நடுத்தர அடுக்

கினர் அனைவரும் லெத்ரு-ரொல்லேனைத் தமது வீரத் தலை வகைக் காணும் கட்டாயத்திற்கு உள்ளாயினர். லெத்ரு-ரொல்லேன் ஜனநாயக குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட பிரமுகர் ஆவார். முறைமைக் கட்சிக்கு எதிராக இந்த அமைப்பின் பாதிப் பழம் பாணி, பாதிப் புரட்சிகர மற்றும் முழுமையான கற்பனாவாத சீர்திருத்தவாதிகளை முதலில் முன்னணிக்கு உந்த வேண்டியிருந்தது.

National கட்சி, “அரசியல் சட்டத்தின் நண்பர்கள் *quand même*”*, *républicains purs et simples*** ஆகியோர் தேர்தலில் முற்றாகத் தோற்கடிக்கப் பட்டனர். அவர்களின் ஒரு சின்னஞ்சிறு சிறுபான்மையே சட்டசபைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது, அவர்களது மிகவும் பிரபலமான தலைவர்கள் “மதிப்புக்குரிய” குடியரசின் பிரதம பத்திரிகை ஆசிரியரும் ஓர்பியசும் ஆன மராஸ்டும் கூட அரங்கத்தில் இருந்து மறைந்து விட்டனர்.

மே 28ந் தேதி சட்டமன்றம் கூட்டப்பட்டது, ஜூன் 11ல் மே 8ந் தேதி இந்த எதிர்ப்பு புதுப்பிக்கப்பட்டது. அதோடு “மெளண்டன்” பேரால் அரசியல் சட்டத்தை மீறியதற்காகவும் ரோமாபுரியைத் தாக்கியதற்காகவும் ஜனாதிபதி மற்றும் அமைச்சுக்கு எதிராக லெத்ரு-ரொல்லேன் ஒரு குற்றச்சாட்டு மசோதாவைக் கொண்டு வந்தார். மே 11ல் அரசியல் நிர்ணய சபை எவ்வாறு இந்த குற்றச் சாட்டு மசோதாவை நிராகரித்ததோ அதே போல ஜூன் 12ந் தேதியன்று சட்டமன்றம் இந்த மசோதாவை நிராகரித்தது. ஆனால் இந்தத் தடவை பாட்டாளி வர்க்கம் “மெளண்டன்” தெருவுக்கு விரட்டியது, தெருப்போராட்டம் நடத்த அல்ல ஆனால் ஒரு தெரு ஊர்வலம் நடத்த மட்டுமே விரட்டியது. இந்த இயக்கம் தோற்கடிக்கப்பட்டது என்பதையும் 1848 ஜூன் எந்தளவுக்கு அது வெறுப்புடன் கருதியதோ அந்தளவுக்கு 1849 ஜூன் கேவலமான கேலிச்சித்திரமாக இருந்தது என்பதையும் தெரிந்து கொள்வதற்கு “மெளண்டன்”

* — எப்பாடுபட்டும்.—ப-ர்.

** — தூய குடியரசுவாதிகள்.—ப-ர்.

டன்'' இந்த இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கியது என்று சொன்னாலே போதும். ஜூன் 13ந் தேதிய மாபெரும் பின் வாங்கல், முறைமைக் கட்சியால் தயார் செய்யப்பட்ட மாபெரும் பேர்வழி ஷங்கார்னியேவின் இதை விட இன்னும் பெரிதான போர் முழக்கத்தால் மட்டுமே மங்கடிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு சமுதாய சகாப்தத்துக்கும் அதன் மாமனிதர்கள் தேவை அவர்களை அதனால் தேடிக்காண இயலாத போது அது அவர்களை ஹெல்வெட்டியஸ் கூறுவது போலப் புதுப்புனைவு செய்கிறது.

டிசம்பர் 20ந் தேதி நிறுவப்பட்டதான முதலாளித்துவக் குடியரசின் ஒரு பாதி மட்டுமேயான ஜனாதிபதி இதுவரை இருந்தார். மே 28ல் இது மறுபாதிமான சட்டமன்றம் மூலம் முழுமை செய்யப்பட்டது. 1848 ஜூனில் சுயமே உருவான முதலாளித்துவக் குடியரசு பாட்டாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்த ஓர் அட்டுழியத்தனமான போர் மூலமும், 1849ல் நிறுவப்பட்டதான முதலாளித்துவக் குடியரசு குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோருடனான வருணிக்க முடியாத நகைச்சுவை நாடகம் மூலமும், அவற்றின் பெயர்களை வரலாற்றின் பிறப்புப் பெயரேட்டில் ஏற்கெனவே பொறித்துக் கொண்டிருந்தன. 1849 ஜூன் 1848 ஜூனின் வஞ்சத் தீர்ப்பாக இருந்தது. 1849ல் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்கள் தொழிலாளர்களால், அவர்களுக்கும் புரட்சிக்கும் இடையில் நின்ற குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரே வீழ்த்தப்பட்டனர். 1849 ஜூன் கூலி உழைப்புக்கும் மூலதனத்துக்கும் இடையிலான கடும் துன்பியல் நிகழ்ச்சி அல்ல மாறாக கடனாளிகள் மற்றும் கடனீவோரின் சிறைகளை நிரப்பும் துக்க விளையாட்டாக இருந்தது. முறைமைக் கட்சி வெற்றி பெற்று விட்டது அது சர்வசக்தி வாய்ந்ததாக இருந்தது, அது என்னவாக இருந்தது என்பதை இப்போது காட்ட வேண்டி நேர்ந்தது.

III

1849, ஜூன் 13ன் பின்விளைவுகள்

டிசம்பர் 20ல் அரசியல் சட்ட குடியரசின் இருமுக (யானஸ்) தலையானது அதுவரை ஒரு முகத்தை மட்டுமே காட்டியிருந்தது. அது லுயீ போனப்பார்டின் தனிச் சிறப்பற்ற சாமான்ய தோற்றக் கூறுகள் கொண்ட நிர்வாக முகமாகும். 1849 மே 28ல் அது அதன் இரண்டாவது முகத்தைக் காட்டியது, அது சட்டமியற்றும் முகமாகும். அம் முகத்தில் அரசு மீட்டமைப்பின் கேளிக்கை மறைவினைகளின் மற்றும் ஜூலை முடியாட்சியின் தழும்புகள் பதிந்திருந்தன. தேசிய சட்டமன்றத்தோடு அரசியல் சட்டக் குடியரசின் புலப்பாடு முழுமை செய்யப்பட்டது அதாவது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சி நிறுவப்பட்டுள்ள குடியரசு வடிவிலான அரசாங்கம், பொதுவான ஆட்சி முழுமை செய்யப்பட்டது. எனவே பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கமாக அமைந்த இரண்டு மாபெரும் மன்னராட்சி ஆதரிப்புப் பிரிவுகளின் ஒன்றிணைந்த லெஜிடிமிஸ்டுகள் மற்றும் ஆர்லியனிஸ்டுகளின் முறைமைக் கட்சியின் ஆட்சி முழுமை செய்யப்பட்டது. இவ்வாறாக பிரெஞ்சுக் குடியரசு அரசவமிச ஆதரிப்புக் கட்சிகளின் கூட்டிணைவின் உடைமையாகிவிட்ட அதே போதில் எதிர்ப்புரட்சி அரசுகளின் ஐரோப்பியக் கூட்டிணைவு உடனிணைவாக மார்ச் புரட்சிகளின் கடைசிப் புகலிடங்களுக்கு எதிராக ஒரு பொதுவான புனிதப்போரில் இறங்கியது. ருஷ்யா ஹங்கேரி மீது படையெடுத்தது பிரஷ்யா சாம்ராஜ்ய அரசியல் சட்டத்தை ஆதரித்து நின்ற சேனைக்கு எதிராக அணிவகுத்துச் சென்றது உடனே ரோமாபுரியைத் தாக்கினார். ஐரோப்பிய நெருக்கடி தெளிவாயும் ஒரு தீர்மான கரமான திரும்பு முனையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஐரோப்பா முழுவதன் கவனமும் பாரிஸ் மீதும், பாரிஸ் முழுவதன் கவனமும் சட்டமன்றம் மீதும் திரும்பியிருந்தன.

ஜூன் 11ம் நாள் லெத்ரு-ரொல்லேன் அதன் மேடை மீது ஏறினார். அவர் உரை ஆற்றவில்லை; அமைச்சர்களுக்கு எதிராக ஒளிமறைவற்ற, பகட்டில்லாத, மெய்விவரங்கள்

டங்கிய ஒருமுனைப்படுத்தப்பட்ட வன்மையான கோரிக்கைக் கட்டளையை முறைப்படுத்தி முன்வைத்தார்.

ரோமாபுரி மீதான தாக்குதல் அரசியல் சட்ட மீதான தாக்குதலாகும், ரோமன் குடியரசு மீதான தாக்குதல் பிரெஞ்சுக் குடியரசு மீதான தாக்குதல் ஆகும். அரசியல் சட்டத்தின் 5ஆவது விதி கூறுகிறது: “எவராயினும் சரி எந்த ஒரு மக்களின் சுதந்திரத்துக்கும் எதிராக பிரெஞ்சுக் குடியரசு தனது படைகளை என்றும் பயன்படுத்தாது” என்று. ஜனாதிபதியோ பிரெஞ்சு சேனையை ரோமாபுரியின் சுதந்திரத்துக்கு எதிராகப் பயன்படுத்துகிறார். அரசியல் சட்டத்தின் 54ஆவது விதி தேசிய சட்டமன்றத்தின்* அனுமதி இல்லாமல் ஆட்சி நிர்வாகம் எந்தவொரு போர் எதையும் பிரகடனம் செய்யக் கூடாது என்று தடைவிதித்துள்ளது. அரசியல் நிர்ணய சபையின் மே 8ந்தேதிய தீர்மானம் ரோமாபுரி மீதான படையெடுப்பை அதன் ஆரம்ப லட்சியத்துக்குப் பொருத்தமானதாகக் உச்சபட்ச வேகத்தில் முனைய வேண்டும் என்பதாக அமைச்சர்களிடம் திட்டவட்டமாக உத்தரவிடுகிறது, எனவே இது அதே அளவுக்குத் திட்டவட்டமாக ரோமாபுரி மீது போர் தொடுப்பதைத் தடைசெய்கிறது,— உடனே ரோமாபுரியைத் தாக்குகிறார். இவ்வாறாக, லெத்ரு-ரொல்லேன் இந்த அரசியல் சட்டம் தன்னையே போனப்பார்ட் மற்றும் அவரது அமைச்சர்களுக்கு எதிரான வழக்குத் தொடரும் வாதியின் சாட்சி என்று அழைத்தார். தேசிய சட்டமன்றத்தில் இருந்த அரசவமிச ஆதரவாளர் பெரும் பான்மையின் முன் இந்த அரசியல் சட்டத்தின் காவலர் பின்வரும் அச்சுறுத்தல் பிரகடனத்தைச் செய்தார்: “அரசியல் சட்டத்துக்குரிய மதிப்பை எல்லா வழிகளிலும், ஆயுத பலத்தைப் பயன்படுத்தியுங்கூடக் காப்பாற்ற எப்படி உத்தரவிடுவது என்பதைக் குடியரசுவாதிகள் அறிவார்கள்!” “ஆயுத பலத்தின் மூலம்!” என்று “மெளண்டனின்” நூறு

* இங்கு முதல் இந்நூலின் கடைசிப் பக்கம் வரை தேசிய சட்டமன்றம் என்று குறிப்பிடப்படும். சட்டமியற்றும் தேசிய சட்டமன்றம் மே 28, 1849 முதல் டிசம்பர் 1851 வரை அமுலில் இருந்தது (Legislativa).—பு.

மடங்கான எதிரொலி மீண்டும் முழங்கியது. பெரும்பான்மை ஒரு பயங்கரமான அமளி மூலம் பதிலளித்தது. தேசிய சட்டமன்றத்தின் அவைத்தலைவர் லெத்ரு-ரொல்லேனை மன்ற ஒழுங்கின்படி நடக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். லெத்ரு-ரொல்லேன் இந்தக் குற்றச்சாட்டுப் பிரகடனத்தை மீண்டும் வெளியிட்டு போனப்பார்களையும் அவரது அமைச்சர்களையும் கண்டனம் செய்யும் ஒரு தீர்மானத்தை இறுதியாக அவைத்தலைவரிடம் சமர்ப்பித்தார். ரோமாபுரி தாக்கப்பட்ட விஷயத்தை இதோடு விட்டு நிகழ்ச்சி நிரலில் உள்ள அடுத்த இனத்தை விவாதிப்பதென்று தேசிய சட்டமன்றம் 203 வாக்குகள் எதிர்ப்பாகவும் 361 வாக்குகள் ஆதரவாயும் பெற்று முடிவு செய்தது.

தேசிய சட்டமன்றத்தை அரசியல் சட்டத்தைக் கொண்டும், ஜனாதிபதியை தேசிய சட்டமன்றத்தைக் கொண்டும் முறியடித்து விடலாம் என்று லெத்ரு-ரொல்லேன் கருதியிருந்தாரா?

அன்னிய மக்களினங்களின் சுதந்திரம் மீது எவ்விதத்தாக்குதலும் தொடுக்கக் கூடாது என்று அரசியல் சட்டம் தடைசெய்திருப்பது மெய்யே. ஆனால் ரோமாபுரியில் பிரெஞ்சு சேனை தாக்கியது அமைச்சரவையின் கூற்றுப்படி “சுதந்திரத்தை” அல்ல மாறாக “அராஜகத்தின் கொடுங் கோன்மையையே”. அரசியல் நிர்ணய சபையில் கிட்டிய இந்த அனுபவம் அனைத்தும் இருந்துங்கூட, “மெளண்டன்” இந்த அரசியல் சட்டம் பற்றிய வியாக்யானம் அதைச் செய்தவர்களுக்கு உரியதல்ல மாறாக அதை ஏற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே உரியது என்பதை இன்னும் தெரிந்து புரிந்து கொள்ளவில்லையா? இதன் வாசகத்தை அதன் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய பொருளில் விளக்க வேண்டும் என்பதும், முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட பொருள் மட்டுமே அதன் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய பொருள் என்பதும் இன்னும் புரியவில்லையா? பாதிரியார் விவிலியத்தின் அதிகார பூர்வமான வியாக்யானி ஆகவும் நீதிபதி சட்டத்தின் அதிகார பூர்வமான வியாக்யானியாகவும் இருப்பது போல போனப்பார்ட் மற்றும் தேசிய சட்டமன்றத்தின் மன்னராட்சி ஆதரவாளர்

பெரும்பான்மை அரசியல் சட்டத்தின் அதிகாரபூர்வமான வியாக்யானிகளாக இருப்பது புரியவில்லையா? அது உயிர் வாழ்ந்திருந்த போது அதன் உயிலை ஓர் ஓடிலான் பர்ரோ தகர்த்திருக்கும் போதில், மடிந்து போன அரசியல் நிர்ணய சபையின் விருப்புறுதி விதிகள் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தும் என்று பொதுத் தேர்தல்களில் இருந்து புதிதாக உதித்தெழுந்த தேசிய சட்ட மன்றம் கருத வேண்டுமா? லெத்ரு-ரோலின் அரசியல் நிர்ணய சபையின் மே 8ந் தேதித் தீர்மானத்தை சான்றாகக் காட்டிய போது அதே அரசியல் நிர்ணய சபை போனப்பாட்டையும் அமைச்சர்களையும் குற்றம் சாட்டிக் கண்டனம் செய்து கொண்டுவந்த அவரது முதல் தீர்மானத்தை மே 11ந் தேதி நிராகரித்திருந்தது என்பதையும், அது ஜனாதிபதியையும் அமைச்சர்களையும் குற்றச்சாட்டில் இருந்து விடுவித்திருந்தது என்பதையும், இவ்வாறு அது ரோமாபுரி மீதான தாக்குதலை “சட்டப்படியானது” என்று அனுமதித்திருந்தது என்பதையும் அவர் ஏற்கெனவே வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பை எதிர்த்து ஒரு மேன்முறையீடுமனுவை மட்டுமே சமர்ப்பித்திருந்தார் என்பதையும், அவர் கடைசியாக குடியரசு பாணி அரசியல் நிர்ணய சபையில் இருந்து மன்னராட்சி ஆதரிப்பு சட்டமன்றத்துக்கு வேண்டுகோள் செய்திருந்தார் என்பதையும் மறந்து விட்டாரா? அதைப் பாதுகாக்கும்படி ஒவ்வொரு குடிமகனையும் முன்வரும்படி ஒரு விசேஷ விதி மூலம் கோருவதன் வழி அரசியல் சட்டமே புரட்சி எழுச்சியைத் தனது உதவிக்கு அழைக்கிறது. லெத்ரு-ரொல்லேன் இந்த விதியைத் தமக்கு ஆதாரமாக்கிச் செயல்பட்டார். ஆனால் அதே சமயம் பொது அதிகாரிகள் அரசியல் சட்டத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளனர் அல்லவா, அதோடு சட்ட பூர்வமான பொது அதிகாரிகளில் ஒருவர் மற்றவருக்கு எதிராகக் கலகம் புரியும் தருணத்தில் இருந்து மட்டும் தானே அரசியல் சட்டம் மீறப்படுவது தொடங்கும் அல்லவா? குடியரசின் ஜனாதிபதியும், குடியரசின் அமைச்சர்களும் குடியரசின் தேசியச் சட்டமன்றமும் மிகவும் இணக்கமான உடன்பாட்டில் இருக்கக் கண்டோம்.

ஜூன் 11ல் “மெளண்டன்” நடத்த முயன்றது “சுத்த மாயும் யுக்தி பூர்வமான வரம்புக்கு உட்பட்ட புரட்சி எழுச்சியே”, அதாவது முற்றிலும் நாடாளுமன்ற பாணியிலான புரட்சி எழுச்சியே மக்கள் பெருந்திரளின் ஆயுத மேந்திய எழுச்சி எதிர்காலத்தில் ஏற்படும் எனும் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளான சட்டமன்றப் பெரும்பான்மை, போனப்பார்ட் மற்றும் அமைச்சர்கள் வழி தனது சொந்த அதிகாரத்தையும் தனது சொந்தத் தேர்தலின் முக்கியத்துவத்தையும் அழித்துக் கொள்வதாக இருந்தது. அரசியல் நிர்ணய சபை பர்ரோ ஃபால்லூ அமைச்சரவையை நீக்கம் செய்ய வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக வற்புறுத்திய போது இதே போன்று போனப்பார்டின் தேர்தலை ரத்துச் செய்ய முயன்றிருந்தது அல்லவா?

சிறப்பு மாநாட்டு நாட்களுக்குப் பிறகு நாடாளுமன்ற எழுச்சிகளுக்கான மாதிரிகளுக்கு எவ்விதக் குறைவும் இருக்கவில்லை. இவை பெரும்பான்மைக்கும் சிறுபான்மைக்கும் இடையிலான உறவைத் திடுமென முழுமையாயும் மாற்றி விட்டிருந்தன. மற்றும் முதியது வெற்றி பெற்ற இடத்தில் இளம் “மெளண்டன்” வெற்றியடைய வேண்டாமா? மேலும் இத்தகைய முயற்சிக்கு அந்தத் தருணத்தில் இருந்த நிலைமைகள் சாதகமற்றனவாகவும் தோன்றவில்லை. பாரிசில் மக்கள் அமைதி இன்மை கலக்கம் தரும் உயர் கூட்டத்தை எட்டிவிட்டிருந்தது. சைனியம் தேர்தலில் வாக்களித்திருந்ததற்கு ஏற்ப அரசாங்கத்தின் பால் சாதகமான தோரணையில் இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை சட்டமன்றப் பெரும்பான்மை இணைப்புற்ற ஒன்றாய் ஆக முடியாத அளவுக்கு இன்னும் போதிய வளர்ச்சி இன்றி இருந்தது; இதற்கும் மேல் இது முதிய கனவான்களைக் கொண்டதாகவும் இருந்தது. நாடாளுமன்ற எழுச்சியில் “மெளண்டன்” வெற்றி பெற்றிருக்கும் பட்சத்தில் அரசுத் தலைமை அதன் கரங்களில் நேரடியாகக் கிடைத்திருக்கும். ஜனநாயகக் குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்டோர் தம் பங்குக்கு எப்போதும் போலவே, நாடாளுமன்றத்தின் மறைந்த ஆன்மாக்களுக்கு இடையே தனது தலைக்குமேல் மேகங்களில் சண்டை நடப்

பதைக் காண்பதைத் தவிர வேறு எதையும் அதிக ஆர்வத் தோடு விரும்பாத நிலையில் இருந்தனர். இறுதியாக ஜனநாயக குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கமும் அதன் பிரதிநிதியான “மெளண்டனும்” நாடாளுமன்ற எழுச்சி வாயி லாகத் தமது மாபெரும் நோக்கத்தை நிச்சயம் அடைவர், அதாவது பாட்டாளி வர்க்கத்தைக் கட்டவிழ்த்து விடாமலே அல்லது அது தொலைக்காட்சி என்பது தவிர வேறு வழி களில் தோற்றமளிக்க இடந்தராமல் முதலாளி வர்க்கத்தின் அதிகார பலத்தை உடைப்பார்கள். பாட்டாளி வர்க்கம் ஆபத்தானதாக மாறுவதற்கு இடமளியாதவழியில் பயன் படுத்தப் பட்டிருக்கும்.

ஜூன் 11ந் தேதி தேசிய சட்டமன்றத்தில் வோட் டெடுப்புக்குப் பிறகு “மெளண்டன்” உறுப்பினர் சிலருக்கும் தொழிலாளர் இரகசிய சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையே ஒரு கலந்தாய்வு நடைபெற்றது. பின்னவர்கள் அன்று மாலையிலேயே தாக்குதல் தொடங்கப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். “மெளண்டன்” தரப்பினர் இத் திட்டத்தை உறுதியாக நிராகரித்தனர். தலைமை தமது கரங்களில் இருந்து நழுவிச் செல்வதை அவர்கள் எக்காரணம் கொண்டும் விரும்பவில்லை. அவர்களது நேச சக்திக ளும் அவர்களது பகைவர்களைப் போலவே சரியாகவும் அதே அளவுக்குச் சந்தேகப் பேர்வழிகளாக இருந்தார்கள். 1848 ஜூன் நினைவு பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்க அணிகளில் முன் என்றையும் விட அதிக ஊக்கமுடன் குமுறி எழுந்தது. இருந்த போதிலும் அது “மெளண்டன்” உடனான கூட்டணியுடன் பிணைக்கப் பட்டிருந்தது. பின்னது ஆட்சி வட்டாரத்தின் மிகப் பெரும் பகுதியை உருவகப் படுத்தியது; சேனையில் இருந்த அதன் செல்வாக்கை மிகைப்படுத்தியது தேசியக் காவற்படையின் ஜனநாயகப் பிரிவு அதன் வசம் இருந்தது. கடைக்காரர்களின் தார்மிக சக்தி அதற்கு ஆதரவாக இருந் தது. மேலும் காலரா நோயால் அழிக்கப்பட்டும், வேலையில் லாத திண்டாட்டம் காரணமாக கணிசமான எண்ணிக்கை யில் பாரிசில் இருந்து விரட்டப்பட்டும் கிடந்த பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு, “மெளண்டன்” சித்தத்துக்கு எதிராக இந்தத்

தருணத்தில் புரட்சி எழுச்சியைத் துவங்குவது என்பது, இந்த மூர்க்கமான போராட்டத்தை வலுவந்தமாக்கிய நிலைமை இன்றி, 1848 ஜூன் நாட்களைப் பயனின்றி மீண்டும் நிகழ்த்துவதில் மட்டுமே சென்று முடிந்திருக்கும். பாட்டாளி வர்க்கப் பிரதிநிதிகள் விவேகமான ஒரு காரியத்தை மட்டுமே செய்தார்கள். “மெளண்டன்” தானே சமரசத்துக்கு வரும்படி கட்டாயப்படுத்தினர் அதாவது, அதன் குற்றச்சாட்டு மசோதா நிராகரிக்கப்படும் பட்சத்தில் நாடாளுமன்றப் போராட்டத்தின் வரம்புகளுக்கு அப்பால் வரும்படி கட்டாயப்படுத்தினர். ஜூன் 13ம் நாள் முழுவதும் பாட்டாளி வர்க்கம் இதே ஐயுறவான எச்சரிக்கை தோரணையை நிலைநிறுத்தி, பின்னால் போராட்டத்தில் குதிக்கவும் புரட்சியை அதற்கென நிர்ணயிக்கப்பட்ட குட்டிமுதலாளித் துவ நோக்கத்திற்கு அப்பால் முன்கொண்டு செல்லவும் வேண்டி, ஜனநாயக தேசியப் படைக்கும் சேனைக்கும் இடையில் கடுமையான முறையில் தவிர்க்க முடியாதபடி நிகழும் ஒரு கைகலப்பை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தது. வெற்றி கிட்டும் பட்சத்தில் ஏற்கெனவே நிறுவப்பட்ட பாட்டாளிகளின் கம்ப்யூன் அதிகாரபூர்வமான அரசாங்கத்திற்குச் சரிமட்டமாகத் தன்னை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும். பாரிஸ் நகரத் தொழிலாளர்கள் 1848 ஜூன் எனும் கரும் பள்ளியில் படிப்பினை பெற்றார்கள்.

ஜூன் 12ம் நாள், குற்றம் சாட்டிக் கண்டனம் செய்யும் மசோதா மீதான விவாதத்தை உடனே தொடங்கும்படி கோரும் தீர்மானத்தை அமைச்சர் லக்ரோசே தாமே சட்டமன்றத்தில் பிரேரேபித்தார். அந்த இரவில் அரசாங்கம் தற்காப்புக்கும் தாக்குதலுக்கும் வேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளையும் முன்கூட்டியே செய்திருந்தது. கலகக்காரர் சிறுபான்மையைத் தெருக்களுக்கு விரட்டுவதென்று தேசிய சட்டமன்றத்தின் பெரும்பான்மை உறுதி பூண்டிருந்தது. சிறுபான்மையோ இனிமேலால்பின் வாங்க முடியாத நிலையில் இருந்தது. முடிவு எடுக்கப்பட்டு விட்டது; குற்றஞ் சாட்டிக் கண்டனம் செய்யும் மசோதா 377க்கு 8 என்ற வோட்டுகளால் நிராகரிக்கப்பட்டது. வாக்களியாது விலகி நின்ற

“மெளண்டன்” கட்சியினர் “அமைதிவாத ஜனநாயகத்தின்” பிரசார மண்டபங்களுக்குள்ளும் *Démocratie Pacifique*⁷⁰ செய்திப் பத்திரிகை அலுவலகத்தினுள்ளும் சினங்கொண்டு விரைந்தனர்.

பூமியில் இருந்து விலகி நின்ற தால் அதன் பலபீமப் புதல்வன் ஆண்டியசின் வலிமை தகர்ந்து போனது போல நாடாளுமன்ற கட்டிடத்தில் இருந்து இக்கட்சி விலகி நின்ற தால் அதன் வலிமை தகர்ந்து போயிற்று. சட்டமன்றத்தின் சுற்றுவட்டங்களில் வல்லாளர்களாக இருந்த சம்சோன்கள் “மெளண்டன்வாதிகள்”) “அமைதிவாத ஜனநாயகத்தின்” சுற்றுவட்டங்களில் அற்பவாதிகளாக மட்டுமே இருந்தார்கள். நீண்ட இரைச்சல் மிக்க மனம்போன போக்கிலான விவாதம் நடைபெற்றது. “மெளண்டன்” அரசியல் சட்டத்தை மதிக்க வேண்டும் என்று “ஆயுத பலம் மூலம் மட்டுமன்றி” இதர வழிகள் அனைத்தாலும் கட்டாயப்படுத்த உறுதி பூண்டிருந்தது. அதன் இந்த உறுதியான முடிவுக்கு ஆதரவாக ஓர் அறிக்கை⁷¹ வெளியிடப்பட்டது, “அரசியல் சட்டத்தின் நண்பர்களின்” ஒரு பிரதிநிதிக் குழுவும் ஆதரவு தெரிவித்தது. “அரசியல் சட்டத்தின் நண்பர்கள்” என்பது *National* கட்சியின் முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதக் கட்சியின் சிறு குழுவின் சிதைவுண்ட பகுதி தனக்குத் தானே சூட்டிக் கொண்ட பெயராகும். குற்றஞ்சாட்டிக் கண்டனம் செய்யும் மசோதாவை நிராகரிப்பது எனும் தீர்மானத்தை எதிர்த்து அதன் மீதமுள்ள ஆறு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் வாக்களித்தனர், மற்றையோர் ஒன்று சேர்ந்து ஆதரவாக வாக்களித்தார்கள். கவினாக் முறைமைக் கட்சியின் வசம் தமது வலிமையை ஒப்படைத்திருந்தார் அந்த சமயத்தில் இந்தச் சிறு குழுவின் நாடாளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான பகுதி இந்த வாய்ப்பைப் பேராசையுடன் பற்றிக் கொண்டு ஓர் அரசியல் தீண்டாதான் என்னும் அதன் நிலையில் இருந்து வெளிவரவும் ஜனநாயகக் கட்சியின் அணிகளில் புகுந்து கொள்ளவும் முனைந்தது. அவர்களது கேடயத்தின் பின்னால், அவர்களது கோட்பாடுகளின் பின்னால், அரசியல் சட்டத்தின் பின்னால் மறைந்து நின்ற இந்தக்

கட்சியின் இயல்பான கவச கேடயதாரிகளாக அவர்கள் தோற்றமளிக்கவில்லையா?

விடியும் வரையில் “மெளண்டன்” பிரசவ வேதனை யில் இருந்தது. அது “மக்களுக்கான ஒரு பிரகடனத்தைப்” பெற்றுத் தந்தது. இது ஜூன் 13ம் நாளன்று இரண்டு சோஷலிஸ்டு சஞ்சிகைகளில்⁷² கிட்டத்தட்ட மதிப்பிழந்த இடத்தையே பெற்றிருந்தது. ஜனாதிபதி அமைச்சர்கள் மற்றும் சட்டமன்றத்தின் பெரும்பான்மையினரை அரசியல் சட்டத்துக்குப் புறம்பானவர்கள் (hors la Constitution) என்பதாகச் சாற்றியது அதோடு தேசியக் காவற்படை சைனியம் மற்றும் இறுதியாக மக்களையும் கூட “எழுச்சியுறும்படி” அழைத்தது. “அரசியல் சட்டம் நீழே வாழ்க!” என்பதே அது முன்வைத்த கோஷம் இந்த கோஷம் “புரட்சி ஒழிக!” என்பதைத்தவிர வேறு எதையும் குறிக்கவில்லை.

“மெளண்டனின்” அரசியல் சட்டப் பிரகடனத்துக்கு இணங்க ஜூன் 13ம் நாள் குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட டோரின் அமைதியான ஆர்ப்பாட்டம் என்பதான ஒன்று நடந்தது. அதாவது Château d'Eauவில் இருந்து பெருஞ் சாலை வழியாக 30,000 பேரடங்கிய தெரு ஊர்வலம் நடைபெற்றது. இதில் ஆயுதமில்லாத தேசியக் காவற்படையினர் பிரதானமாக இரகசியத் தொழிலாளர் பிரிவுகளுடன் சேர்ந்து கலந்து “அரசியல் சட்டம் நீழே வாழ்க!” என்று கூவியபடி நடை போட்டனர். இந்த கோஷம் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டவர்களாலேயே யாந்திரிகமான முறையில் வேண்டா வெறுப்பாக தமது செயல்கள் தீயவை என்ற உணர்வுடன் முழக்கப்பட்டது. நடைபாதைகளில் நிரம்பி வழிந்த மக்களின் எதிரொலி இடிமுழக்கம் போல ஒங்கி உயராமல் இதைக் கேலி செய்யும் முறையில் திருப்பியடித்தது. பல குரல் பாட்டில் ஆழ்ந்த பண்ணிசைக் குரல் காணப்படவில்லை. “அரசியல் சட்ட நண்பர்களின்” கூட்டமண்டபத்தின் அருகே இந்த ஊர்வலம் திரும்பியபோது, அரசியல் சட்டத்தின் கூலிக்கமர்த்தப்பட்ட பறையறைவோன் ஒருவன் தனது *claqueur* தொப்பியை வெறி ஆவேசத்துடன் வீசியபடி பயங்கரத் தொண்டையில் “அரசியல் சட்டம் நீழே வாழ்க!”

எனும் கவர்ச்சி கோஷத்தை முழக்கிக் கொண்டிருந்தான். பயணம் வந்தவர்கள் தலைமீது இது சண்ட மாருதமாகத் தாக்க அவர்கள் இந்த நிலைமையின் நகைச்சுவையால் ஒரு கணம் செயலற்று நின்றார்கள். இந்த ஊர்வலம் அது முடிவுறும் இடமான rue de la paix எனும் தெருவின் கோடிக்கு வந்து சேர்ந்தபோது இதை ஷங்கார்னியேவின் துப்பாக்கி வீரரும் காலாட் படையும் முற்றிலும் நாடாளுமன்ற பாணிக்கு ஒவ்வாத வழியில் விரிபாதைகளில் எப்படி வர வேற்றார்கள் என்பதும் எப்படி ஒரு நொடிக்குள் அது எல்லாத் திசைகளிலும் சிதறி ஓடியது என்பதையும் ஜூன் 11ந் தேதி ஆயுதமேந்தும்படி நாடாளுமன்றம் விடுத்த அறைகூவலை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு மட்டுமே “ஆயுதம் ஏந்துக” என்று ஒரு சில கோஷங்களை எப்படி உதிர்த்தார்கள் என்பதும் நன்றாகத் தெரிந்ததே.

இந்த அமைதியான ஊர்வலம் வன்முறையால் கலைக்கப்பட்டதும், விரி சாலைகளில் நிராயுதரான குடிமக்கள் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள் எனும் விம்மலுடன் பரவிய வதந்திகளும், தெருக்களில் அதிகரித்து வந்த அமளியும் ஓர் எழுச்சி நெருங்குவதைப் பறை சாற்றுவது போலத் தோன்றிய போது rue du Hasardயில் கூடியிருந்த “மெளண்டன்” பெரும்பான்மையானோர் சிதறியோடினர். லெத்ரு-ரொல்லேன் பிரதிநிதிகளின் ஒரு சிறு குழுவின் தலைமையில் நின்று “மெளண்டன்” ஆட்கள் மானம் காத்தனர். Palais National திரண்டு கூடிய பாரிஸ் பீரங்கிப்படையின் பாதுகாப்பின் கீழ் அவர்கள் Conservatoire des arts et métiers* சென்றார்கள். அங்கே தேசியக் காவற்படையின் ஐந்தாவது மற்றும் ஆறாவது படைப்பிரிவுகள் வருவதாக இருந்தன. இந்த ஐந்தாம் மற்றும் ஆறாம் படைப்பிரிவுகளுக்காக “மெளண்டன்” ஆட்கள் வீணாகக் காத்துக் கிடந்தனர். ஆற அமரச் செயல்படும் தேசியக் காவற்படையினர் தமது பிரதிநிதிகளை நட்பாற்றில் விட்டனர். பாரிஸ் பீரங்கிப்படையே

* கலைகள் மற்றும் தொழில்களின் காட்சி சாலை.—பு-ர்.

தெருக்களில் மக்கள் தடையரண்கள் அமைக்கவிடாது தடை செய்தது. குழப்பமான ஒழுங்கினம் காரணமாக எவ்வித முடிவையும் எடுப்பது சாத்திய மற்றதாக இருந்தது, அணியில் இருந்த துருப்புக்கள் குத்தீட்டி பொருத்திய துப்பாக்கிகளுடன் முன்னேறின பிரதிநிதிகளில் சிலர் கைது செய்யப்பட்டனர், மற்றவர்கள் தப்பியோடினர். இவ்வாறு முடிந்தது ஜூன் 13 நிகழ்ச்சி.

1848 ஜூன் 23 புரட்சிகரப் பாட்டாளிகளின் எழுச்சி தினம் என்றால் 1849 ஜூன் 13 ஜனநாயக குட்டி-முதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரின் எழுச்சி தினமாகும். இந்த இரண்டு எழுச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் இதனை இயக்குவித்த கருவியான வர்க்கத்தின் மூலச்சிறப்புள்ள தூய வெளியீடாகவே இருந்து வந்துள்ளன.

வியானில் மட்டுமே அது ஒரு பிடிவாதமான கடுமையான மோதலில் வந்து நின்றது. தொழில்துறை முதலாளி வர்க்கமும் தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கமும் ஒன்றை ஒன்று நேருக்கு நேர் எதிர்த்து நிற்கும் இங்கு, தொழிலாளர் இயக்கம் பாரிஸ் நகரில் போன்று பொது இயக்கத்தின் அகத்தே அடங்கியும் அதனால் நிர்ணயிக்கப்பட்டும் இல்லாத இங்கு ஜூன் 13 எழுச்சி அதன் பின்விளைவுகளில் தனது ஆரம்ப இயல்பை இழந்துவிட்டது. மாகாணங்களில் இந்த எழுச்சி வேறு எங்கெல்லாம் வெடித்ததோ அங்கெல்லாம் இது கனன்று எழவில்லை. ஆர்வமற்ற மின்னல் ஒளிப்பாய்ச்சலாக இருந்தது.

1849 மே 28ல் சட்டமன்றத்தின் கூட்டத்தோடு தனது சகஜமான இருத்தலை எட்டிய அரசியல் சட்டக் குடியரசின் வாழ்க்கையின் முதல் கால கட்டம் ஜூன் 13ல் முடிவடைந்தது. இந்த அறிமுகக் காலகட்டம் முழுதும் முறைமைக் கட்சிக்கும் "மெளண்டலுக்கும்" இடையிலான, பெரும் முதலாளி வர்க்கம் மற்றும் குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஆகியவற்றுக்கு இடையிலான கூச்சல் நிறைந்த போராட்டத்தால் நிரம்பியிருந்தது. குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கம் எதற்காக இடைக்கால அரசாங்கத்திலும், நிர்வாக கமிஷனிலும் தானே தொடர்ந்து சூழ்ச்சிகள் செய்ததோ, எதற்காக

ஜூன் நாட்களில் அது பாட்டாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்து மூர்க்கமாகப் போராடியிருந்ததோ, அந்த முதலாளித்துவ குடியரசு கெட்டிப்படுவதை எதிர்த்து வீணை பிரயத்தனத்தில் இறங்கியது. ஜூன் 13ந் தேதி சம்பவம் அதன் எதிர்ப்பைத் தகர்க்கிறது, ஒன்றிணைந்த மன்னராட்சி ஆதரவாளர்களின் சட்டமன்ற சர்வாதிகாரத்தை நடந்து முடிந்த செயலாக்கி விட்டது. இந்தத் தருணம் முதல் தேசிய சட்டமன்றம் முறைமைக் கட்சியின் பொதுப் பாதுகாப்புக் கமிட்டி என மட்டுமே இருக்கிறது.

ஜனாதிபதி, அமைச்சர்கள் மற்றும் தேசிய சட்டமன்றத்தின் பெரும்பான்மையினரைப் பாரிஸ் “குற்றம் சாட்டிக்கண்டனம் செய்த நிலையில்” வைத்திருந்தது, அவர்களோ பாரிசை “முற்றுகை நிலையில்” வைத்திருந்தார்கள். சட்டமன்றத்தின் பெரும்பான்மையை அரசியல் சட்டத்துக்குப் புறம்பானதாக பிரகடனம் செய்திருந்தது “மெளண்டன்”, பெரும்பான்மையோ அரசியல்சட்டத்தை மீறியதற்காக “மெளண்டனை”. உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு ஒப்படைத்தது. இதில் இன்னும் ஜீவசக்தியுடன் நிலவிய சகலத்தையும் தடை செய்தது. அது தலையோ இதயமோ இல்லாத முண்டமாக அழிக்கப்பட்டது. சிறுபான்மை ஒரு நாடாளுமன்ற எழுச்சியைக் கொண்டு வர முயலும் அளவுக்குச் சென்றிருந்தது. பெரும்பான்மை தனது நாடாளுமன்ற எதேச்சாதிகாரத்தை சட்டம் எனும் மட்டத்திற்கு உயர்த்தியது. அது புதிய நிரந்தர விதிகளை ஆணையிட்டது. இவை மக்கள் மன்றத்தின் சுதந்திரத்தை அழித்து நிரந்தர விதிகளை மீறிய குற்றத்துக்காக பிரதிநிதிகளை கண்டித்தல், அபராதம் போடுதல், சம்பளங்களை தராது நிறுத்தல் உறுப்பினர் பதவியில் இருந்து விலக்கி வைத்தல், சிறையிலடைத்தல் போன்ற வழிகளில் தண்டிக்கும் அதிகாரத்தை தேசிய சட்டமன்றத் தலைவருக்கு வழங்கியது. “மெளண்டனின்” முண்டத்தின் மீது வாளுக்குப்பதில் தடியைத் தொங்கவிட்டது. “மெளண்டன்” சேர்ந்த மீதமுள்ள பிரதிநிதிகள் பெருந்திரளாக வெளியேறுவதே தமது கவுரவமான கடமை என்று கருதினர். இத்தகைய செயல் மூலம் முறைமைக் கட்சியின் கலைப்பு துரிதப்பட்டிருக்க முடியும்

ஓர் எதிர்க்கட்சி எனும் சாயலும் கூட அதை இனிமேல் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்திருக்க முடியாது எனத்தெரிந்த தருணத்திலேயே அது தனது ஆரம்ப உறுப்புக் கூறுகளாக உடைந்து போகும்படி நேர்ந்திருக்கும்.

ஜனநாயக குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரிடமிருந்து நாடாளுமன்ற அதிகாரத்துடன் கூட அதே காலகட்டத்தில் ஆயுத பலமும், பாரிஸ் பீரங்கிப் படை மற்றும் தேசியக் காவற்படையின் 8ஆவது, 9ஆவது மற்றும் 12ஆவது பிரிவுகள் கலைக்கப்பட்டதன் மூலம் பறித்துக் கொள்ளப்பட்டது. மறு புறத்தில் ஜூன் 13ல் புலே மற்றும் ரூவில் இருந்த அச்சகங்களை சோதனையிட்டு அச்சடிக்கும் இயந்திரங்களை அழித்து, குடியரசுக் கட்சி சஞ்சிகை அலுவலகங்களைப் பாழ்படுத்தி, பத்திரிகை ஆசிரியர்களை எழுத்துக் கோப்போர் அச்சடிப்போர் கப்பலில் அனுப்பும் குமாஸ் தாக்கள் மற்றும் எடுபிடிச் சிறுவர்களை எல்லாம் எதேச் சாதிகாரமுறையில் கைதுசெய்து செயல்பட்ட உயர் நிதியுடைமையாளர் படைப் பிரிவுகள் தேசிய சட்டமன்றத் தலைமைப் பீடத்திடமிருந்து ஊக்கமூட்டும் ஒப்புதலைப் பெற்றன. குடியரசுவாதிகள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட தேசியக் காவல் படையினரைக் கலைத்திடும் வேலை பிரான்ஸ் முழுவதும் திரும்பவும் நடந்தது.

புதிய ஒரு பத்திரிகைச் சட்டம் புதிய ஒரு சங்கம் சேரும் சட்டம் முற்றுகை நிலை பற்றிய ஒரு புதிய சட்டம் பாரிஸ் சிறைக் கூடங்கள் நிரம்பி வழிதல், அரசியல் அகதிகள் வெளியே விரட்டப்படுதல், *National* வகுத்த வரம்புக்கு அப்பால் செல்லும் சஞ்சிகைகள் யாவும் நிறுத்திவைக்கப்படுதல்லியானும் அதைச் சுற்றியுள்ள ஐந்து வட்டாரங்களும் ராணுவக் கொடுங்கோன்மையின் மிருகத்தனமான அடக்குமுறைக்கு விட்டுவிடப்படுதல், மிக அடிக்கடி களையெடுக்கப்பட்டதான எங்கும் காணப்படுகிற நீதிமன்றங்களும் அலுவலர் கூட்டமும் மீண்டும் ஒரு முறை களையெடுக்கப்படல்—இவையே ஜூன் படுகொலைகளுக்கும் நாடு கடத்தல்களுக்கும் பின்னால் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்த வெற்றிவாகை சூடிய பிற்போக்கின் தவிர்க்க முடியாததும் இடைவிடாது மீண்டும் மீண்டும்

நிகழ்ந்து வந்ததுமான சாதாரண சம்பவங்களாகும். காரணம் இந்த நடவடிக்கைகள் இந்த முறை பாரிசுக்கு எதிராக மட்டுமன்றி, வட்டாரங்களுக்கும் கூட எதிரானதாக, பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக மட்டுமன்றி எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நடுத்தர வர்க்கங்களுக்கு எதிரானதாக நெறியாண்மை செய்யப் பட்டன.

முற்றுகை நிலைப் பிரகடனத்தை அரசாங்கத்தின் விருப்ப முடிவுக்கு விட்டுவிட்ட அடக்குமுறைச் சட்டங்களும், பத்திரிகைகளுக்கு மேலும் உறுதியாக வாய்ப்பு பூட்டிடும் சட்டங்களும், சங்கம் சேரும் உரிமையை அழித் தொழித்த சட்டங்களும் ஜூன் ஜூலை-ஆகஸ்டு மாதங்களின் போது தேசிய சட்ட மன்றத்தின் சட்டமியற்றல் செயல்பாடு முழுவதையும் ஈர்த்திருந்தன.

இருப்பினும் இந்த சகாப்தமானது, வெற்றியை மெய்நடப்பில் அன்றி மாறாக கோட்பாட்டளவிலும், தேசிய சட்டமன்றத்தின் தீர்மானங்களால் அன்றி இந்தத் தீர்மானங்கள் முன்வைத்த ஆதாரங்களினாலும், இந்தக் காரியத்தால் அன்றி இந்த சொற் தொடராலும், இந்தச் சொற் தொடரால் அன்றி இந்த சொற் தொடருக்கு உயிர்ப்பு பூட்டும் உச்சரிப்பு மற்றும் ஜாடைகளினாலும் வருணிக்கப் படுகிறது. மன்னராட்சி ஆதரிப்பு உணர்வுகளின் நாணங்கெட்ட, தங்கு தடையற்ற வெளிப்பாடு, குடியரசுக்கு எதிரான ஆணவம் பிடித்த பிரபுத்துவ பாணி அவதூறுகள், மீட்டமைப்பு நோக்கங்கள் பற்றிய பசப்புத் தனமான அற்பப் பிதற்றல்—ஒரு சொல்லில் கூறினால் குடியரசின் தகுதியை ஜம்பமாக மீறுதல் என்பது இந்தக் காலப் பகுதிக்கு அதன் பிரத்தியேக சாயலையும் வண்ணத்தையும் அளித்தது. “அரசியல் சட்டம் நீழே வாழ்க!” என்பது ஜூன் 13ல் முறியடிக்கப்பட்டோரின் போராட்ட முழக்கமாக இருந்தது. எனவே, வெற்றியாளர்கள் அரசியல் சட்ட அதாவது குடியரசுவாத உரை நிகழ்த்தும் போலித்தனத்தில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டார்கள். எதிர்ப்புரட்சியாளர்கள் ஹங்கேரி, இத்தாலி மற்றும் ஜெர்மனியைக் கீழடக்கினார்கள் மீட்டமைப்பு இயக்கம் ஏற்கெனவே பிரான்சின் வாயிலை எட்டிவிட்டது என்று அவர்கள் கருதி

னர்கள். முறைமைக் கட்சி கோஷ்டிகளின் தலைமை ஏற்பாட்டாளர் மத்தியில், தமது ராஜபக்தியை *Moniteur* இல் எழுதி ஆவணமாக்கவும், முடியாட்சியின் கீழ் அவர்கள் ஒரு வேளை புரிந்திருக்க கூடியதான மிதவாதப் பாவங்களுக்காக கடவுள் மற்றும் மனிதன் முன்னால் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு, வருத்தம் தெரிவித்து மன்னிப்பை இறைஞ்சிக் கேட்கவும், ஒரு மெய்யான போட்டியே நிகழ்ந்தது. பிப்ரவரி புரட்சியை ஒரு தேசியப்பேரிடர் என்று தேசிய சட்டமன்றத்தின் மேடையில் இருந்து பறை சாற்றாமல், ஏதேனும் ஒரு லெஜிடிமிஸ்டு மாகாண திருட்டுப்பட்டாளத்தான் எப்போதுமே குடியரசை அங்கீகரித்ததில்லை என்று பக்தி சிரத்தையுடன் கூறாமல், ஜூலை மன்னராட்சியின் பேடித்தனம் வாய்ந்த துறந்தோடிகள் மற்றும் துரோகிகளில் ஒருவர் தமது விந்தைச் செயல்கள் புரிவதில் லுயீ பிலிப்பின் பரோப காரமோ அல்லது வேறு தப்பெண்ணங்களோ மட்டுமே தம்மைத் தடங்கல் செய்திருந்த அந்தக் காலங்கடந்த தீரச் செயல்கள் குறித்துக் கதை விடாமல் ஒரு நாள் கூட கடந்து போனதில்லை. பிப்ரவரி நாட்களில் பாராட்டுக் குரியதாக இருந்தது வெற்றி பெற்ற மக்களின் பெருந்தன்மையல்ல மாறாக, அது வெற்றியடையுமாறு அனுமதித்த மன்னராட்சி ஆதர வாளர்களின் தன்னலத்தியாகமும் நிதானப்போக்குமே ஆகும். மக்கள் பிரதிநிதி ஒருவர் பிப்ரவரியில் காயம்பட்டவர்களின் நிவாரணத்திற்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தின் ஒரு பகுதி நகராட்சி காவல்படையினருக்குத் தரப்பட வேண்டும் என்று முன்மொழிந்தார். இந்த ஆட்கள் மட்டுமே அந்த நாட்களில் தாயகத்தால் நன்மைபெறத் தகுதியுள்ளவர்களாக விளங்கினர். இன்னொருவர் ஆர்லியன்ஸ் கோமகனுக்கு *Place du Carrousel* இல் குதிரை மீதமர்ந்த வடிவில் சிலை எடுக்க உத்தரவிட வேண்டும் என்று கோரினார். தியேர் அரசியல் சட்டத்தை அழக்கடைந்த கந்தல் காகிதம் என்று குறிப்பிட்டார். சட்டப்படியான முடியாட்சிக்கு எதிராகத் தாம் புரிந்த சதிக்கு இரங்கி வருத்தம் தெரிவிப்பதற்காக ஆர்லியன்ஸ்டுகளும், சட்ட விரோதமான முடியாட்சியை எதிர்த்தது மூலம்,

பொதுவாக முடியாட்சியின் வீழ்ச்சியை துரிதப்படுத்திய தற்குத் தம்மைதாமே குற்றம் சாட்டிக் கொண்டவர்களான லெஜிடிமிஸ்டுகளும், மொலேக்கு எதிராகப் புரிந்த உள் சூழ்ச்சிக்கு வருத்தம் தெரிவித்த தியேர்; கிசோவுக்கு எதிராக உள் சூழ்ச்சி செய்ததற்கு வருத்தம் தெரிவித்த மொலேயும்; இந்த மூவருக்கும் எதிராக உள் சூழ்ச்சி செய்ததற்கு வருத்தம் தெரிவித்த பர்ரோவும் சட்டமன்ற மேடையில் வரிசையாகத் தோன்றினார்கள். “சமூக-ஜனநாயகக் குடியரசு நீழீழி வாழ்க!” எனும் கோஷம் அரசியல் சட்டத்துக்கு விரோதமானது என்று சாற்றப்பட்டது; “குடியரசு நீழீழி வாழ்க!” என்ற முழக்கம் சமூக-ஜனநாயகத் தன்மை கொண்டது என்பதாக அடக்குமுறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டது. வாட்டர்லோ போரின் ஆண்டு விழாவின் போது ஒரு பிரதிநிதி கூறியதாவது: “பிரான்சுக்குள் புரட்சிகர அகதிகள் பிரவேசத்தைவிடக் குறைவாகவே ஒரு பிரஷ்யன் படையெடுப்பைப்பற்றி அஞ்சுகிறேன்.” வியானிலும் அதன் அண்டை வட்டாரங்களிலும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த பயங்கரச்செயல்கள் குறித்த புகார்களுக்கு பதிலளித்த பராகே டில்யே கூறினார்: “நான் சிவப்பு பயங்கரத்தை விட வெள்ளை பயங்கரத்தை விரும்புவேன்” (“J'aime mieux la terreur blanche que la terreur rouge”). குடியரசுக்கு எதிராகவும், புரட்சிக்கு எதிராகவும், அரசியல் சட்டத்துக்கு எதிராகவும், முடியாட்சிக்கு ஆதரவாகவும் அல்லது புனிதக் கூட்டுக்கு ஆதரவாகவும் பேச்சாளர் உதடுகளிலிருந்து ஒரு வேடிக்கை வாசகம் உதிரும் ஒவ்வொரு தடவையும் சட்டமன்றம் மகிழ்ச்சி வெறியுடன் கைகொட்டிப் பாராட்டியது. ஆக அற்பமான குடியரசுபாணி சம்பிரதாய முறை மீறப்படும் ஒவ்வொரு தடவையும், உதாரணமாக பிரதிநிதிகளை Citoyens* என்று விளிப்பதும் கூட முறைமைக் கட்சி அறவீரர்களுக்கு உற்சாசமூட்டியது.

முற்றுகை நிலையின் செல்வாக்கின் கீழ் ஜூலை 8ல் பாரிசில் நடைபெற்றதான உபதேர்தல்களும், பாட்டாளி வர்க்கத்தின்

* — பிரஜைகள்.—ப-ர்,

மிகப் பெரும் பகுதியினர் வாக்களியாது விலகி நின்றதும், பிரெஞ்சு சேனை ரோமாபுரியைக் கைப்பற்றியதும், ரோமாபுரிக்குள் உயர் சமயத் தலைவர்களும்⁷³ அவர்களைத் தொடர்ந்து சமயத்துறைத் தண்டனை மன்றமும் பாதிரிக் கூட்டத்தின் பயங்கரச் செயல்களும் உட்புகுந்ததன் விளைவாக ஜூன் வெற்றிக்கு மேலும் புதிய வெற்றிகள் சேர்ந்தன, முறைமைக் கட்சியின் வெற்றி போதை அதிகரித்தது.

இறுதியாக, ஆகஸ்டு நடுப்பகுதியில், பாதி அப்போது தான் கூட்டப்பட்ட வட்டாரக் கவுன்சில்களில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் எனும் உத்தேசத்தாலும், பாதி பல மாத காலமாக பாரபட்சமான களியாட்டத்தில் ஈடுபட்டதால் ஏற்பட்டதான சோர்வு காரணமாயும் முடியாட்சி வாதிகள் தேசிய சட்டமன்றத்தை இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒத்திப் போடுவது என ஆணை பிறப்பித்தார்கள். தெட்டத் தெளிவான கேலிபாவத்துடன் அவர்கள் லெஜிடிமிஸ்டுகள் மற்றும் ஆர்லியனிஸ்டுகளின் கடைந்தெடுத்த சாரமான ஒரு மொலே மற்றும் ஒரு ஷங்கார்னியே அடங்கிய இருபத்தைந்து பேர் கொண்டதான ஒரு கமிஷனை தேசிய சட்டமன்றத்தின் பதிலாட்களாயும் குடியரசின் காவலர்களாகவும் விட்டுச் சென்றார்கள். இந்தக் கேலிபாவம் அவர்கள் எதிர் பார்த்ததை விடவும் ஆழமானதாக இருந்தது. அவர்கள் நேசித்த முடியாட்சியை வீழ்த்த உதவுமாறு வரலாற்றால் பழிசாட்டி ஒதுக்கப்பட்ட அவர்கள், தாம் வெறுத்த குடியரசைப் பேணிப்பாதுகாக்க அதே வரலாற்றால் விதிக்கப்பட்டார்கள்.

அரசியல் சட்டப்படியான குடியரசின் வாழ்க்கையின் இரண்டாவது கட்டம், இளம்பருவ மூடச் செயல்கள் புரிந்த முடியாட்சி ஆதரிப்பு கட்டம் சட்டமன்றம் ஒத்திப் போடப் பட்டதோடு முடிவடைகிறது.

பாரிசில் முற்றுகை நிலை மீண்டும் நீக்கப்பட்டது, பத்திரிகை வேலைகள் மீண்டும் துவங்கின. சமூக-ஜனநாயகப் பத்திரிகைகள் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த சமயம், அடக்கு முறைச் சட்டங்களும் முடியாட்சிவாத வீம்பும் நிலவிய கட்

டத்தில் முடியாட்சிவாத-அரசியல் சட்ட ஆதரிப்பு குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரின் பழைய இலக்கியப் பிரதிநிதியாக விளங்கிய *Siecle*⁷⁴ தன்னைத்தானே குடியரசுவாதப் பத்திரிகையாக மாற்றிக்கொண்டது, முதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாதிகளின் பழைய இலக்கிய வகைப்பட்ட பத்திரிகையான *Presse*⁷⁵ தன்னைத்தான் ஜனநாயகப் பத்திரிகையாக மாற்றிக்கொண்டது, அதே போதில் குடியரசுவாத முதலாளி வர்க்கத்தின் பழைய மூலச் சிறப்புடைய ஏடாக இருந்த *National* தன்னைத்தான் சோஷலிஸ்டு பத்திரிகையாக மாற்றிக்கொண்டது.

பொதுக் கிளப்புகள் எந்த அளவுக்கு மிகவும் மோசமாக மாறினவோ அதே அளவுக்கு இரகசிய சங்கங்கள் அளவிலும் வேகத்திலும் வளர்ந்தன. தொழிலாளர்களின் தொழில்துறை கூட்டுறவுகள் பொருளாதார அடிப்படையில் ஒரு பொருட்டல்ல எனும் அதே பொழுதில், முற்றும் வாணிக சங்கங்கள் என்ற முறையில் அனுமதிக்கப்பட்டு, அரசியல் முறையில் பாட்டாளிகளை ஒன்றிணைக்கும் மிகப் பல சாதனங்களாக மாற்றமடைந்தன. ஜூன் 13 பல்வேறு அரைப்புரட்சிகரக் கட்சிகளின் அதிகார பூர்வமான தலைவர்களை நீக்கம் செய்து விட்டது மீத மிருந்த மக்கள் திரளினர் தமக்கெனச் சொந்தமான ஒரு தலைமையைப் பெற்றனர். சிவப்புக் குடியரசின் பயங்கரச் செயல்கள் குறித்த ஆரூடங்கள் மூலம் முறைமைக் கட்சி அறவீரர்கள் அச்சுறுத்தல் செய்வதை வழக்கப்படுத்தினார்கள். ஹங்கேரியிலும் பாடேனிலும் ரோமாபுரியிலும் வெற்றிவாகை சூடிய எதிர்ப்புரட்சியின் நீசத்தனமான அத்து மீறிய செயல்களும், வட இனத்தாரியல்பான அட்டுழியங்களும் “சிவப்புக் குடியரசை” மாசற்றதெனக் காட்டின. பிரெஞ்சு சமுதாயத்தின் அதிருப்தியாளர்களான இடைத்தட்டு வர்க்கங்கள் உண்மையான கவைக்குதவாத்தன்மை கொண்ட சிவப்பு முடியாட்சியின் பயங்கரங்களை விட, ஐயப்பாட்டுக் குரிய பயங்கரங்களுடனான சிவப்புக் குடியரசின் வாக்குறுதிகள் மேலானவை என்று கருதத் தொடங்கின. ஹைநாவுவை விட அதிகமாக புரட்சிகரப் பிரசாரத்தைப் பரப்பிய எந்த ஒரு சோஷலிஸ்டும்

பிரான்சில் இருக்கவில்லை எனலாம். A chaque capacité selon ses oeuvres!*

இதற்கிடையில் லுயீ போனப்பார்ட் தேசிய சட்டமன்றக் கூட்டம் இல்லாத விடுநாட்களை மாகாணங்களில் ராஜபவனி வருவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். மிகவும் உணர்ச்சி வயப்பட்ட லெஜிடிமிஸ்டுகள் புனித லுயீயின்⁷⁶ பேரப்பிள்ளையிடம் எம்ஸ் இடம் யாத்திரை போனூர்கள். முறைமைக் கட்சியின் பக்கம் இருந்த மக்கள் பிரதிநிதிகள் திரளினர் அப்போதுதான் கூடிய வட்டாரக் கவுன்சில்களில் உள் சச்சரவுகள் புரிந்து வந்தனர். தேசிய சட்டமன்றத்தின் பெரும்பான்மை எதை இன்னமும் அறிவிக்கத் துணிய வில்லையோ அதை அவை அறிவிக்குமாறு செய்வது அவசியமாக இருந்தது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உடனடியாகத் திருத்துவதற்கான அவசரத் தீர்மானம் பற்றியதே இந்த அறிவிப்பு. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் விதிகளின்படி அதை 1852க்கு முன்னால் திருத்த முடியாது, அதற்குப் பின்னரும் இந்த நோக்கத்திற்கு என்று திட்டவட்டமாக கூட்டப்படும் தேசிய சட்டமன்றத்தால் மட்டுமே இதைச் செய்ய முடியும். ஆயினும் பெரும்பான்மையான வட்டாரக் கவுன்சில்கள் இந்த முடிவுக்கு ஆதரவாகக் கருத்துத் தெரிவிக்கும் பட்சத்தில், தேசிய சட்டமன்றம் பிரான்சின் குரலுக்கு மதிப்பு வைத்து அரசியல் சட்டத்தின் கரம்படா தூய்மையைத்தியாகம் செய்யவேண்டுவது அதன் கடமையல்லவா? வொல்தேரின் ஹென்றியாட் எனும் நூலில்வரும் துறவிப் பெண்கள் pandours⁷⁷ சம்பந்தமாக என்ன நம்பிக்கைகளை வைத்திருந்தார்களோ அதே போன்ற நம்பிக்கைகளை இந்த வட்டார மன்றங்கள் சம்பந்தமாக தேசிய சட்டமன்றம் வைத்திருந்தது. ஆனால் ஒரு சில விதிவிலக்குகள் நீங்கலாக தேசிய சட்டமன்றத்தின் பெந்திப்பிகள் மாகாணங்களில் இருந்து வந்த மிகப்பல யோசிப்புகளைக்

* — ஆற்றலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவனது வேலைக்கு ஏற்ப! (இங்கு மார்க்ஸ் சான்-சிமோனின் பிரபலமான சொற்றொடரைப் பொழிப்புரை செய்துள்ளார்.)—
ப-ர்.

கவனிக்க வேண்டிவந்தது. மிகப் பெரும் பெரும் பான்மையினர் இந்த ஓயாது நச்சரிக்கப் படும் மறைமுகக் குற்றச் சாட்டுகளைப் புரிந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. எதனால் இது செய்யப்பட வேண்டி இருந்ததோ, அதே செயல் கருவிகளால், வட்டாரக் கவுன்சில்களின் வோட்டுகளால் இந்த அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தும் வேலை குலைக்கப்பட்டது. பிரான்சின் குரல் உண்மையில் முதலாளித்துவ பிரான்சின் குரல் பேசிவிட்டது, திருத்துவதை எதிர்த்துப் பேசி விட்டது.

அக்டோபர் துவக்கத்தில் இந்த தேசிய சட்டமன்றம் மீண்டும் ஒரு முறை கூடியது — *tantum mutatus ab illo!** அதன் புறவியல்பு முழுமையாக மாறுதலடைந்தது. இந்த வட்டாரக் கவுன்சில்கள் தம் வகைக்கு இந்தத் திருத்தம் யோசனையை எதிர்பாராத வகையில் நிராகரித்துவிட்டதானது அதை அரசியல் சட்டத்தின் வரம்புகளுக்குள் மீண்டும் தள்ளி அதன் கால அளவைச் சுட்டிக் காட்டி விட்டது. லெஜிடிமிஸ்டுகள் எம்ஸ் இடம் யாத்திரை போவது காரணமாக ஆர்லியனிஸ்டுகள் அவநம்பிக்கை கொண்டனர்; ஆர்லியனிஸ்டுகள் லண்டனுடன்⁷⁸ சமரசம் பேசியதால் இந்த இரண்டு கோஷ்டிகளின் பத்திரிகைகளும் ஆவேசத் தீயைத் தூண்டியிருந்தன, அரியணைக்கு உரிமை கொண்டாடும் போலிகளின் பரஸ்பர கோரிக்கைகளை மதிப்பீடு செய்தன. ஆர்லியனிஸ்டுகளும் லெஜிடிமிஸ்டுகளும் போனப்பார்டிஸ்டுகளின் சதி வேலைகளைக் கண்டு ஒன்று சேர்ந்து குறை கூறினார்கள். இவை போனப்பார்டிஸ்டு செய்திப்பத்திரிகைகளின் தகாத்துணிவான பாஷையில் ஏறத்தாழ ஜனாதிபதியின் வெளிப்படையான விடுதலை முயற்சிகளாக அரசு பயணங்களின் போது தம்மைத்தாமே வெளிக் காட்டிக் கொண்டன. லுயீ போனப்பார்டோ லெஜிடிமிஸ்டு-ஆர்லியனிஸ்ட் சதிகளை மட்டுமே முறைமையாகக் கண்ட தேசிய சட்டமன்றத்தின் மீது, இந்த தேசிய சட்டமன்றத்துக்கு அவரைத் தொடர்ச்சியாகக் காட்டிக் கொடுத்த ஓர் அமைச்சரவை

* — அதற்குப் பிந்திய மாற்றம் எவ்வளவு மகத்தானது! (வெர்கில். இனியீடர்.)—ப-ர்.

மீது குறைப்பட்டுக் கொண்டார். இறுதியாக, அமைச்சரவை தானே ரோமாபுரி சம்பந்தமான கொள்கை மீதும், அமைச்சர் பஸ்ஸீ பிரேரேபித்த வருமான வரி விஷயத்திலும் பிளவுண்டு கன்சர்வேடிவ்களால் சோஷலிஸ்டு என்று குறை கூறப்பட்டது.

மீண்டும் கூட்டப்பட்டதான சட்டமன்றத்தில் பர்ரோ அமைச்சரவை கொண்டுவந்த முதல் மசோதாக்களில் ஒன்று ஆர்லியன்ஸ் கோமகளுக்கு விதவையர் பென்ஷன் அளிப்பதற்கான 3,00,000 பிராங்கு கடன் கோரிக்கையாகும். தேசிய சட்டமன்றம் இதை வழங்கியது, பிரெஞ்சு நாட்டின் கடன்கள் பட்டியலில் ஏழு மில்லியன் பிராங்கு கூடியது. இவ்வாறாக லுயீ பிலிப் நாணமுள்ள பிச்சைக்காரனின்—“pauvre honteux”—பாகத்தை தொடர்ந்து வெற்றிகரமாக நடித்துக் கொண்டிருந்தபோது அமைச்சரவை போனப்பார்க்கு சம்பளத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று பிரேரேபிக்கத்துணியவில்லை, சட்டமன்றமும் அதை அனுமதிக்கும் உத்தேசம் எதையும் தோற்றுவிக்கவில்லை. லுயீ போனப்பார்டோ எப்போதும் போல இந்த இக்கட்டில் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தார்: Aut Caesar, aut Clichy!*

ரோமாபுரி மீதான படையெடுப்புக்கு ஏற்பட்ட செலவுக்கு என்று ஒன்பது மில்லியன் பிரான்சு கடன் கேட்டு அமைச்சர் வைத்த இரண்டாம் கோரிக்கை ஒரு பக்கம் போனப்பார்ட் மறு பக்கம் அமைச்சர்கள் மற்றும் தேசிய சட்டமன்றம் இவற்றுக்கிடையேயான நெருக்கடியை அதிகரித்தது. லுயீ போனப்பார்ட் தனது ராணுவ உதவியாளரான எட்கார் நேய்க்கு *Moniteur* பத்திரிகையில் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதில் அவர் போப்பாண்டவர் அரசாங்கம் அரசியல் சட்ட உத்தரவாதங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டது என்று சாற்றியிருந்தார். போப்பாண்டவர் தன்

* — ஒன்றா சீசர் அல்லது கிளிஷீ! (கிளிஷீ—நொடித்துப் போன கடன்காரர்களை அடைத்துவைக்கும் பாரிஸ் சிறைக் கூடம்). (இது “ஒன்றா சீசர் அல்லது எதுவுமில்லை” எனும் பிரபல சொற்றொடரின் பொழிப்பாகும்).—ப-ர்.

பங்குக்கு ஓர் அறிக்கையை: *motu proprio*⁷⁹இல் வெளியிட்டிருந்தார் அதில் மீட்டமைக்கப்பட்ட தமது ஆட்சிமீதான எவ்வித வரம்புகட்டளையும் அவர் நிராகரித்திருந்தார். போனப்பார்டின் கடிதம் அவர் தமது சொந்த வீட்டிலேயே தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டுத் தளையிட்டு வைக்கப்பட்டுள்ள கருணைமிகு மேதையாக சாமானிய மக்கள் பார்வையில் காட்சியளிக்கும் பொருட்டு, திட்டமிட்ட பிழைச்சாக்குடன் அவரது அமைச்சரவையின் திரையை அகற்றிக் காட்டியது. “ஒரு கட்டற்ற ஆன்மாவின் களவான கற்பனை ஓட்டத்துடன்!”* அவர் இவ்வாறு சரசமாடியிருந்தது முதல் தடவையல்ல. கமிஷனின் அறிக்கையாளரான தியேர் போனப்பார்டின் இந்தக் கற்பனை ஓட்டத்தை முழுமையாகப் புறக்கணித்தார், போப்பாண்டவர் பொதுவுரையைப் பிரெஞ்சு மொழியில் பெயர்த்ததோடு திருப்தியடைந்தார். அதிகாரப் பிரகடனம் ஒன்று மூலம் ஜனாதிபதியைக் காப்பாற்றப் பாடுபட்டது அமைச்சரவை அல்ல, மாறாக விக்டர் ஹியூகோவே, அதில் தேசிய சட்டமன்றம் நெப்போலியன் கடிதத்துடனை தனது உடன்பாட்டை வெளியிடும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. “Allons done! Allons done!”** இந்த அவமரியாதையான விளையாட்டுத் தனமான வியப்புக்குறிப்புடன் பெரும்பான்மை விக்டர் ஹியூகோவின் தீர்மானத்தை புதைத்துவிட்டது. ஜனாதிபதியின் கொள்கையோ? ஜனாதிபதியின் கடிதமோ? ஜனாதிபதி தானேயோ? “Allons done! Allons done!” திரு போனப்பார்டை யார் காரியமாக எடுத்துக் கொள்வர்? நீங்கள் ஜனாதிபதியை நம்புகிறீர்கள் என்று நாங்கள் கருதுவதாக விக்டர் ஹியூகோ அவர்களே, நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? “Allons done! Allons done!”

இறுதியாக ஆர்லியன்ஸ் மற்றும் புர்போன்னை திருப்பியழைப்பது மீதான விவாதத்தின் மூலம் போனப்பார்டுக்கும் தேசியச் சட்ட மன்றத்துக்கும் இடையிலான பிளவு விரைவுபடுத்தப்பட்டது. அமைச்சரவை கொண்டுவரத் தவ

* ஹேர்வெக். மலையிலிருந்து.—ப-ர்.

** — போதும் உன் மடத்தனம்!—ப-ர்.

றிய இந்தத் தீர்மானத்தை ஜனாதிபதியின் ஒன்று விட்ட சகோதரன், வெஸ்ட்ஃபாலியா மாஜி மன்னரின் மகன் முன் வைத்தார். இத்தீர்மானத்துக்கு லெஜிடிமிஸ்டு மற்றும் ஆர்லியனிஸ்ட் போலி உரிமையாளர்களை ஒரே மட்டத்துக்கு, அல்லது போனபார்டிஸ்ட் போலி உரிமையாளரை விடவும் தாழ்ந்த மட்டத்துக்கு கீழே தள்ளுவது என்பது தவிர வேறு நோக்கம் எதுவும் கிடையாது. போனப்பார்டிஸ்டு போலி உரிமையாளர் குறைந்த பட்சம் உண்மையிலேயே அரசின் கொடுமுடியில் இருந்தார்.

வெளியேற்றப்பட்ட அரச வமிச குடும்பங்களைத் திருப்பி அழைப்பதையும் ஐஹன் புரட்சி எழுச்சியாளர்களுக்குப் பொது மன்னிப்பு அளிப்பதையும் ஒரே தீர்மானத்தின் பகுதிகளாகச் செய்யும் அளவுக்கு நெப்போலியன் போனப்பார்டி அவமதிப்புக் காட்டுபவராக இருந்தார். புனிதமானதையும் ஆசாரமற்றதையும், அரச இனங்களையும் பாட்டாளிப்பிறப்புகளையும், சமுதாயத்தின் நிலையான தாரகைகளையும் அதன் சகதி விளக்குகளையும், இவ்வாறு புனிதத்துவத்தைப் பாழாக்கும் அடாத முறையில் தொடர்பு படுத்தியதற்கு உடனடியாக மன்னிப்புக் கோரும் படியும் இந்தத் தீர்மானங்கள் இரண்டுக்கும் அதனதன் உரிய இடத்தை ஒதுக்கும்படியும் பெரும்பான்மையின் கோபாவேசம் அவரைக் கட்டாயப் படுத்தியது. பெரும்பான்மை அரச வமிசக் குடும்பங்கள் திருப்பி அழைக்கப்படுவதை வன்மையாக நிராகரித்தது, லெஜிடிமிஸ்டுகளின் டெமாஸ்தேனஸ் ஆன பெர்ரியே இது சம்பந்தமான வோட்டளிப்பின் அர்த்தம் பற்றி எவ்வித ஐயத்துக்கும் இடமளிக்கவில்லை. போலி உரிமையாளர்களைக் குடியுரிமை முறையில் இழிவு படுத்துவது என்பதே இதன் உத்தேசம்! அவர்களது சீர்த்தியை, அவர்களிடம் விடப்பட்டிருந்த கடைசி மாட்சிமையை, நாடு கடந்த வாழ்வின் மாட்சிமையை அவர்களிடமிருந்து பறிக்க வேண்டும் எனும் விருப்பம் எழுந்தது. தனது மாண்புறு பிறப்பை மறந்து இங்கு எளிய தனி நபராக வாழ்வந்த தன்னைப்பற்றி போலி உரிமையாளர் மத்தியில் என்ன கருதப்படும்? என்று கூவினார் பெர்ரியே. தனது வருகை மூலம்

லுயீ போனப்பார்க்டுக்கு எவ்விதப் பலனும் கிட்டவில்லை என்பதை இதைவிட மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்க முடியாது. கூட்டாட்சியில் இருந்த அரசவமிச ஆதரவாளர்கள் அவரை இங்கு பிரான்சில் ஜனாதிபதி இருக்கையில் ஒரு நடுநிலை மனிதராக இருக்க வேண்டும் என்று தேவைப்பட்ட அதே போதில், அரியணை கோரிய போலி உரிமையாளர்களை நாடுகடத்தல் எனும் முடுபணிக்குள் இட்டு ஆசாரமற்ற பார்வையில் இருந்து மறைத்து வைக்க வேண்டி இருந்தது.

நவம்பர் 1ந் தேதி லுயீ போனப்பார்ட் சட்டமன்றத்துக்கு ஒரு செய்தி மூலம் பதிலளித்தார். அச்செய்தி ஓரளவுக்கு மொட்டையான சொற்களில் பர்ரோ அமைச்சரவையின் நீக்கத்தையும் ஒரு புதிய அமைச்சரவையின் உருவாக்கத்தையும் அறிவித்தது. பர்ரோ-ஃபால்லூ அமைச்சரவை அரசவமிச ஆதரவாளர் கூட்டாட்சியின் அமைச்சரவையாகும், ஒபூல் அமைச்சரவை போனப்பார்டின் அமைச்சரவையாகும், சட்டமன்றத்துக்கு எதிரான ஜனாதிபதியின் அமைப்பான, குமாஸ்தாக்களின் அமைச்சரவையாகும்.

போனப்பார்ட் கேவலம் 1848 டிசம்பர் 10ன் நடுநிலை மனிதராக இனிமேலால் இருக்கவில்லை. நிர்வாக ஆட்சி அதிகாரத்தை பெற்றிருந்ததால் அவரைச் சுற்றிலும் பல்வேறு அக்கறையினர் கோஷ்டி திரண்டனர், அராஜகத்துடனான போராட்டம் அவரது செல்வாக்கை அதிகரிக்கும்படி முறைமைக்கட்சியை வலுவந்தப் படுத்தியது, அவர் இனிமேல் சர்வஜன ஆதரவுக்கு அருகரல்ல என்றால், முறைமைக் கட்சி மக்கள் வெறுப்புக்கு இலக்காகியிருந்தது. அவர்களது போட்டி மூலமாகவும், ஏதோ ஒரு வகையில் முடியாட்சி மீட்டமைக்கப்படுவதன் அவசியம் காரணமாயும் நடுநிலைமை போலி உரிமையாளரை அங்கீகரிக்கும்படி ஆர்லியனிஸ்டுகளையும், லெஜிடிமிஸ்டுகளையும் நிர்ப்பந்திக்கலாம் என்று அவர் கருத முடியாதா?

1849 நவம்பர் 1ந் தேதி முதல் அரசியல் சட்ட பாணிகுடியரசின் வாழ்க்கையின் மூன்றாம் கட்டம் தொடங்குகிறது, இந்தக் கட்டம் 1850 மார்ச் 10 உடன் முடிகிறது.

கிசோவினால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்ட அரசியல் சட்ட நிறுவனங்களின் முறையான விளையாட்டான நிர்வாக அதிகாரத்துக்கும் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்துக்கும் இடையிலான பூசல் இப்போது துவங்குகிறது. இதற்கும் மேல், ஒன்றிணைந்த ஆர்லியனிஸ்டுகள் மற்றும் லெஜிடிமிஸ்டுகள் மீட்டமைப்புக்காக ஆசைப்பட்டு நிற்பதை எதிர்த்து போனப்பார்ட் தமது மெய்யான ஆட்சி அதிகாரத்துக்கான குடியரசுக்கான உரிமைப் பதவியைத் தாங்கி ஆதரிக்கிறார். மீட்டமைப்புக்கு ஆசைப்பட்டு நிற்கும் போனப்பார்டுக்கு எதிராக முறைமைக்கட்சி தனது பொது ஆட்சிக்கான குடியரசுக்கான உரிமைப் பதவியை தாங்கி ஆதரிக்கிறது; ஆர்லியனிஸ்டுகளுக்கு எதிராக லெஜிடிமிஸ்டுகளும், லெஜிடிமிஸ்டுகளுக்கு எதிராக ஆர்லியனிஸ்டுகளும் இதுகாறும் உள்ள நிலையை குடியரசைத் தாங்கி ஆதரிக்கிறார்கள். முறைமைக்கட்சியின் இந்தக் கோஷ்டிகள் எல்லாம், இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் சொந்தமான மன்னரும் in petto*வாக சொந்த மீட்டமைப்பும் உண்டு. போலி உரிமை கொண்டாடவும் கலகம் புரியவும் ஆசைப்படும் தமது போட்டியாளர்களுக்கு எதிராக பரஸ்பரம் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பொதுவான ஆட்சியை, விசேஷ உரிமைக் கோரிக்கைகள் விளைவற்ற தாக்கப்ப்பட்டும் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டும் இருக்கும் வடிவிலான. இந்தக் குடியரசை அமூல் செய்கின்றன.

கான்ட் குடியரசை எவ்வாறு அரசின் ஒரே பகுத்தறிவான வடிவம் என்று அமைக்கிறாரோ அதைப்போல இந்த அரசவமிச ஆதரிப்பாளர்கள் முடியாட்சியை அமைக்கிறார்கள், இது நடைமுறை விவேகத்தின் ஒரு அடிக்கோள், இதன் நிறைவாக்கத்தை என்றும் பெறமுடியாது. ஆனால் இதன் நிறைவாக்கம் எப்போதும் பாடுபட்டுப் பெற வேண்டிய, மனத்தால் அனுசரிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு குறிக்கோளாகக் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும்.

* — அதன் உள்ளத்தில், அதாவது இரகசியமாக.—
ப-ர்.

இவ்வாறாக, அரசியல் சட்ட குடியரசு முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகள் கரங்களில் இருந்து ஓர் ஆழமற்ற சித்தாந்த சூத்திரமாக வெளிவந்து, கூட்டாட்சியில் இருந்த அரசவமிச ஆதரவாளர் கரங்களில் நிரம்பிய உள்ளடக்கமும் ஜீவனும் கொண்ட வடிவமாக மாற்றமடைந்தது. “அரச வமிச ஆதரவாளர்களான நாங்கள்தான் அரசியல் சட்டக் குடியரசின் மெய்யான தூண்கள்” என்று தியேர் கூறியபோது அவர் தான் ஊகித்ததைவிடவும் அதிக உண்மையாகவே கருத்தறிவித்தார்.

கூட்டாட்சி அமைச்சரவை வீழ்த்தப்பட்டு, குமாஸ்தாக்களின் அமைச்சரவை தோற்றமளித்ததில் இரண்டாவது முக்கியத்துவம் காணப்படுகிறது. இதன் நிதியமைச்சர் ஃபுல்டு, ஆவார். ஃபுல்டு நிதியமைச்சர் என்றால் அது பிரான்சின் தேசியச் செல்வம் பங்கு மார்க்கெட் காரர்களிடம் அதிகார பூர்வமாகச் சரணடைக்கப்படுவதையும், அரசுச் சொத்துக்களின் நிர்வாகம் பங்குமார்க்கெட்டால் அதன் நலன்களுக்காக மேற்கொள்ளப் படுவதையும் குறிப்பிடுகிறது. ஃபுல்டை இப்பதவியில் நியமனம் செய்ததோடு, நிதிப் பிரபுத்துவம் தனது மீட்டமைப்பை *Moniteur* இல் அறிவிப்புச் செய்தது. இந்த மீட்டமைப்பு இதர மீட்டமைப்புக்களை தவிர்க்க முடியாத வகையில் நிறைவுசெய்தது. இவை அரசியல் சட்ட குடியரசு எனும் சங்கிலியில் பல வளையங்களாக அமைவனவாகும்.

லுயீ பிலிப் ஓர் உண்மையான loup-cervierஐ (பங்கு மார்க்கெட் ஓநாயை) நிதியமைச்சராக்க என்றுமே துணிந்ததில்லை. அவரது முடியாட்சி எவ்வாறு பெரிய முதலாளிகளின் ஆட்சிக்குரிய லட்சியப் பெயராக இருந்ததோ அதே போன்று அவரது அமைச்சரவைகளில் தனியுரிமை நலன்கள் கொண்டோர் சித்தாந்த ரீதியில் அக்கறையில்லாத பெயர்களை ஏற்க வேண்டியிருந்தது. லெஜிடிமிஸ்டு மற்றும் ஆர்லியனிஸ்டு வகைப்பட்ட வெவ்வேறு முடியாட்சிகள் எதைப் பின்னணியில் மூடிமறைத்து வைத்திருந்தனவோ அதை முதலாளித்துவக் குடியரசு முன்னணிக்குத் தள்ளி விட்டது. எதை அவை விண்ணகம் சார்ந்ததாக ஆக்

கினவோ அதை இது மண்ணகம் சார்ந்ததாக ஆக்கியது. புனிதர்கள் பெயர்கள் நிலவிய இடத்தில் இது ஆதிக்க பாணி வர்க்க நலன்களைக் கொண்ட முதலாளித்துவ இரு குறிப் பெயர்களை இட்டது.

இந்தக் குடியரசானது, அது தோன்றிய நாள் முதலாக நிதிப் பிரபுத்துவத்தை வீழ்த்தவில்லை மாறாக அதைக் கெட்டிப்படுத்தியது எவ்வாறு என்பதை நமது தெளிவுரை முழுதும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. ஆனால் அதற்கு வழங்கப் பட்ட சலுகைகள் அமல் நடத்த விருப்பம் இன்றி அடிபணிய நேர்ந்த விதிவசம் போன்று இருந்தன. ஃபுல்டு வந்ததோடு அரசாங்கத்தில் இருந்த முன்முயற்சி நிதிப் பிரபுத்துவத்திடம் திரும்பி வந்தது.

லுயீ பிலிப்பின் கீழ் மீதமுள்ள முதலாளித்துவ கோஷ்டிகளை விலக்கம் செய்வதையோ அல்லது பணிய வைப்பதையோ சார்ந்திருந்த நிதியாட்சியை ஒன்றிணைந்த முதலாளி வர்க்கம் எப்படி தாங்கவும் சகிக்கவும் முடியும் என்ற கேள்வி கேட்கப்படும்.

இதற்குரிய விடை எளிதானது.

முதலாவதாயும், நிதிப் பிரபுத்துவம் தானே அரசவமிச ஆதரவாளர் கூட்டிணைவின் செல்வாக்கு மிக்க அதிகார பலம் கொண்ட பகுதியாகும், இந்தக் கூட்டிணைவின் பொதுவான அரசதிகாரம் குடியரசு என்பதாக அழைக்கப்பட்டது. ஆர்லியனிஸ்டுகள் மத்தியில் காணப்படும் முகமையாளர்களும் 'பிரபல தலைவர்களும்' நிதிப்பிரபுத்துவத்தின் பழைய கூட்டாளிகளும் உடந்தையாளர்களும் அல்லவா? அது தானே ஆர்லியனிசத்தின் தங்கப் படையணி அல்லவா? லெஜிடிமிஸ்டுகளைப் பொருத்த வரை அவர்கள் லுயீ பிலிப்பின் கீழ் பங்கு மார்க்கெட், சுரங்க மற்றும் ரயில்வே ஊக பேரக்களியாட்டங்கள் அனைத்திலும் ஏற்கெனவே நடைமுறையில் பங்கேற்றவர்களாவர். பொதுவாக பெரிய நிலவுடைமைச் சொத்துடன் உயர் நிதியுடைமை இணைந்து இருப்பது என்பது சகஜமான நடப்பே. நிரூபணம்: இங்கிலாந்து; நிரூபணம்: ஆஸ்திரியாவும் கூட.

தேசியப் பொருள் உற்பத்தியின் பருமாணம் தேசியக்

கடன் தொகையை விடவும் பொருத்தக்கேடான முறையில் மேலும் குறைந்த மட்டத்தில் இருக்கும் அரசுக் கடன் பத்திரங்கள் ஊகபேரத்துக்கு மிகவும் முக்கியமான இலக்காகவும், பயன்விளைவற்ற வழியில் ஈடுபடுத்த விரும்பும் மூலதன முதலீட்டுக்கு பங்கு மார்க்கெட்டே பிரதான மார்க்கெட்டாகவும் இருக்கும். பிரான்ஸ் போன்ற ஒரு நாட்டில், அத்தகைய ஒரு நாட்டில் எல்லா முதலாளித்துவ அல்லது அரை முதலாளித்துவ வர்க்கங்களில் இருந்து வரும் எண்ணற்ற மக்கள் அரசுக் கடன், பங்கு மார்க்கெட் சூதாட்டம், நிதி ஆகியவற்றில் அக்கறை கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த அக்கறையுடைய கீழ் நிலைப் பணியாளர் இந்த நலனை அதன் ஆகப் பரந்த முக்கியக் கூறுகளில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும், இதை முழுமையாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கோஷ்டியில் தமது இயல்பான ஆதாரத் தூண்களையும் தளபதிகளையும் காண்கிறார்கள் அல்லவா?

அரசாங்கச் சொத்து உயர் நிதிக்கு உரிமையாவதை நெறியாண்மை செய்வது எது? அரசின் இடையறாது அதிகரித்து வரும் கடனாளித்தனமே. அரசின் கடனாளித்தனமோ? அது அதன் வருவாயினை மீறிய செலவினத்தின் இடையறாத பெருக்கத்தால் ஏற்படுகிறது, இது அரசுக் கடன் அமைப்பின் காரணம் மற்றும் விளைவாக ஒரே சமயத்தில் காணப்படும் பொருத்தக் கேடாகும்.

இந்தக் கடனாளித் தனத்தில் இருந்து விடுபட வேண்டுமானால் அரசு ஒன்றை தனது செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் அதாவது அரசாங்க உறுப்பமைவை எளிதாக்கி, குறைத்து, சாத்தியமான அளவுக்கு மிகவும் சொற்பமான ஆட்களையே நியமனம் செய்தல் வேண்டும் குடியுரிமை சமுதாயத்துடன் சாத்தியமான அளவுக்கு மிகச் சொற்பமாகவே உறவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பாதை முறைமைக் கட்சிக்கு சாத்திய மற்றதாக இருந்தது. அதன் அடக்குமுறைச் சாதனங்கள், அரசின் பேரால் அது அதிகாரபூர்வம் தலையிடுவது, அரசு அமைப்புகள் மூலமான அதன் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் தன்மை, இவை, அதன் ஆட்சியும் அதன் வர்க்கத்தின் வாழ்க்கை நிலைமைகளும்

அச்சுறுத்தப்படும் இடங்கள் எவ்வளவு அதிகரித்தனவோ அதே அளவுக்குக் கட்டாயம் அதிகரித்தே தீரும். நபர்கள் மற்றும் சொத்துக்களின் மீதான தாக்குதல்கள் அதிகரிக்கும் அதே அளவுக்கு காவற்படை குறைக்கப்பட முடியாது.

இல்லாவிடில், அரசு கடன்களைத் தவிர்க்க முயன்று, ஆகச் செல்வந்தர்களான வர்க்கங்கள் மீது அசாதாரணமான வரி களைச் சுமத்தி அதன் மூலம் உடனடியான ஆனால் தாற்காலிகமான சம நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். தேசியச் செல்வம் பங்கு மார்க்கெட் காரர்களால் சுரண்டப்படுவதைத் தடுத்து நிறுத்தும் பொருட்டு முறைமைக் கட்சி தாயகத்தின் பவிழ்த்தின் மீது தனது சொந்தச் செல்வத்தை தியாகம் செய்வதா? Pas si bête!*

எனவே, பிரெஞ்சு அரசில் ஒரு முழுமையான புரட்சி ஏற்படாமல் பிரெஞ்சு அரசு பட்ஜெட்டில் புரட்சி ஏற்படாது. இந்த அரசு பட்ஜெட்டுடன் தவிர்க்க முடியாதபடி போகிறது அரசுக் கடன்சுமை, அரசுக் கடன்சுமையுடன் அரசுக் கடன்களிலான வாணிகத்தின் அதிகாரமும், அரசுக்குக் கடனீவோர், வங்கி அதிபர்கள், பண லேவாதேவி செய்வோர் மற்றும் பங்கு மார்க்கெட் ஓநாய்களின் அதிகாரமும் தவிர்க்க முடியாதபடி போகிறது. முறைமைக் கட்சியின் ஒரு பிரிவு மட்டுமே நிதிப்பிரபுத்துவத்தை வீழ்த்துவதில் நேரடி அக்கறை கொண்டிருந்தது—அது பட்டறை அதிபர்களாகும். நாம் நடுத்தர அல்லது சிறுதர தொழிலதிபர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை பட்டறைத் தொழில் நலன்களின் கோலோச்சும் மன்னர்களைப் பற்றியே குறிப்பிடுகிறோம். இவர்கள் லுயீ பிலிப்பின் கீழிலான அரசுவமிச எதிர்க் கட்சியின் விரிவான அடிப்படையாக அமைந்திருந்தார்கள். அவர்களது அக்கறை உறுதியான முறையில் உற்பத்திச் செலவைக் குறைப்பது, எனவே உற்பத்தியினுள் பிரவேசிக் கும் வரிகளைக் குறைப்பது, எனவே அரசுக் கடன்கள் மீதான

* — அது எவ்வளவு மதிக்கெட்டதல்ல!—ப-ர்.

வட்டி வரிகளில் சேருவதால் அவற்றைக் குறைப்பது, எனவே நிதிப் பிரபுத்துவத்தை வீழ்த்துவது என்பதாக இருந்தது.

இங்கிலாந்தில்—பிரெஞ்சு பட்டறை அதிபர்களில் ஆகப் பெரியவர்கள் கூட அவர்களது ஆங்கிலப் போட்டியாளர்களுடன் ஒப்பிடும் போதில் குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டவர்களே—வங்கி மற்றும் பங்கு மார்க்கெட் பிரபுக் கும்பலுக்கு எதிரான புனிதப் போரில் காப்டேன் பிரெட் போன்ற பட்டறை அதிபர்கள் இருப்பதை மெய்யாகவே காண்கிறோம். இது பிரான்சில் ஏன் நிகழக் கூடாது? இங்கிலாந்தில் தொழில்துறை பேராதிக்கம் வகிக்கிறது பிரான்சில் விவசாயம் பேராதிக்கம் வகிக்கிறது. இங்கிலாந்தில் தொழில்துறைக்கு கட்டற்ற வாணிகம் தேவை; பிரான்சில் காப்பு வரிகள், இதர ஏகபோகங்களுடன் அக்கம் பக்கமாக தேசிய ஏகபோகமும் தேவை. பிரெஞ்சுத் தொழில்துறை பிரெஞ்சு பொருள் உற்பத்தியில் ஆதிக்கம் வகிக்கவில்லை, எனவே பிரெஞ்சு தொழிலதிபர்கள் பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்கத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவில்லை, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் மீதமுள்ள பிரிவுகளுக்கு எதிராகத் தமது நலன்களை மேம்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு, ஆங்கிலேயத் தொழிலதிபர்களைப் போல, இயக்கத்தின் தலைமையை மேற்கொண்டு உடனிகைவாகத் தமது வர்க்க நலன்களை முன்னணிக்கு உந்திவிட இவர்களால் முடியாது. அவர்கள் கட்டாயம் புரட்சியைப் பின் தொடர்ந்து சென்று, தமது வர்க்கத்தின் கூட்டு நலன்களுக்கு எதிராக இருக்கும் நலன்களுக்குச் சேவை செய்யும்படி நேரும். பிப்ரவரியில் அவர்கள் தமது நிலைமையைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள், பிப்ரவரி அவர்களது கூரறிவைத்தீட்டி விட்டது. பணியாண்மையினரான தொழில்துறை முதலாளியை விட அதிகமாகத் தொழிலாளர்களால் நேரடியாக அச்சுறுத்தப்படுபவர் வேறு யார்? எனவே பட்டறையதிபர் அத்தியாவசியம் காரணமாக பிரான்சில் முறைமைக் கட்சியின் மிகவும் உணர்ச்சிவேகம் கொண்ட உறுப்பினர் ஆனார். நிதியதிபர்களால் அவரது லாபம் குறையலாம், ஆனால் பாட்டாளிகளால் லாபமே ஒழிக்கப்

படும் நிலைமையுடன் ஒப்பு நோக்கும் போது இது எம்மாத்திரம்? பிரான்சில் குட்டி-முதலாளித்துவ வகைப்பட்டவர், தொழில்துறை முதலாளி வர்க்கம் சகஜமாக என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்கிறார், தொழிலாளி குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்டவரின் சகஜமான பணி எதுவோ அதைச் செய்கிறார்; தொழிலாளியின் பணியை செய்து நிறைவேற்றுவது யார்? யாரும் இல்லை. பிரான்சில் இது நிறைவேற்றப்படவில்லை; பிரான்சில் இது பறைசாற்றப்படுகிறது. தேசிய எல்லைக்குள் எங்குமே இது நிறைவேற்றப்படவில்லை; பிரெஞ்சு சமுதாயத்தின் அகத்தேயான வர்க்கப் போராட்டம் ஓர் உலகப் போராக மாறுகிறது, இதில் தேசங்கள் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்து நிற்கின்றன. உலகப்போர் வாயிலாக உலக மார்க்கெட் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் தேசத்தில் பாட்டாளிவர்க்கம் முன்னணிக்குத் தள்ளப்படும் போது, அந்தத் தருணத்தில் மட்டுமே இதன் நிறைவேற்றம் தொடங்குகிறது. புரட்சி இங்கு தனது முடிவைக் காண்பதில்லை, ஆனால் அதன் அமைப்புத் திரட்சியின் ஆரம்பத்தைக் காண்கிறது, இது குறுகிய காலமே நிலவிய புரட்சி அல்ல. இன்றைய தலைமுறையினர் மோசஸ் திக்குத்தெரியாத காட்டின் ஊடே தலைமைதாங்கி இட்டுச் சென்ற யூதர்களைப் போல இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வென்று பெறுவதற்கு என ஒரு புதிய உலகமே இருக்கிறது, அது மட்டுமல்ல, ஒரு புதிய உலகத்துடன் தாக்குப்பிடிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட மனிதர்களுக்கு இடந்தரும் பொருட்டு அவர்கள் தோல்வியுறவும் வேண்டும்.

ஃபுல்டு விவகாரத்திற்குத் திரும்புவோம்.

1849 நவம்பர் 14ம் நாள் ஃபுல்டு தேசிய சட்டமன்றத்தின் மேடையில் ஏறித் தமது நிதி அமைப்பு முறை பற்றி விளக்கம் தந்தார்: இது பழைய வரி விதிப்பு அமைப்பு முறைக்கு ஒரு கண்துடைப்பு! மதுவரி நீடிக்கப்பட்டது! பஸ்ஸீயின் வருமானவரி கைவிடப்பட்டது!

பஸ்ஸீயும் கூட புரட்சியாளர் அல்ல; அவர் லுயீ பிலிப்பின் பழைய அமைச்சராக இருந்தார். அவர் டூஃபாரே ரகத்தைச் சேர்ந்த தூய்மையாளர் வகைப்பட்டவர் ஜூலை

முடியாட்சியின் பலியாடான டெஸ்டுவின்* மிகவும் நெருக்கமான நம்பிக்கையாளருமாவார். பஸ்ஸீயுங்கூட பழைய வரிவிதிப்பு முறையைப் புகழ்ந்திருந்தார், மது வரி நீட்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார்; ஆனால் அவர் அதே சமயம் அரசுப் பற்றாக்குறையின் மூடுதிரையைக் கிழித்தெறிந்தார். அரசு திவாலாவதைத் தவிர்க்க வேண்டுமானால் ஒரு புதிய வரியான வருமான வரி அவசியம் என்று அவர் சாற்றியிருந்தார். லெத்ரு-ரொல்லேனுக்கு அரசு திவாலாவதைப் பரிந்துரைத்த ஃபுல்டு சட்டமன்றத்துக்கு அரசுப் பற்றாக்குறையைப் பரிந்துரைத்தார். அவர் சிக்கனங்கள் செய்வதாக வாக்களித்தார். இவற்றின் இரகசியம் பின்னால் வெளிப்பட்டது. உதாரணமாக செலவினத்தில் 60 மிலியன் குறைந்தது. அதே போதில் சிறு காலக் கடன் 200 மிலியன் அதிகரித்தது—தொகைகளை வகைப்படுத்துவதிலும் கணக்குகளை எழுதுவதிலுமான கழைக்கூத்தாடியின் வித்தைகள் இவை, இவை இறுதியாகப் புதிய கடன்களில் வந்து நின்றன.

மற்ற பொருமைக்கார முதலாளித்துவப் பிரிவுகளுடன் ஒருங்கே நிதிப்பிரபுத்துவமானது லுயீ பிலிப்பின் கீழ் இருந்தது போன்று அவ்வளவு வெட்கங்கெட்ட முறையில் ஊழல் மலிந்த பாங்கில் ஃபுல்டுவின் கீழ் செயல் படவில்லை என்பது இயல்பே. ஆனால் அது நிலவத்தொடங்கியது முதல் அமைப்பு முறை அதே போன்றதாக நீடித்தது : கடன்கள் இடையறாது அதிகரித்தன, பற்றாக்குறை மூடிமறைக்கப்பட்டது.

* உப்பளத் தொழிலில் சலுகைகள் பெறும் நோக்கமுடன் அதிகாரிகளுக்கு லஞ்சம் கொடுத்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட பார்மெண்டியே மற்றும் ஜெனரல் கியுபேர் மீதும், இத்தகைய லஞ்சப்பணம் வாங்கியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட பொதுப் பணித்துறை அமைச்சர் டெஸ்டு மீதும் தொடுக்கப்பட்ட வழக்கு விசாரணை 1847 ஜூலை 8ந் தேதி பாரிசில் பிரபுக்கள் அவையில் தொடங்கியது. விசாரணையின் போது டெஸ்டு தற்கொலை செய்து கொள்ள முயன்றார். எல்லோருக்கும் கடுமையான பெருந்தொகை அபராதமாக விதிக்கப் பட்டது. டெஸ்டுக்கு அபராதத்துடன் கூடவே மூன்று மாதச் சிறைத்தண்டனையும் வழங்கப்பட்டது. (1895 பதிப்புக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

உரிய காலத்தில் பழைய பங்குமார்க்கெட் மோசடி மேலும் பகிரங்கமாக வெளிப்பட்டது. நிருபணம் : அவினனியோன் ரயில்வே சம்பந்தமான சட்டம்; அரசாங்க கடன்பத்திரங்களில் ஏற்பட்ட மர்மமான ஏற்ற இறக்கங்கள் சில காலம் பாரிஸ் முழுவதும் அடிபட்ட விஷயமாக இருந்தது; இறுதியாக மார்ச் 10 தேர்தல்களில் ஃபுல்டு மற்றும் போனப் பார்ட் வெளியிட்ட அவப்பேரூன ஊகங்கள்.

நிதிப் பிரபுத்துவம் அதிகாரபூர்வம் மீட்டமைக்கப்பட்டதோடு, பிரெஞ்சு மக்கள் விரைவில் மீண்டும் ஒரு பிப்ரவரி 24 முன் நிற்க வேண்டி இருந்தது.

அரசியல் நிர்ணய சபை தனது வாரிசுக்கு எதிரான ஒரு மனிதனை வெறுப்பியல்புடைய தாக்குதலைத் தொடுக்கு முகமாக கி.பி. 1850 க்குரிய மது வரியை ரத்துச் செய்திருந்தது. பழைய வரிகள் ரத்துச் செய்யப்பட்டதால் புதிய கடன்களைச் செலுத்த முடியவில்லை. முறைமைக் கட்சியின் ஒரு கோணல் மந்தனான கிரெடான் சட்டமன்றம் ஒத்திப்போடப்படுவதற்கு முன்பே மதுவரியை நீடித்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று பிரேரேபித்திருந்தார். ஃபுல்டு இந்தத்தீர்மானத்தை போனப்பார்டிஸ்டு அமைச்சரவையின் பேரால் மேற்கொண்டதன் விளைவாய் 1849 டிசம்பர் 20ஆம் நாள் போனப்பார்ட் ஜனாதிபதியாக பிரகடனம் செய்யப்பட்டதன் ஆண்டுவிழா தினத்தில் தேசிய சட்ட மன்றம் மது வரியினை மீண்டும் அமுலாக்கும் அரசாணையைப் பிறப்பித்தது.

இந்த மறு அமுலாக்கத்தை ஆதரித்து ஊக்குவித்தவர் ஒரு நிதியாளர் அல்ல, ஜெகூட்டுகள் தலைவரான மொன் டலம்பேர் ஆவார். அவரது வாதம் எளிதானது: வரிவிதிப்பு என்பது அரசாங்கத்திற்குப்பாலுட்டும் தாயின் மார்பகம். அரசாங்கம் என்பது அடக்கு முறையின் கருவிகள்; அதிகாரத்தின் உறுப்பமைப்புகள்; அதுவே சேனை; அதுவே போலீஸ்; அதுவே அதிகாரிகள், நீதிபதிகள் மற்றும் அமைச்சர்கள், அதுவே புரோகிதர்கள். வரி விதிப்பு மீதான தாக்குதல் என்பது ஒழுங்கின் காவலர்கள் மீது அராஜகவாதிகள் நடத்தும் தாக்குதல் ஆகும், இந்தக் காவலர்கள் தான் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பொருளாயத மற்றும் அரு

ளாயத உற்பத்தியை பாட்டாளிவர்க்க அழிவுகாரர்களின் வலுவந்தத் தலையீட்டில் இருந்து பாதுகாக்கிறார்கள். வரி விதிப்பு என்பது சொத்துடைமை குடும்பம், ஒழுங்கு மற்றும் சமயத்துடன் அக்கம் பக்கமாக நிலவுகிற ஐந்தாம் கடவுளாகும் மதுவரி என்பது மறுக்கவியலாத முறையிலான வரிவிதிப்பே, மேலும் அது சாதாரணமல்லாத ஆனால் மரபான மன்னர்சார்பாகத் திட்டம் செய்த மதிப்புக்குரிய வரிவிதிப்பாகும். Vive l'impôt des boissons!* மூன்று பாராட்டுகள் மேலும் ஒரு பாராட்டு!

பிரெஞ்சு விவசாயி பிசாசின் படத்தை வரையும் போது அதை வரி வசூலிப்போன் கோலத்தில் தான் தீட்டுகிறான். மொன்டலம்பேர் வரிவிதிப்பை ஒரு கடவுள் தரத்துக்கு உயர்த்தி விட்ட தருணம் தொட்டு விவசாயி கடவுளில் லாதவனாகி நாத்திகனாகி சோஷலிசம் எனும் பிசாசின் கரங்களில் விழுந்து விட்டான். முறைமையின் சமயம் அவனைக் கைவிட்டுவிட்டது, ஜெசூட்டுகள் அவனைக் கைவிட்டு விட்டனர், போனப்பார்ட் அவனைக் கைவிட்டுவிட்டார். 1849 டிசம்பர் 20 1848 டிசம்பர் 20ஐ மாற்ற முடியாத படி விட்டுக் கொடுத்து விட்டது. இந்த “பெரியப்பனின் மருமகன்” மது வரியால் தோற்கடிக்கப்பட்ட அவன் குடும்பத்தின் முதல் நபர் அல்ல. இந்த வரி மொன்டலம்பேர் தொடர்பின்படி புரட்சிகரப் புயலைமுரசறிந்து அறிவிக்கும் ஒன்றாகும். மெய்யான, மாபெரும் நெப்போலியன் இந்த மது வரி மீண்டும் புகுத்தப்பட்டதானது தெற்கு பிரான்சிலுள்ள விவசாயிகளை அவரிடம் இருந்து விலகி விரோதம் கொள்ள வைத்ததன் காரணமாக, அவரது வீழ்ச்சிக்கு மேலதிகமாகத் துணைபுரிந்தது என்று செயின்ட் ஹெலேனாவில் இருந்து சாற்றினார். பதினாலாம் லுயீயின் கீழ் ஏற்கெனவே மக்களின் வெறுப்புக்கு இலக்கானதாக இருந்ததும் முதல் புரட்சியால் ரத்துச் செய்யப்பட்டதுமான (புவாகில்பேர் மற்றும் வொபான் கட்டுரைகளைக் காண்க) இந்த வரி 1808ல் ஒரு திருத்தப்பட்ட வடிவில் நெப்போலியனால் மீண்டும் புகுத்தப்

* குடிவகை மீதான வரி நீடுழி வாழ்க!—புர்,

பட்டது. பிரான்சில் மீட்டமைப்பு தொடங்கியதும் அதன் முன் கசாக்குகள்⁸⁰ மட்டுமன்றி மதுவரியை ரத்துச் செய்வது பற்றிய வாக்குறுதிகளும் நடை போட்டன. இந்த *gentilhomme** இயல்பாகவே அது *gens taillable à merci et miséricorde*க்கு** அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றும் அவசியம் இருக்கவில்லை. 1830ஆம் ஆண்டு மதுவரி ரத்துச் செய்யப்படும் என வாக்களித்தது. சொன்னதைச் செய்வதோ அல்லது செய்ததைச் சொல்வதோ அந்த ஆண்டின் வழி முறை அல்ல. 1848ஆம் ஆண்டு எல்லாவற்றையும் தருவதாக வாக்களித்தது போலவே மதுவரியை ரத்துச் செய்வதாகவும் வாக்களித்தது. இறுதியாக அரசியல் சட்ட நிர்ணயசபை எதையும் வாக்களித்திராத போதிலும், ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டபடி ஒரு விருப்புறுதி ஷரத்தை உருவாக்கியது, அதன்படி மதுவரி 1850 ஜனவரி 1ம் நாள் மறைந்தொழிய வேண்டும். 1850 ஜனவரி 1ந் தேதிக்கு பத்தே நாட்களுக்கு முன்னால் சட்டமன்றம் இதை மீண்டும் கொண்டுவந்தது—இதன் விளைவாய் பிரெஞ்சு மக்கள் இதை நிரந்தரமாக அனுபவித்து வரலாயினர், இது கதவு வழியாக வெளியே தள்ளப்பட்டால் ஜன்னல் வழியாகத் திரும்பவும் வரக் கண்டார்கள்.

மதுவரியை மக்கள் வெறுத்ததற்குக் காரணம் அது பிரெஞ்சு வரிவிதிப்பு முறையின் எல்லாப் பழியையும் தன்னுள் ஒன்று சேர்த்து வைத்திருந்ததே யாகும். இதன் வசூலிப்பு பாணி வெறுப்பளிப்பது, அதன் பங்கீடுமுறை ஆரவார முறையில் அமைந்தது. காரணம் ஆகச் சாமான்ய ரகமான மதுவுக்கும் ஆகவிலையுயர்ந்த மதுவுக்கும் போடப்படும் வரி விகிதம் ஒன்றே. எனவே இவ்வரி நுகர்வாளர் செல்வம் குறையும் அளவுக்கு வடிவியல் பெருக்கப் படிமுறையில் அதிகரிக்கிறது. ஒரு தலைகீழ் ஏறுமுக வரியாகிறது. கலப்படமான போலி மதுவின் மீது உயர்கட்டணம் போட்டு

* — நிலப்பிரபுகள்.—ப-ர்.

** — தான்தோன்றித்தனமாக விருப்பப்படி வரிசுமத்தப்படும் மக்கள்.—ப-ர்.

உழைக்கும் வர்க்கங்களைக் கெடுத்தழிக்க நேரடியாகத் தூண்டுகிறது. இது நுகர்வைக் குறைக்கிறது. காரணம் இது 4,000 பேருக்குமேல் வசிக்கும் எல்லா நகரங்களின் நுழைவாயில்கள் முன்பும் octrois*களை நிறுவுகிறது. மேலும் இது ஒவ்வொரு நகரத்தையும் ஒரு அன்னிய நாடாக உருமாற்றும் செய்கிறது, பிரெஞ்சு மதுவுக்கு எதிராகக் காப்பு வரிகளைப் போடுகிறது. பெரிய மது வியாபாரிகளும் அதை விட அதிகமாக சிறு மது வியாபாரிகளும் marchands de vins, மது நுகர்ப்பாடை நேரடியாகச் சார்ந்திருக்கும் ஜீவனோபாயம் கொண்ட மதுக்கடைகள் வைத்திருப்போரும் இந்த மதுவரிக்குப் பகிரங்க விரோதிகளாவர். இறுதியாக நுகர்வை குறைப்பது மூலம் இந்த மதுவரி உற்பத்தியாளர் மார்க்கெட்டை மட்டுப்படுத்துகிறது நகரப்புறத் தொழிலாளர்களை மதுவுக்கு விலை கொடுக்க இயலாதவர்களுக்கு வதோடு இது திராட்சைத் தோட்டக்காரர்களை திராட்சையை விற்க இயலாதபடிச் செய்கிறது. பிரான்சில் திராட்சைத் தோட்டம் வைத்திருப்போர் சுமார் 12 மில்லியன் பேர்களாகும். எனவே மக்களின் பொதுவான இந்த வெறுப்புணர்வை எவரும் புரிந்து கொள்ள முடியும், குறிப்பாக மதுவரியை எதிர்த்த விவசாயிகளின் ஆவேச உணர்வைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இந்த வரி மீண்டும் புகுத்தப்பட்டது ஒரு தனிப்பட்ட அல்லது ஏறத்தாழத் தற்செயலான சம்பவம் அல்ல என்பதையும் அவர்கள் கண்டார்கள். விவசாயிகளுக்கு அவர்களுக்கே உரியதான தந்தையிடமிருந்து தனயனுக்கு வழிவழி வரும் ஒரு வகையான வரலாற்று மரபு உண்டு. இந்த வரலாற்று அனுபவப் பள்ளியில் எந்த ஓர் அரசாங்கமும் எப்போதெல்லாம் விவசாயிகளை ஏமாற்ற விரும்புகிறதோ அப்போதெல்லாம் மதுவரியை ஒழிப்பதாக வாக்களிக்கிறது, விவசாயிகளை அது ஏமாற்றி முடிந்ததும் அது மது வரியை நீட்டிக்கிறது அல்லது மீண்டும் புகுத்துகிறது

* — நகர்களின் நுழைவாயில்களிலான உள்ளூர் சுங்கவரி அலுவலகங்கள்.—ப-ர்.

என்று பேசப்படுகிறது. இந்த மதுவரியில்தான் விவசாயி அரசாங்கத்தின் மணத்தை அதன் போக்கியல்பை சோதித்தறிகிறான். டிசம்பர் 20ந் தேதி மதுவரி மீண்டும் புகுத்தப்பட்டதன் அர்த்தம்: லூயி் போனப்பார்டும் மற்றவர்களைப் போன்றவரே என்பதாகும். ஆனால் அவர் மற்றவர்களைப் போன்றவரல்ல; அவர் விவசாயிகள் கண்டுபிடிப்பாக இருந்தார். மதுவரிக்கு எதிராக லட்சக்கணக்கான கையொப்பங்கள் கொண்ட விண்ணப்பங்கள் மூலம் விவசாயிகள் “அவரது பெரியப்பன் மருமகனுக்கு” ஓராண்டுக்கு முன் அவர்கள் அளித்த வோட்டுக்களைத் திருப்பி எடுத்துக்கொண்டனர்.

ஒட்டுமொத்த பிரெஞ்சு மக்கள் தொகையில் மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கும் அதிகமான — நாட்டுப்புற மக்கள் தொகையில் பெரும் பகுதி சுதந்திர நிலவுடைமையாளர் எனப்படுவோரைக் கொண்டதாகும். அதன் நிலப்பிரபுத்துவச் சுமைகளில் இருந்து 1789 புரட்சியால் கைம்மாறு கருதாது விடுவிக்கப்பட்ட முதல் தலைமுறையினர் நிலத்துக்கு எவ்வித விலையும் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் பின்வந்த தலைமுறையினர் அவர்களது அரைப்பண்ணையடிமைப் பாட்டன் பூட்டன்மார் வாரம், வரிகள் கூலியில்லா வேலை இத்தியாதி வடிவில் செலுத்தி வந்ததை நிலத்தின் விலை என்ற வடிவில் செலுத்தினார்கள். ஒரு புறத்தில் மக்கள் தொகை எந்தளவுக்கு அதிகமாகப் பெருகியதோ அந்தளவுக்கு அதிகமாக நிலம் துண்டாடப்படுவதும் அதிகரித்தது, நிலத்தின் விலை மேலும் உயர்ந்தது காரணம் இதன் அளவு சிறுத்ததோடு கூடவே இதற்கான கிராக்கி அதிகமாயிற்று. ஆனால் விவசாயி நிலத்தை நேரடியாக வாங்கினாலும் சரி, அல்லது அது அவரது இணைவாரிசுகளால் மூலதனமாகக் கணக்கிடப்பட்டு அவருக்குக் கிட்டியிருந்தாலும் சரி, விவசாயி தனது நிலத்துக்குக் கொடுத்த விலையின் பரிமாணம் உயர்ந்ததோடு விவசாயியின் கடன்கமையும் அதாவது அடைமானமும் தவிர்க்க முடியாதபடி உயர்ந்தது. நிலத்தை வில்லங்கப்படுத்தும் ஒரு கடன் கோரிக்கை அடைமானம் எனப்படும், இது நிலம் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு அடகுச் சீட்டாகும். மத்திய

கால எஸ்டேட்டுகளில் தனியுரிமைகள் குவிந்தது போன்று இன்றைய சிறிய நிலச் சொத்து மீது அடைமானங்கள் குவிகின்றன. மறுபுறத்தில் நிலத்தைத் துண்டுபோடும் அமைப்பின் கீழ் நிலம் அதன் உரிமையாளருக்கு முற்றிலும் ஓர் உற்பத்திக் கருவியாகவே இருக்கிறது. இப்போது நிலம் எந்த அளவில் பங்கிடப் பட்டதோ அதே அளவுக்கு நிலத்தின் வளமும் குறைகிறது. நிலத்தில் யந்திரங்களைப் பயன்படுத்துவது, உழைப்புப்பிரிவினை, முக்கிய மண்வள மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகள், வடிகால் அமைப்பு நீர்ப்பாசனக் கால்வாய்கள் போன்றவற்றை தோண்டுதல் போன்ற நடவடிக்கைகள் மேலும் மேலும் சாத்தியமற்றனவாகி வருகின்றன. அதே பொழுதில் இந்தப் பயிர்ச் செய்கையின் பயன்விளைவற்ற செலவுகள் உற்பத்திக் கருவிகள் பங்கீட்டின் அதே பரிமாணத்தில் அதிகரிக்கின்றன. சிறு நிலவுடைமையாளரிடம் மூலதனம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைப் பற்றிய அக்கறை எதுவும் இன்றி இவை யாவும் நிகழ்கின்றன. ஆனால் இந்தப் பிரிவினை மேலும் அதிகரிக்குந்தோறும் இந்தச் சிறு துண்டு நிலமும் அதன் அளவே படுமோசமான சாதனங்களுமே சிறு உடைமையாள விவசாயியின் முழுமையான மூலதனமாக அமைகின்றன; அந்தளவுக்கு வெகுவாக நிலத்தில் செய்யப்படும் முதலீடு குறைகிறது. அந்தளவுக்கு அதிகமாக நிலம் பணம் மற்றும் விவசாய விஞ்ஞானத்தில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்குரிய கல்வி ஆகியவை இல்லாமல் குடிசைவாழ் குடியானவர்கள் திண்டாடுகிறார்கள். அந்தளவுக்கு அதிகமாக இந்த நிலத்திலான பயிர்த் தொழில் பின்னடைகிறது. இறுதியாக, நிகரவிளைச்சல், மொத்த நுகர்வு அதிகரிப்பதன் அதே வீத அளவுக்குக் குறைகிறது. தனது சிறுநிலம் காரணமாக விவசாயியின் குடும்பம் முழுவதும் வேறு தொழில்களில் ஈடுபடமுடியாதவாறு தடுக்கப்படுகிறது, எனினும் இதை வைத்துக் கொண்டு அது வாழவும் இயலாது.

எனவே, மக்கள் தொகையும் அதனுடன் கூடவே நிலப் பிரிவினையும் அதிகரிக்கும் அளவுக்கு உற்பத்திக் கருவியான நிலம் கிடைப்பது கடினமாகிறது, அதன் வளம் குறைகிறது.

விவசாயம் நலிவுறுகிறது, விவசாயிகள் மீது கடன் சுமை ஏறுகிறது. இதனால் ஏற்படும் விளைவு தன்பங்குக்கு காரணமும் ஆகிறது. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் இன்னொரு தலைமுறையை மேலும் ஆழமான கடனில் விட்டுச் செல்கிறது ஒவ்வொரு புதிய தலைமுறையும் மேலும் பாதகமான மேலும் உக்கிரமான நிலைமைகளின் கீழ் வாழத் தொடங்குகிறது, அடைமானம் அடைமானத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. புதிய கடன்களுக்கு பிணையமாகத் தனது சிறிய துண்டு நிலத்தை வழங்குவது விவசாயிக்கு அசாதாரணமாகும் போது, அதாவது அதைப் புதிய அடைமானங்களில் வில்லங்கப்படுத்த இயலாது போகும் போது அவன் கடுவட்டிக்கு நேரடியாகப் பவியாகிறான். கடுவட்டி வட்டி விகிதங்கள் மிகவும் வரம்புகடந்து அதிகரித்து விடுகின்றன.

இவ்வாறாக, பிரெஞ்சு விவசாயியானவர் மூலதன உடைமையாளருக்கு நிலத்தை வில்லங்கப்படுத்தும் அடைமானங்கள் மீதான வட்டி எனும் வடிவிலும், கடுவட்டியாளர் அடைமானங்கள் இன்றி கொடுத்த முன்பணத்துக்கான வட்டி எனும் வடிவிலும் வாரம் மட்டுமன்றி, தொழிலில் கிட்டிய லாபம் மட்டுமன்றி சுருங்கக் கூறின் நிகர லாபம் முழு வதையும் மட்டுமன்றி, கூலியின் ஒரு பகுதியையுங்கூடக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது; எனவே அவர் தனி உடைமையாளராக இருக்கிறார் என்ற சாக்கில் அவர் அயர்லாந்தின் பாட்டக்கார விவசாயியின் தரத்துக்கு தாழ்த்தப்படுவது நிகழ்கிறது.

சதா அதிகரித்துவரும் வரிகளின் சுமையாலும், ஓரளவுக்கு நில உடைமை உரிமையை வில்லங்கப்படுத்தும் பிரெஞ்சு சட்டங்களின் சம்பிரதாயங்களாலும், ஓரளவுக்கு எல்லா இடங்களிலும் ஒன்றை யொன்று வரம்பிட்டுக் குறுக்கோடியும் காணப்படும் துண்டு நிலங்கள் மீதான எண்ணற்ற தகராறுகள் மூலமும், தமது சொத்துடைமை அனுபவ உரிமை தமது கற்பனையான சொத்திற்கான உரிமைப் பட்டயத்தை ஆவேசமாக அடித்துக் கூறும் தரத்துக்கு அளவறுக்கப்பட்ட சொத்துடைமை உரிமை கொண்டவர்களான விவசாயிகளின் வழக்காடும் தன்மை மூலம் ஏற்படும் நீதி

மன்றச் செலவுகள் மூலமும், பிரான்சில் இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கு வேகமுடுக்கம் பெற்றது.

1840ஆம் ஆண்டின் புள்ளிவிவர அறிவிப்பின்படி பிரெஞ்சு விவசாயத் துறையின் மொத்த உற்பத்தி 523,71,78,000 பிராங்கு மதிப்புள்ளதாக இருந்தது. இதில் பயிர்ச் செய்கைக்கான செலவுகள் வேலை செய்யும் ஆட்களின் நுகர்வு உட்பட 355,20,00,000 பிராங்குகளாகும். 168,51,78,000 பிராங்குகள் மதிப்புள்ள நிகர உற்பத்திப் பொருள் எஞ்சிநிற்கிறது. இதிலிருந்து அடைமானங்களுக்கான வட்டிக்காக 5,50,00,000மும், சட்ட அதிகாரிகளுக்கு என 10,00,00,000யும் வரிகளுக்கு என 35,00,00,000யும் பதிவுப் பணம் முத்திரைச் செலவு அடைமானக் கட்டணம் இத்தியாதிகளுக்கு என 10,70,00,000மும் கழித்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். நிகர விளைபொருளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு அல்லது 53,80,00,000 மீதமாக இருக்கிறது. இதை மக்கள் தொகை முழுமைக்குமாகப் பகிர்ந்தளித்தால் நிகர விளைபொருளில் தலைக்கு 25 பிராங்குகளே கிடைக்கும்.⁸¹ இயல்பாகவே, அடைமானத்துக்குப் புறம்பான கடுவட்டியோ அல்லது வழக்கறிஞர்களுக்கான கட்டணங்கள் இத்தியாதியோ இந்தக் கணக்கில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

குடியரசு, பிரெஞ்சு விவசாயிகள் மீது பழைய சுமைகளுடன் புதிய சுமைகளையும் சேர்த்து ஏற்றிய போதான அவர்களது நிலைமை புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. அவர்கள் சுரண்டப்படுவது தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கம் சுரண்டப்படுவதில் இருந்து வடிவத்தில் மட்டுமே வேறுபடுகிறது என்பதைக் காண முடியும். சுரண்டலாளர் ஒருவரே: மூலதனமே தனிப்பட்ட முதலாளிகள் தனிப்பட்ட விவசாயிகளை அடைமானங்கள் மற்றும் கடுவட்டி வாயிலாக சுரண்டுகிறார்கள்; முதலாளி வர்க்கம் விவசாயி வர்க்கத்தை அரகவரிகள் வாயிலாகச் சுரண்டுகிறது. சொத்துக்கு உரிய விவசாயியின் உரிமை மூலம் எனும் தாயத்து மூலமே இதுவரையில் மூலதனம் அவனைத் தன் வசியத்தின் கீழ்வைத்திருந்தது. தொழில்துறைப் பாட்டாளிக்கு எதிராக அவனை இந்தச் சாக்கைச் சொல்லியே தூண்டி விட்டிருந்தது.

மூலதனத்தின் வீழ்ச்சி மட்டுமே விவசாயியை உயர்த்த முடியும் முதலாளித்துவ—எதிர்ப்பு பாட்டாளி வர்க்க அரசாங்கம் மட்டுமே அவனது பொருளாதார அவல நிலையையும் சமுதாய இழி நிலையையும் தகர்த்தொழிக்க முடியும். அரசியல் சட்டக் குடியரசு என்பது அவனது ஒன்றிணைந்த சுரண்டலாளர்களின் சர்வாதிகாரமாகும், சமூக-ஜனநாயக, சிவப்பு குடியரசு என்பது அவனது நேச சக்திகளின் சர்வாதிகாரமாகும். வோட்டுப் பெட்டியில் விவசாயி போடும் வோட்டுகளுக்கு ஏற்ப தரமட்டம் ஏறும் அல்லது இறங்கும். அவன் தனது கதியைத் தானே நிர்ணயிக்க வேண்டும். இவ்வாறாக சோஷலிஸ்டுகள் சிற்றேடுகள் காலக் குறிப்புகள் நாள் காட்டிகள் மற்றும் பல வகையான சிறு பிரசுரங்களில் எடுத்துக் கூறினார்கள். முறைமைக் கட்சியின் எதிர்ப்பிரசாரக் கட்டுரைகள் மூலம் இந்த மொழி அவனுக்கு மேலும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக மாறியது இக்கட்டுரைகள் தம் பங்குக்கு அவன் பக்கம் திரும்பி படுமோசமான மிகைப்படுத்தல், மூலமும், சோஷலிஸ்டுகளின் நோக்கங்கள் மற்றும் கருத்துக்களைப் பற்றிய அவற்றின் கடுமையான கருத்துருவம் மற்றும் விளக்கம் மூலமும் அவனுள் உண்மையான விவசாயி உணர்வைத் தீட்டி விலக்கப்பட்ட கனியின் மீதான அவனது ஆசையை மிகையாகத் தூண்டிவிட்டது. ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட துலாம்பரமாக இருந்தது வோட்டைப் பயன்படுத்துவதிலான விவசாயியின் மெய்யான அனுபவமும் அவர்கள் மீது புரட்சிகர வேகத்துடன் அடிக்கு மேல் அடியாக விழுந்த வரிசையான நிராசைகளுமேயாகும். புரட்சிகள் வரலாற்றின் இயக்கு இயந்திரங்கள் ஆகும்.

விவசாயிகள் படிப்படியாகப் புரட்சிகரமாக்கப்படுவது பல்வேறு தனிக் குறிகளால் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. இது சட்டமன்றத்துக்கான தேர்தல்களில் ஏற்கெனவே தன்னை வெளிக் காட்டிக் கொண்டது. வியாணைச் சுற்றுமுள்ள ஐந்து வட்டாரங்களிலான முற்றுகை நிலை மூலம் இது வெளிப்பட்டது; ஜிரோந்த வட்டாரம் *chambre introuvable**யின்

* —1815ல் நெப்போலியன் இரண்டாம் முறையாக வீழ்த்தப்பட்ட பின் உடனடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

முன்னாள் தலைவருக்குப் பதில் ஒரு “மெளண்டன்” வாதியை தேர்ந்தெடுத்ததில் ஜூன் 13க்குச் சில மாதங்களுக்குப் பிறகு வெளிப்பட்டது; 1849 டிசம்பர் 20ல் 6 காள்⁸² வட்டாரத்தில் மரணமடைந்த லெஜிடிமிஸ்டு பிரதிநிதிக்குப் பதில் ஒரு சிவப்பர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதில் வெளிப்பட்டது. இந்த வட்டாரம் லெஜிடிமிஸ்டுகளின் பேரின்ப நாடு, 1794 மற்றும் 1795ல் குடியரசுவாதிகளுக்கு எதிராக மிகவும் பயங்கரமான கொடும் பழிகள் புரியப்பட்டதன் அரங்கமாகவும், 1815ல் மிதவாதிகளும் புரோடஸ்டண்டுகளும் பகிரங்கமாகக் கொலை செய்யப்பட்ட terreur blancheயின் மையமாகவும் இருந்தது தெரிந்ததே. மிகவும் பண்புமாரூத இவ்வர்க்கத்தின் இந்தப் புரட்சிகரமாக்கல் மதுவரி மீண்டும் புகுத்தப்பட்டதோடு மிகவும் தெளிவாகப் புலப்பட்டது. அரசாங்க நடவடிக்கைகளும், 1850 ஜனவரி மற்றும் பிப்ரவரி சட்டங்களும் இந்த வட்டாரங்கள் மற்றும் விவசாயிகளுக்கு எதிராக கிட்டத்தட்ட முழுமையாயும் நெறியாண்மை புரியப்பட்டன. அவர்களது முன்னேற்றத்தின் மிகவும் எடுப்பான நிரூபணம் இது.

போலீஸ் அதிகாரி, உதவிப் போலீஸ் அதிகாரி எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மேயரின் நடவடிக்கைகளை விசாரிப்பவராக போலீஸ் படை நியமனம் செய்ததும், இதன் மூலம் மிகவும் தொலைவில் இருந்த கிராம சமுதாயத்தின் மறைவான மூலை முடுக்குகளிலும் கூட சதிவேலைகள் ஏற்பாடு செய்ததுமான ஒபூல் சுற்றறிக்கை, ஆற்றல் படைத்தவர்களும் விவசாயி வர்க்கத்தின் முகைமையர்களாய் கல்வி போதனை யாளராய் மற்றும் வியாக்யானிகளாய் விளங்கிய பள்ளி ஆசிரியர்களை போலீஸ் அதிகாரியின் எதேச்சாதிகாரத்துக்கு இலக்காக்கியதான பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு எதிரான சட்டம், அவர்களை, படித்த வர்க்கங்களின் பாட்டாளிகளை ஒரு சமுதாயக் கூட்டில் இருந்து இன்னொன்றுக்கு வேட்டையாடப்

வெறித்தனமான தீவிர மன்னராட்சி ஆதரிப்பு மற்றும் பிற்போக்கான பிரதிநிதிகள் அவைக்கு வரலாறு அளித்த பெயராகும் இது. (1895ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்சின் குறிப்பு.)

பட்ட விலங்குகளைப் போலத் துரத்தியது, மேயர்களுக்கு எதிரான மசோதா மேயர்கள் தலைக்கு மேல் பதவி நீக்கம் எனும் டமோக்ளஸ் வாள் மயிரிழையில் தொங்கி நிற்கும் படி வைத்தது, அவர்கள், விவசாயி சமுதாயக் கூட்டுகளின் தலைவர்கள் ஒவ்வொரு கணமும் குடியரசின் தலைவருக்கும் முறைமைக் கட்சிக்கும் எதிராக வைக்கப்பட்டனர். அவசரச் சட்டம் பிரான்சின் பதினேழு ராணுவ மாவட்டங்களை நான்கு பாஷாலிக்குகளாக⁸³ மாற்றி படையாளர் விடுதிகள் மற்றும் சாவடிகளை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மீது அவர்களது தேசிய வரவேற்பறையாகத் திணித்தது; கல்விச் சட்டம் மூலம் முறைமைக் கட்சி சர்வப் பொது வாக்குரிமை ஆட்சியின் கீழ் பிரான்சை உணர்வினமைக்கும் வியப்பதிர்ச்சிக்கும் வலுவந்தப்படுத்தும் வாழ்க்கை நிலையை பறைசாற்றியது—இந்தச் சட்டங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் எல்லாம் எத்தகையவை? வட்டாரங்களையும் வட்டாரங்களைச் சேர்ந்த விவசாயிகளையும் முறைமைக் கட்சியின் பக்கமாக மீண்டும் வென்று பெறுவதற்கான துணிகரமான முயற்சிகளே.

அடக்கு முறை எனக் கருதப்பட்ட இவை அவர்களது சொந்த நோக்கத்தின் மென்னியை நெரிக்கும் கடைகெட்ட முறைகளாகும். பெரிய நடவடிக்கைகளான மதுவரி நீட்டிப்பு, 45 சென்டைம் வரி போன்றவையும், கோடிகளைத் திருப்பிச்செலுத்தக் கோரும் விவசாயிகள் மனுக்கள் ஏளனமாக நிராகரிக்கப்பட்டதும் இத்தியாதி. இந்த சட்டப் பேரிடிகள் ஒட்டுமொத்தமாக விவசாயி வர்க்கத்தை ஒரு தடவை மட்டுமே மத்தியில் இருந்து வந்து தாக்கின; குறிப்பிடப்பட்ட இந்தச் சட்டங்களும் நடவடிக்கைகளும் தாக்குதலையும் எதிர்ப்பையும் பொது நடப்பு ஆக்கியது. ஒவ்வொரு குடிசையிலும் அன்றாட விஷயமாக்கியது, அவை ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் புரட்சியைப் புகுத்தியது; புரட்சியை அவை வட்டார மயமாக்கின, விவசாயித் தன்மையதாக்கின.

மறுபுறத்தில் அராஜகத்தை அதாவது முதலாளித்துவ சர்வாதிகாரத்தை எதிர்த்து எழுச்சியுற்றவரும் எல்லா வர்க்கங்களையும் ஒடுக்குவது என்பதே பிரச்சினை என்ற அளவுக்கு

போனப்பார்டின் இந்த யோசனைகளும் அவை தேசிய சட்டமன்றத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதும் அரசியல் சட்டக் குடியரசின் இரண்டு சக்திகளின் ஒற்றுமையை நிரூபிக்கவில்லையா? கலூக் தனது மொட்டையான செய்திக்குப்⁸⁴ பிறகு, லுயீ போனப்பார்ட் தானே எவ்வாறு நெப்போலியனின் புன்மையான கேலிச் சித்திரமாக இருந்தாரோ அதே போன்று ஃபுஷேவின் மோசமான இழிவான கேலிச் சித்திரமாக இருந்த கார்லியேவின்⁸⁵ பின்வரும் செய்தி வாயிலாக உடனடியாக முறைமை கட்சியின் பாலான தனது ஈடுபாட்டைக் குறித்து நேரடியாக சட்டமன்றத்துக்கு உறுதியளிக்கவில்லையா?

இளம் கத்தோலிக்கர்கள் பழைய வொல்தேரியன் களுடன் அணி சேர்ந்திருப்பதை கல்விச் சட்டம் நமக்குக் காட்டுகிறது. ஒன்றிணைந்த முதலாளி வர்க்கத்தின் ஆட்சி ஜெகூட் ஆதரிப்பு மீட்டமைப்பு மற்றும் ஜூலை மன்னராட்சியின் போலி சுதந்திரச் சிந்தனையாளர்களின் கூட்டான கொடுங்கோலாட்சி என்பதைத் தவிர வேறு எதுவாகவேனும் இருக்க முடியுமா? அவர்களது ஒன்றிணைந்த சர்வாதிகாரத்துக்கு எதிராக மக்கள் எழுந்து நிற்கத் தொடங்கியவுடன் மேலாதிக்கத்துக்கான தமது பரஸ்பரப் போராட்டத்தில் ஒரு முதலாளித்துவப் பிரிவு இன்னொன்றுக்கு எதிராக மக்களிடம் வினியோகித்த ஆயுதங்கள் அவர்களிடம் இருந்து மீண்டும் பறித்துக் கொள்ளப்படுவதைத் தவிர்க்க முடியாதல்லவா? ஜெகூட்டிசத்தின் இந்தப் பசப்பு étalage* விட அதிகமாக வேறு எதுவும் concordats à l'amiable நிராகரிக்கப்பட்டதும் கூட, பாரிஸ் கடைக்காரரை இந்தளவுக்கு எழுச்சியுறச் செய்யவில்லை.

இதற்கிடையில், முறைமைக் கட்சியின் பல்வேறு கோஷ்டிகளுக்கு இடையிலும், அத்துடன் தேசிய சட்டமன்றத்துக்கும் போனப்பார்டுக்கும் இடையிலுமான மோதல்கள் தொடர்ந்தன. போனப்பார்ட் திடீர் அரசாங்கக் கவிழ்ப்பை செய்த பிறகு உடனடியாக தனது சொந்த போனப்பார்

* —ஆடம்பரம்.—ப-ர்.

டிஸ்டு அமைச்சரவையை நியமனம் செய்த பின்னர், முடியாட்சியின் காயமடைந்த பழம் வீரர்களையும், புதிதாக நியமனம் செய்த அதிகாரிகளையும் தன்முன் வரச் செய்து அவர்களது நியமனத்துக்கு ஒரு நிபந்தனை என்ற முறையில் ஜனாதிபதியாக தம்மை மீண்டும் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக அவர்கள் அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமான கிளர்ச்சி நடத்த வேண்டும் என்று கோரியதும், கார்லியே தமது பதவியேற்பின் துவக்கத்தை லெஜிடிமிஸ்டு கிளப்புகளை மூடி விழாக் கொண்டாடியதும், போனப்பார்ட் Napoleon⁸⁶ எனும் தமது சொந்த சஞ்சிகையைத் தொடங்கியதும், அது பொது மக்களிடம் ஜனாதிபதியின் இரகசிய விருப்பங்களை மக்களிடம் பகிரங்கப்படுத்தியதும் அதே போதில் சட்டமன்ற மேடையில் இருந்து அமைச்சர்கள் அவற்றை மறுத்ததும் தேசிய சட்டமன்றத்துக்கு எவ்விதத்திலும் திருப்தி அளிக்கவில்லை. அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கை இல்லை என்று பலமுறை வோட்டளித்து முடிவு செய்திருந்த போதிலும் கூட அதை ஏற்கமறுத்து அமைச்சரவை நீடிக்கப்பட்டிருப்பது கண்டு சட்டமன்றம் எவ்விதத்திலும் திருப்தியடையவில்லை. நாளுக்கு நான்கு சுக்கள் ஊதிய உயர்வு மூலம் படைத் துறை பதவி வகியாத அதிகாரிகளின் ஆதரவைப் பெறவும், எஜேன் சியூவின் பாரிசின் மர்மங்கள் ஒரு “கௌரவக் கடன் வங்கி” மூலம் கருத்துத் திருட்டுச் செய்வது மூலம் பாட்டாளிகளின் ஆதரவைப் பெறவும் செய்த முயற்சி கண்டு எவ்விதத்திலும் திருப்திப்படவில்லை. இறுதியாக சட்டமன்றம் மீது en gros* ஆக மக்கள் பொது வெறுப்பைச் சுமத்தும் பொருட்டும் அதே போதில் ஜனாதிபதி தனிப்பட்ட மனிப்புகள் வழங்குவது மூலம் தமக்கு en détail** ஆக மக்களின் பொது ஆதரவைத் தனக்கென ஒதுக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டும் மீத முள்ள ஜூன் எழுச்சியாளர்களை அல்ஜியருக்கு நாடு கடத்த அமைச்சர்களைக் கொண்டு ஏற்பாடு செய்யும் அகந்தை கண்டும் அது எவ்விதத்திலும் திருப்திப்

* — மொத்தம்.—ப-ர்.

** — சில்லரை.—ப-ர்.

படவில்லை. தியேர் “coup d'état” மற்றும் “coups de tête”* குறித்து அச்சுறுத்தும் சொற்களை உதிர்த்தார். சட்டமன்றம், போனப்பார்ட் தமது சொந்த நன்மை கருதி முன் வைத்த எல்லா திட்டமிட்ட சட்டத்தையும் நிராகரிப்பது மூலமும் பொது நலன் கருதி அவர் யோசனை முன் வைத்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் நிர்வாக அதிகாரத்தை அதிகரித்துக் கொள்வதன் வாயிலாக போனப்பார்ட்டே தம் சொந்த அதிகாரத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள ஆசைப்பட்டாரல்லவா என்று உரத்த அவநம்பிக்கையுடன் விசாரணை நடத்துவது மூலமும் அவர் மீது பழி தீர்த்துக் கொண்டது. சுருங்கக் கூறின் அது அவதூறு செய்யும் சதி மூலம் பழி தீர்த்துக் கொண்டது.

தமது கடைத் தேற்றத்தை பன்முகமாக்குவதில் நாடிய அதே போதில், லெஜிடிமிஸ்டுகள் கட்சியினர் தன் பங்குக்கு மேலும் அதிக ஆற்றல் வாய்ந்த ஆர்லியனிஸ்டுகள் மீண்டும் ஒரு முறை எல்லாப் பதவிகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு இருப்பதையும் மத்தியப்படுத்தல் அதிகரித்திருப்பதையும் எரிச்சலுடன் கண்டனர். அது அவ்வாறு தான் இருந்தது. எதிர்ப்புரட்சி வலுவந்தமாக மத்தியப்படுத்தியது, அதாவது அது புரட்சியின் பின்னணி ஏற்பாடுகளைத் தயார் செய்தது. வங்கி நோட்டுகளின் மதிப்பை கட்டாயமாகக் குறைப்பதன் மூலம் பாரிஸ் வங்கியில் பிரான்சின் தங்கத்தையும் வெள்ளியையும் கூட மத்தியப்படுத்தியது இவ்வாறு புரட்சியின் தயார் நிலையிலான போர்க்கால கருவூலத்தை உருவாக்கியது.

கடைசியாக, முறைமணப் பிறப்பின் திடுமென எழுந்த கோட்பாடு தமது இழிந்த கோட்பாட்டுக்கு எதிராக இருப்பதையும், தாம் ஒவ்வொரு கணமும் பிரபுத்துவக் கணவனின் முதலாளித்துவக் கீழ்த்தர மனைவி போன்று மட்டந்தட்டப்பட்டு மோசமாக நடத்தப்படுவதையும் ஆர்லியனிஸ்டுகள் எரிச்சலுடன் கண்டார்கள்.

* — சொற்றொடர் விளையாட்டு: “அரசாங்கக் கவிழ்ப்பு” மற்றும் “மடத் துணிச்சலான செயல்கள்”.—ப-ர்.

விவசாயிகளும், குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரும், பொதுப்பட நடுத்தர வர்க்கத்தினர் பாட்டாளிகளுடன் ஒருங்கே சேர்ந்து காலடி வைப்பதையும் அதிகாரபூர்வமான குடியரசுடன் பகிரங்கமாகவும் பகைமை பூணும்படி விரட்டப்படுவதையும், அதனால் பகைவனாகக் கருதப்படுவதையும் நாம் ஏற்கெனவே சிறுகச் சிறுகக் கண்டோம். முதலாளித்துவ சர்வாதிகாரத்தை எதிர்த்துப் புரட்சி, சமுதாயத்தில் ஒரு மாற்றத்தின் அவசியம், தமது இயக்கத்தின் உறுப்புக்கள் என்ற முறையில் ஜனநாயக—குடியரசு பாணி நிறுவனங்களை ஆதரித்தல், தீர்மானகரமான புரட்சிகர சக்தி என்ற முறையில் பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சுற்றிக் கூடி நிற்பது—இவையே சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி எனப்படும் சிவப்புக் குடியரசுக் கட்சியின் பொதுவான தன்மைக் குறிப்புகளாகும். இதன் எதிராளிகள் “அராஜகத்தின் கட்சி” என்று பெயரிட்டழைத்த இக்கட்சி முறைமைக் கட்சியில் இருந்ததைவிடவும் எவ்விதத்திலும் குறையாத அளவில் பல்வேறு நலன்களின் ஒரு கூட்டமைவாக இருந்தது. பழைய சமுதாய அமைப்பில் ஆகச்சிறிய சீர்திருத்தம் தொட்டு பழைய சமுதாய அமைப்பை வீழ்த்துவது வரையிலான, முதலாளித்துவ மிதவாதம் தொட்டு புரட்சிகர பயங்கரவாதம் வரையில்—போன்று “அராஜக கட்சியின்” துவக்க நிலையையும் முடிப்பு நிலையையும் உருவாக்கிய கடைக் கோடி நோக்கங்கள் தொலைவாகப் பிரிந்து கிடந்தன.

எல்லாக் காப்புவரிகளையும் ஒழிப்பது — சோஷலிசம்! ஏனெனில் அது முறைமைக் கட்சியின் தொழில்துறைப் பிரிவின் ஏகபோகத்தைத் தாக்குகிறது. அரசு பட்ஜெட்டை ஒழுங்கியக்கம் செய்தல்—சோஷலிசம்! ஏனெனில் அது முறைமைக் கட்சியின் நிதித்துறைப் பிரிவின் ஏகபோகத்தைத் தாக்குகிறது. வெளிநாட்டு இறைச்சியும் தானியமும் கட்டற்ற முறையில் அனுமதிக்கப்படுதல்—சோஷலிசம்! ஏனெனில் அது முறைமைக் கட்சியின் மூன்றாம் பிரிவான பெரும் நிலச் சொத்துடைமையின் ஏகபோகத்தைத் தாக்குகிறது. கட்டற்ற-வாணிகக் கட்சியின்⁸⁷, அதாவது மிகவும் முன்னேறிய ஆங்கில முதலாளித்துவக் கட்சியின் கோரிக்கைகள் அத்தனையும் பிரான்சில் சோஷலிஸ்டு கோரிக்கைகளாகக்

காட்சியளிக்கின்றன. வொல்தேரியனிசம்—சோஷலிசம்! ஏனெனில் அது முறைமைக் கட்சியின் நாலாவது பிரிவான கூத்தோலிக்கப் பிரிவைத் தாக்குகிறது. பத்திரிகை சுதந்திரம் சங்கம் சேரும் உரிமை சர்வஜனப் பொதுக் கல்வி—சோஷலிசம், சோஷலிசம்! முறைமைக் கட்சியின் பொதுவான ஏகபோகத்தை அவை தாக்குகின்றன.

புரட்சியின் முன்னேற்றம் மிகவும் வேகமாக நிலைமைகளை முதிர்ச்சியுறச் செய்திருந்த காரணத்தால் எல்லா விதப்பட்ட சீர்திருத்தத்தின் நண்பர்களும் மத்தியதர வர்க்கத்தின் மிகவும் மிதமான கோரிக்கைகளை ஆதரிப்போரும் புரட்சியின் ஆகத் தீவிரமான கட்சியின் பதாகையை சுற்றிலும், செங்கொடியைச் சுற்றிலும் திரண்டு நிற்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்.

“அராஜகக் கட்சியின்” பல்வேறு பெரிய பிரிவுகளின் சோஷலிசம் அவர்களது வர்க்கம் அல்லது இவற்றில் இருந்து உதித்தெழும் வர்க்கம் அல்லது ஒரு வர்க்கத்தின் பகுதியின் பொருளாதார நிலைமைகள் மற்றும் ஒட்டுமொத்தப் புரட்சிகரத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பலவகைப்பட்டதாக இருந்த போதிலும் ஓர் அம்சத்தில் அது இசைவானதாக இருந்தது: தன்னையே பாட்டாளி வர்க்கத்தை விடுதலை செய்யும் சாதனமாகவும் அதன் விடுதலையையே தனது நோக்கமாகவும் பிரகடனம் செய்வதில் இவ்வாறு காணப்பட்டது. அவர்களது சொந்தத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப மாற்றப்பட்டதான உலகை எல்லோருக்குமே சிறந்த உலகமாகவும், எல்லா புரட்சிகரக் கோரிக்கைகளின் நிறைவேற்றமாகவும் எல்லா புரட்சிகர மோதல்களின் நீக்கமாகவும் அறிவிப்பது மூலம், சிலர் தம்பங்குக்கு வேண்டுமென்றே ஏமாற்றுகின்றனர், மற்றையோர் தம்பங்குக்கு சுய—ஏமாற்றம் அடைகின்றனர்.

ஓரளவுக்கு ஒரே மாதிரியாகத் தொனிக்கும் “அராஜகக் கட்சியின்” பொதுவான சோஷலிஸ்டு தொடர்களின் பின்னே *National, Presse*, மற்றும் *Siècle* சோஷலிசம் மறைந்து நிற்கிறது. இது நிதிப் பிரபுத்துவ ஆட்சியை வீழ்த்தவும் இது வரை நிலவி வந்த தனிகளில் இருந்து தொழில்துறை

யையும் வாணிகத்தையும் விடுவிக்கவும் ஏறத்தாழ முரணின்றி விரும்புகிறது. இதுவே தொழில்துறை வாணிகம் மற்றும் விவசாயத்துறையின் சோஷலிசம், முறைமைக் கட்சியில் இருக்கும் இவற்றின் தலைவர்கள் இந்த நலன்கள் தமது தனிப்பட்ட ஏகபோகங்களுடன் இனிமேலால் பொருந்தா என்ற அளவுக்கு இந்த நலன்களை மறுதலிக்கிறார்கள். சரியான சோஷலிசம், குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட சோஷலிசம், தனிச்சிறப்பான சோஷலிசம், இந்த முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட சோஷலிசத்தில் இருந்து வேறுபடாது. இதன் பால், எல்லா வகைப்பட்ட சோஷலிசத்தின் பாலும் போலவே தொழிலாளர் மற்றும் குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரின் ஒரு பிரிவு இயல்பாகவே திரள்கிறது. அதன் கடனீவோன் என்ற முறையில் மூலதனம் இந்த வர்க்கத்தைத் துன்புறுத்துகிறது; எனவே இது கடன் வழங்கு நிலையங்களைக் கோருகிறது; மூலதனம் போட்டி மூலம் இதை நசுக்குகிறது எனவே இது அரசினால் ஆதரிக்கப்படும் சங்கங்களைக் கோருகிறது; மூலதனம் ஒரு முனைப்படுத்தல் மூலம் அதை அமுக்கி விடுகிறது, எனவே அது ஏறுமுகமான வரிகள் மரபுரிமைச் சொத்துக்கு வரம்புகட்டல், பெரிய கட்டுமானத் திட்டங்களை அரசே மேற்கொள்வது மற்றும் மூலதன வளர்ச்சியை வலுவந்தமாகத் தடுக்கும் இதர நடவடிக்கைகளைக் கோருகிறது. அது தனது சோஷலிசத்தினை சமாதான முறையில் அடைவது பற்றிக் கனவுகண்டு வரும் காரணத்தால்—குறுகிய ஒரு நாள் அளவில் நீடிக்கும் ஓர் இரண்டாவது பிப்ரவரி புரட்சிக்கு ஒரு வேளை இடமளிக்கும் நிலையில்—வரப்போகும் வரலாற்று நிகழ்ச்சி போக்கு அதற்கு அமைப்புகளின் பிரயோகம் போல இயல்பாகவே தோற்றமளிக்கிறது. இதை கூட்டாகவோ அல்லது தனிப்பட்ட புதுப்புனைவாளர் என்ற முறையிலோ சமுதாயத்தின் சிந்தனையாளர்கள் உருவாக்குகிறார்கள் அல்லது ஏற்கெனவே உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறாக அவர்கள் நிலவும் சோஷலிஸ்டு அமைப்புகளின், வறட்டுச் சூத்திரவாத சோஷலிசத்தின் கதம்பவாதிகளாகவோ அல்லது கைவல்லவர்களாகவோ மாறுகிறார்கள். இந்த வறட்டுச்

சூத்திரவாத சோஷலிசம் பாட்டாளி வர்க்கம் இன்னும் தனது சொந்தமான சுதந்திரமான வரலாற்று இயக்கத்தில் வளர்ச்சி பெறுதிருக்கும் காலம் வரை மட்டுமே அதன் தத்துவார்த்த வெளியீடாக இருந்தது.

இவ்வாறாக, கற்பனாவாதம், வறட்டுச் சூத்திரவாத சோஷலிசம் இயக்கம் முழுவதையும் அதன் கூறுகளில் ஒன்றுக்குக் கீழடக்குகிறது, பொதுவான சமுதாய உற்பத்தியின் இடத்தில் தனிப்பட்ட பண்டிதப்பகட்டு எண்ணங்களை வைக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக புரட்சிகரவர்க்கப் போராட்டத்தின் அவசியத் தேவையை சின்னத்தனமான தந்திரங்கள் அல்லது மாபெரும் உணர்ச்சிவயமான சொல் மயம் மூலம் அடித்துச் செல்கிறது. இன்றைய சமுதாய அமைப்பை அடிப்படையாயும் லட்சியமயமாக்கிடும் இந்த வறட்டுச் சூத்திரவாத சோஷலிசம் அதேபோதில் அதை ஒரு சாரமற்ற சித்திரமாக மாற்றி அதன் லட்சியத்தை அதன் எதார்த்தத்துக்கு எதிர்ப்பாக வைக்கிறது, அதே போதில் இந்த சோஷலிசம் பாட்டாளி வர்க்கத்தால் குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்டோருக்கு விட்டுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதே சமயம் வெவ்வேறு சோஷலிஸ்டுத் தலைவர்கள் இடையிலான உள்போராட்டம் அமைப்புமுறை எனப்படும் ஒவ்வொன்றும் இன்னொன்றுக்கு எதிரான சமுதாய எழுச்சியானது இடை மாறுபாட்டு நிலைமையைப் போலித்தனமாகப் பின்பற்றும் செயலே என்பதையே காட்டுகிறது. பாட்டாளி வர்க்கம் புரட்சிகர சோஷலிசத்தை சுற்றி, கம்யூனிசத்தைச் சுற்றித் தன்னை மேலும் அதிகளவுக்கு ஒழுங்கமைத்துக் கொள்கிறது, இதற்கு முதலாளித்துவ வர்க்கம் தானே பிளான்கி எனும் பெயரைப் புனைவு செய்துள்ளது. இந்த சோஷலிசம் புரட்சியின் நிரந்தரத்தன்மையின் பிரகடனமாகும், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வர்க்க சர்வாதிகாரம் பொதுவாக வர்க்க வேறுபாடுகளை ஒழிப்பதற்கும், அவை சார்ந்து நிற்கும் எல்லா உற்பத்தி உறவுகளையும் ஒழிப்பதற்கும், இந்த உற்பத்தி உறவுகளுக்கு ஒத்ததான எல்லா சமுதாய உறவுகளையும் ஒழிப்பதற்கும் இந்த சமுதாய உறவுகளில் இருந்து விளையும் எல்லாக் கருத்துக்களையும் புரட்சி

கரப்படுத்து வதற்கும் அவசியமான இடைமாற்ற கட்டமாகும்.

இந்த விளக்கத்தின் வாய்ப்பு எல்லை இந்த விஷயத்தை மேலும் விவரிப்பதற்கு இடமளிக்கவில்லை.

முறைமைக் கட்சியில் நிதிப் பிரபுத்துவம் தவிர்க்க முடியாதபடி எப்படி தலைமை மேற்கொண்டதோ அதே போல “அராஜகத்தின் கட்சியில்” பாட்டாளி வர்க்கம் தலைமை மேற்கொண்டதை நாம் கண்டோம். ஒரு புரட்சிகர சங்கத்தில் ஒன்று சேர்ந்து இருந்த பல்வேறு வர்க்கங்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சுற்றிலும் திரண்டு இணைந்த போது, வட்டார ஆட்சிகள் முன்னிவிட அதிகமாயும் நம்பகமற்றதாகி, சட்ட மன்றம் தானே பிரெஞ்சு சுலூக்கின்* போலிப் பெருமையின் பால் மேலும் அதிக சிடுசிடுப்பாகி வந்த போதில், ஜூன் 13க்குப் பிறகு சட்டவிரோதமாக்கப்பட்ட Montagnardsக்கு பதிலாட்களை நியமிக்க வேண்டியதும், நீண்டகாலமாக ஒத்திவைக்கப்பட்டும் தவக்கப்படுத்தப்பட்டும் இருந்ததுமான தேர்தல் நெருங்கிவந்தது.

அதன் விரோதிகளால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டதும், அதன் நண்பர்கள் எனப்படுவோரால் கொடுமையாக நடத்தப்பட்டும் அவமானப்படுத்தப்பட்டதுமான அரசாங்கம் இந்த முரண்பாடான ஏற்கத்தகாத நிலையில் இருந்து விடுபடுவதற்குரிய ஒரே ஒரு வழி ஒரு கலகமே எனக் கண்டது. பாரிஸ்கலகம் என்றால் அது பாரிசிலும் வட்டாரங்களிலும் முற்றுகை நிலை பிரகடனம் செய்யப்படுவதை அனுமதிக்கும், இவ்வாறு தேர்தல்களைக் கண்காணிப்பது சாத்தியமாகும். மறுபுறத்தில் முறைமை கட்சியின் நண்பர்கள், அராஜகத்தை எதிர்த்து வெற்றி ஈட்டிவிட்ட ஓர் அரசாங்கத்தின் முன், தாமே அராஜகவாதிகளாகக் காட்சியளிக்க விரும்பாத பட்சம், சலுகைகள் வழங்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளானார்கள்.

அரசாங்கம் வேலை செய்யத் தொடங்கியது. 1850 பிப்ர

* — நெப்போலியன் மூன்றாவது.—ப-ர்.

வரி துவக்கத்தில் சுதந்திரச் சின்னத் தருக்களை⁸⁸ வெட்டி யெறிவது மூலம் மக்கள் ஆத்திரமூட்டினார்கள். இது வீணாயிற்று! சுதந்திரச் சின்னத் தருக்கள் தமது இடத்தை இழந்தன என்றால் மக்களோ தமது ஆத்திர மூட்டலால் பீதியடைந்து குழப்பமுற்றுப் பின் வாங்கினர். போனப்பார்ட் தரப்பிலான விடுதலைக்கான இந்த விகாரமான முயற்சியைக் கடுமையான அவநம்பிக்கையுடன் எதிர்கொண்டது தேசிய சட்டமன்றம். ஜூலை நினைவுத் தூபியில் இருந்து⁸⁹ தியாகிகளின் மலர் வளையங்கள் நீக்கப்படுவது இனி வெற்றிக்கு வழி செய்யாது. இது சேனையில் ஒரு பகுதியினர் புரட்சிகரமான ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்த ஒரு வாய்ப்பை அளித்தது, அமைச்சரவை மீது கிட்டத்தட்ட மறைமுகமான ஒரு நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானத்தைக் கொண்டுவர தேசிய சட்டமன்றத்துக்குச் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. அரசாங்கப்பத்திரிகைகள் சர்வஜன வோட்டுரிமை ரத்தாக்கப்படும் என்றும் கசாக்குகள் படையெடுப்பு வரும் என்றும் வீணாக அச்சுறுத்தின. சட்டமன்றத்தில் இருந்த இடதுசாரிகளை தெருவுக்குச் செல்லும்படி ஒபூல் நேரடிச் சவால்விட்டதும், அரசாங்கம் அவர்களை எதிர் கொள்ளத் தயாராக இருப்பதாக அவர் செய்த பிரகடனமும் வீணாயின. ஒபூலுக்கு முறையாக நடந்து கொள்ளும்படி ஜனாதிபதியிடம் இருந்து வந்த உத்தரவு தவிர வேறு எதுவும் கிட்டவில்லை. முறைமைக் கட்சியோ அமைதியான விஷமத்தனமான மகிழ்வுடன் இடதுசாரிப் பிரதிநிதிகள் போனப்பார்டின் போலி அரசபீட உரிமை ஆசைகளைக் கேலி செய்ய இடமளித்தது. இறுதியாக பிப்ரவரி 24ல் புரட்சி ஏற்படும் என்று வீணாக ஆரூடம் கூறப்பட்டது. பிப்ரவரி 24ஐ மக்கள் புறக்கணிக்குமாறு அரசாங்கம் ஆவன செய்தது.

பாட்டாளி வர்க்கம் தன்னை கலகத்துக்குத் தூண்டி விடப்படும் ஒரு நிலைக்கு இடமளிக்கவில்லை, காரணம் அது ஒரு புரட்சியை நடத்தும் கட்டத்தில் இருந்தது.

அன்றிருந்த நிலைமையின் பொதுவான கடுமையை மேலும் தீவிரப்படுத்தாமட்டுமே உதவிய அரசாங்கத்தின் ஆத்திர மூட்டல்களால் தடங்கல் செய்யப்படாத தேர்தல் கமிட்டி, முற்றி

லும் தொழிலாளரின் செல்வாக்கின் கீழ் பாரிசுக்கு மூன்று வேட்பாளர்களை நிறுத்திவைத்தது: டிஃப்ளோட், விடால் மற்றும் கர்னோ. டிஃப்ளோட் ஜூனில் நாடுகடத்தப்பட்டவர், போனப்பார்டின் ஜன ஆதரவு நாடும் கருத்துக்கள் வாயிலாக மன்னிப்புப் பெற்றவர்; அவர் பிளான்கியின் நண்பர், மற்றும் மே 15 முயற்சியில் பங்கு பற்றியிருந்தார். செல்வப் பங்கீடு பற்றி எனும் நூலின் வாயிலாக ஒரு கம்யூனிஸ்டு எழுத்தாளர் என்று அறியப்பட்ட விடால் லுக்ஸம்பர்க் கமிஷனில் முன்னாள் லுயீ பிளானின் செயலாளராக இருந்தார். கர்னோ வெற்றியை ஏற்பாடு செய்த கன்வென்ஷன் பேர்வழியின் மகன், ஆகக் குறைந்த பட்சமே விட்டுக்கொடுக்கும் *National* கட்சி உறுப்பினர், இடைக்கால அரசாங்கம் மற்றும் நிர்வாகக் கமிஷனில் கல்வி அமைச்சர், தமது ஜனநாயக பொதுக் கல்வி மசோதா மூலம் ஜெகூட்டுகளின் கல்விச் சட்டத்துக்கு எதிரான ஒரு கண்டன சக்தியாக விளங்கினார். இந்த மூன்று வேட்பாளர்களும் மூன்று நேச வர்க்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர்: தலைமையில் ஜூன் எழுச்சியாளர், புரட்சிகரப் பாட்டாளிகளின் பிரதிநிதி. அவருக்கு அடுத்தாற்போல் வறட்டுச் சூத்திரவாத சோஷலிஸ்டு, சோஷலிஸ்டு குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட பிரதிநிதி, மூன்றாவதாக குடியரசு பாணி முதலாளித்துவக் கட்சியின் பிரதிநிதி, இதன் ஜனநாயக சூத்திரங்கள் முறைமைக் கட்சியுடன் எதிரெதிராகப் பார்த்தால் ஒரு சோஷலிஸ்டு உட்பொருள் பெற்றிருந்தவை, மற்றும் தமது சொந்த உட்பொருளை நெடுங்கால முன்பே இழந்து விட்டவை. இது பிப்ரவரியில் இருந்தது போன்று முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் எதிரான பொதுவான கூட்டணியாக இருந்தது. ஆனால் இந்தத் தடவை பாட்டாளி வர்க்கம் புரட்சிகர லீகின் தலைமையில் இருந்தது.

சகல முயற்சிகளும் எதிர்ப்பாகச் செய்யப்பட்ட போதிலும் சோஷலிஸ்டு வேட்பாளர்கள் வெற்றிபெற்றார்கள். சேனையே தனது சொந்த ராணுவ அமைச்சர் லயீட்டுக்கு எதிராக ஜூன் எழுச்சியாளர்களுக்கு வோட்டளித்தது. முறைமைக் கட்சி திகைப் படைந்தது. வட்டாரங்களில்

நடந்த தேர்தல்கள் ஆறுதலளிக்கவில்லை அவை Montagnardsக்குப் பெரும்பான்மை அளித்தன.

1850 மார்ச் 10, தேர்தல்! இது 1848 ஜூனைத் தள்ளுபடி செய்ததாகும்: ஜூன் எழுச்சியாளர்களைப் படுகொலை செய்தவர்களும் நாடு கடத்தியவர்களும் தேசிய சட்டமன்றத் துக்குத் திரும்பி வந்தார்கள், ஆனால் தலை குனிந்தபடி நாடு கடத்தப் பட்டோரைப் பின் தொடர்ந்து, அவர்களது கோட்பாடுகளை உச்சரித்தபடி திரும்பி வந்தார்கள். இது 1849 ஜூன் 13 தேதியைத் தள்ளுபடி செய்ததாகும்: தேசிய சட்டமன்றத்தால் சட்டவிரோதமாக்கப்பட்டிருந்த ‘‘மெளண்டன்’’ ஆதரவாளர் தேசிய சட்டமன்றத்துக்குத் திரும்பி வந்தார்கள் ஆனால் புரட்சியின் முன்னோடிப் முரசறைவோராய், இனிமேற்பட்டு அதன் தலைவர்களாக அன்றி, திரும்பி வந்தார்கள். இது டிசம்பர் 10ஐ தள்ளுபடி செய்ததாகும்: நெப்போலியன் தனது அமைச்சர் லயீட்டுடன் ஏற்கெனவே முறித்துக் கொண்டுவிட்டார். பிரான்சின் நாடாளுமன்ற வரலாறுக்கு ஒரே ஒரு ஒப்புமை மட்டுமே தெரியும்: 1830ல் பத்தாவது ஷார்ல் மன்னரின் அமைச்சரான ஓஸ்லே நிராகரிக்கப்பட்டது. இறுதியாக, 1850 மார்ச் 10 தேர்தல், முறைமைக் கட்சிக்கு பெரும்பான்மை கொடுத்திருந்த மே 13ந் தேதி தேர்தலை ரத்துச் செய்வதாக இருந்தது. மார்ச் 10 தேர்தல் மே 13 பெரும்பான்மைக்கு எதிராக மறுப்புத் தெரிவித்தது. மார்ச் 10 ஒரு புரட்சியாக இருந்தது. வோட்டுச் சீட்டுகளின் பின்னால் பாதையமைப்புக்கான கற்கள் கிடந்தன.

‘‘மார்ச் 10 வோட்டளிப்பு போரைக் குறிக்கிறது’’ எனக் கூக்குரலிட்டார் முறைமைக் கட்சியின் ஆக முன்னேறிய உறுப்பினரான செகூர் டகெஸ்லோ.

1850 மார்ச் 10 உடன் அரசியல் சட்ட குடியரசு ஒரு புதிய கட்டத்தினுள், அதன் கலைப்பு கட்டத்தினுள் பிரவேசித்தது. பெரும்பான்மையின் பல்வேறு பிரிவுகள் தமக்கிடையிலும் போனப்பாட்டுடனும் மீண்டும் ஐக்கியப்பட்டுவிட்டன. அவை மீண்டும் முறைமைக் கட்சியின் இரட்சகர்களாயின. அவர் மீண்டும் அவர்களது நடுநிலைமை மனிதர் ஆனார்.

அவர்கள் தாம் மன்னராட்சி ஆதரவாளர்கள் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தார்களானால் அந்த நினைப்பு ஒரு முதலாளித்துவக் குடியரசின் சாத்தியக்கூறு பற்றிய விரக்தியில் இருந்து நேர்வதாகும்; அவர் தாம் போலி உரிமைக்காரர் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தாரானால் அது அவர் ஜனாதிபதியாக இருப்பதில் விரக்தி கொண்டதால் மட்டுமே நேர்வதாகும்.

முறைமைக் கட்சியின் தலைமைப் பீடத்தில், ஜூன் எழுச்சியாளர் டிஃப்ளோட்டின் தேர்தலுக்குப் பதிலடி என்ற முறையில், போனப்பார்ட் பரோஷை உள்துறை அமைச்சராக நியமித்தார். இந்த பரோஷை பிளான்கி, பர்பேஸ், லெத்ரு-ரொல்லேன் மற்றும் கினூர் மீது குற்றஞ் சாட்டியவர் ஆவார். சட்டமன்றம் கர்னோவின் தேர்வுக்கு பதிலடியாக கல்விச் சட்டத்தை அங்கீகரித்தது, விடால் தேர்வுக்குப் பதிலடியாக சோஷலிஸ்டு பத்திரிகைகளை ஒடுக்கியது. முறைமைக் கட்சி தனது பத்திரிகைகளின் எக்காள முழக்கங்கள் மூலம் தனது சொந்த அச்சங்களை ஊதித்தள்ள முயல்கிறது. “வாள் புனிதமானது” என்று கதறுகிறது அதன் ஏடுகளில் ஒன்று, “முறைமைக் கட்சியின் பாதுகாவலர்கள் சிவப்புக் கட்சிக்கு எதிராகத் தாக்குதல் தொடுக்க வேண்டும்” என்று அலறுகிறது மற்றொரு ஏடு; “சோஷலிசத்துக்கும் சமுதாயத்திற்கு இடையே ஜீவமரணப் போராட்டம் இருக்கிறது, இது ஒய்வோ இரக்கமோ இல்லாத போர் இந்த மூர்க்கமான போரில் ஏதேனும் ஒன்று வீழ்த்தப்பட வேண்டும் சமுதாயம் சோஷலிசத்தை அழித்து ஒழிக்காவிட்டால் சோஷலிசம் சமுதாயத்தை அழித்து ஒழித்துவிடும்” என்று கூவுகிறது முறைமைக் கட்சியின் மூன்றாம் சேவல். முறைமைக் கட்சியின் தடையரண்களை, சமயத்தின் தடையரண்களை, குடும்பத்தின் தடையரண்களை எழுப்புவோம்! பாரிசின் 1,27,000 வாக்காளர்களுக்கு முடிவு கட்டியாக வேண்டும்!⁹⁰ சோஷலிஸ்டுகளுக்கு ஒரு பார்தலொமியோவின் இரவைத்⁹¹ தருவோம்! முறைமைக் கட்சி ஒரு கணம் தனது சொந்த வெற்றி நிச்சயம் என்று கருதுகிறது.

“பாரிஸ் கடைக்காரர்களை” எல்லாவரையும் விட அதிகமாக அவர்களது ஏடுகள் மிகவும் வெறித்தனமாகத் தாக்குகின்றன. பாரிசின் ஜூன் எழுச்சியாளர் பாரிஸ் கடைக்காரர்களால் அவர்களது பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் படுகிறார்! இதன் அர்த்தம் இரண்டாவது 1848 ஜூன் நிகழ்ச்சி சாத்தியமற்றது என்பதாகும்; இதன் பொருள் இரண்டாவது 1849 ஜூன் 13 சம்பவம் சாத்தியமற்றது என்பதாகும், இதன் கருத்து மூலதனத்தின் தார்மிகச் செல்வாக்குத் தகர்ந்து விட்டது என்பதாகும், முதலாளித்துவ சட்டமன்றம் இப்போது முதலாளிகளை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என்பதை இது குறிக்கிறது, பெரிய சொத்துடைமையின் அடிமையான சிறிய சொத்துடைமை சொத்துப்பத்தில்லாதார் முகாமில் தனது விமோசனத்தை நாடுவதன் காரணமாக பெரிய சொத்துடைமை கதியிழந்து நிற்பதை இது காட்டுகிறது.

முறைமைக் கட்சி இயல்பாகவே தனது தவிர்க்க முடியாத யழமைப்பட்ட வழக்கிற்குத் திரும்புகிறது: “மேலும் அதிக அடக்குமுறை” என்று அது கூக்குரலிடுகிறது.—“பத்து மடங்கு அடக்குமுறை!” ஆனால் அதன் அடக்குமுறை சக்தி பத்துமடங்கு குறைந்துவிட்டது அதே போதில் எதிர்ப்பு நூறுமடங்கு அதிகரித்துள்ளது. அடக்குமுறையின் முக்கிய செயற்கருவியான சேனையே கட்டாயம் அடக்கப்பட வேண்டுமல்லவா? முறைமைக் கட்சி தனது இறுதி வாசகத்தை உரைக்கிறது: “மூச்சுத்திணறவைக்கும் சட்டமுறை ஏனும் இரும்பு வளையம் உடைக்கப்பட வேண்டும். அரசியல் சட்ட குடியரசு சாத்தியமல்ல. நாம் நமது மெய்யான ஆயுதங்கள் கொண்டு போராட வேண்டும்; 1848 பிப்ரவரிக்குப் பிறகு நாம் புரட்சியை அதன் ஆயுதங்களைக் கொண்டும், அதன் திணைநிலத்திலும் எதிர்த்துப் போராடி வந்துள்ளோம். நாம் அதன் நிறுவனங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம், அரசியல் சட்டம் முற்றுகையிடப்பட்டவர்களை அல்ல, மாறாக முற்றுகையாளர்களை மட்டுமே பாதுகாக்கும் ஒரு கோட்டையாகும்! மண் குதிரையின் வயிற்றில் உள்ள தூய இலியோன் நகருக்குள் களவாகப் புகுந்து

கொள்வது மூலம் நாம் நமது முதாதையரான Grecs* போன்று பகைமை நகரை வென்று கைப்பற்றவில்லை மாறாக நம்மை நாமே கைதிகளாக்கிக் கொண்டோம்.”

ஆயினும், அரசியல் சட்டத்தின் அடித்தளம் சர்வஜன வாக்குரிமையே. சர்வஜன வாக்குரிமையை அழித்தொழிப்பது —இப்படித் தான் முறைமைக் கட்சியின், முதலாளித்துவ சர்வாதிகாரத்தின் கடைசி வாசகம் கூறியது.

1848 மே 4ல், 1848 டிசம்பர் 20ல், 1849 மே 13ல் மற்றும் 1849 ஜூலை 8ல் சர்வஜன வாக்குரிமை அவை சரியானவை என்பதாக ஒப்புக் கொண்டது. 1850 மார்ச் 10ல் சர்வஜன வாக்குரிமை அது தானே தவறு புரிந்ததாக ஒப்புக்கொண்டது. சர்வஜன வாக்குரிமையின் விளைவாகவும் பலனாகவும் மக்களின் சர்வவுரிமை வாய்ந்த சித்தத்தின் வெளிப்படையான செயல் என்ற முறையிலும் ஏற்பட்ட முதலாளித்துவ ஆட்சி—இதுவே முதலாளித்துவ அரசியல் சட்டத்தின் பொருள். ஆனால் இந்த வாக்குரிமையின் இந்த சர்வவுரிமை வாய்ந்த சித்தத்தின் உள்ளடக்கம் இனிமேல் முதலாளித்துவ ஆட்சியாக இராது எனப்படும் தருணம் முதல் இந்த அரசியலமைப்புக்கு மேலும் ஏதேனும் அர்த்தம் இருக்குமா? வாக்குரிமையைத் தக்க முறையில் ஒழுங்குறுத்தி, அது நியாயமானதை அதாவது அதன் ஆட்சியை விரும்புமாறு செய்வது முதலாளி வர்க்கத்தின் கடமை அல்லவா? அவ்வப்போது நிலவும் அரசாதிகாரத்துக்கு முடிவு கட்டி அதனுள் இருந்தே அதைப் புதிதாகப் படைத்துருவாக்குவது மூலம் சர்வஜனவாக்குரிமை ஸ்திரத் தன்மை அனைத்துக்கும் முடிவு கட்டி விடுகிறதல்லவா, இருக்கும். அதிகாரம் அனைத்தையும் அது ஒவ்வொரு கணமும் சமுசயிக்கவில்லையா, அதிகார பலத்தை அது அழித்தொழித்து விடவில்லையா, அராஜகத்தையே அதிகார அந்தஸ்துக்கு உயர்த்து

* —பல பொருள் சொல்: “கிரேக்கர்கள்” என்பதோடு “ஏமாற்றுத் தொழில் புரிவோரையும்” குறிப்பது. (1895ம் ஆண்டின் பதிப்புக்கு எங்கெல்சின் குறிப்பு.)

வதாக அச்சுறுத்தவில்லையா? 1850 மார்ச் 10க்குப் பிறகு இதை இன்னும் சந்தேகிப்பவர் யார்?

எதைக் கொண்டு அது தன்னை இது காறும் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்ததோ, எதனிடமிருந்து அது தனது சர்வ வல்லமையை உறிஞ்சி எடுத்துக் கொண்டதோ அந்த சர்வ ஜன வாக்குரிமையை மறுத்து நிராகரிப்பது மூலம் முதலாளி வர்க்கம் “எமது சர்வாதிகாரம் இதுவரை மக்களின் சித்தம் மூலம் நிலவியது; இப்போது அது மக்களின் சித்தத்துக்கு எதிராகக் கெட்டிப்படுத்தப்பட வேண்டும்” என்பதைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்கிறது. மற்றும் நிலையுறுதியான முறையில் அது தனது ஆதரவு சக்திகளை பிரான்சின் அகத்தே இனிமேலால் நாடிப் பெற முயலவில்லை, மாறாக பிரான்சுக்கு வெளியே அன்னிய நாடுகளில் படையெடுப்பில் நாடிப் பெற முயல்கிறது.

படையெடுப்புடன் அது ஓர் இரண்டாம் கொபி லேன்சை,⁹² பிரான்சின் உள்ளேயே அதன் அமைப்பை நிறுவிக்கொண்டு, அதற்கு எதிராகவே எல்லா தேசிய ஆவேச உணர்ச்சிகளையும் எழுப்புகிறது. சர்வஜன வாக்குரிமையைத் தாக்குவதோடு அது ஒரு புதிய புரட்சிக்கான ஒரு பொதுவான சாக்குப் போக்கை வழங்குகிறது, புரட்சிக்கு இத்தகைய சாக்குப் போக்குத் தேவை. ஒவ்வொரு விசேஷ சாக்குப் போக்கும் புரட்சிகர லீகின் பிரிவுகளைப் பிளவுறுத்தும் அவர்களது வேறுபாடுகளுக்கு மேலதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கும். இந்தப் பொதுவான சாக்குப் போக்கு அரைப் புரட்சிகர வர்க்கங்களைத் திகைப்புறச் செய்யும், வரப் போகும் புரட்சியின் திட்டவாத்தமான தன்மை குறித்தும், தமது சொந்தச் செயல்பாட்டின் பின்விளைவுகள் குறித்தும் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொள்ள இடமளிக்கும். ஒவ்வொரு புரட்சிக்கும் ஒரு மனநிறைவான பிரச்சினை தேவை. சர்வஜன வாக்குரிமை புதிய புரட்சியின் மனநிறைவான பிரச்சினையாகும்.

ஆயினும், முதலாளி வர்க்கத்தின் கூட்டாட்சி சேர்ந்த பிரிவுகள் அவர்களது ஒன்றிணைந்த ஆட்சி அதிகாரத்தின் சாத்தியமான ஒரே வடிவமும் அவர்களது வர்க்க ஆட்சியின்

மிகவும் வலிமை வாய்ந்ததும் மிகவும் முழுமையான வடிவமுமான — அரசியல் சட்டக் குடியரசில் இருந்து பின் வாங்கியதன் மூலம்—கீழடங்கியதும் முழுமையற்றதும் பல வீன வடிவிலானதுமான முடியாட்சிக்கு ஏற்கெனவே கண்டனம் செய்து தள்ளப்பட்டு விட்டனர்—தனது இளம்பருவ வலிமையை மீண்டும் பெறும் பொருட்டு தனது இளமைக் கால உடைகளை எடுத்து அவற்றுள் தனது வாடி வதங்கிய உடற்பகுதிகளைத் திணிக்க வேதனைப்பட்டு முயன்ற ஒரு கிழவனைப் போல அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களது குடியரசுக்குள்ள ஒரே ஒரு பெருமை, அது புரட்சிக்கு வலிந்து தள்ளிவிடும் இடமாக இருப்பதேயாகும்.

1850 மார்ச் 10 தாங்கி நிற்கும் கோஷம்: *Après moi le déluge!* எனக்குப் பிறகு பிரளயம்!*

IV

1850ல் சர்வஜன வாக்குரிமை ஒழிப்பு

(*Neue Rheinische Zeitung*) இன் கடைசியாக வெளிவந்த ஐந்தாவது மற்றும் ஆறாவது இரட்டை இதழின் *Revue*வில் பின்வரும் மூன்று அத்தியாயங்களின் தொடர்ச்சி இடம் பெற்றுள்ளது. இங்கு 1847ல் இங்கிலாந்தில் வெடித்தெழுந்த மாபெரும் வாணிக நெருக்கடி முதலில் வருணிக்கப்பட்ட பின்னர், 1848 பிப்ரவரி மார்ச் புரட்சிகளில் ஐரோப்பா மாகண்டத்தில் அரசியல் சிக்கல்கள் முன்னணிக்கு வந்தது அங்கு அதன் எதிர்விளைவுகள் மூலம் விளக்கப்பட்ட பின், 1848ஆம் ஆண்டின் போது வாணிகம் மற்றும் தொழில் துறையின் சுபிட்சம் எவ்வாறு அங்கு மீண்டும் ஏற்பட்டு 1849ல் மேலும் கூடுதலாக அதிகரித்தது என்பதும், இது புரட்சிகர எழுச்சியை முடமாக்கி, உடனிலைவாகப் பிற் போக்கின் வெற்றிகளை சாத்தியமாக்கியது என்பதும் எடுத்துக்

* இச்சொற்களை பதினைந்தாவது லுயீ பேசினார் என்று சுருதப்படுகிறது.—ப-ர்.

காட்டப்பட்டது. விசேஷமாயும் பிரான்சைப் பொருத்த வரை இது மேலும் கூறியதாவது:)*

இதே அறிகுறிகள் 1849க்குப் பிறகும், குறிப்பாக 1850ம் ஆண்டின் துவக்கத்துக்குப் பிறகும் பிரான்சில் தம்மைத்தாமே வெளிக்காட்டிக் கொண்டன. பாரிசின் தொழிற்சாலைகள் அமோகமாக ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ள ருவான் மற்றும் முல்ஹாவுசனில் இருக்கும் பஞ்சாலைகள் நன்றாகவே செயல்பட்டு வருகின்றன. இருந்த போதிலும் இங்கு இங்கிலாந்தில் போலவே மூலப் பொருட்களின் உயர்விலைகள் தடங்கலை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பிரான்சின் சுபிட்சத்தின் பெருக்கம் இதற்கும் கூடுதலாக ஸ்பெயினில் அமுல் செய்யப்பட்ட சர்வாம்சமான சுங்கவரி சீர்திருத்தம் மூலமும், மெக்சிகோவில் ஆடம்பரப் பொருட்கள் மீதான வரிகள் குறைக்கப்பட்டது மூலமும் விசேஷமாயும் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. இந்த இருநாடுகளின் மார்க்கெட்டுகளுக்குமான பிரெஞ்சுப் பண்டங்களின் ஏற்றுமதி கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது. பிரான்சில் மூலதனத்தின் வளர்ச்சி தொடர்ச்சியாகப் பல ஊகவாணிக நடவடிக்கைகளுக்கு இட்டுச் சென்றது. இதற்கு கலிபோர்னியாவின் தங்கச் சுரங்கங்களை பெருமளவில் தோண்டிப் பயன்படுத்துவது ஒரு சாக்குப் போக்காக அமைந்தது. திரளான பல கம்பெனிகள் தோன்றின, அவற்றின் பங்குகளின் குறைவான விலையும் அவற்றின் சோஷலிஸ்டு-வண்ணம் பூசிய தகவலறிக்கைகளும் குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்டோர் மற்றும் தொழிலாளர்களை இவற்றில் பணம் போட முன்வருமாறு நேரடியாக ஆகர்ஷித்தன. ஆனால் இவையாவும் படுமோசமான மோசடியில் போய் முடிந்தன. இது பிரெஞ்சு மற்றும் சீனக் கம்பெனிகளுக்கு மட்டுமேயான இயல்பாக இருந்தது. இந்தக் கம்பெனிகளில் ஒன்றுக்கு நேரடியான அரசாங்க ஆதரவு கிட்டியிருந்தது. 1848ஆம் ஆண்டின் முதல் ஒன்பது மாதங்களில் பிரான்சின் இறக்குமதி வரி மொத்தம் 6,30,00,000 பிராங்குகளாயும், 1849ல் 9,50,00,000 பிராங்குகளாயும் 1850ல்

* இந்த முகவுரைப் பாரா 1895ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்சால் எழுதப்பட்டது.—பு-ர்.

9,30,00,000 பிராங்குகளாயும் இருந்தது. மேலும் 1850 செப்டம்பர் மாதம் 1849ன் இதே மாதத்துடன் ஒப்பிடும் போது பத்து லட்சத்திற்கு மேல் அதிகரித்திருந்தது. 1849ல் ஏற்றுமதிகளும் அதிகரித்தன, 1850ல் இவை மேலும் அதிகரித்தன.

மீட்டமைக்கப்பட்ட சுபிட்சத்தின் மிகவும் எடுப்பான நிருபணமாக இருந்தது 1850 ஆகஸ்டில் சட்ட மூலமான நாணய முறையிலான செலுத்தல் மீண்டும் கொண்டுவரப்பட்ட நடவடிக்கை. 1848 மார்ச் 15ந் தேதி நாணயமுறையிலான செலுத்தலை நிறுத்தி வைக்கும்படி வங்கிக்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டது. மாகாண வங்கிகள் உட்பட அதன் நோட்டுப் புழக்கம் அந்த சமயம் 37,30,00,000 பிராங்குகளாக (1,49,20,000 பவுன்கள்) இருந்தது. 1849 நவம்பர் 2ந் தேதி இந்தப் புழக்கம் 48,20,00,000 பிராங்குகளாக அல்லது 1,92,80,000 பவுன்களாகி 43,60,000 பவுன்கள் அதிகரித்திருந்தது. 1850 செப்டம்பர் 2ல் 49,60,00,000 பிராங்குகள் அல்லது 1,98,40,000 பவுன்களாகி 50,00,000 பவுன்கள் அதிகரித்திருந்தது. இதைத் தொடர்ந்து நோட்டுகளின் மதிப்பிற்கும் எதுவும் ஏற்படவில்லை. மாறாக நோட்டுகளின் அதிகரித்த புழக்கத்தைத் தொடர்ந்து வங்கிப் பெட்டகங்களில் தங்கமும் வெள்ளியும் திரட்சியுறுவது உறுதியாக அதிகரித்தது. இதன் விளைவாக 1850 கோடையில் இதன் தங்க-வெள்ளி சேமம் சுமார் 1,40,00,000 பவுன் மதிப்புக்கு இருந்தது இது பிரான்சில் முன் என்றும் கண்டிராத தொகையாகும். இவ்வாறாக இந்த வங்கி தனது பணப்புழக்கத்தையும் அதன் வழி தனது செயல்படும் மூல தனத்தையும் 12,30,00,000 பிராங்குகள் அல்லது 50,00,000 பவுன்கள் அளவுக்கு அதிகரித்துக் கொள்ளும் நிலையில் இருந்தது, நாம் முந்திய ஒரு பிரச்சினையில் நிதிப் பிரபுத்துவம் புரட்சியால் வீழ்த்தப்படவில்லை என்பது மட்டுமல்ல அதற்கும் மேல் அது வலுப்படுத்தவும் பட்டுள்ளது என்று வெளியிட்ட துணிபுரை சரியானது* என்பதற்கு ஓர் எடுப்பான

* இத்தொகுதியின் 254-262 பக்கங்களைப் பார்க்க.—
ப-ர்.

நிருபணமும் ஆகும். கடந்த சில ஆண்டுகளின் பிரெஞ்சு வங்கிச் சட்டங்களை குறித்த பின்வரும் அளவாய்வு இந்த விளைவை மேலும் தெளிவாக்கும். 1847 ஜூன் 10ந் தேதி 200 பிராங்கு நோட்டுகளை வெளியிடும்படி இந்த வங்கிக்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டது இது வரை ஆகக் குறைந்த பட்ச நோட்டின் மதிப்பு 500 பிராங்குகளாக இருந்தது. 1848 மார்ச் 15ல் வெளியிடப்பட்ட அரசாணை பிரான்ஸ் வங்கியின் நோட்டுகள் சட்டபூர்வமாயும் செல்லத்தக்கவை என்று அறிவித்தது மற்றும் அவற்றை தங்க நாணயம் மூலம் சரியீடு செய்யும் பொறுப்பில் இருந்து வங்கியை விடுவித்தது. இதன் நோட்டு வெளியீடு 35,00,00,000 பிராங்குகள் அளவுக்கு வரம்பிடப்பட்டது. ஒருங்கே 100 பிராங்கு நோட்டுகளை வெளியிடுமாறு இதற்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டது. ஏப்ரல் 27ந் தேதிய அரசாணை பிரான்ஸ் வங்கியில் வட்டார வங்கிகளை இணைக்கும்படி விதிசெய்தது. 1848 மே 2ந் தேதி இன்னொரு அரசாணை பிந்தியதன் நோட்டு வெளியீடை 44,20,00,000 பிராங்குகள் அளவுக்கு அதிகரித்தது. 1849 டிசம்பர் 22ந் தேதிய அரசாணை நோட்டு வெளியீட்டின் அதிகப்பட்சத் தொகையை 52,50,00,000 பிராங்குகளாக உயர்த்தியது. இறுதியாக, 1850 ஆகஸ்ட் 6ந் தேதிய சட்டம் நோட்டுகளை தங்க நாணயமாகப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளும் ஏற்பாட்டை மீண்டும் நிறுவியது. புழக்கத்தில் தொடர்ச்சியான அதிகரிப்பு, பிரெஞ்சு கடன் தொகை முழுவதும் வங்கியிடம் ஒரு முனைப்படுத்தப்படல், வங்கியின் பெட்டகங்களில் எல்லா பிரெஞ்சு தங்கமும் வெள்ளியும் திரட்சியுறுதல் ஆகிய இந்த மெய் விவரங்கள்தான் இந்த வங்கி தனது பழைய பாம்புத்தோலை சட்டை உரித்து ஒரு புருதோனிய மக்கள் வங்கியாக உருமாற்றம் அடைய வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு திரு புருதோன் வருவதற்கு இட்டுச் சென்றது. ஆங்கில வங்கிகளின் மீது 1797—1819 முதலாக இருந்த கட்டுப்பாட்டின் வரலாற்றைப் பற்றிக்³³ கூட அவர் தெரிந்திருக்கத் தேவையில்லை; அவர் ஆங்கிலக் கால்வாயைத் தாண்டி நோக்கினால் போதும், அவருக்கு முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் வரலாற்றில் முன் என்றுமே

கண்டிராததாகத் தோன்றும் இந்த மெய்நடப்பு மிகவும் சகஜமான ஒரு முதலாளித்துவ நிகழ்ச்சி தவிர வேறு எதுவுமல்ல என்பது தெரிய வரும். இது இப்போது தான் முதல் தடவையாக பிரான்சில் நிகழ்ந்துள்ளது. இடைக்கால அரசாங்கத்துக்குப் பிறகு பாரிசில் பென்னம் பெரிதாகப் பேசிய இந்தப் புரட்சிகரத் தத்துவாளர் எனப்படுவோர், மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் தன்மை மற்றும் விளைவுகள் குறித்து இடைக்கால அரசாங்கத்தின் கனவான் களைப் போலவே ஒன்றும் அறியாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

தொழில்துறை மற்றும் வாணிக சுபிட்சத்தை பிரான்ஸ் தாற்காலிகமாக அனுபவிக்க முடிந்த போதிலும் மக்கள் பெருந்திரள் இருபத்தைந்து மில்லியன் விவசாயிகள் மிகப் பெரும் மந்தத்தால் துயருற்றனர். கடந்த சில ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட நல்ல விளைச்சல் பிரான்சில் தானிய விலைகளை இங்கிலாந்தில் இருந்த விலைகளைவிடவும் தாழ்வாக வலு வந்ததாகக் குறைந்துவிட்டது. இத்தகைய சுற்றுச்சூழலில், கடனில் மூழ்கியும், கடுவட்டி முறையால் ஓட்ட உறிஞ்சப்படும் வரிகளால் நசுக்கப்பட்டும் கிடந்த விவசாயிகளின் நிலைமை கொஞ்சமேனும் சிறப்பாக இருக்க முடியாதல்லவா. மக்கள் தொகையின் இந்த வர்க்கம் எந்த ஒரு புரட்சிகர முன்முயற்சியும் மேற்கொள்ள அறவே ஆற்றல் இல்லாதது என்பதற்கு கடந்த மூன்றாண்டுகால வரலாறு போதிய நிரூபணத்தை வழங்கியுள்ளது.

நெருக்கடி கட்டம் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்டதற்குப் பிறகே மாகண்டத்தில் ஏற்படுவது போல சுபிட்ச கட்டமும் பின்பே நிகழ்கிறது. முதல் நடப்பு எப்போதும் இங்கிலாந்தில் தான் நிகழ்கிறது, அது முதலாளித்துவப் பிரபஞ்சத்தின் படைப்பு முதல்வராக இருக்கிறது. மாகண்டத்தில், முதலாளித்துவ சமுதாயம் எப்போதும் புதிதாக விரையும் காலவட்டத்தின் பல்வேறு கட்டங்கள் இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது படிவத்தில் நிகழ்கின்றன. முதலாவதாக மாகண்டம் இங்கிலாந்துக்கு வேறு எந்தவொரு நாட்டையும் விட ஒப்பளவில் அதிகமான பண்டங்களை ஏற்றுமதி செய்தது.

ஆயினும், இங்கிலாந்துக்கான இந்த ஏற்றுமதி, தன்வகைக்கு இங்கிலாந்தின் நிலைமையை குறிப்பாயும் கடல் கடந்த மார்க்கெட் சம்பந்தமான அதன் நிலைமையை சார்ந்திருக்கிறது. பிறகு இங்கிலாந்து கடல் கடந்த நாடுகளுக்கு மாகண்டம் முழுவதைவிடவும் ஒப்பளவில் அதிகமான பண்டங்களை ஏற்றுமதி செய்கிறது. இதனால் இந்த நாடுகளுக்கான மாகண்டத்தின் ஏற்றுமதிகளின் அளவு அந்த சமயத்திலான இங்கிலாந்தின் வெளிநாட்டு ஏற்றுமதிகளையே எப்போதும் சார்ந்திருக்கிறது. எனவே, நெருக்கடிகள் மாகண்டத்தில் முதலில் புரட்சிகளை உருவாக்கும் அதேபோதில், இவற்றுக்கான அடித்தளம் எப்படியும் இங்கிலாந்திலேயே எப்போதும் வகுத்தமைக்கப்படுகிறது. முதலாளித்துவ அங்கத்தொகுதியின் உள் மையத்தைவிடவும் கைகால் பகுதிகளில் தான் வன்முறையான கிளர்ச்சி வெடிப்புகள் கட்டாயமாயும் இயல்பாக நிகழ வேண்டும், காரணம் இங்கு அங்கே யிருப்பதைவிட சீரமைத்துக் கொள்ளும் சாத்தியப்பாடு அதிகம். மறு புறத்தில் மாகண்டத்தின் புரட்சிகள் இங்கிலாந்தின் மீது எதிர்ச் செயல் புரியும் இந்த அளவே, இந்தப் புரட்சிகள் எந்தளவுக்கு முதலாளித்துவ வாழ்க்கை நிலைமைகளை மறுதலிக்கின்றன, அல்லது அவை எந்தளவு அவற்றின் அரசியல் உருவாக்கங்களை மட்டுமே தாக்குகின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் அளவு மானியாகும்.

முதலாளித்துவ உறவுகளின் அகத்தே ஆகச் சாத்தியமான அளவுக்கு செழுமையுற்று வளரும் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் உற்பத்தி சக்திகளைக் கொண்டு விளங்கும் இந்தப் பொதுவான சுபிட்சம் ஏற்பட்டதோடு மெய்யான புரட்சி பற்றிய பேச்சுக்கே இடமில்லை. நவீன உற்பத்தி சக்திகள் மற்றும் முதலாளித்துவ உற்பத்தி வடிவங்கள் எனும் இந்தக் காரணிகள் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொள்ளும் காலப்பகுதிகளில் மட்டுமே இத்தகைய ஒரு புரட்சி சாத்தியமாகும். மாகண்டத்தின் முறைமைக் கட்சியின் தனிப்பட்ட பிரிவுகள் இப்போது ஈடுபட்டும் மற்றும் பரஸ்பரம் விட்டுக் கொடுத்தும் வரும் பல்வேறு பூசல்கள்

புதிய புரட்சிகளுக்கு எவ்வகையிலும் சந்தர்ப்பம் அளிப்பனவாக இல்லை. ஆனால் நேர்மாறாக, உறவுகளின் அடிப்படை தற்காலிகமாக மிகவும் பத்திரமாக இருப்பதாலும் மிகவும் முதலாளித்துவத் தன்மை கொண்டதாக இருப்பதாலும் மட்டுமே இந்தப் பூசல்கள் சாத்தியமாகின்றன. இது பிற்போக்கு சக்திகளுக்குத் தெரியாது. முதலாளித்துவ வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான சகல பிற்போக்கு முயற்சிகளும், ஜனநாயகவாதிகளின் அனைத்து தார்மிக ஆக்குரோஷமும் எல்லா உற்சாகமான பிரகடனங்களும் பட்டது போலவே அதே அளவு நிச்சயமாக எதிர் தாக்குதலுக்கு இலக்காகும். ஒரு புதிய நெருக்கடியின் பின்விளைவாக மட்டுமே ஒரு புதிய புரட்சி நிகழக் கூடும். ஆயினும் அது இந்த நெருக்கடி போன்று அதே அளவுக்கு நிச்சயமானது.

நாம் இப்போது பிரான்சுக்கு வருவோம்.

மார்ச் 10 தேர்தல்களில் மக்கள் குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோருடன் சேர்ந்து அடைந்த வெற்றியை அவர்கள் தாமே ஏப்ரல் 28ல் புதிய தேர்தலைத் தூண்டிவிட்ட போது துடைத்தழித்துவிட்டார்கள். விடால் பாரிசில் மட்டுமன்றி கீழ் ரைனிலுங்கூடத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். “மெளண்டன்” குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரும் பாரிஸ் கமிட்டியில் வலுவான பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்தது, அவர் கீழ் ரைன் தொகுதியை தேர்ந்து கொள்ள மாறு அவரைத் தூண்டியது. மார்ச் 10ந் தேதி வெற்றி ஒரு நிர்ணயமான வெற்றியாக இருக்கவில்லை, முடிவுக்கான தேதி மீண்டும் ஒருமுறை ஒத்திப்போடப்பட்டது. மக்களிடையான பதட்டநிலை தளர்வடைந்தது மக்கள் புரட்சிகர வெற்றிகளுக்குப் பதில் சட்டபூர்வமான வெற்றிகளுக்குத் தம்மைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார்கள். மார்ச் 10ன் புரட்சிகர உட்பொருளில் இடம் பெற்ற ஜூன் எழுச்சியின் மறு சீரமைப்பு உணர்ச்சிப் பகட்டுடைய குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்ட சமுதாய கற்பனையாளரான எஜேன் சியூ வேட்பாளராக்கப்பட்டதோடு முற்றாக அழித்தொழிக்கப்பட்டது, இவரது வேட்பை பாட்டாளி வர்க்கம் அதிகப்

பட்சம் வேலைக்காரப் பெண்களுக்கு வேடிக்கை காட்டுவதற்கான ஒரு தமாஷாகவே எடுத்துக் கொள்ள முடியும். இந்த நன்றோக்குடன் தேர்வு செய்யப்பட்ட வேட்பாளருக்கு எதிராக, முறைமைக் கட்சி அதன் எதிராளிகளின் ஊசலாட்டங்களால் துணிவடைந்து ஜூன் வெற்றியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வேண்டிய ஒருவரை வேட்பாளராக நிறுத்தியது. இந்தக் கோமாளி வேட்பாளர் ஸ்பார்டன் குடும்பத்தலைவரான லெக்லேர் ஆவார். அவர் போட்ட தீரவேடங்களைப் பத்திரிகைகள் பிய்த்துச் சின்னாபின்னமாக்கின. தேர்தலில் அவர் படுதோல்வியடைந்தார். ஏப்ரல் 28ல் அடைந்த புதிய தேர்தல் வெற்றிகள் “மெளண்டனையும்” குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரையும் பெருமகிழ்ச்சியில் திளைக்க வைத்தது. பாட்டாளி வர்க்கத்தை ஒரு புதிய புரட்சியின் மூலம் மீண்டும் முன்னணிக்கு உந்திவிடாமலே, முற்றிலும் சட்டபூர்வமான வழியிலேயே தமது விருப்பங்களின் குறியிலக்கை வந்தடைய முடியும் என்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் ஏற்கெனவே திளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். 1852க்கான புதிய தேர்தலில் சர்வஜனவாக்குரிமை மூலம் லெத்ரு-ரொல்லேனை ஜனாதிபதி பதவிக்கும், பெரும்பான்மையான “மெளண்டன்” வாதிகளை சட்டமன்றத்துக்கும் கொண்டுவரலாம் என்று உறுதியாக நம்பியிருந்தார்கள். வாய்ப்புடையதான தேர்தல்களாலும், சியூவின் வேட்பினாலும், “மெளண்டன்” மற்றும் குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோர் மனப்பாங்கினாலும், என்ன நிகழ்ந்தாலும் பின்னவர்கள் அமைதியாக இருக்க முடிவு செய்து விட்டார்கள் என்று கருதியும் முற்றும் உறுதியடைந்த நிலையில் இரண்டு தேர்தல் வெற்றிகளுக்கும் பதிலடியாக ஒரு தேர்தல் சட்டம் கொண்டுவந்தார்கள், அது சர்வஜனவாக்குரிமையை ஒழித்தது.

தனது சொந்தப் பொறுப்பில் இந்தச் சட்டப் பிரேரணையைக் கொண்டு வராமல் இருக்க அரசாங்கம் நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்தியது. இந்த மசோதாவை உருவரை செய்யும் பொறுப்பை பெரும்பான்மையின் உயர் சீமாண்களான பதினேழு புர்கிராங்க்ளிடம்⁹⁴ ஒப்படைத்து

பெரும்பான்மைக்குச் சலுகையளிப்பது போல காட்டிக் கொண்டது. இவ்வாறாக சட்ட மன்றத்தில் சர்வஜனவாக்குரிமையை ரத்துச் செய்யும் யோசனையை அரசாங்கம் முன் வைக்கவில்லை, மாறாக சட்டமன்றத்தில் இருந்த பெரும்பான்மை தானே பிரேரேபித்தது.

மே 8ந் தேதி இந்த யோசனை மன்றத்தினுள் கொண்டு வரப்பட்டது. மக்களிடம் கண்யமான அமைதியும், அடக்கமும் தமது பிரதிநிதிகளிடம் நம்பிக்கையும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று பிரசாரம் செய்யும் பொருட்டு சமூக ஜனநாயகப் பத்திரிகைகள் யாவும் ஒன்று திரண்டு முன் வந்தன. இந்த சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் அனைத்தும் ஒரு புரட்சி எல்லாவற்றுக்கும் மேல் புரட்சிகரப் பத்திரிகைகள் எனப்படுவனவற்றை அழித் தொழித்து விடும் எனவும், எனவே இப்போதுள்ள பிரச்சினை சுய பாதுகாப்பே எனவும் வெளிப்படையாகக் கூறின. புரட்சிகரப் பத்திரிகைகள் எனப்படுவன அவற்றின் முழு இரகசியத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தன. அவை தமது மரணத் தீர்ப்புகளில் தாமே கையொப்பமிட்டன.

மே 21ம் நாள் “மெளண்டன்” இந்தப் பூர்வாங்கப் பிரச்சினையை விவாதத்திற்கு வைத்து அரசியல் சட்டத்தை இது மீறுகிறது என்ற அடிப்படையில் இந்த யோசனை முழுவதையும் நிராகரிக்க வேண்டும் என்று பிரேரேபித்தது. முறைமைக் கட்சி அவசியமேற்பட்டால் அரசியல் சட்டத்தை மீறியே தீர வேண்டும் என்று பதிலளித்தது. ஆயினும் இப்போது இதற்கான தேவை ஏற்படவில்லை, காரணம் அரசியல் சட்டம் எல்லா வழிகளிலும் வியாக்யானம் செய்யப்படக் கூடியதாக இருந்தது, மற்றும் பெரும்பான்மையே சரியான வியாக்யானம் பற்றித் தீர்ப்புக்கூறும் ஆற்றல் கொண்டிருந்தது. தியேர் மற்றும் மொண்டலம்பேரின் கட்டுமீறிய காட்டுமிராண்டித் தாக்குதல்களை “மெளண்டன்” மரியாதையும், பண்பும் கொண்ட மனிதாபிமானத்துடன் எதிர்த்தது. அது தனது நிலையை சட்டத்தை அடிப்படையாக்கி மேற்கொண்டது, முறைமைக் கட்சி அதற்கு சட்டம் வளரும் அடித்தளமான முதலாளித்துவச் சொத்துடைமை

யைச் சுட்டியது “மெளண்டன்” பின்வருமாறு தேம்பியது: அப்படியானால் அவர்கள் புரட்சிகளை பிரதான சக்தி மூலம் செப்பிடு வித்தை செய்து காட்ட உண்மையிலேயே விரும்புகிறார்களா? முறைமைக் கட்சி பதிலளித்தது: அவற்றுக் காகக் காத்திருக்க வேண்டும்.

மே 22ந் தேதி 227 வாக்குகளுக்கு 462 வாக்குகள் சாதகமாகப் பெற்று இந்தப் பூர்வாங்க பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட்டது. உரிமைக் கட்டளையாளர்களான மக்களைக் கைவிடுவது மூலம் தேசிய சட்ட மன்றமும் ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட பிரதிநிதியும் தமது உரிமைக் கட்டளையை கைவிட்டவராவார் என்று அத்தகைய பெருமித அறிவாழத்தோடு நிரூபித்துக்காட்டிய அதே மனிதர்கள் தமது பதவிகளில் ஓட்டிக் கொண்டனர், தாமே முன்வந்து செயல்படுவதற்கு மாறாக இப்போது திடீரென்று நாடு தானே அதுவும் விண்ணப்பங்கள் மூலம் செயல்பட அனுமதிப்பதற்கு முனைந்தார்கள். மே 31ல் இந்தச் சட்டம் கச்சிதமாக நிறைவேறிய போதும் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தார்கள். அரசியல் சட்டம் வலுவந்ததாக அழிப்பு செய்யப்படுவதில் தாம் நிரபராதிகள் என்பதைப் பதிவு செய்யும் ஆட்சேபத்தோடு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள முயன்றார்கள், இந்த ஆட்சேபத்தை அவர்கள் பகிரங்கமாகச் சமர்ப்பிக்கவும் கூட இல்லை மாறாக ஜனாதிபதிக்குத் தெரியாமல் அவரது சட்டடைப்பைக்குள் களவாகப் போட்டுவிட்டார்கள்.

பாரிசில் 1,50,000 பேர் கொண்ட சேனை, முடிவு நீண்ட காலத்துக்கு ஒத்திவைக்கப்படுதல், பத்திரிகைகளின் திருப்திப்படுத்தும் மனப்பாங்கு, “மெளண்டன்” மற்றும் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் பயந்தாங்கொள்ளித்தனம், குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரின் கம்பீர அமைதி எல்லாவற்றுக்கும் மேல் வாணிக மற்றும் தொழில்துறை சுபிட்சம் ஆகியவை பாட்டாளி வர்க்கம் தன்பங்குக்கு எந்தவொரு புரட்சியும் நடத்த முயல்வதை தடைப்படுத்தின.

சர்வஜனவாக்குரிமை அதன் லட்சியப் பணியினை ஏற்கெனவே நிறைவேற்றிவிட்டது. பெரும்பான்மையான மக்

கள் வளர்ச்சி அனுபவம் பெற்றுவிட்டார்கள் ஒரு புரட்சி கர காலப்பகுதியில் சர்வஜனவாக்குரிமை புரியக்கூடிய சேவை இதுமட்டுமே. ஒரு புரட்சி அல்லது பிற்போக்கு சக்தியால் இது தள்ளுபடி செய்யப்பட வேண்டும்.

இதற்குப் பின்னர் விரைவில் எழுந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் “மெளண்டன்” மேலும் அதிகமான ஊக்கத்தை வெளிப்படுத்தியது. ராணுவ அமைச்சர் ஒபூல் பிப்ரவரிப் புரட்சியை ஒரு சாபக்கேடான பெரும் விபத்து என்று மன்ற மேடையில் நின்று கூறினார். தமது தார்மிக ஆக்குரோஷத் தாக்குதல் மூலம் எப்போதும் சிறப்பிடம் பெற்றுவந்துள்ள “மெளண்டன்” நாவலர்களை ஜனாதிபதி டுபேன் பேச அனுமதிக்கவில்லை. “மெளண்டன்” ஒட்டுமொத்தமாக வெளிநடப்புச் செய்ய வேண்டும் என்று ஜிரார்டேன் யோசனை கூறினார். விளைவு: “மெளண்டன்” இருக்கையிலேயே அமர்ந்திருந்தனர், ஆனால் ஜிரார்டேன் அதன் மத்தியில் இருந்து தகுதியற்றவர் என்று வெளித் தள்ளப்பட்டார்.

தேர்தல் சட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு இன்னும் ஒரு விஷயம் தேவைப்பட்டது, அதுவே புதிய பத்திரிகைச் சட்டம். இது வருவதற்கு அதிகக் காலம் எடுக்கவில்லை. முறைமைக் கட்சியின் திருத்தங்களால் பலமடங்கு மேலும் கடுத்ததாக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் பிரேரணை பிணைய முன்பணத்தை அதிகரித்தது, புனைவு நாவல்கள் மீது கூடுதல் முத்திரைக் கட்டணம் விதித்தது (எஜென் சியூ தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டதற்குப் பதிலடி). வாரந்தோறும் அல்லது மாதந்தோறும் வெளிவரும் எல்லாப் பிரசுரங்களுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு பக்கங்கள் வரை வரிவிதித்தது, இறுதியாக ஒரு சஞ்சிகையில் வரும் ஒவ்வொரு கட்டுரையும் எழுதியவர் கைச்சாத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்று வகை செய்தது. பிணைய முன்பணம் சம்பந்தமான விதிகள் புரட்சி கரப் பத்திரிகைகள் எனப்படுவனவற்றை அழித் தொழித்தன, இவற்றின் மறைவை மக்கள் சர்வஜன வாக்குரிமை ஒழிப்புக்கான கழுவாயாகக் கருதினர். எனினும் புதிய சட்டத்தின் போக்கியல்போ அல்லது விளைவோ இந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்த பத்திரிகைகளுக்கு மட்டும் விஸ்தரிக்கப்படவில்லை.

செய்திப் பத்திரிகைகள் கட்சிப் பெயரின்றி இருந்தவரை இவை எண்ணற்ற பெயரற்ற மக்கள் திரளின் கருத்தின் ஏடுகளாகத் தோற்ற மளித்தன. இவை நாட்டின் மூன்றும் சக்தியாக இருந்தன. ஒவ்வொரு கட்டுரையும் கைச்சாத்துடன் வெளியிடப்பட்டதன் வாயிலாக செய்திப்பத்திரிகை ஏறத்தாழ நன்கறிந்த தனிநபர்களின் இலக்கிய விஷயதானங்களின் வெறும் ஒரு தொகுப்பாக மாறின. ஒவ்வொரு கட்டுரையும் ஒரு விளம்பரத்தின் தரத்துக்குத் தாழ்ந்தது. இது வரையில் செய்திப் பத்திரிகைகள் மக்கள் கருத்தின் காகிதப் பணம் என்ற முறையில் புழக்கம் பெற்றிருந்தன; இப்போது அவை கிட்டத்தட்ட மோசமான தனியான உண்டியலாகக் கரைந்துவிட்டன. இவற்றின் மதிப்பும் புழக்கமும் பெறுனர் மட்டுமன்றி ஆமோதிப்பவரின் தகுதியைக் கூடச் சார்ந்ததாயின. முறைமைக் கட்சியின் பத்திரிகைகள் சர்வஜன வாக்குரிமையை ரத்துச் செய்வதற்கு மட்டுமன்றி “மோசமான” பத்திரிகைகள் மீது மிகவும் கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் என்றுங்கூட ஏற்கெனவே கிளர்ச்சி செய்திருந்தன. எனினும் தமது தீமையான மறைவான தன்மை காரணமாக “நல்ல” பத்திரிகைகள் கூட முறைமைக் கட்சிக்கு, இன்னும் அதிகமாக அதன் தனிப்பட்ட மாகாணப் பிரதிநிதிகளுக்கும் வெறுப்பளிப்பனவாக இருந்தன. அவற்றைப் பொருத்த வரை, காசுக்கு எழுதும் எழுத்தாளரையே பெயர் முகவரி மற்றும் விவரங்களுடன் அவை கோரின. தனது சேவைகளுக்கு நன்றி கெட்ட முறையில் இவ்வாறு பிரதிபலன் தரப்படுவது பற்றி “நல்ல” பத்திரிகைகள் வீணாக ஓலமிட்டன. சட்டம் அமுலாயிற்று, கட்டுரை எழுதியவர்களின் பெயர்கள் இதனைக் கடுமையாக அம்பலப்படுத்தின. குடியரசுவாதி பத்திரிகையாளர் பெயர்கள் ஓரளவுக்குப் பிரபலமானவை. ஆனால் மதிப்புக்குரிய நிறுவனங்களான *Journal des Débats, Assemblée nationale*⁹⁵, *Constitutionnel*⁹⁶ இத்தியாதி, இத்தியாதி. அரசு ஞானத்தை ஆதரித்த அவற்றின் பலத்த மறுப்புரைகளால் கேலிக்குள்ளாயின. இந்த மர்மமான கம்பெனி நீண்ட அனுபவமுள்ளவரிக்கு ஒரு பென்னி வாங்கும் நபர்களிடம் கட்டுரைகளை

விலைக்கு வாங்கும் நிலைக்குச் சீரழிந்தபோது இது நிகழ்ந்தது. இந்த நபர்கள் சாத்தியமான எல்லா நோக்கங்களையும் கிரானியே டெ கஸ்ஸனியக் போன்று ரொக்கப்பணத்துக்கு ஆதரித்து எழுதினார்கள், அல்லது கஃபீக் போன்று தம்மைத் தாமே அரசறிஞர்கள் என்று அழைத்துக் கொண்ட ஊக்கமற்ற கிழட்டுப் பேர்வழிகளாக இருந்தார்கள், அல்லது *Débats* பத்திரிகையின் திரு லெமுவான் போன்று மினுக்கி வசியப்படுத்தும் டம்பாச்சாரிகளாக இருந்தார்கள்.

பத்திரிகைச் சட்டம் மீதான விவாதத்தில் “மெளண்டன்” ஏற்கெனவே தார்மிகச் சீரழிவின் அத்தகைய மட்டத்துக்கு தாழ்ந்துவிட்ட நிலையில் லுயீ பிலிப்பின் காலத்திய பழம் பிரமுகரான விக்டர் ஹியூகோவின் அருமையான கண்டனக்கணைமாரியை பாராட்டிக் கைதட்டுவதோடு அமைய வேண்டி இருந்தது.

தேர்தல் சட்டமும் பத்திரிகைச் சட்டமும் வந்ததோடு புரட்சிகர ஜனநாயகக் கட்சி அதிகார பூர்வமான அரசுத்தலில் இருந்து வெளியேறியது. அமர்வு முடிந்து சில நாட்களுக்குப் பின்னர் வீடுதிரும்புவதற்கு முன்பாக “மெளண்டன்” இரு பிரிவுகளான சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகவாதிகளும், ஜனநாயக சோஷலிஸ்டுகளும் இரண்டு அறிக்கைகளை இரண்டு *testimonia paupertatis** வெளியிட்டனர். ஆட்சி அதிகாரமோ வெற்றியோ அவர்கள் பக்கம் என்றுமே இருந்திராத அதேபோதில் அவர்கள் எப்படியும் நிரந்தர நீதி மற்றும் இதர எல்லா நிரந்தர மெய்மைகளின் பக்கம் என்றும் இருந்திருப்பதாக நிரூபித்துக் காட்டினார்கள்.

இப்போது நாம் முறைமைக் கட்சியைப் பார்ப்போம். *Neue Rheinische Zeitung* ஏற்கெனவே கூறியதாவது (№3, பக்கம் 16): “ஒன்றிணைந்த ஆர்வியனிஸ்டுகள் மற்றும் லெஜிடிமிஸ்டுகள் தம் வகைக்கு மீட்டமைப்பில் ஆவல் தோற்றுவித்திருந்ததற்கு எதிராக, போனப்பார்ட் தன் வகைக்கு மீட்டமைப்பில் ஆவல் தோற்றுவித்திருந்ததற்கு எதிராக முறைமைக் கட்சி தனது சாமான்ய ஆட்சிக்கான

* —வறுமைச் சான்றிதழ்கள்.—பார்,

குடியரசுக்கான பட்டய உரிமையைத் தாங்கி ஆதரித்து நின்றது. ஆர்வியனிஸ்டுகளுக்கு எதிராக லெஜிடிமிஸ்டுகளும், லெஜிடிமிஸ்டுகளுக்கு எதிராக ஆர்வியனிஸ்டுகளும் இருக்கும் நிலைமையை குடியரசை தாங்கி ஆதரிக்கிறார்கள். முறைமைக் கட்சியில் இருக்கும் இந்தப் பிரிவுகள் யாவும், தனது சொந்த மன்னரையும், இரகசியமாகத் தமது சொந்த மீட்டமைப்பையும் வைத்திருக்கும் ஒவ்வொன்றும், தமது போட்டியாளர்கள் போலி உரிமை பாராட்டலுக்கும் கலகத்துக்கும் ஆவலாக நிற்பதை எதிர்த்து முதலாளி வர்க்கத்தின் பொதுவான ஆட்சியைப் பரஸ்பரம் அமுல்படுத்துகின்றன, இந்த விசேஷ உரிமை பாராட்டல்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்ட வடிவில் குடியரசை அமுல்படுத்துகின்றன. மற்றும் தியேர்: “அரசுவமிச ஆதரவாளர்களான நாங்கள் அரசியல் சட்டக் குடியரசின் மெய்யான ஆதாரத் தூண்கள்”* என்று கூறிய போது அவர் ஐயமுற்றதை விடவும் அதிக உண்மையாகவே கருத்துத் தெரிவித்தார்.

இந்த républicains malgré eux**, நகைச்சுவை நாடகம், இருக்கும் நிலைமைக்கு பகைமை மற்றும் இதை இடையறாது கெட்டிப்படுத்தல்; போனப்பார்க்கும் தேசிய சட்டமன்றத்துக்கும் இடையே அடிக்கடி ஏற்படும் மோதல், முறைமைக் கட்சி தனது தனிப்பட்ட அங்கக் கூறுகளாகப் பிரிந்து விடப்போவதாகத் தனது அச்சறுத்தலை என்றும் புதுப்பித்துவருவதும் அதன் பிரிவுகளின் என்றும் திரும்பத் திரும்ப நிகழ்ந்து வரும் இணைவு; பொது விரோதியை எதிர்த்துப் பெற்றஒவ்வொரு வெற்றியையும் அதன் தற்காலிக நேசசக்திகளின் தோல்வியாக உருமாற்ற ஒவ்வொரு பிரிவும் நடத்தும் முயற்சி; பரஸ்பரம் சின்னத்தனமான பொருமை, மாய்மாலங்கள், தொல்லைப்படுத்தல் என்றும் அடிக்கடியும் baiser Lamourette⁹⁷யில் சென்று முடியும் அயர்

* —இத்தொகுதியின் 255 பக்கத்தைப் பார்க்க.—ப-ர்.

** —தங்களுக்கே நேர்மாறாக குடியரசுவாதியாக்கப்படுதல். (இது “தங்களுக்கே நேர்மாறாக மருத்துவர்” எனும் மொலியேர் நகைச்சுவை நாடகத்தைக் குறிப்பிடுகிறது.)—ப-ர்.

வில்லாத வாளுருவுதல் எனும் இந்த முழுமையான மேம்பாடற்றதான பிழைகளின் நகைச்சுவை நாடகம் கடந்த ஆறுமாதங்களில் போன்று அவ்வளவு மூலச்சிறப்பான முறையில் முன் என்றுமே தோற்றமளித்தது கிடையாது.

அதே சமயம் தேர்தல் சட்டம் போனப்பாட்டுக்கு எதிரான ஒரு வெற்றி என்பதாக முறைமைக் கட்சி கருதியது. தனது சொந்த யோசனைகளைப் பதிப்பிக்கவும், அதன் பாலான பொறுப்பையும் பதினேழுபேர் கமிஷனிடம் ஒப்படைத்தது மூலம் அரசாங்கம் பதவி துறந்துவிட்டதல்லவா? ஆறு மிலியன்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர் என்ற மெய்நடப்பு சட்ட மன்றத்துக்கு எதிரான போனப்பாட்டின் பிரதான வலிமையின் அடித்தளமாக இருந்ததல்லவா? தம்மைப் பொருத்த வரை போனப்பாட்டின் இந்தத் தேர்தல் சட்டத்தை சட்டமன்றத்துக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு சலுகையாகவே கருதினர், இதைக் கொண்டு சட்டமியற்றும் மற்றும் ஆட்சி நிர்வாகம் செய்யும் சக்திகளுக்கு இடையே ஒத்திசைவை விலைக்கு வாங்கி விட்டதாக உரிமை கொண்டாடினர். இதற்குப் பரிசாக இந்தக் கொச்சை சாகசக்காரர் தனது நிர்வாகச் செலவினம் மூன்று மில்லியன்கள் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்று கோரினர். மிகப் பெரும்பான்மை பிரெஞ்சுக் காரர்களை அது விலக்கிவைத்திருக்கும் போது சட்டமன்றம் நிர்வாகத்துடன் மோதலில் இறங்கத் துணியுமா? அது கோப மூட்டப்பட்டது, தீவிர நடவடிக்கைகளில் இறங்க விரும்புவதாக தோற்றமளித்தது; இதன் கமிஷன் இத்தீர்மானத்தை நிராகரித்தது போனப்பாட்டின் பத்திரிகைகள் அச்சுறுத்தின வாக்குரிமை இழந்தவர்களான மரபுரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்களைச் சுட்டிக் காட்டின, ஒரு சமரச ஏற்பாட்டுக்கான பல ஆரவார முயற்சிகள் நடைபெற்றன. சட்டமன்றம் இறுதியாக மெய்நடப்பில் விட்டுக் கொடுத்தது அதே சமயம் கோட்பாட்டளவில் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டது. நிர்வாகச் செலவினத்தை கோட்பாட்டளவில் ஆண்டு தோறும் மூன்று மில்லியன்கள் அதிகரிப்பதற்குப் பதில் அவருக்கு 21,60,000 பிராங்குகளுக்கு வசதி செய்து அனுமதி தந்தது. இதோடு திருப்தியடையாமல் இந்தச் சலுகையை

யங்கூட, முறைமைக் கட்சியின் தளபதியும், போனப்பார்ட் மீது திணிக்கப்பட்ட ரட்சகருமான ஷங்கார்னியே இதை ஆதரித்த பிறகு மட்டுமே அனுமதித்தது. எனவே அது இந்த இரண்டு மில்லியன்களை உண்மையில் போனப்பார்டுக் கல்ல, மாறாக ஷங்கார்னியேவுக்கே வழங்கியது.

அவருக்கு de mauvaise grâçe* வீசி எறியப்பட்ட இந்த அப்பத் துண்டை போனப்பார்ட் முற்றிலும் கொடையாளர் உணர்வில் ஏற்றுக் கொண்டார். தேசிய சட்டமன்றத்துக்கு எதிராக போனப்பார்ட் பத்திரிகைகள் மீண்டும் சீறி எழுந்தன. இப்போது பத்திரிகைச் சட்டம் பற்றிய விவாதத்தில் பெயர்கள் கையொப்பமிடப்பட வேண்டும் எனும் திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது, இது தன் வகைக்கு குறைந்த முக்கியத்துவமுடைய பத்திரிகைகளுக்கு எதிராகவே குறிப்பாயும் நெறியாக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த நிலையில் போனப்பார்டின் தனியார் நலன்களின் பிரதிநிதிகள் முக்கியமான போனப்பார்ட் ஆதரிப்பு பத்திரிகையான Pouvoir⁹⁸ தேசிய சட்டமன்றம் மீது பகிரங்கமான வன்மையான தாக்குதல் கட்டுரையை வெளியிட்டது. சட்டமன்றத்தின் முன்பாக அமைச்சர்கள் இந்தப் பத்திரிகையுடன் தமக்குத் தொடர்பில்லை என்று சொல்லும்படி நேர்ந்தது. Pouvoir நிர்வாக ஆசிரியர் சட்டமன்ற நீதிக்குழுவின் முன் வரவழைக்கப்பட்டு ஆக உயர்ந்த அபராதத் தொகையான 5000 பிராங்குகள் செலுத்தும்படி தண்டிக்கப்பட்டார். அடுத்த நாள் Pouvoir சட்டமன்றத்துக்கு எதிராக இன்னும் அதிக துடுக்கான கட்டுரையை வெளியிட்டது. அரசாங்கத்தின் பழிவாங்கல் என்ற முறையில் அரசியல் சட்டத்தை மீறியதற்காக பல லெஜிடிமிஸ்டு சஞ்சிகைகள் மீது அரசாங்க வழக்கறிஞர் உடனடியாக வழக்குத் தொடுத்தார்.

இறுதியாக, சட்டமன்றத்தை ஒத்திவைக்கும் பிரச்சினை வந்தது. சட்டமன்றத்தின் தடங்கல்கள் இன்றிச் செயல்பட இயலும் பொருட்டு போனப்பார்ட் இதை விரும்பினார். ஓரளவுக்குத் தனது கோஷ்டிச் சூழ்ச்சிகளை நடத்திச் செல்லும்

* —வெறுப்பைக் காட்டும் பாங்கில்.—ப-ர்.

உத்தேசத்தோடும், ஓரளவுக்குத் தனிப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் சொந்த நலன்களை முன்னிட்டும் இதை விரும்பியது முறைமைக்கட்சி. மாகாணங்களில் பிற்போக்கின் வெற்றிகளை கெட்டிப்படுத்தி முன்கொண்டு செல்லும் பொருட்டு இரு தரப்பினருக்கும் இது அவசியமாக இருந்தது. எனவே சட்டமன்றம் ஆகஸ்டு 11 முதல் நவம்பர் 11 வரை ஒத்திவைக்கப்பட்டது. ஆயினும், தமது ஒரே அக்கறை தேசிய சட்டமன்றத்தின் தொந்தரவூட்டும் கவனக் கண்காணிப்பை ஒழித்துக் கட்டுவதே என்பதை போனப்பார்ட் எவ்வழியிலும் மூடிமறைக்காத காரணத்தால், தேசிய சட்டமன்றம் நம்பிக்கை வோட்டின் மீதே ஜனாதிபதி மீது நம்பிக்கை இல்லை என்பதைத் தானே பொறித்தது. இடைக் காலத்தில் குடியரசின் மாட்சிக்குக் காவலர்களாக இருந்த இருபத்தெட்டு உறுப்பினர்கள்⁹⁹ கொண்ட நிரந்தரக் கமிஷனில் இருந்து போனப்பார்ட் ஆதரவாளர்கள் யாவரும் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பதிலாக Siècle மற்றும் National சார்பான சில குடியரசுவாதிகளுக்கூடத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள் பெரும்பான்மை அரசியல் சட்ட குடியரசினிடம் கொண்டுள்ள பற்றுதலை ஜனாதிபதிக்கு நிரூபித்துக் காட்டுவதற்காக இவ்வாறு செய்யப்பட்டது.

சிறிது காலம் முன்பும், குறிப்பாயும் சட்டமன்றம் ஒத்திவைக்கப்பட்டதற்குப்பின் உடனடியாயும் முறைமைக் கட்சியின் இரு பெரும் பிரிவுகளான ஆர்லியனிஸ்டுகளும் லெஜிடிமிஸ்டுகளும் தம்மிடையே சமரசம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமெனவும் அதுவும் தாம் எந்தக் கொடிகளின் கீழ் போராடி வருகிறார்களோ அந்த இரண்டு மன்னர் வமிசங்களை இணைப்பது மூலம் அது செய்யப்படுவதை விரும்புவதாயும் தெரிவித்தனர். செயின்ட் லியனார்டஸ் மருத்துவ மனையில் நோயால் படுத்த படுக்கையாக இருக்கும் லுயீ பிலிப்பின் முன்பாக விவாதிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் சமரச யோசனைகள் பத்திரிகைகளில் விரவிக்கிடந்தன. லுயீ பிலிப்பின் மரணம் நிலைமையை திடீரென எளிதாக்கிவிட்டது. லுயீ பிலிப் அரியணைப் பதவி கோரிய போலி உரிமையாளராக இருந்தார் ஐந்தாம் ஹென்றி பதவி பறிக்கப்பட்டவராக

இருந்தார். மறுபுறம் ஐந்தாம் ஹென்றிக்கு பிள்ளை குட்டிகள் இல்லாமையால் பாரிஸ் கோமகன் அரியணைக்கு அவரது உரிய வாரிசாக இருந்தார். இரண்டு அரசவமிச நலன்களும் இணைக்கப்படுவதை ஆட்சேபிக்கும் ஒவ்வொரு சாக்குப் போக்கும் இப்போது அகற்றப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் இப்போது துல்லியமாயும், முதலாளி வர்க்கத்தின் இந்த இரு பிரிவுகளும் தம்மைப் பிளவுபடுத்தியிருந்தது ஒரு திட்டவாட்டமான அரச வமிசத்தின் பாலான ஆர்வம் அல்ல என்பதையும், மாறாக இந்த இரண்டு அரசவமிசங்களையும் பிரித்து வைத்திருந்தது அவற்றின் வேறுபட்ட வர்க்க நலன்களே என்பதையும் முதன்முறையாகக் கண்டுகொண்டன. தமது போட்டியாளர்கள் செயின்ட் வியனூட்டசுக்குச் சென்றது போலவே லெஜிடிமிஸ்டுகள் விஸ்பாடனில் இருக்கும் ஐந்தாம் ஹென்றியின் மாளிகைக்கு யாத்திரை சென்றார்கள். அங்கு லுயீ பிலிப்பின் மரணச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டார்கள். உடனடியாக அவர்கள் in partibus infidelium ஓர் அமைச்சரவையை¹⁰⁰ நிறுவினார்கள். இது பெரும்பாலும் குடியரசின் பண்பைக் காக்கும் காவலர்களின் கமிஷனைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. கட்சியின் அந்தரங்க மையத்தில் பூசல் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் இது கடவுள் அருளாலான உரிமையை மிகவும் அப்பட்டமாகப் பிரகடனம் செய்தது. பத்திரிகைகளில் இந்த அறிக்கை¹⁰¹ எழுப்பிய சமரச அவதூறு பற்றி ஆர்வியனிஸ்டுகள் மகிழ்ச்சி கொண்டாடினர். லெஜிடிமிஸ்டுகளுடனான தமது பகிரங்க விரோதத்தை இவர்கள் ஒரு கணமும் மூடிமறைக்கவில்லை.

தேசிய சட்டமன்றம் ஒத்திப் போடப்பட்டிருந்த சமயம் வட்டார ஆட்சிக் கவுன்சில்கள் கூடின. அவற்றின் பெரும் பான்மை அரசியல் சட்டத்தில் ஏறத்தாழ வரையறுக்கப்பட்ட திருத்தம் செய்வதற்கு தமது ஆதரவைத் தெரிவித்தன. அதாவது அவை முடியாட்சியின் மீட்டமைப்புக்கோ, ஒரு “தீர்வுக்கோ” திட்டவட்டமாகவும் விளக்கமாகவும் ஆதரவைத் தெரிவிக்கவில்லை, இந்தத் தீர்வைக் காண முடியாத அளவுக்கு அவர்கள் திறமையற்றோராயும் கோழை

களாயும் தாம் இருப்பதாக அதே சமயம் ஒத்துக் கொண்டார்கள். திருத்துவதற்கான இந்த விருப்பத்தை போனப் பார்டின் ஜனாதிபதிப் பதவி காலத்தை நீட்டிப்பது என்ற அர்த்தத்தில் போனப்பார்டிஸ்டு பிரிவு உடனடியாக உணர்ந்து கொண்டது.

அரசியல் சட்டத் தீர்வு, 1852 மே மாதம் போனப் பார்ட் பதவியில் இருந்து ஓய்வு பெறுதல், நாட்டின் தேர்வாளர்கள் எல்லோராலும் உடனணைவாக ஒரு புதிய ஜனாதிபதி தேர்ந்தெடுக்கப்படல், புதிய ஜனாதிபதியின் பதவிக் காலத்தின் துவக்க மாதங்களில் திருத்த மன்றம் மூலம் அரசியல் சட்டம் திருத்தப்படுதல் இவை ஆளும் வர்க்கத்துக்கு அறவே ஒத்துக்கொள்ள முடியாதவையாக இருந்தன. புதிய ஜனாதிபதித் தேர்தல் நடக்கும் நாள் வெஜிடிமிஸ்டுகள், ஆர்லியனிஸ்டுகள் முதலாளித்துவ குடியரசுவாதிகள், புரட்சியாளர்கள் ஆகிய எல்லாப் பகைமைக் கட்சிகளுக்கும் படைச்சந்திப்பு நாளாகும். பல்வேறு பிரிவுகளுக்கிடையே பலவந்தமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தாக வேண்டும் அரசவமிசக் குடும்பங்களுக்கு வெளியே ஒரு நடு நிலைமை நபரின் வேட்புக்கு ஆதரவாக முறைமைக் கட்சி ஒன்றிணைவதில் வெற்றிபெற்றாலுங்கூட அந்த வேட்பாளரை போனப்பார்ட் கட்டாயம் எதிர்த்தே தீருவார். மக்களுடனான தனது போராட்டத்தில் முறைமைக் கட்சி நிர்வாகத்தின் அதிகாரத்தை இடைவிடாது அதிகரிக்கும் கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது. நிர்வாகத்தின் அதிகாரம் அதிகரிக்கப்படும் ஒவ்வொரு தடவையும் அதன் பொறுப்பாளியின் போனப் பார்டின் அதிகாரமும் அதிகரிக்கப்படுகிறது இதே அளவில், முறைமைக் கட்சி அதன் கூட்டு வல்லமையை வலுப்படுத்திக் கொள்ளும் போது, போனப்பார்டின் அரசவமிசத் தான் தோன்றித்தனத்தின் போராட்ட ஆதாரங்களை வலுப்படுத்துகிறது, தீர்ப்பு நாளன்று பலப் பிரயோகம் மூலம் அரசியல் சட்டத் தீர்வு ஏற்படாமல் தடங்கல் செய்வதற்கான அவரது வாய்ப்பையும் இது வலுப்படுத்துகிறது. அதற்குப் பின்னர் தேர்தல் சட்டம் விஷயத்தில் இன்னொரு அடிப்படை சம்பந்தமாக மக்களுக்கு எதிராக கட்சிக்கு இருந்

ததைவிடவும் அதிகமான மனச்சாட்சித்துடிப்பு எதுவும் அவருக்கு அரசியல் சட்டம் எனும் அடிப்படை சம்பந்தமாக முறைமைக் கட்சிக்கு எதிராக இருக்க முடியாது. அவர் சட்டமன்றத்துக்குக் கூட எதிராகத்தோன்றும் விதத்தில் சர்வஜன வாக்குரிமைக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கலாம். சுருங்கக்கூறின், அரசியல் சட்டத் தீர்வு இருக்கும் நிலைமை முழுவதையும் மறுதலிக்கிறது இருக்கும் நிலைக்கு அபாயம் விளைப்பதன் பின்னால் முதலாளித்துவ வகைப்பட்டவர் குழப்பத்தை, அராஜகத்தை உள்நாட்டுப்போரைப் பார்க்கிறார். அவர் தமது வாங்குதல்கள் விற்பனைகள், கடன் பெற்றதற்கான நோட்டுகள் அவரது திருமணங்கள் அவரது உடன்பாடுகள் முறையாக ஒரு ஆவணப்பதிவாளர் முன் அங்கீகரிக்கப்படுவதைக் காண்கிறார், அவரது அடைமானங்கள், அவரது நிலவாடகைகள் வீட்டுவாடகைகள், லாபங்கள் அவரது எல்லா கண்ட்ராக்ட்கள் மற்றும் வருவாய் ஆதாரங்கள் 1852 மே மாதம் முதல் ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று மறுத்துரைக்கப்படுவதைக் காண்கிறார், இந்த அபாயத்துக்கு அவர் ஆளாக முடியாது. இந்த அரசியல் இருப்பு நிலை இடருக்குள்ளாக்கப்படுவதன் பின்னே முதலாளித்துவ சமுதாயம் முழுவதும் வீழ்ச்சியடையும் அபாயம் பதுங்கி நிற்கிறது. முதலாளி வர்க்கத்தின் உணர்வு நிலவரப்படி இதற்கான சாத்தியமான ஒரே தீர்வு தீர்வை ஒத்திப்போடுவதே. அரசியல் சட்டத்தை மீறுவது மூலமும் ஜனாதிபதியின் ஆட்சி அதிகாரத்தை நீடிப்பதன் மூலமும் மட்டுமே அது அரசியல் சட்டக் குடியரசைப் பாதுகாக்க முடியும். பொதுக் கவுன்சில்களின் அமர்வுக்குப் பிறகு ‘‘தீர்வுகள்’’ சம்பந்தமாக அது இறங்கிய நீடித்ததும் தீர்க்கமானதுமான விவாதங்களுக்குப் பிறகு முறைமைக் கட்சியின் பத்திரிகைகளின் அறுதி முடிவும் இதுவே. இறுமாப்புக் கொண்ட முறைமைக் கட்சி கேலிக்கூத்தான சாமான்ய விஷயத்தைக் காரியகரமாக எடுத்துக் கொள்ளவும் போலி போனபார்டின் அருவருப்பான நபர்களை ஏற்றுக் கொள்ளவும் கட்டாயப்படுத்தப்படும் வெட்கக்கேடான நிலையில் இருக்கக் காண்கிறது.

இந்த இழிந்த நபர் இதே போன்று இன்றியமையாத மனி

தனின் தன்மையை மேலும் மேலும் அவருக்குப் பூட்டுவித்த முகாந்தரங்கள் சம்பந்தமாகத் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொண்டார். போனப்பார்டின் பெருகிவரும் செல்வாக்குக்கு சந்தர்ப்ப சூழல்களே காரணம் எனச் சாட்டியுரைக்கும் அளவுக்கு அவரது கட்சிக்குப் போயுமான நுண்ணறிவு இருந்த அதேபோதில் அவர் தனது பெயரின் மந்திர சக்தியாலும், தொடர்ந்து நெப்போலியனின் கேலிச் சித்திரமாக இருந்து வந்ததாலும் மட்டுமே இது சாத்தியமானதாகக் கருதினார். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் மேலும் வினைத்திட்டப முடையவராக மாறி வந்துள்ளார். செயின்ட் லியனார்ட்ஸ் மற்றும் விஸ்பாடன் யாத்திரைகளை எதிரீடு செய்ய அவர் பிரான்சில் சுற்றுப் பயணங்கள் நடத்தினார். அவரது ஆளுமையின் மந்திர சக்தியில் கிஞ்சிற்றும் நம்பிக்கையில்லாததால் போனப்பார்டிஸ்டுகள் அவருடன் கூட எல்லா இடங்களுக்கும் பாரிஸ் நகர கழிசடைப் பாட்டாளிகளின் டிசம்பர் 10 கழகம்¹⁰² எனும் அமைப்பைச் சேர்ந்த கூலிக்குக் கைதட்டும் ஆட்களை கூட்டம் கூட்டமாக ரயில் வண்டிகளிலும், தபால் வண்டிகளிலும் அனுப்பிவைத்தார்கள். அவர்களது சூத்திரப்பாவையைப் பேச வைத்தார்கள். அது பல்வேறு நகர்களில் கிடைத்த வரவேற்புக்கு ஏற்ப குடியரசுவாத அமைவடக்கம் அல்லது நிரந்தர விடா உறுதியினை ஜனாதிபதியின் கொள்கையின் உயிரான அம்சமாகப் பறைசாற்றியது. எல்லா விதமான சூழ்ச்சிகளும் நடத்திய போதிலும் இந்த யாத்திரைகள் எவ்வகையிலும் வெற்றிபவனிகள் ஆகவில்லை.

இவ்வாறு, மக்கள் ஊக்குவித்து விட்டதாக போனப்பார்ட் கருதிய போது அவர் சேனையின் ஆதரவைப் பெற முனைந்தார். வெர்சேய் அருகே சடோரி மைதானத்தில் மாபெரும் ராணுவ ஒத்திகைகளை ஏற்பாடு செய்தார். இவற்றில் படையாளிகளுக்கு பூண்டு வடைகள், ஷாம்பேன் மது மற்றும் சுருட்டுகளைத் தந்து அவர்களை விலைக்கு வாங்க முயன்றார். உண்மையான நெப்போலியன் தமது படையெடுப்புப்போர் ஏற்பாடுகளிலான துன்ப துயரங்களின் மத்தியில் சோர்வடைந்த தமது படையாளிகளை தந்தைபாணி

நேச உணர்வு மூலம் எப்படி மகிழ்ச்சியூட்டுவது என்பதைத் தெரிந்திருந்தார்; ஆனால் போலி நெப்போலியனே நன்றி உணர்வு காரணமாகவே துருப்புகள்: “Vive Napoléon, vive le saucisson!” (“நெப்போலியன் வாழ்க!” “வடை வாழ்க!”) என்று, அதாவது “வடைக்கு (Wurst) ஜே! கோமாளிக்கு (Hanswurst) ஜே!” போடுகிறார்கள் என்று நம்பினார்.

இந்த ஒத்திகைகள் போனப்பார்க்கும் அவரது போர்த்துறை அமைச்சர் ஒபூலுக்கும் இடையே ஒருபுறமும், ஷங்கார்னியேவுடன் மறுபுறமும் நீண்ட காலமாக அமுக்கப்பட்டிருந்த உட்பூசல் வெடிப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தன. முறைமைக் கட்சி ஷங்கார்னியேவைத் தனது மெய்யான நடுநிலைமைப் பேர்வழியாகக் கண்டது அவர் விஷயத்தில் அவரது சொந்த அரச வமிச உரிமை கொண்டாடல் களுக்கு இடமிருக்க முடியாது. அக்கட்சி அவரை போனப்பார்டின் பின்வாரிசாக நியமனம் செய்திருந்தது. இதற்கும் கூடுதலாய் ஷங்கார்னியே 1849 ஜனவரி 29 மற்றும் ஜூன் 13ந் தேதிய நடத்தைகள் மூலமாக முறைமைக் கட்சியின் மாபெரும் தளபதியாகியிருந்தார், நவீன அலெக்சாண்டராக இருந்தார், அவரது கொடுமையான தலையீடு புரட்சியின் இடர்ப்பாட்டை வன்முறையில் தாக்கி வெற்றி கண்டு விட்டதாக பயந்த முதலாளி வர்க்கத்தினர் கண்களுக்குத் தோன்றியது. அடிப்படையில் போனப்பார்டைப் போலவே அதே அளவுக்கு கேலிக்கிடமான வகையில் இருந்த அவர் மிகவும் லேசான முறையில் ஒரு வலிமைமிகு சக்தியாகி ஜனாதிபதியைக் கண்காணிப்பதற்கென தேசிய சட்டமன்றத்தால் அமர்த்தப்பட்டார். அவர் தாமே பசப்புக்காரர் பாத்திரம் வகித்தார். உதாரணமாக, ஊதிய மான்யம் விஷயத்திலும், போனப்பார்க்கு அளித்த பாதுகாப்பிலும் இதைக் காணலாம் மற்றும் அவருக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் எதிராக மேலும் அடக்கவியலாத வகையில் எழுச்சியுற்று இருந்தார். தேர்தல் சட்டம் வந்த சமயத்தில் ஒரு புரட்சி எழுச்சி எதிர்பார்க்கப்பட்ட போது அவர் தமது அலுவலாளர்கள் போர்த்துறை அமைச்சரிடமிருந்தோ அல்லது ஜனாதிபதியிட

மிருந்தோ எவ்வித உத்தரவையும் ஏற்கலாகாதெனத் தடை விதித்தார். ஷங்கார்னியேவைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டுவதில் பத்திரிகைகளும் துணைபுரிந்தன. மாபெரும் தலைவர்கள் அறவே இல்லாத காரணத்தால் முறைமைக் கட்சி, தனது வர்க்கம் முழுவதிலும் பற்றாக்குறையாக இருக்கும் வலிமையை இந்தத் தனிநபருக்கு வழங்கும் கட்டாயத்திற்குள் ளாகியது. எனவே இந்தத் தனிநபரை ஒரு அதிசயமேதையாக மிகையாக விளம்பரப்படுத்தியது. இவ்வாறுதான் ஷங்கார்னியே “சமுதாயத்தின் காப்பரன்” என்ற கற்பனை எழுந்தது. ஷங்கார்னியே அகந்தை பிடித்த பகட்டாரவாரத் துடனும், முக்கியத்துவம் குறித்த மர்மமான தோரணையோடும் இந்த உலகத்தையே தன்தோள்களில் தாங்கித் திரிவதாக வெட்டிப் பெருமிதம் தோற்றுவித்தார். இது சடோரி ராணுவ ஒத்திகையின் போதும் அதற்குப் பிறகும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு மிகவும் கேலிக்கூத்தான முறையில் வேறு பாடாக இருந்தது. இது இந்த முதலாளித்துவ அச்சத்தின் விசித்திரக் குழந்தையான அதிமானுடன் ஷங்கார்னியேவை மீண்டும் சாதாரண பரிமாணத்திற்குக் கொண்டுவந்து இந்த சமுதாய ரட்சகரை ஓய்வூதியம் பெறும் தளபதியாக மாற்றுவதற்கு போனப்பார்ட் தீட்டும் மிகமிகச் சிறியதான ஒரு வரி மட்டுமே தேவை என்பது மறுக்க முடியாதபடி நிரூபணமாகி விட்டது.

இந்த வெறுப்புக் குரிய காவலருடன் கட்டுப்பாடு விஷயங்களில் தகராறுகள் செய்யும்படி போர்த்துறை அமைச்சரைத் தூண்டிவிடுவது மூலம் போனப்பார்ட் ஷங்கார்னியே மீது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டார். சடோரியில் நடைபெற்ற கடைசி ராணுவ ஒத்திகை பழைய விரோதத்தை உச்சிக்குக் கொண்டுவந்தது. குதிரைப் படைப் பகுதிகள் அரசியல் சட்டத்துக்கு விரோதமான “Vive l'Empereur!” என்ற கோஷத்துடன் அணிவகுத்துச் செல்வதைக் கண்டபோது ஷங்கார்னியேவின் அரசியல் சட்ட கோபாவேசம் எல்லை மீறியது. சட்டமன்றத்தின் நடைபெற விருக்கும் அமர்வில் இந்த கோஷம் பற்றிய விரசமான விவாதம் எதுவும் நடவாதபடி பார்த்துக் கொள்வதற்காக போனப்பார்ட் ஒபூலை

போர் அமைச்சர் பதவியில் இருந்து விலக்கி அவரை அல்ஜியர்சில் கவர்னராக நியமித்தார். அவரது இடத்தில் கடுமையில் ஷங்கார்னியேவுக்கு முற்றிலும் இணையானவரும் சாம்ராஜ்ய காலத்தவருமான நம்பகமான பழைய ஜெனரலை நியமனம் செய்தார். ஒபூலை விலக்கியது, ஷங்கார்னியேவுக்கு தரப்பட்ட சலுகையாகத் தோன்றக் கூடாது என்பதற்காக உடனணைவாக இந்த மாபெரும் சமுதாய ரட்சகரின் வலதுகை எனப்படும் ஜெனரல் நெய்மையரை பாரிசில் இருந்து நாண்ட்சிற்கு மாற்றினார். இந்த நெய்மையர் தான் கடந்த ராணுவ ஒத்திகையின் போது காலாட்படை முழுவதும் நெப்போலியனின் வாரிசின் பின்னே கடும் அமைதியுடன் அணிவகுத்துச் செல்லும்படி தூண்டிவிட்ட பேர்வழியாவார். நெய்மையர் மூலமாகத் தாமே தாக்கப்பட்டதாக உணர்ந்த ஷங்கார்னியே ஆட்சேபித்தார் அச்சுறுத்தினார். இதனால் பயன் ஏதுமில்லை! இரண்டு நாட்கள் பேச்சு வார்த்தைக்குப் பிறகு நெய்மையரை மாற்றி நியமனம் செய்யும் அரசாணை *Monteur* பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டது முறைமைக் கட்சியின் வீரர் கட்டுப்பாட்டுக்கு பணிய வேண்டும் அல்லது ராஜினாமாச் செய்ய வேண்டும் என்பது தவிர வேறு வழி ஏதுமில்லை.

ஷங்கார்னியேவுடனான போனப்பார்டின் போராட்டம் முறைமைக் கட்சியுடனான அவரது போராட்டத்தின் தொடர்ச்சியே. எனவே நவம்பர் 11ல் தேசிய சட்டமன்றம் மீண்டும் துவங்குவது அச்சுறுத்தலான சூழலில் இருக்கும். அது அற்ப விஷயம் பற்றிய பேராரவாரமாக இருக்கும். சாரத்தில் பழைய போக்கு நீடிக்கும். இதற் கிடையில் அதன் பல்வேறு பிரிவுகளில் இருக்கும் கோட்பாட்டு விடாப்பிடியாளர்களின் அமளி இருந்த போதிலும் முறைமைக்கட்சியின் பெரும்பான்மை ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தை நீட்டிக்கும் கட்டாயத்துக்கு உள்ளாவது திண்ணம். இதே போன்று பணம் இல்லாமையால் ஏற்கெனவே செருக்குக் குலைக்கப்பட்ட போனப்பார்ட் பூர்வாங்க ஆட்சேபணைகள் எல்லாம் இருந்த போதிலும் இந்த அதிகார நீட்டிப்பை தனக்கு அப்படியே ஒப்படைக்கப்பட்ட ஒன்றாகத் தேசிய சட்டமன்றத்திட

மிருந்து பெற்றுக் கொள்வது நிச்சயம். இவ்வாறாக, தீர்வு காண்பது ஒத்திப் போடப்பட்டுள்ளது; இருப்பு நிலை தொடர் கிறது; முறைமைக் கட்சியின் ஒரு பிரிவு இன்னொன்றால் இளக்காரம் செய்யப்பட்டது, பலவீனப்படுத்தப்பட்டது மிகவும் மோசமாக்கப்பட்டது, பொது விரோதியின் அடக்கு முறை, தேசத்தின் மக்கள் திரளினர் அதிகரித்தனர், பொருளா தார உறவுகள் தாமே வளர்ச்சி கட்டத்தை மீண்டும் எட்டும் வரை அவர்கள் வளமும் வலியும் இழந்தனர், அந்த வளர்ச்சி கட்டத்தில் இந்தப் பூசலிடும் கட்சிகள் அவற்றின் அரசியல் சட்ட குடியரசுகளுடன் காற்றில் தூளாக ஊதப் படும் ஒரு புதிய திடீர் நிகழ்ச்சி நிகழும்.

ஆயினும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் மன நிம்மதிக்கு வேண்டி, போனப்பாட்டுக்கும் முறைமைக் கட்சிக்கும் இடையிலான இந்த இழி செயல் பங்கு மார்க்கெட்டில் உள்ள பெருந்திரளான சிறிய முதலாளிகளை நாசப்படுத்தி அவர்களது சொத்துக்களை பங்கு மார்க்கெட்டின் பெரிய ஓநாய்களின் பைகளில் சேர்க்கும் விளைவை ஏற்படுத்தும் என்று குறிப்பிட வேண்டும்.

ஜனவரி—நவம்பர் 1,
1850ல் மார்க்சால் எழுதப்பட்டது

Neue Rheinische Zeitung.
Politisch-ökonomische Revue

சஞ்சிகையின் 1850 ஆம் ஆண்டு,
இதழ்கள் 1, 2, 3, 5—6ல் பிரசுரிக்கப்
பட்டது
கையொப்பம்: கார்ல் மார்க்ஸ்

கையெழுத்துப்
பிரதியின்படி
அச்சிடப்பட்டது.
ஜெர்மன் மொழி
யிலிருந்து மொழி
பெயர்க்கப்பட்டது

பதிப்பாளர் குறிப்புகள்

¹ கூலியுழைப்பும் மூலதனமும் எனும் நூலை அச்சகத்துக்கு அனுப்பத் தயாரிப்புகள் செய்தபோது மார்க்ஸ், முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் வர்க்கப் போராட்டத்திற்கான பொருளாயத அடித்தளத்தை உருவாக்கும் பொருளாதார உறவுகளைப் பற்றி ஜனரஞ்சகமான முறையில் வரைமுறை செய்யும் பணியினை மேற்கொண்டார். அவரது நோக்கம் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு ஒரு தத்துவார்த்த ஆயுதத்தை வழங்க வேண்டும் என்பதாக இருந்தது; முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சியும், தொழிலாளர்களின் கூலி அடிமைத்தனமும் எந்த அடிப்படையைச் சார்ந்து நிற்கின்றன என்பது குறித்த ஆழ்ந்த விஞ்ஞான பூர்வமான அறிவை வழங்க வேண்டும் என்பதாக இருந்தது. தமது உபரிமதிப்புத் தத்துவத்தின் அடிக்கோள்களை விரிவிளக்கம் செய்யும் போதில் மார்க்ஸ் முதலாளித்துவத்தின் கீழ் தொழிலாளி வர்க்கம் சார்பு நிலையிலும் பரம நிலையிலும் வறுமைக்கு ஆட்படுத்தப்படுவது பற்றிய பொதுவான ஆய்வுரையை உருவாக்கி முன்வைத்தார்.

1891ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பில் எங்கெல்ஸ் செய்துள்ள மாறுதல்களைக் கவனத்தில் கொண்டு இந்த நூல் இந்தப் பதிப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.—7.

² *Neue Rheinische Zeitung. Organ der Demokratie* ("புதிய ரீனிஷ் பத்திரிகை. ஜனநாயக ஏடு") 1848 ஜூன் 1ந் தேதி முதல் 1849 மே 19ந் தேதி வரையில் கொலோனில் வெளியிடப்பட்ட தினசரி செய்திப் பத்திரிகை; மார்க்ஸ் இதன் தலைமை ஆசிரியராகவும் எங்கெல்ஸ் ஆசிரியர் குழுவில் ஓர் உறுப்பினராகவும் இருந்தனர்.—7.

- 3 ஜெர்மன் தொழிலாளர் கழகம் 1847 ஆகஸ்டு இறுதியில் மார்க்சாலும் எங்கெல்சாலும் பிரஸ்ஸல்சில் தோற்று விக்கப்பட்டது. பெல்ஜியத்தில் குடியிருந்த ஜெர்மன் தொழிலாளரின் அரசியல் அறிவொளியை மேலும் அபிவிருத்தி செய்தல் அவர்கள் மத்தியில் விஞ்ஞானக் கம்யூனிசத்தின் கருத்துக்களைப் பரப்புதல் என்பதே இதன் நோக்கம். மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் மற்றும் அவர்களது தோழர்களாலும் வழிகாட்டி நடத்தப் பெற்ற இந்தக் கழகம் பெல்ஜியத்தில் இருந்த புரட்சிகர ஊழியர்களை சட்டபூர்வமாக ஒன்று திரட்டும் மையமாக விளங்கியது. இந்தக் கழகத்தின் மிகவும் முக்கியமான உறுப்பினர்கள் அதே சமயம் பிரஸ்ஸல்சில் இருந்த கம்யூனிஸ்டுக் கழகத்தின் கிளையிலும் உறுப்பினர்களாக இருந்தார்கள். 1848ல் பிரான்சில் நடைபெற்ற பிப்ரவரி முதலாளித்துவப் புரட்சிக்குப் பிறகு இக்கழகத்தின் உறுப்பினர்கள் பெல்ஜியன் போலீசால் கைதுசெய்யப்பட்டு நாடு கடத்தப்பட்டதால் பிரஸ்ஸல்சிலிருந்த ஜெர்மன் தொழிலாளர் கழகத்தின் நடவடிக்கைகள் நின்று போயின.—7.
- 4 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது, ஹங்கேரிய முதலாளித்துவப் புரட்சியை நசுக்குவதற்காகவும் ஆஸ்திரிய ஹாப்ஸ்பர்க் வமிசத்தவரின் ஆட்சியை மீட்டமைக்கவும் ஜாரிஸ்டு துருப்புக்கள் 1849ல் நடத்திய படையெடுப்பாகும்.—7.
- 5 1849மே-ஜூலை மாதங்களிடை ஜெர்மனியில் நடைபெற்ற மக்கள் எழுச்சிகள் இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன. பிரான்பர்ட் தேசிய சட்ட மன்றத்தால் 1849 மார்ச் 28ல் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், பல ஜெர்மன் அரசுகளால் நிராகரிக்கப்பட்டதுமான ரைஹ் அரசியல் சட்டத்துக்கு ஆதரவாக இந்த எழுச்சிகள் நடந்தன. இவை தன்னியல் பாயும் பிளவுபட்டும் இருந்தன; 1849 ஜூலை நடுப் பகுதியில் நசுக்கப்பட்டன.—7.
- 6 மார்க்ஸ் “மூலதனம்” நூலில் எழுதியதாவது: “சம்பிரதாய அரசியல் பொருளாதாரம் என்பதன் மூலம் நான் பெட்டியின் காலம் முதலாய் முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தில் நிலவிய மெய்யான பொருளுற்பத்தி உறவுகளை ஆராய்ந்து வந்துள்ள அந்தப் பொருளாதாரத்தையே குறிப்பிடுகிறேன்” (கார்ல் மார்க்ஸ். “மூலதனம்,” தொகுதி I, மாஸ்கோ, 1965 பக்கம் 81).

- பிரிட்டனில் சம்பிரதாய அரசியல் பொருளாதாரத்தின் மிகவும் முக்கியமான பிரதிநிதிகளாக இருந்தவர்கள் ஆடம் ஸ்மித், டேவிட் ரிக்கார்டோ ஆகியோராவர். —9.
- 7 “ஓரிங்குக்கு மறுப்பு” எனும் நூலில் எங்கெல்ஸ் எழுதியதாகவது: “பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மேதா விலாசமுள்ள ஒரு சில மனிதர்களின் மனங்களில் குறுகிய பொருளிலான அரசியல் பொருளாதாரம் முதலில் உருவம் கொண்ட போதிலும், நில ஆதிக்க ஆதரவாளர் (physiocrats) மற்றும் ஆடம் ஸ்மித்தின் ஆக்கமுறை உருவாக்கத்தில் அது முக்கியமாயும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் சிகவேயாகும்” (பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ். ஓரிங்குக்கு மறுப்பு, மாஸ்கோ, 1979, பக்கம் 262). —10.
- 8 எங்கெல்ஸ் இங்கு 1891ல் நடந்த மே தினக் கொண்டாட்டத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். சில நாடுகளில் (பிரிட்டனிலும் ஜெர்மனியிலும்) மே 1ந் தேதியைத் தொடர்ந்து வரும் முதலாம் ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று மே தினம் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது, 1891ல் இந்த நாள் மே 3ந் தேதி வந்தது.—22.
- 9 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது ஒரு புராணக் கதை. இதன்படி ஃபிரிஜியா நாட்டு மன்னனை கார்டியஸ் என்பவர் தேர்க்கும்பத்துடன் ஒரு நுகத்தை வைத்து இறுக்கமாக முடிச்சுப் போட்டிருந்தார். இது மிகவும் சிக்கலான முடிச்சு. செல்வாக்கின் ஆரூடப்படி யார் இந்த முடிச்சை அவிழ்க்கிறாரோ அவர் ஆசியாவின் மன்னராக வேண்டும். மாசிடோனியமகா அலெக்சாண்டர் இந்த முடிச்சை அவிழ்ப்பதற்குப் பதில் வாள் கொண்டு அதை அறுத்து விட்டார்.—35.
- 10 கம்யூனிஸ்டுக் கழகத்துக்கு மத்தியக் கமிட்டியின் வேண்டுகோள் 1850 மார்ச் இறுதியில் மார்க்சாலும் எங்கெல்சாலும் எழுதப்பட்டது. அவர்கள் ஒரு புதிய புரட்சிகர எழுச்சி நிகழும் என்று அப்போது இன்னும் எதிர் பார்த்தார்கள். வரவிருக்கும் புரட்சிக்கான பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தத்துவம் மற்றும் போர்த்தந் திரங்களை வகுத்த மார்க்கம் எங்கெல்சும், குட்டி முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளிடமிருந்து தனிப்பட்டு நிற்க வேண்டி ஒரு சுயேச்சையான பாட்டாளி

வர்க்கக் கட்சி நிறுவப்படுவதன் அவசியத்தை விசேஷமாக வற்புறுத்தினார்கள். இந்த “வேண்டுகோளின்” வழி காட்டியான கருத்து “புரட்சியின் நிரந்தரத் தன்மை” பற்றிய கருத்தாகும், அதாவது தனிச் சொத்து மற்றும் வர்க்கங்களை ஒழித்து ஒரு புதிய சமுதாயத்தை நிலைநாட்டுவது எனும் கருத்தாகும்.

இந்த “மத்தியக் கமிட்டியின் வேண்டுகோள்” கம்யூனிஸ்டு கழகத்தின் உறுப்பினர்களிடையே இரகசியமாக விநியோகிக்கப்பட்டது. 1851ல் கைது செய்யப்பட்ட கம்யூனிஸ்டு கழகத்தின் உறுப்பினர்களிடமிருந்து போலீசாரால் இந்த ஆவணம் கைப்பற்றப்பட்டு, இது ஜெர்மன் முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகளிலும் வெர்மத் மற்றும் ஸ்டீபெர் எனும் போலீஸ் அதிகாரிகள் எழுதிய ஒரு நூலிலும் வெளியிடப்பட்டது.—72.

- 11 கம்யூனிஸ்டு கழகம் — மார்க்சாலும் எங்கெல்சாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முதல் சர்வதேசக் கம்யூனிஸ்டு நிறுவனம். இது 1847 முதல் 1852 வரை நிலவியது.—72.
- 12 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது பிரான்ஸ் நாட்டின் தலைநகரான பாரிஸ் ஆகும். இந்த நகரம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஏற்பட்ட பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சி தொட்டு புரட்சியின் வெங்களமாகக் கருதப்பட்டது.—75.
- 13 புனிதக் கூட்டணி—1815ல் ஜாராட்சி ருஷ்யா, ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷ்யாவால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஐரோப்பிய முடி மன்னர்களின் ஒரு பிற்போக்கு அமைப்பாகும். தனித்தனி நாடுகளில் புரட்சிகர இயக்கங்களை ஒடுக்குவதும் அவற்றின் நிலப்பிரபுத்துவ முடியாட்சிகளைப் பேணிக்காப்பதுமே இதன் நோக்கம்.—75.
- 14 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது ஜெர்மனியில் மார்ச் புரட்சிக்குப் பிறகு கூட்டப்பெற்றதும், 1848 மே 18ல் மாயின் கரையிலான ஃபிராங்க்பூர்டில் தனது அமர்வுகளைத் தொடங்கியதுமான தேசிய சட்ட மன்றத்தின் குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்ட இடதுசாரிப் பிரிவாகும். ஜெர்மனியில் அரசியல் பிளவுகளுக்கு முடிவு கட்டி ஒரு சாம்ராஜ்ய அரசியல் சட்டத்தை வகுத்தளிப்பதே இதன் பிரதானப் பணியாக இருந்தது. ஆயினும் இதன் மிதவாதப் பெரும்பான்மையின் கோழைத்தனம் மற்றும்

ஊசலாட்டம் காரணமாகவும், இதன் இடதுசாரிப் பிரிவின் உறுதியின்மை மற்றும் முரண்பாடு காரணமாயும் தேசிய சட்ட மன்றம் உயர் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றத் தவறியது, 1848-49 ஜெர்மன் புரட்சியின் முக்கியப் பிரச்சினைகள் மீது உறுதியான நிலை மேற்கொள்ள இயலாமலிருந்தது. 1849 மே 30ல் இந்த மன்றம் ஸ்டூட்கார்டுக்கு பெயர்ந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. 1849 ஜூன் 18ல் இது துருப்புக்களால் கலைக்கப்பட்டது.—76.

15 *Neue Oder-Zeitung* (“புதிய ஓடர் கெசட்”) இந்தத் தலைப்புடன் 1849 முதல் 1855 வரை பிரெஸ்லாவில் (வ்ரோஸ்லாவில்) வெளியிடப்பட்டு வந்த ஜெர்மன் முதலாளித்துவ-ஜனநாயக தினசரிப் பத்திரிகை. 1855ல் மார்க்ஸ் இதன் லண்டன் நிருபராக இருந்தார்.—81.

16 விவசாயப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மார்க்சினதும் எங்கெல்சினதும் கருத்துக்கள் 1840 மற்றும் 1850ஆம் ஆண்டுகளில் புரட்சியின் எதிர்கால வாய்ப்புகள் பற்றிய அவர்களது பொதுவான மதிப்பீடுடன் மிகவும் நெருக்கமான தொடர்புடையவை. அந்த சமயம், லெனின் சுட்டிக் காட்டியிருப்பது போலவே, மார்க்சியத்தின் மூலவர்கள் முதலாளித்துவம் ஏற்கெனவே பழமைப்பட்டு நலிந்து விட்டது, சோஷலிசம் நெருங்கி வருகிறது என்று சாதித்தார்கள். இந்த அனுமானத்தை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் இந்த “வேண்டுகோளில்,” பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நிலம் விவசாயிகளின் கரங்களுக்கு மாற்றப்படுவதை எதிர்த்தும், அது அரசுச் சொத்தாக மாற்றப்பட்டு சங்கம் சேர்ந்த நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகளின் தொழிலாளர் குடியிருப்புகள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் எனவும் கோரியிருந்தார்கள்.

ருஷ்யாவின் மகத்தான அக்டோபர் சோஷலிஸ்டுப் புரட்சி மற்றும் இதர நாடுகளின் புரட்சிகர இயக்கத்தில் இருந்து பெற்ற அனுபவத்தை வைத்து லெனின் விவசாயப் பிரச்சினை மீதான மார்க்சியக் கருத்துக்களை வளப்படுத்தினார். முன்னேறிய முதலாளித்துவ நாடுகளில் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி வெற்றியடைந்த பிறகும் பெரிய விவசாய நிறுவனங்களை அப்படியே வைத்திருப்பது காலோசிதமானது என்பதை உணர்ந்து லெனின் எழுதியதாவது: “ஆயினும் இந்த விதியை

- மிகைப்படுத்துவது அல்லது மாறாநிலையில் இருத்துவதும் மற்றும் உடைமை நீக்கம் செய்யப்பட்ட உடைமை பறித்தோருக்கு முன் சொந்தமாக இருந்த நிலத்தில் ஒரு பகுதியை அண்டையில் இருக்கும் சிறிய விவசாயிகளுக்கு, சிலசமயங்களில் நடுத்தர விவசாயிகளுக்கு இலவசமாக வழங்குவதை அறவே அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதும் மோசமான தவறுகளாகும்” (வி.இ. லெனின். “நூல் திரட்டு.” தொகுதி 31, பக்கம் 160) —87.
- 17 Convent (ஆட்சி அவை) — பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் தருணத்தில் 1792ல் கூட்டப் பெற்றதான தேசிய சட்டமன்றம். இந்த அவை நிலப்பிரபுத்துவத்தை இறுதியாக ஒழித்தது, எதிர்ப்புரட்சி மற்றும் சமரசவாத சக்திகளை தாட்சிண்யமின்றி ஒடுக்கியது; அன்னியத் தலையீட்டை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தியது.—89.
- 18 புருமேர் — பிரெஞ்சு குடியரசு காலண்டரில் ஒரு மாதம். புருமேர் பதினெட்டு (நவம்பர் 9) 1799—ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு நிகழ்ந்த தினம். இதன் விளைவாக நெப்போலியன் போனப்பார்டின் ராணுவ சர்வாதிகாரம் நிலைநாட்டப்பட்டது. “புருமேர் 18ன் இரண்டாம் பதிப்பு” என்பது வாயிலாக மார்க்ஸ் 1851 டிசம்பர் 2ல் நடந்த ஆட்சிக் கவிழ்ப்பைக் குறிப்பிடுகிறார்.—89.
- 19 பிரான்சில் வர்க்கப் போராட்டங்கள். 1848 முதல் 1850 வரை எனும் மார்க்சின் நூல் “1848 முதல் 1849 வரை” எனும் தலைப்பில் பல கட்டுரைகளைக் கொண்டதாக உள்ளது. அது பிரான்சின் வரலாற்றில் ஒரு முழுக் காலப் பகுதியைப் பொருள்முதல்வாத நிலைகளில் இருந்து விளக்குகிறது. அதோடு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகரப் போர்த்தந்திரத்தின் முக்கியமான கோட்பாடுகளை வகுத்து முன்வைக்கிறது. இந்த நூலில் வெகுஜனப் புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் நடைமுறை அனுபவத்தில் இருந்து மார்க்ஸ் தமது சொந்த புரட்சிகரத் தத்துவத்தையும் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் தத்துவத்தையும் வளர்த்தார். தொழிலாளி வர்க்கம் அரசியல் ஆட்சியதிகாரத்தை வென்றடைய வேண்டியதன் அவசியத்தை நிதர்சனப்படுத்திக் காட்டிய மார்க்ஸ் இங்கு முதல் தடவையாக “பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்” எனும் தொடரைப் பயன்படுத்துகிறார் மற்றும் இந்த சர்வாதிகாரத்தின் அரசியல் பொருளாதார

மற்றும் சித்தாந்தப் பணிகளையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறார். தொழிலாளி வர்க்கம் மற்றும் விவசாயி மக்கள் இடையிலான கூட்டணியையும், இதில் தொழிலாளி வர்க்கம் தலைமைப் பாத்திரம் வகிப்பது பற்றியுமான கருத்தை முறைப்படுத்தி முன்வைக்கிறார். ஆரம்பத்தில் போடப்பட்ட திட்டப்படி “பிரான்சில் வர்க்கப் போராட்டங்கள்” எனும் நூல் நான்கு கட்டுரைகளைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்: “1848 ஜூனில் ஏற்பட்ட தோல்வி”, “1849 ஜூன் 13”, “மாகண்டத்தின் மீது ஜூன் 13ன் பின்விளைவுகள்” மற்றும் “இங்கிலாந்தில் இன்றைய நிலை.” ஆயினும் மூன்று கட்டுரைகளே வெளிவந்தன. 1849 நிகழ்ச்சிகள் மாகண்டம் மீது செலுத்திய செல்வாக்கு மற்றும் இங்கிலாந்தின் நிலை பற்றிய பிரச்சினைகள் *Neue Rheinische Zeitung*ல் வெளிவந்த இதர கட்டுரைகளில் குறிப்பாயும் மார்க்கம் எங்கெல்சும் சேர்ந்து எழுதிய சர்வதேசிய விமர்சனங்களிலும் தெளிவாக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தன. 1895ல் இந்த நூலை வெளியிடுவதற்கு எங்கெல்ஸ் தயாரிப்புகள் செய்தபோது அவர் நாலாவது அத்தியாயத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டார். அதில் பிரெஞ்சு நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி விளக்கும் “மூன்றாம் சர்வதேசிய விமர்சனத்தின்” சில பகுதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. எங்கெல்ஸ் இந்த அத்தியாயத்துக்கு “1850ல் சர்வஜன வாக்குரிமை ஒழிப்பு” எனும் தலைப்பைக் கொடுத்தார். இந்தத் தொகுதியில் முதல் மூன்று அத்தியாயங்களின் தலைப்புகள் சஞ்சிகையில் வெளியிடப்பட்ட வடிவிலேயே தரப்பட்டுள்ளன. அதே சமயம் நாலாவது அத்தியாயத்தின் தலைப்பு 1895 ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பில் வெளியிடப்பட்ட படியே தரப்பட்டுள்ளது.—93.

20 மார்க்சின் “பிரான்சில் வர்க்கப் போராட்டங்கள் 1848-1850” எனும் நூலுக்கான எங்கெல்சின் முன்னுரை 1895ல் பெர்லினில் இந்த நூலைத் தனியாக வெளியிடுவதற்காக எழுதப்பட்டதாகும்.

மார்க்சின் இந்த நூலில் இடம் பெற்றிருந்த 1848-49 புரட்சி மற்றும் அதன் படிப்பினைகள் பற்றிய பகுப்பாய்வின் விரிவான முக்கியத்துவத்தை ஏற்கெனவே நிதர்சனப்படுத்திக் காட்டிய எங்கெல்ஸ், தமது முகவுரையில் பெரும் பகுதியை பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வர்க்கப் போராட்டம், பிரதானமாயும் ஜெர்மனியில், திரட்டிப் பெற்ற அனுபவத்தைப் பற்றிய ஒரு தொகுப்பாய்வுக்குப்

பயன்படுத்தியுள்ளார். பாட்டாளி வர்க்கத்தை ஒரு சோஷலிஸ்டுப் புரட்சிக்குத் தயார் செய்யும் பொருட்டு, சட்டபூர்வமான சகல வழி வகைகளையும் புரட்சிகரமான முறையில் பயன்படுத்துவதன் அவசியத்தையும், ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டத்தை சோஷலிசத்துக்கான போராட்டத்துடன் திறம்பட இணைப்பதன் தேவையையும், இதில் முதல் பணியை இரண்டாவது பணிக்குக் கீழ்ப்படுத்துவதன் முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத்துகிறார். தமது முகவுரையில் எங்கெல்ஸ், ஸ்தூலமான வரலாற்று நிலைமைகளுக்குப் பொருத்தமான போர்த்தந்திர முறைகளையும் போராட்ட வடிவங்களையும் பயன்படுத்துவது குறித்தும், பாட்டாளி வர்க்கம் கையாள விரும்புகிற புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் சமாதானபூர்வமான வடிவங்களை, ஆளும் வர்க்கங்கள் வன்முறையில் இறங்கும் சந்தர்ப்பங்களில் சமாதானமல்லாத வடிவங்களால் பதிலீடு செய்வது குறித்துமான அடிப்படையான மார்க்சியக் கோட்பாடுகளை மீண்டும் ஒரு முறை நிதர்சனப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

இந்த முகவுரை பிரசுரிக்கப்படுவதற்கு முன்னால் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் நிர்வாகக் குழு, இந்த நூலின் “மிகையான புரட்சிகர” உணர்வைச் சற்றே மிதப்படுத்தி இதை மேலும் முன்கவனத்துடன் செப்பம் செய்யுமாறு எங்கெல்சை விடாப்பிடியாக வற்புறுத்தியது. “முற்ற முழுமையாயும் சட்டத்தின் வரம்புக்குள் செயல்படுவது” என்பதான கட்சித் தலைமையின் உறுதியற்ற நிலையையும் அதன் முயற்சிகளையும் கடுமையான விமரிசனத்துக்கு இலக்காக்கினார். எனினும், நிர்வாகக் குழுவின் நெருக்குதலின் கீழ் அச்சப்படியில் சில வாசகங்களை நீக்கம் செய்யவும் சில வரையறுப்புக்களை மாற்றவும் வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளானார் எங்கெல்ஸ். (இந்த மாற்றங்கள், நீக்கங்கள் பற்றிய விவரங்கள் சுட்டுக் குறிப்புகளில் தரப்பட்டுள்ளன. நம் மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட அச்சப்படிகள் மூலமும், அசல் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பரிசீலித்ததன் விளைவாகவும் மூல வாசகத்தை மீட்டு வெளியிடுவது சாத்தியமாகியுள்ளது.)

அதே சமயம் சுருக்கப்பட்ட இந்த முகவுரையை முற்றும் சார்ந்து நின்று சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் சில தலைவர்கள் எங்கெல்சை தொழிலாளி வர்க்கம் ஆட்சி அதிகாரத்தை சமாதான முறையில் மட்டுமே,

எந்த சந்தர்ப்ப சூழலிலும் சமாதான முறையிலேயே மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற கொள்கையை ஆதரிப்பவராகவும் “இருப்பினும் சட்ட சம்மதத்தின்” உபாசகராகவும் சித்திரித்துக் காட்ட முயன்றார்கள். இதனால் கோபாவேசம் கொண்ட எங்கெல்ஸ் *Neue Zeit* பத்திரிகையில் தமது முகவுரையை முழுமையாக வெளியிட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். ஆயினும் அந்த சஞ்சிகையில் அந்த முகவுரை மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தனிப்பதிப்புக்கு என்று ஆசிரியர் நிர்ப்பந்தமாக நீக்கம் செய்ய வேண்டியிருந்த பகுதிகள் இல்லாமல், பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும் இந்தச் சுருக்கப்பட்ட முகவுரையுங்கூட அதன் புரட்சிகர இயல்பை நீடித்து வைத்திருக்கிறது.

எங்கெல்ஸின் இந்த முகவுரையின் சுருக்கப்படாத வாசகம் சோவியத் யூனியனில், பிரான்சில் வர்க்கப்போராட்டங்கள், 1848 முதல் 1850 வரை எனும் 1930ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பில் முதலில் வெளியிடப்பட்டது.—93.

21 *Neue Rheinische Zeitung. Politisch-ökonomische Revue* (“புதிய ரீனிஷ் கெஸ்ட். அரசியல்-பொருளாதார விமர்சனம்.”) 1849 டிசம்பரில் மார்க்சம் எங்கெல்சும் தோற்றுவித்த சஞ்சிகை. 1850 நவம்பர் வரை அவர்களால் இது பிரசுரிக்கப்பட்டது; இது கம்யூனிஸ்டுக் கழகத்தின் தத்துவார்த்த அரசியல் ஏடு ஆகும். இது ஹாம்பர்கில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. ஆறு ஏடுகள் வெளிவந்தன. ஜெர்மனியில் போலீஸ் அடக்குமுறையாலும், நிதிப் பற்றாக் குறையாலும் இந்த சஞ்சிகை நிறுத்தம் செய்யப்பட்டது.—93.

22 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது அரசாங்கத்தின் உதவி நிதிகளாகும். இவற்றை எங்கெல்ஸ், முதலாம் வில்ஹெல்ம் பேரரசரால் பிஸ்மார்க்குக்கு வழங்கப்பட்ட ஹாம்பர்க் அருகிலுள்ள சாக்ஸன் வால்ட் (சாக்சன் வுட்) எஸ்டேட்டின் பெயரால் நையாண்டியாகக் குறிப்பிடுகிறார்.—98.

23 *In partibus infidelium* (நேர்பொருளில் “அவிசுவாசிகளின் நாட்டில்”) கிறித்தவரல்லாதார் நாடுகளில் முற்றும் பெயரளவிலான நியமிக்கப்படும் கத்தோலிக்கப் பிஷ்ப்புக்களின் பதவியோடு சேர்த்தளிக்கப்படும் பட்டம். இந்தத் தொடர் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் நூல்களில்

ஒரு நாட்டின் மெய்யான நிலைமையைப் புறக்கணித்து வெளி நாட்டில் உருவாக்கப்படும் பரதேசம் போனவர்களின் அரசாங்கங்களைச் சித்திரிக்க அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.—100.

- 24 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்பாதியில் நிலவிய பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் இரண்டு முடியாட்சிக் கட்சிகளாகும். இவை லெஜிடிமிஸ்டுகள் மற்றும் ஆர்லியனிஸ்டுகள் எனப்படும்.

லெஜிடிமிஸ்டுகள்—1830ல் வீழ்த்தப்பட்ட “மரபுரிமை” புர்போன் வமிசத்தின் ஆதரவாளர்கள். இந்த வமிசம் பெரிய நிலவுடைமை பிரபுக்களின் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. நிதிப் பிரபுக்கள் பெரிய முதலாளிகளைச் சார்ந்து ஆட்சி புரிந்து வந்த ஆர்லியன்ஸ் வமிசத்தை (1830-48) எதிர்த்த போராட்டத்தில் லெஜிடிமிஸ்டுகளில் ஒரு பகுதியினர் சோஷலிச வாய்வீச்சில் இறங்கி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் சுரண்டலில் இருந்து உழைக்கும் மக்களைப் பாதுகாப்பவர்களாகத் தம்மைத் தாமே காட்டிக் கொண்டார்கள்.

ஆர்லியனிஸ்டுகள்—ஆர்லியன்ஸ் கோமகனின் ஆதரவாளர்கள் புர்போன் வமிசத்தின் ஒரு மரபுவழிப் பிரிவான இது 1830 ஜூலை புரட்சியின் போது ஆட்சிக்கு வந்தது, 1848 புரட்சியால் இது வீழ்த்தப்பட்டது. இவர்கள் நிதிப் பிரபுக்கள் மற்றும் பெரிய முதலாளிகள் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்கள்.

இரண்டாம் குடியரசின் போது (1848—1851) லெஜிடிமிஸ்டுகளும் ஆர்லியனிஸ்டுகளும் ஒன்றுபட்ட பழைமைவாத “முறைமைக் கட்சியின்” கருமையமாக உருவாயினர்.—106.

- 25 மூன்றாம் நெப்போலியனின் ஆட்சியின் போது பிரான்ஸ் கிரிமியன் போரில் (1854-55) கலந்து கொண்டது, 1859ல் இத்தாலியின் காரணமாக ஆஸ்திரியாவுடன் போர் தொடுத்தது, 1856-58 மற்றும் 1860ல் பிரிட்டனுடன் சேர்ந்து சீனாவுக்கு எதிரான போர்களில் ஈடுபட்டது, 1860-61 இந்தோ சீன மீதான படையெடுப்பைத் தொடங்கியது, சிரியாவுக்கும் (1860-61) மெக்சிகோவுக்கும் (1862-67) படையெழுச்சியை ஏற்பாடு செய்தது, இறுதியாக 1870-71ல் பிரஷ்யாவுடன் போராடியது.—106.

- 26 எங்கெல்சால் பயன்படுத்தப்பட்ட இந்தச் சொல் போனப் பார்டிஸ்டு இரண்டாம் பேரரசின் (1852-70) ஆட்சி வட்டத்தினர் செயல்படுத்தி வந்த அயல் துறைக் கொள்கையின் கோட்பாடுகளில் ஒன்றை விளக்குகிறது. “தேசிய இனங்கள்” எனப்படும் இந்தக் கோட்பாட்டை வல்லரசுகளின் ஆளும் வர்க்கங்கள் வெளிநாடுகளிலான தமது படையெடுப்புத் திட்டங்கள் மற்றும் துணிகரச் செயல்களுக்கான முகமூடியாகப் பரவலாகப் பயன்படுத்தின. இந்தக் கோட்பாட்டுக்கும் தேசியச் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பது என்பதற்கும் இடையே பொதுவான அம்சம் எதுவும் கிடையாது. இது தேசியப் பகைமைகளைக் கிளர்த்திவிடவும், குறிப்பாயும் சிறிய மக்களினங்களின் தேசிய இயக்கங்களை போட்டியிடும் வல்லரசுகள் கடைப்பிடித்து வரும் எதிர்ப்புரட்சிக் கொள்கைகளுக்கு ஒரு கருவியாக்கவுமே பயன்படுத்தப் படுகிறது.—107.
- 27 ஜெர்மன் இணைப்பாட்சி என்பது 1815 ஜூன் 8ந் தேதி வியென்னா காங்கிரசால் உருவாக்கப்பட்டது. இது நிலப் பிரபுத்துவ எதேச்சாதிகார ஜெர்மன் அரசுகளின் ஓர் அமைப்பேயாகும். இது ஜெர்மனியின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஒற்றுமையின்மையை நீட்டிக்க உதவியது. இதில் ஆஸ்திரியா மிகவும் முக்கியமான பங்கு வகித்தது.—107.
- 28 பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போரில் (1870-71) பிரஷ்யா வெற்றியடைந்ததன் விளைவாக ஒரு ஜெர்மன் பேரரசு தோன்றியது. இதில் ஆஸ்திரியா உட்படவில்லை எனவே “சிறிய ஜெர்மன் பேரரசு” என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. நெப்போலியனின் தோல்வி பிரான்சில் ஒரு புரட்சிக்கு ஊக்குவிப்பாக உதவியது; இப்புரட்சி லூயி போனப் பார்டை வீழ்த்தி 1870 செப்டம்பர் 4ல் ஒரு குடியரசை நிறுவினது.—107.
- 29 தேசியக் காவற்படை—ஆயுதமேந்திய சிவில் தொண்டர் படை, இதன் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர், இது பிரான்சிலும் இதர மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் நிலவியது. முதலில் பிரான்சில் 1789ல் இது முதலாளித்துவப் புரட்சியின் துவக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டது, இடைவிட்டு விட்டு 1871 வரையில் நிலவியது. 1870-71ல் பாரிஸ் தேசியக் காவற்படை பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போரின் போது பரவலான ஜனநாயக மக்கள்

திரளால் வலுப்படுத்தப்பட்டு ஒரு முக்கியமான புரட்சி கரப்பாத்திரம் வகித்தது. 1871 பிப்ரவரியில் நிறுவப் பட்ட தேசியக் காவற்படையின் மத்தியக் கமிட்டி 1871 மார்ச் 18ந் தேதி பாட்டாளிகளின் புரட்சி எழுச்சிக்குத் தலைமை தாங்கியது. பாரிஸ் கம்யூனின் ஆரம்ப கட்டத் தில் 1871ல் (மார்ச் 28 வரை) உலகின் முதலாவது பாட்டாளி அரசாங்கமாகச் செயல்பட்டது. பாரிஸ் கம் யூன் ஒடுக்கப்பட்டதற்குப் பின் தேசியக் காவற்படை கலைக்கப்பட்டது.—108.

- 30 பிளான்கிஸ்டுகள்—புகழ் பெற்ற பிரெஞ்சுக் கற்பனாவாதக் கம்யூனிஸ்டான லுயீ ஓளகுஸ்ட் பிளான்கி தலைமையில் சோஷலிஸ்டு இயக்கத்தில் தோன்றிய ஒரு போக்கின் ஆதரவாளர்கள். “கூலி அடிமை நிலையிலிருந்து மனித குலம் விடுதலை பெறப் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட் டம் தேவையில்லை. சிறுபான்மை அறிவுத்துறையினரைச் சேர்ந்த சிறு கோஷ்டியினது சதியின் மூலமே இதைச் செய்து விடலாம்” என்று பிளான்கிஸ்டுகள் நம்பினர். (வி. இ. லெனின்.)

புரூதோனிஸ்டுகள்—விஞ்ஞானத்தன்மை அற்ற, மார்க் சியத்துக்கு முரணான குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப் பட்ட சோஷலிசத்தின் ஒரு போக்கு. பிரெஞ்சு அராஜக வாதியான பியேர் ஜொஸேப் புரூதோன் இதன் சித்தாந்த வாதி. பெரிய முதலாளித்துவ உடைமைகளை குட்டிமுத லாளித்துவ நிலையில் நின்று அவர் விமரிசனை செய்தார். சின்னஞ் சிறு தனியுடைமையாளர்களை என்றும் நிலைத்து நீடிக்கும்படி செய்யலாம் என்று கனவு கண்டார். “மக்கள்” வங்கிகளையும் “பரிமாற்ற” வங்கிகளையும் அமைக்க வேண்டும் என்ற யோசனையை முன்வைத்தார். இவற்றின் துணை கொண்டு தொழிலாளர்கள் உற்பத்தி சாதனங்களைப் பெற்று தொழில் விளைஞர்களாகி தமது உற்பத்திப் பொருட்களை “நியாய” விலைக்கு விற்பனை செய்ய ஏற்பாடு செய்து கொள்ள முடியும் என்றுகருதினார். பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை அவர் எதிர்த் தார். அராஜகவாதி என்ற முறையில் அரசே தேவை யில்லை என்றார்.—108.

- 31 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது 1870-71 பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போரில் தோல்வியடைந்த பிறகு பிரான்ஸ் ஜெர் மனிக்குச் செலுத்த வேண்டியிருந்த 5,00,00,000 பிராங்கு இழப்பீட்டுத் தொகையாகும்.—110.

- 32 சோஷலிஸ்டு-எதிர்ப்புச் சட்டம் 1878 அக்டோபர் 21ல் ஜெர்மனியில் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன்படி சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் எல்லா நிறுவனங்களும் தொழிலாளர் திரளினரின் அமைப்புக்களும் தொழிலாளர் பத்திரிகைகளும் தடை செய்யப்பட்டன. சோஷலிஸ்டுப் பிரசுரங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன, சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் அடக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள். மாபெரும் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் நெருக்குதலின் கீழ் இந்தச் சட்டம் 1890 அக்டோபர் 1ந் தேதி ரத்துச் செய்யப்பட்டது.—110.
- 33 வடக்கு ஜெர்மன் நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்காக 1866லும், ஐக்கிய ஜெர்மன் பேரரசின் நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்காக 1871லும் பிஸ்மார்க் சர்வஜன வாக்குரிமையைக் கொண்டுவந்தார்.—112.
- 34 இங்கு எங்கெல்ஸ், 1880ல் ஹாவர் காங்கிரசால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதான பிரெஞ்சு தொழிலாளர் கட்சியின் வேலைத்திட்டத்திற்கு மார்க்ஸ் எழுதிய பீடிகையைக் குறிப்பிடுகிறார்.—112.
- 35 1870 செப்டம்பர் 4ந் தேதியன்று லுயீ போனப்பார்டின் அரசாங்கம் புரட்சிகர மக்கள் திரளினரால் வீழ்த்தப்பட்டு ஒரு குடியரசு பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. இதே ஆண்டு அக்டோபர் 31ந் தேதி தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்துக்கு எதிராக பிளான்கிஸ்டுகள் நடத்த முயன்ற புரட்சி எழுச்சி தோல்வியடைந்தது.—120.
- 36 வக்ராம் போராட்டம் 1809ல் நடந்த ஆஸ்திரோ-பிரெஞ்சுப் போரின் போது 1809 ஜூலை 5—6 தேதிகளில் நிகழ்ந்தது. நெப்போலியன் போனப்பார்டேயால் தலைமை தாங்கி நடத்தப்பட்ட பிரெஞ்சுத் துருப்புக்கள் ஆர்ச்சியூக் கார்ல்கின் ஆஸ்திரிய சேனையைத் தோற்கடித்தன.
- வாட்டர்லோ போராட்டம் 1815 ஜூன் 18ல் நடைபெற்றது. இது 1815 போர் இயக்கத்தில் நிர்ணயகரமான முக்கியத்துவம் பெற்றது. இது ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் நெப்போலியனுக்கு எதிரான கூட்டணி இறுதி வெற்றியையும், நெப்போலியன் போனப்பார்டின் பேரரசின் வீழ்ச்சியையும் முன்னரே அறுதிசெய்தது.—120.

- 37 மெக்லன்பர்க்-ஷ்வெரின் மற்றும் மெக்லன்பர்க்-ஷ்டிரெலிட்ஸ் கோமகன்கள் பிரபுக்கள் இடையில் நடைபெற்ற நீடித்த போராட்டத்தை இங்கு எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். இந்தப் போராட்டம் 1755ல் ரொஸ்தாக்கில் பிரபுக்களின் பரம்பரை உரிமைகள் சம்பந்தமான ஓர் அரசியல் சட்ட உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட்டதோடு முடிவடைந்தது. இந்த உடன்படிக்கை பிரபுக்களின் முன்னாள் சுதந்திரங்கள் மற்றும் தனியுரிமைகளை ஊர்ஜிதம் செய்தது, அதோடு சமுதாயப் படிநிலை கோட்பாடு மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த சட்டமன்றங்களில் அவர்களது தலைமைப் பாத்திரத்தை உறுதி செய்தது; மேலும் அவர்களது நிலத்தில் பாதிக்கு வரிகளிலிருந்து விலக்களித்தது; வாணிகம் கைவினைத் தொழில்கள் மீது வரிகளை நிர்ணயித்தது, அரசுச் செலவினங்களுக்கான அவற்றின் பங்குவரியை நிர்ணயம் செய்தது.—123.
- 38 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது 1866ல் நடந்த ஆஸ்திரோ-பிரஷ்யன் போர் ஆகும். இது ஆஸ்திரியாவுக்கும் பிரஷ்யாவுக்கும் இடையே இருந்த பழைய போட்டிக்கு முடிவுகட்டி பிரஷ்யாவின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் ஜெர்மனி ஐக்கியமுறுவதை முன்கூட்டி நிர்ணயித்தது. ஆஸ்திரியாவின் தோல்வியால் ஜெர்மன் கூட்டணி (குறிப்பு 27 பார்க்க) சீர்குலைந்தது. ஆஸ்திரியா இல்லாமல் பிரஷ்யாவின் தலைமையில் வடக்கு ஜெர்மன் கூட்டணி இதனிடத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. போரின் விளைவாக பிரஷ்யா ஹ்னோவர் அரசையும், ஹெசன்-காசல் சிற்றரசையும், நாசாவின் மாபெரும் கோமகன் சிற்றரசையும், சுதந்திர நகரான மாயின் கரை மீதான ஃபிராங்ஃபுர்டையும் கைப்பற்றிச் சேர்த்துக் கொண்டது.—127.
- 39 1894 டிசம்பர் 5ந் தேதி ஜெர்மன் நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டதான ஒரு புதிய சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்பு மசோதா 1895 மே 11ல் அந்தச் சட்டமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது.—128.
- 40 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது 1830ல் நடைபெற்ற முதலாளித்துவப் புரட்சியாகும். இதன் விளைவாக புர்போன் அரசவமிசம் வீழ்த்தப்பட்டது.—131.
- 41 ஆர்லியன்ஸ் கோமகன் பிரெஞ்சு அரியணையில் லூயி பிலிப்பே என்ற பெயரில் பதவியில் அமர்ந்திருந்தார்.—131.

- 42 1832 ஜூன் 5—6 தேதிகளில் பாரிசில் ஓர் எழுச்சி ஏற்பட்டது. இதில் கலந்து கொண்ட தொழிலாளர்கள் தடுப்பரண்கள் நிறுவி, தம்மைத் தாமே மாபெரும் தீரத்துடனும் வைராக்கியத்துடனும் தற்காத்துக் கொண்டார்கள்.
- 1834 ஏப்ரலில் வியானில் தொழிலாளர் எழுச்சி ஏற்பட்டது, இது பிரெஞ்சு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மாபெரும் ஆரம்பப் போராட்டங்களில் ஒன்றாகும். இந்த எழுச்சி இதர நகர்களில் குறிப்பாக பாரிசில் குடியரசு வாதிகளால் ஆதரிக்கப்பட்டது. ஆனால் கொடூரமான முறையில் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டது.
- 1839 மே மாதம் 12 தேதி நடைபெற்ற பாரிஸ் எழுச்சியை ஓளகுஸ்ட் பிளான்கி மற்றும் அர்மான் பர்பேஸ் தலைமையிலான ஓர் இரகசிய சோஷலிஸ்டு-குடியரசுவாத கழகமான பருவ காலத்தின் கழகம் ஏற்பாடு செய்து நடத்தியது. இதன் இயங்கு சக்தியாக புரட்சிகரத் தொழிலாளர்கள் இருந்தார்கள். இந்த எழுச்சியை அரசாங்கத் துர்ப்புக்களும் தேசியக் காவற்படையும் அடக்கி ஒடுக்கின.—131.
- 43 ஜூலை முடியாட்சி—லுயீ பிலிப்பேயின் ஆட்சிக் காலம் (1830-48) ஜூலை புரட்சியில் இருந்து இந்தப் பெயரைப் பெற்றது.—132.
- 44 ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா மற்றும் ருஷ்யாவால் துண்டாடப்பட்டிருந்த போலந்தின் தேசிய விடுதலையை நோக்கமாகக் கொண்ட ஓர் எழுச்சிக்கு 1846 பிப்ரவரியில் போலந்து நிலப்பரப்பில் தயாரிப்புகள் நடந்தன. ஆனால் துரோகம் மற்றும் பிரஷ்யன் போலீஸ் தலைவர்களைக் கைதுசெய்தது ஆகியவற்றின் காரணமாக பொதுவான எழுச்சி செயல்குலைக்கப்பட்டது. தனித்தனி எழுச்சிகளே நடைபெற்றன. 1815 முதல் ஆஸ்திரிய-ருஷ்ய-பிரஷ்யன் கூட்டுக் கண்காணிப்பில் இருந்து வந்த கிராக்கவ் பகுதியில் மட்டுமே புரட்சி எழுச்சியாளர் பிப்ரவரி 22ந் தேதியன்று வெற்றி பெற்று ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தை அமைக்க முடிந்தது. அந்த அரசாங்கம் நிலப்பிரபுத் துவக் கடமைகள் ஒழிப்பு சம்பந்தமான ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டது. 1846 மார்ச் துவக்கத்தில் இந்த கிராக்கவ் கலகம் நசுக்கப்பட்டது. 1846 நவம்பரில் கிராக்கவைக் கைப்பற்றி ஆஸ்திரியப் பேரரசுடன் இணைப்பது சம்பந்தமான ஓர் உடன்படிக்கையில்

ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா மற்றும் ருஷ்யா ஆகிய நாடுகள் கையொப்பமிட்டன.—137.

- 45 சோண்டர்பண்ட்—1843ல் ஸ்விட்சர்லாந்திலிருந்த பொருளாதார முறையில் பின்தங்கிய ஏழு கத்தோலிக்க மாகாணங்கள் செய்துகொண்ட தனி உடன்படிக்கையாகும். ஸ்விட்சர்லாந்தில் முற்போக்கு முதலாளித்துவச் சீர்திருத்தங்களை எதிர்ப்பது, சமயநிறுவனம் மற்றும் ஜெசூட்டுகளின் தனியுரிமைகளைப் பாதுகாப்பது என்பதே இதன் நோக்கம். 1847 ஜூலையில் ஸ்விஸ் டையட் சோண்டர்பண்டைக் கலைத்துவிட முடிவு செய்தது. இந்த முடிவைச் சாக்காக்கி சோண்டர்பண்ட் நவம்பர் ஆரம்பத்தில் இதர மாகாணங்களை எதிர்த்து ராணுவ நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது. 1847 நவம்பர் 23ல் சோண்டர்பண்ட் துருப்புகள் கூட்டாட்சி சேனைகளால் முறியடிக்கப்பட்டன. இந்தப் போரின் போது பிற்போக்கு மேலை-ஐரோப்பிய நாடுகள், புனிதக் கூட்டணியின் முன்னாள் உறுப்புக்களான ஆஸ்திரியாவும் பிரஷ்யாவும் சோண்டர்பண்டுக்கு ஆதரவாக ஸ்விஸ் விவகாரங்களில் தலையிட முயன்றன. கிசோ உள்ளபடியே இந்த நாடுகளை ஆதரித்து இவ்வாறாக சோண்டர்பண்டைத் தமது பாதுகாப்பின் கீழ் எடுத்துக் கொண்டார்.—137.
- 46 புசான்சே (இந்திரே மாவட்டம்) எனும் இடத்தில் உள்ளூர் லாபவேட்டைக்காரர்கள் வசமிருந்த உணவுக்கிடங்கை 1847 வசந்த காலத்தில் பட்டினியால் வாடிய தொழிலாளர்கள், அண்டைய கிராமத்தார்கள் தாக்கிச் சோதனை போட்டார்கள். இதன் விளைவாகத் துருப்புகளுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டு இரத்தக் கொலைகள் நிகழ்ந்தன. புசான்சே நிகழ்ச்சிகள் காரணமாக அரசாங்கம் கடுமையான அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது: கலவரத்தில் பங்கு கொண்ட நான்கு பேர் 1847 ஏப்ரல் 16ல் தூக்கிலிடப்பட்டனர், மேலும் பலருக்கு கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனை அளிக்கப்பட்டது.—138.
- 47 *Le National* ("நேஷனல் பத்திரிகை.")—1830 முதல் 1851 வரை பாரிசில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு பிரெஞ்சு தினசரி; மிதவாத முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகளின் ஏடு. இடைக்கால அரசாங்கத்தில் அவர்களது முக்கிய பிரதிநிதிகளாக மராஸ்ட், பாஸ்ட்ட், கர்னியே-பஜேஸ் ஆகியோர் இருந்தார்கள்.—140.

- 48 *La Gazette de France* ("பிரான்ஸ் பத்திரிகை.")—1631 முதல் பாரிசிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட தினசரி. 1840ஆம் ஆண்டுகளில் இது புர்போன் அரச வமிசத்தை மீட்டமைப்பதை ஆதரித்து வந்த லெஜிடிமிஸ்டுகளின் ஏடாக இருந்தது.—143.
- 49 பிரெஞ்சு தேசியக் கொடியினைத் தேர்ந்தெடுப்பது பற்றிய பிரச்சினை பிரெஞ்சு குடியரசின் ஆரம்ப நாட்களில் எழுந்தது. பாரிஸ் நகரத்துப் புரட்சிகரத் தொழிலாளர் 1832 ஜூன் எழுச்சியின் போது தொழிலாளர் வாழ்ந்துவந்த புறநகர்ப் பகுதிகளில் ஏற்றுவிக்கப்பட்ட கொடியின் வர்ணத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட செங்கொடியாகவே இது இருக்க வேண்டும் என்று கோரினார்கள். முதலாளித்துவப் பிரதிநிதிகள் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் முதலாளித்துவப் புரட்சியின் தருணத்திலும் நெப்போலியனின் சாம்ராஜ்யத்தின் போதும் தேசியக் கொடியாக இருந்த மூவர்ணக் கொடி (நீலம், வெண்மை மற்றும் சிவப்புப் பட்டைகள் கொண்ட கொடி) தேசியக் கொடியாக இருக்க வேண்டும் என்பதாக வலியுறுத்தினார்கள். 1848 புரட்சிக்கு முன்பே கூட மூவர்ணக் கொடி *National* செய்திப் பத்திரிகையினைச் சுற்றித் திரண்டிருந்த முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகளின் சின்னமாக விளங்கியது. மூவர்ணக் கொடியையே தேசியக் கொடியாக அங்கீகரிப்பதற்குத் தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள் உடன்பட நேர்ந்தது; எனினும் அவர்களது வற்புறுத்தல் காரணமாக கொடிக் கம்பத்தில் சிவப்பு ரோஜாமலர் சின்னம் பொருத்தப்பட்டது.—148.
- 50 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது 1848 ஜூன் 23-26ல் நடைபெற்ற பாரிஸ் தொழிலாளர்களின் வீரம் செறிந்த புரட்சி எழுச்சியாகும். இதை பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் கடுமையாக நசுக்கினர். இந்தப் புரட்சி எழுச்சி பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையே வரலாற்றில் முதல் தடவையாக நிகழ்ந்த மாபெரும் உள்நாட்டுப் போராகும்.—148.
- 51 *Le Moniteur universel* ("உலக தூதன்")—பிரெஞ்சு தினசரி. அரசாங்கத்தின் அதிகார பூர்வ ஏடு, 1789 முதல் 1901 வரை வெளிவந்தது. இது அவசியமாயும் அரசாங்க ஆணைகள் நாடாளுமன்றச் செய்திகள் இதர அதிகார பூர்வ ஆவணங்களை வெளியிட்டது. 1848ல் இந்தச் செய்திப் பத்திரிகை லுக்ஸம்பர்க் கமிஷன் அமர்வு

- கள் பற்றிய செய்திகளையும் வெளியிட்டது.—149.
- 52 பிரான்சில் முதல் குடியரசு 1792 முதல் 1804 வரை நிலவியது.—150.
- 53 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பிரபுக்குலத்தினர் சொத்துக்களுக்கு நஷ்ட ஈடாக 1825ல் பிரெஞ்சு மன்னரால் ஒதுக்கப்பட்ட தொகையாகும்.—156.
- 54 லாசரோனி—இத்தாலியில் வர்க்கத் தன்மை இழந்த கழிசடைப் பாட்டாளி நபர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பெயர். இந்த லாசரோனிகளை பிற்போக்கு முடியாட்சி வட்டங்கள் மிதவாத ஜனநாயக இயக்கங்களுக்கு எதிராக அடிக் கடி பயன்படுத்தி வந்தன.—158.
- 55 1834ல் இங்கிலாந்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டதான “பிச்சைக் காரர் சட்டம்” ஒரே ஒரு வடிவிலான நிவாரணத்தை மட்டுமே வழங்கியது: இதன்படி பிச்சைக்காரர்கள் ஏழை விடுதிகளில் வைக்கப்பட்டார்கள்; இவை சிறைகளைப் போன்று இருந்தன. தொழிலாளர் பயனில்லாத, மாறுதலற்ற, சோர்வு தரும் உழைப்பில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இந்த ஏழை விடுதிகள் மக்களால் “பிச்சைக் காரர்களுக்கான சிறைகள்” என்று கேலியாகப் பெயரிடப்பட்டன.—160.
- 56 1848 மே 15ந் தேதியன்று ஒரு மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் நடந்த தருணத்தில் பாரிஸ் தொழிலாளர்களும் கைவினைத் தொழிலாளர்களும் அரசியல் நிர்ணய சபையின் அமர்வு நடந்து கொண்டிருந்த மண்டபத்திற்குள் திடுமென நுழைந்து, அதைக் கலைத்து விட்டதாகப் பிரகடனம் செய்து ஒரு புரட்சிகர அரசாங்கத்தை நிறுவினார்கள். ஆனால் இந்த ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களை தேசியக் காவற்படையும் துருப்புக்களும் விரைவில் கலைத்துவிட்டன. பிளான்கி, பர்பேஸ், அல்பேர், ரஸ்பைல், சொப்ரியே மற்றும் இதர தொழிலாளர் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள்.—167.
- 57 மெளண்டன்—பிரெஞ்சு அரசியல் நிர்ணய சபையிலும் சட்டமன்றத்திலும் இருந்த ஒரு பிரிவு. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடந்த பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது 1793-1795 கட்டத்தில்

சட்டமன்றத்தில் இருந்த புரட்சிகர ஜனநாயகப் பிரிவை இச்சொல் ஒப்புமையாகக் குறிக்கிறது.

La Réforme ("சீர்திருத்தம்")—பிரெஞ்சு தினசரிப் பத்திரிகை. குட்டிமுதலாளித்துவ வகைப்பட்ட ஜனநாயக-குடியரசுவாதிகள் மற்றும் குட்டி முதலாளித்துவ சோஷலிஸ்டுகளின் ஏடு. பாரிசில் 1843 முதல் 1850 வரை வெளிவந்தது.—175.

58 1848 ஏப்ரல் 16ந் தேதியன்று பாரிசில் தொழிலாளர்களின் அமைதியான ஆர்ப்பாட்டம் நடந்தது. இதில் கலந்து கொண்டவர்கள் "தொழிலாளருக்கு சங்கம் சேரும் உரிமை" கோரியும் "மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதை ஒழிக்க வேண்டும்" என்று கேட்டும் இடைக்கால அரசாங்கத்துக்கு விண்ணப்பம் எடுத்துச் சென்றார்கள். இதற்கெனத் திரட்டப்பட்டிருந்த தேசியக் காவற்படையால் இந்த ஆர்ப்பாட்டம் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.—175.

59 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது *Journal des Débats* சஞ்சிகையின் 1848 ஆகஸ்ட் 28ந் தேதி இதழில் வெளிவந்த கட்டுரையாகும்.

Journal des Débats politiques et littéraires ("அரசியல் இலக்கிய விவாத சஞ்சிகை") என்பது 1789ல் பாரிசில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஒரு பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ தினசரி. ஜூலை முடியாட்சியின் போது இது அரசாங்கத்தின் பத்திரிகையாக, ஆர்லியனிஸ்டு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஏடாக இருந்தது. 1848 புரட்சியின் போது எதிர்ப்புரட்சியான முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் முறைமைக் கட்சி என்பதன் கருத்துக்களை வெளியிட்டது.—178.

60 யானிச்சாரிகள்—பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சுல்தான்கள் ஆட்சி நிலவிய துருக்கியில் நிறுவப்பட்ட முறையான காலாட்டபடை. அதீதமான கொடுமை புரிவதில் பெயர் பெற்றது.—183.

61 அரசியல் சட்டத்தின் முதல் நகல் 1848 ஜூன் 19ல் தேசிய சட்டமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.—187.

62 விவிவிய நூல் தரும் தகவலின்படி இஸ்ரேலின் முதல் மன்னனான சால் பிலிஸ்தினியரை எதிர்த்த போராட்டத்தில் ஆயிரக்கணக்கான தனது விரோதிகளைக் கொன்ற

- ரூராம், சால் நட்புப்பூண்ட அவரது பரிசையரான தாவீது பத்தாயிரக் கணக்கானவர்களைக் கொன்றாராம். சால் மரணமடைந்தபின் தாவீது இஸ்ரேல் மன்னரானார்.—191.
- 63 லில்லி மலர்—புர்போன் அரசவமிசத்தின் கட்டியச் சின்னம்; ஊதா நிற மலர்—போனப்பார்டிஸ்டுகளின் சின்னம்.—193.
- 64 முதலாம் நெப்போலியனுக்கு பிரான்சின் மரபுவழிப் பேரரசர் எனும் பட்டம் 1804 ஏப்ரல் 18ல் செனட் பிறப்பித்த அரசாணை மூலம் வழங்கப்பட்டது.—196.
- 65 பொதுப் பாதுகாப்புக்கான கமிட்டி—1793 ஏப்ரலில் நிறுவப்பட்ட பிரெஞ்சுக் குடியரசின் புரட்சிகர அரசாங்கத்தின் மத்திய அமைப்பு. இக்கமிட்டி உள்நாட்டு வெளிநாட்டு எதிர்ப்புரட்சியாளர்களை எதிர்த்துப் போராடுவதில் மிகவும் முக்கியமான பங்கு வகித்தது.
கன்வெண்ட்—பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது நிலவிய பிரெஞ்சு தேசிய சட்டமன்றம்.—217.
- 66 முறைமைக் கட்சி—1848ல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பழமைவாத பெருமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் கட்சி. இது லெஜிடிமிஸ்டுகள் மற்றும் ஆர்வியனிஸ்டுகள் எனும் இரண்டு முடியாட்சிவாதப் பிரிவுகளின் கூட்டமைவாகும் (குறிப்பு 24 பார்க்க); 1849 முதல் 1851 டிசம்பர் 2ல் நடந்த திடீர் அரசுக் கவிழ்ப்பு வரை இது இரண்டாம் குடியரசின் சட்ட சபையில் தலைமை இடம் பெற்றிருந்தது.—220.
- 67 1814-30 ஆண்டுகளின் மீட்டமைத்தல்—புர்போன் வமிசத்தவரின் இரண்டாவது ஆட்சி பிரான்சில் நடைபெற்ற காலப் பகுதி. பிரபுக்கள் மற்றும் சமய குருக்களின் நலன்களை ஆதரித்து வந்த புர்போன்களின் பிற்போக்கு ஆட்சி 1830 ஜூலை புரட்சியால் வீழ்த்தப்பட்டது.—220.
- 68 1849 மார்ச் 7 முதல் ஏப்ரல் 3 வரை புர்போன் 1848 மே 15ந் தேதி நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டவர்கள் மீதான குற்றவிசாரணைத் தலமாகக் காட்சியளித்தது (குறிப்பு 57 பார்க்க). பர்பேஸ் ஆயுத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார்; பிளான்கிக்கு பத்தாண்டு சிறைவாசம்; ஆல்பேர்

டிஃப்ளோட், சொப்ரியே, ரஸ்பைல் மற்றையோர் பல் வேறு காலத்துக்குச் சிறைவாசமும், நாடு கடத்தல் தண்டனையும் பெற்றார்கள்.—224.

69 பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஜூன் எழுச்சியை ஒடுக்கிய துருப்புக்களின் ஒரு பிரிவுக்குத் தலைவராக இருந்த ஜெனரல் பிரெவா 1848 ஜூன் 25ல் ஃபண்டேன்பிளோ தலைவாயிலில் புரட்சி எழுச்சியாளர்களால் கொல்லப்பட்டார். இதன் தொடர்பாக எழுச்சியில் கலந்து கொண்ட இருவர் தூக்கிலிடப்பட்டனர்.—224.

70 *La Démocratie pacifique* ("அமைதியான ஜனநாயகம்")—ஃப்ரியேர்வாதிகளின் தினசரி. விக்டர் கன்சிடெரான் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1843-51ல் பாரிசிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது.

1849 ஜூன் 12ந் தேதி மாலையில் "மெளண்டன்" பிரதிநிதிகள் இந்தப் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் ஒரு கூட்டம் நடத்தினார்கள். இதில் கலந்து கொண்டவர்கள் ஆயுத பலத்தைப் பயன்படுத்த மறுத்து அமைதியான ஆர்ப்பாட்டத்தோடு அமைந்துவிடுவதாக முடிவு எடுத்தார்கள்.—237.

71 *Le Peuple* ("மக்கள்") பத்திரிகையின் 1849 ஜூன் 13ந் தேதிய இதழ் 206ல் வெளியிடப்பட்ட தனது கொள்கை அறிக்கையில் "அரசியல் சட்ட நண்பர்களின் ஜனநாயக சங்கம்" ஆட்சி நிர்வாகிகளின் "வரம்பு மீறிய போலிப்பகட்டை" கண்டித்து அமைதியான ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறு பாரிஸ் நகரவாசிகளைக் கேட்டுக்கொண்டது.—237.

72 இந்தப் பிரகடனம் *Réforme, Démocratie pacifique* பத்திரிகைகளிலும் புரூதோனின் *Peuple* பத்திரிகையிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது.—238.

73 போப்பாண்டவர் ஒன்பதாம் பயஸ் மூன்று கார்டினல் களை வைத்து நிறுவிய கமிஷனை இங்கு மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் பிரெஞ்சு சேனையின் ஆதரவை சார்ந்து நின்று, ரோமன் குடியரசு ஒடுக்கப்பட்ட பிறகு ரோமாபுரியில் பிற்போக்கு ஆட்சியை மீட்டமைத்தார்கள். இந்தக் கார்டினல்கள் சிவப்பு நிற மேலாடை அணிந்திருந்தார்கள்.—246.

74 *Le Siècle* ("யுகம்")—1836 முதல் 1939 வரை பாரிசிலிருந்து வெளிவந்த பிரெஞ்சு தினசரி. 1840ஆம் ஆண்டு

- களில் இது மிதமான அரசியல் சட்ட சீர்திருத்தங்களை மட்டுமே கோரிய குட்டி முதலாளித்துவப் பிரிவினரின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியது. 1850ஆம் ஆண்டுகளில் இது நிதானவாத குடியரசுவாதிகளின் செய்திப் பத்திரிகையாக இருந்தது.—247.
- 75 *La Presse* (“செய்தித் தாள்”)—1836 முதல் பாரிசு விருந்து வெளியிடப்பட்டு வந்த தினசரிப் பத்திரிகை; ஜூலை முடியாட்சியின் போது இது எதிர்க்கட்சி இயல்புடன் விளங்கியது. 1848-49ல் முதலாளித்துவ குடியரசுவாதிகளின் ஏடாகவும், பின்னால் போனப்பார்டிஸ்டுகள் ஏடாகவும் இருந்தது.—247.
- 76 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது புர்போன்களின் பழைய வமிசத்தாரிடமிருந்து பிரெஞ்சு அரியணைக்கு உரிமை கொண்டாடிய போலியர் ஷம்போர்ட் கோமகனாகும் (இவர் தம்மை ஐந்தாம் ஹென்றி என்று அழைத்துக் கொண்டார்). விஸ்பாடன் எனும் இடத்துடன் சேர்ந்து எம்ஸ் எனும் இடமும் மேற்கு ஜெர்மனியில் இவரது வசிப்பிடங்களில் ஒன்றாக இருந்தது.—248.
- 77 *Pandour*கள் — ஆஸ்திரிய சேனையில் முன்னாட்களில் இருந்த ஒருவகை காலாட்படைப் பிரிவினர்.—248.
- 78 1848 பிப்ரவரி புரட்சிக்குப் பிறகு பிரான்சை விட்டு ஓடிய லுயி பிலிப் (லண்டனின் சுற்றுப் புறத்திலிருந்த) கிலெர் மோண்ட் எனும் இடத்தில் வசித்தார்.—249.
- 79 “*Motu proprio*” (“சொந்தப் பிரேரணைப்படி”)—கார்டினல்களின் பூர்வாங்க ஒப்புதல் பெறாமலே ஏற்கப்படும் தனிவகைப்பட்டதான போப்பாண்டவர் சுற்றறிக்கையின் துவக்கச் சொற் தொடர்கள். போப்பாண்டவர் பிராந்தியத்தின் உள்நிர்வாகம் மற்றும் உள் அரசியல் விவகாரங்களில் வழக்கமாக இந்த முறை அனுசரிக்கப்படும். இந்த இடத்தில் இது ஒன்பதாவது போப்பாண்டவர் பிய் ஆற்றிய உரையினைக் குறிக்கிறது.—251.
- 80 கசாக்குகள்—ருஷ்யாவில் நிலவிய தனிவகையான குதிரைப் படை. ஜெனரல் பிளாட்டவ் தலைமையிலான கசாக்கப் படைகள் நெப்போலியனின் முதலாம் சேனையை நசுக்கும் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டன.—264.
- 81 மார்க்ஸ் தரும் புள்ளி விவரங்கள் சரியாகப் பொருந்து

வதில்லை. ஒரு வேளை அச்சுப் பிழை காரணமாக இந்த வாசகம் 57,81,78,000 என்பதற்குப் பதில் 53,80,00,000 என்று காணப்படுகிறது போலும். எனினும் மார்க்சின் பொதுவான முடிபு இந்த அச்சுப்பிழையால் பாதிக்கப் படவில்லை: எப்படியும் நிகர நபர்வாரி வருவாய் 25 பிராங்குகளுக்கும் குறைவு என்று தெரிகிறது.—269.

82 லெஜிடிமிஸ்டு சட்டமன்ற உறுப்பினர் டி போண்மரணத்தை ஓட்டி டு கார் தொகுதியில் உபதேர்தல்கள் நடைபெற்றன. இதன் விளைவாக “மெளண்டன்” ஆதரவாளர்களின் வேட்பாளர் ஃபாவோன் (மொத்தம் 36,000 வாக்குகளில்) 20,000 பெரும்பான்மை வாக்குகள் பெற்றுப் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.—271.

83 1850ல் அரசாங்கம் பிரான்சின் நிலப்பரப்பை ஐந்து பெரிய ராணுவ மாவட்டங்களாகப் பிரித்தது. இதன் விளைவாக பாரிசும் அதன் அண்டைப் பகுதிகளும் அதித பிற்போக்கு ஜெனரல்களின் தலைமையில் இருந்த நான்கு மாவட்டங்களால் சுற்றிவளைத்துக் கொள்ளப்பட்டன. இந்த பிற்போக்கு ஜெனரல்களின் வரம்பற்ற அதிகாரங்களையும் துருக்கி பாஷாக்களின் எதேச்சாதிகார ஆட்சிகளையும் இணைத்துக் காட்டி குடியரசுவாத பத்திரிகைகள் இந்த மாவட்டங்களை பாஷாலிக்குகள் தர்பார் என்பதாகப் பெயர் சூட்டின.—272.

84 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது ஜனாதிபதி லூயீ போனப்பார்ட் 1849 அக்டோபர் 31ந்தேதி சட்டமன்றத்துக்கு அனுப்பி வைத்த செய்தியாகும். இதில் அவர் பர்ரோ அமைச்சரவையைப் பதவியில் இருந்து விலக்கிவிட்டதாயும், ஒரு புதிய அமைச்சரவையினை அமைத்திருப்பதாயும் அறிவித்திருந்தார்.—273.

85 புதிதாக நியமனம் செய்யப்பட்ட பாரிஸ் நகரப் போலீஸ் தலைமை அதிகாரி கார்லியே 1849 நவம்பர் 10ந்தேதி விடுத்த தமது அறிக்கையில் “சமயம் உழைப்பு குடும்பம் சொத்து மற்றும் ராஜவிசுவாசத்தைப்” பாதுகாப்பதற்காக “சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்பு சமூகக் கழகம்” ஒன்றை நிறுவும்படி வற்புறுத்தினார்.—273.

86 *Le Napoléon* (“நெப்போலியன்”)—1850 ஜனவரி 6 முதல் மே 19 வரை பாரிசில் வெளியிடப்பட்டு வந்த ஒரு வாரப் பத்திரிகை.—274.

- 87 கட்டற்ற வாணிகக் கட்சி—கட்டற்ற வாணிகம் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் அரசாங்கத்தின் தலையிடாமை ஆகியவற்றின் ஆதரவாளர்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் 40 மற்றும் 50ஆம் ஆண்டுகளில் கட்டற்ற வாணிகர்கள் இங்கிலாந்தில் விசேஷ அரசியல் பிரிவு ஒன்றை உருவாக்கினார்கள்.—276.
- 88 சுதந்திரத் தருக்கள்—1848 பிப்ரவரி புரட்சியின் வெற்றியைத் தொடர்ந்து பாரிஸ் நகரத் தெருக்களில் நடைபெற்றன. சுதந்திரத் தருக்களை—வழக்கமாக ஓக் மற்றும் பாப்லர் மரங்களை—நடுவது, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நிகழ்ந்த பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் காலமுதலே பிரான்சில் ஒரு மரபாகிவிட்டது. சட்டமன்றத்தின் முடிவுப்படி அதன் காலத்தில் இதற்கு ஒப்புதல் வழங்கப்பட்டது.—281.
- 89 ஜூலை நினைவுத்தூபி 1830 ஜூலை புரட்சியின் போது உயிரிழந்தோர் நினைவாக பாரிசில் பாஸ்டைல் சதுக்கத்தில் 1840ல் நிறுவப்பட்டது. 1848 பிப்ரவரி புரட்சிக்குப் பிறகு வாடா வண்ண மலர்வடங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வருகிறது.—281.
- 90 டிஃப்ளோட், பிளான்கியின் ஆதரவாளர், பாரிஸ் புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதி. 1850 மார்ச் 15ந் தேதி நடந்த தேர்தலில் 1,26,643 வாக்குகள் பெற்றார்.—284.
- 91 பார்த்தலொமியோவின் இரவு — 1572 ஆகஸ்டு 24ந் தேதி இரவு பாரிசில் கத்தோலிக்கர்கள் புரோடஸ்டண்டுகளை பூண்டோடு கொன்றழித்த சம்பவம் நடந்தது (இதுவே தூய திரு பார்த்தலொமியோ தினம்).—284.
- 92 கொயிலேன்ஸ்—மேற்கு ஜெர்மனியிலுள்ள ஒரு மாநகரம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது இது எதிர்ப்புரட்சி வெளியேறிகளின் மையமாக இருந்தது.—287.
- 93 1797ல் ஆங்கில அரசாங்கம் இங்கிலாந்து வங்கியைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு விசேஷச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. வங்கி நோட்டுக்களை சட்டப்படி செல்லும் பணமாக மாற்றி, அவற்றுக்கு தங்கம் கொடுப்பல் செய்ய

வதை நிறுத்தி வைத்தது. 1819ல் தங்கம் கொடுப்பல் மீண்டும் துவங்கியது.—291.

- 94 புர்கிராவ்கள் என்பது ஒரு புதிய தேர்தல் சட்டத்தை உருவரை செய்வதற்காக நியமனம் செய்யப்பட்ட சட்டமன்றத்தின் 17 முக்கிய ஆர்லியனிஸ்டு, லெஜிடிமிஸ்டு உறுப்பினர்களடங்கிய கமிட்டிக்கு, அதன் உரிமையற்ற அதிகார மோகம் மற்றும் பிற்போக்கு அபிலாஷைகள் காரணமாக வழங்கப்பட்ட பெயராகும். இந்தப் பெயர் வித்தர் ஹியூகோவின் வரலாற்று நவீனத்தின் மகுடத்தில் இருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இந்த நாடகத்தின் செயற்களம் மத்திய ஜெர்மனி. இதில் இருந்த “பர்க்கின்” (கோட்டை நகரம் அல்லது கோட்டை மாளிகை) ஆட்சியாளர் புர்கிராவ் என்று பெயரிடப்பட்டு பேரரசரால் நியமனம் செய்யப்பட்டார்.—295.
- 95 *L'Assemblée nationale* (“தேசிய சட்டமன்றம்”) — முடியாட்சிவாதி லெஜிடிமிஸ்டு போக்குடைய பிரெஞ்சு தினசரி. இது பாரிசில் 1848 முதல் 1857 வரை வெளிவந்தது. 1848க்கும் 1851க்கும் இடையே இது இரு அரசவமிசக் கட்சிகளான லெஜிடிமிஸ்டுகள், ஆர்லியனிஸ்டுகளின் ஒன்றிணைப்பை ஆதரித்தது.—299.
- 96 *Le Constitutionnel* (“அரசியல்சட்டப் பத்திரிகை”)— பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ தினசரி; இது 1815—1870ல் பாரிசில் வெளிவந்தது. 1840ம் ஆண்டுகளில் ஆர்லியனிஸ்டுகளின் நிதானவாதப் பிரிவினர் ஏடாக இருந்தது. 1848 புரட்சியின் போது தியேரை சுற்றி இருந்த எதிர்ப்புரட்சி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் கருத்துக்களை வெளியிட்டது. 1851 ஆட்சிக் கவிழ்ப்பைத் தொடர்ந்து இது போனப்பார்டிஸ்டு பத்திரிகையாக மாறியது.—299.
- 97 “Baiser Lamourette” (“லமுரேட்டின் முத்தம்”) இது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது நிகழ்ந்த ஒரு பிரபலமான சம்பவத்தினைக் குறிக்கிறது. 1792 ஜூலை 7ந் தேதி சட்டமன்ற உறுப்பினரான லமுரேட் என்பவர் எல்லாக் கட்சிப் பூசல்களையும் ஒரு தோழமை முத்தம் மூலம் அகற்றிவிட வேண்டும் என்று யோசனை கூறினார். இந்த யோசனையின் தாக்கத்தின் கீழ் பகைமைக் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் பரஸ்பரம் ஆரத்தமுவிக்க கொண்டார்கள், ஆனால் மறு நாள், எதிர்பார்க்கப்பட்டது போலவே

- இந்தப் போலித்தனமான “தோழமை முத்தம்” மறக்கப்பட்டுவிட்டது.—301.
- 98 “Le Pouvoir” (“அரசாங்கம்”) — போனப்பார்டிஸ்டு செய்திப் பத்திரிகை, 1849ல் பாரிசில் தோற்றுவிக்கப் பட்டது. இந்த மகுடத்தில் இப்பத்திரிகை 1850 ஜூன் முதல் 1851 ஜனவரி வரை வெளிவந்தது.—303.
- 99 பிரெஞ்சு அரசியல் சட்டத்தின் 32ஆம் விதி சட்ட மன்ற அமர்வுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் 25 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களும் சட்டமன்ற பியூரோவும் கொண்ட ஒரு கமிஷனை நிறுவுவதற்கு வகை செய்திருந்தது. அவசியம் ஏற்பட்டால் இந்தக் கமிஷன் சட்ட மன்றத்தைக் கூட்டலாம். 1850ல் இந்தக் கமிஷனில் உண்மையில் 39 உறுப்பினர்கள் இருந்தார்கள்: 11 பியூரோ உறுப்பினர்கள், 3 விசாரணையாளர்கள், 25 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்.—304.
- 100 ஷம்போர் கோமகன் அதிகாரத்துக்கு வரும் பட்சத்தில் லெஜிடிமிஸ்டுகளால் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டிய புதிய மந்திரி சபை இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. இது டி லெவிஸ், செயின்ட் பிரீஸ்ட், பெரியே, பஸ்டொரே மற்றும் டி எஸ்கார் ஆகியோர் கொண்டதாக இருக்கும்.—305.
- 101 இங்கு குறிப்பிடப்படுவது விஸ்பாடன் கொள்கை அறிக்கை எனப்படுவதாகும். இது ஷம்போர் கோமகன் நெறிமுறைப்படி, சட்டமன்றத்தில் இருந்த லெஜிடிமிஸ்டு பிரிவின் செயலாளர் டி பர்த்தலெமீவால் 1850 ஆகஸ்ட் 30ந் தேதி வரையப் பெற்ற சுற்றறிக்கையாகும். லெஜிடிமிஸ்டுகள் ஆட்சிக்கு வரும் பட்சத்தில் இந்தச் சுற்றறிக்கையையே அவர்களது கொள்கை அறிக்கையாகக் கொள்ளலாம். “மக்களுக்கு எந்த ஒரு வேண்டுகோள் விடப்படுவதையும் தாம் அதிகாரபூர்வமாயும் ஆணித்தரமாகவும் கண்டனம் செய்வதாயும் ஏனெனில் இத்தகைய ஒரு வேண்டுகோள் பரம்பரை மன்னராட்சி எனும் அந்த மாபெரும் தேசியக் கோட்பாடு நிராகரிக்கப்படுவதை குறிக்கும்” எனவும் சாற்றினார். பிரதிநிதி லரோஷ் ஜக்லீனின் தலைமையிலான சில முடியரசுவாதிகளிடமிருந்து வந்த ஆட்சேபங்களின் தொடர்பாக இந்த அறிவிப்புப் பற்றி பத்திரிகைகளில் விவாதம் எழுந்தது.—305.

102 டிசம்பர் 10 கழகம் (டிசம்பர் 10, 1848ல் இக்கழகத்தின் புரவலர் லுயீ போனப்பார்ட்டு பிரெஞ்சு குடியரசின் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதை கவுரவிக்கு முகமாக இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டது) — 1849ல் நிறுவப்பட்ட ஓர் இரகசிய போனப்பார்டிஸ்டு கழகம். இதில் முக்கியமாயும் வர்க்கத்தன்மை இழந்த பேர்கள், ராணுவப் பிரதிநிதிகள், அரசியல் சாகசக்காரர்கள் ஆகியோரே இருந்தனர்.—308.

பெயர்க் குறிப்புகராதி

- அலெக்சாண்டர் மாசிடோன் [Alexander Makedonsky],
(கி.மு. 356-323)—மாபெரும் போர்வீரர், பழைய உலகின் ராஜதந்திரி.—35, 309.
- ஆர்லியன்ஸ் [Orleans],—பிரான்சின் அரசு வமிசம் (1830-48).—220, 251.
- ஆர்லியன்ஸ், கோமகன் லுயீ பிலிப் பார்க்க.
- ஆர்லியன்ஸ் [Orleans], ஹெலென் (மெக்லன்பர்க்)—கோமகன் லுயீ பிலிப்பின் மூத்தமகன் பெர்டினாண்டின் விதவை.—252.
- ஆல்பேர் [Albert], (உண்மைப் பெயர் அலெக்சாண்டர் மார்டேன்) (1815-1895)—பிரெஞ்சு தொழிலாளி, சோஷலிஸ்டு, 1848ல் இடைக்கால அரசாங்கத்தில் பதவி வகித்தார்.—140, 144, 166.
- உடினோ [Oudinot], நிக்கலா ஷார்ல் விக்டர் (1791-1863)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், ஆர்லியனிஸ்டு, 1849ல் ரோமானியக் குடியரசுக்கு எதிராக அனுப்பப்பட்ட படைக்குத் தலைமை தாங்கினார். 1851 டிசம்பர் 2ல் ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்கு எதிர்ப்பைத் திரட்ட முயன்றார்.—217, 218, 230, 231.
- எங்கெல்ஸ் [Engels], பிரெடெரிக் (1820-1895)—7, 9, 93, 96.
- ஓபூல் [Hautpoul], அல்பான்சோ அன்ரீ (1789-1865) —பிரெஞ்சு ஜெனரல், லெஜிடிமிஸ்டு; பின்னால் போனப் பார்ட் ஆதரவாளர், (1849-50) ராணுவ அமைச்சர்.—253, 271, 281, 298, 309, 310.

ஓஸ்ஸே [Haussez], ஷார்ல் (1778-1854)—பிரெஞ்சு பிற்
போக்கு அரசாளர்; (1829)கடற்படை அமைச்சர்.—283.

ஃபால்லூ [Falloux], அல்பிரேட் (1811-1886)—பிரெஞ்சு
அரசியலாளர், மரபுவழி முடியாட்சிவாதி சமயவாதி;
1848ல் தேசிய தொழிலகங்களை கலைத்துவிடும் வேலையைத்
துவக்கி வைத்தார்; பாரிசில் ஜூன் புரட்சி எழுச்சியை
ஒடுக்குவதற்கு ஊக்கம் தந்தார்; 1848-49ல் கல்வி
அமைச்சர்.—197, 215, 234, 253.

ஃபாஷே [Faucher], லியோன் (1803-1854)—பிரெஞ்சு முத
லாளித்துவ அரசாளர், ஆர்லியனிஸ்டு, பொருளியலாளர்
(மால்தூஸ் ஆதரவாளர்), உள்துறை அமைச்சர் (1848
டிசம்பர்-1849 மே, 1851), பின்னால் போனப்பார்ட்
ஆதரவாளர்.—132, 197, 207, 212.

ஃபிலொக்கோன் [Flocon], ஃபர்டினாண்டு (1800-1866) —
பிரெஞ்சு அரசியலாளர், குட்டி முதலாளித்துவ வகை
ஜனநாயகவாதி, *Reforme* செய்திப் பத்திரிகையின் ஆசிரி
யருள் ஒருவர்; 1848ல் இடைக்கால அரசாங்கத்தில்
பதவி வகித்தார்.—140.

ஃபுகியே-தென்வீல் [Fouquier-Tinville], அந்துவான் கன்
டேன் (1746-1795)—பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறு
தியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சி
யில் முக்கியமான பிரமுகர்; 1793ல் புரட்சிகர முறை
மன்றத்தில் அரசாங்க வழக்கறிஞர்.—218.

ஃபுல்டு [Fould], அசிலி (1800-1867) — பிரெஞ்சு வங்கி
அதிபர், ஆர்லியனிஸ்டு; பின்னால் போனப்பார்ட் ஆதர
வாளர்; 1849-67ல் திரும்பத் திரும்ப நிதி மந்திரி பதவி
வகித்தார்.—157, 182, 203, 255, 256, 260, 261.

ஃபுஷே [Fouche], ஜோசேப் (1759-1820)—பதினெட்டாம் நூற்
ராண்டின் இறுதியில் நடந்த பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப்
புரட்சியில் முக்கியமான தலைவர்; ஜாகோபின்வாதி, முத
லாம் நெப்போலியன் கீழ் போலீஸ் அமைச்சர்; தமது
அதிதீவிரமான கயமைத்தனம் காரணமாக இழிபுகழ்
பெற்றவர்.—273.

பிரீட்ரிஹ் ஓளகுஸ்த் II [Friedrich], (1712-1886)—பிரஷ்ய
மன்னர் (1740-86).—120.

கஃபீக் [Capefique], ஜான் பவுஸ்ட் ஒனோரே ரெமோன்

(1802-1872)—பிரெஞ்சு பொது விவகார எழுத்தாளர், வரலாற்றாசிரியர், முடியாட்சிவாதி.—300.

கட்டோன் [Catton], (மார்க் பேர்ஷியஸ் கட்டோன் மூத்தவர், (234-149 கி.மு.)—ரோமானிய அரசியல் பிரமுகர்) எழுத்தாளர்.—184.

கர்னோ [Carnot], லாலார் நிக்கொலா (1753-1823)—பிரெஞ்சு கணிதவியலாளர், பௌதிக அறிஞர், அரசியல், ராணுவத் தலைவர், முதலாளித்துவ வகை குடியரசுவாதி; 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடந்த பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது ஜாகோபின்வாதிகளை ஆதரித்தார். ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் கூட்டணியை எதிர்த்து பிரான்சின் தற்காப்பை ஒழுங்கமைத்தவருள் ஒருவர்.—282.

கர்னோ [Carnot], லாலார் ஹிப்பொலீத் (1801-1888) — பிரெஞ்சு பொதுவிவகார எழுத்தாளர் அரசியல் தலைவர், முதலாளித்துவ வகை குடியரசுவாதி; இடைக்கால அரசாங்கத்தில் (1848) பதவி வகித்தவர்; இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்; 1851க்குப் பிறகு போனப்பார்ட் ஆட்சிக்கு எதிராக இருந்த குடியரசுக் கட்சித் தலைவருள் ஒருவர்.—282-284.

கவினாக் [Cavaignac], லூயி எஜேன் (1802-1857) — பிரெஞ்சு ஜெனரல், அரசியலாளர்; மிதவாத முதலாளித்துவ குடியரசுவாதி, 1848 மே முதல் ராணுவ அமைச்சர், பாரிஸ் தொழிலாளர்களின் ஜூன் புரட்சி எழுச்சியை மிகவும் கொடூரமான முறையில் ஒடுக்க முனைந்தவர்; ஆட்சி நிர்வாகத் தலைவர் (ஜூன்-டிசம்பர் 1848).—168, 176, 182, 184, 188-195, 202, 205, 213-217, 227, 237.

கன்ஸ்தன்டின் [Constantine], (274-337)—ரோமானியப் பேரரசர் (306-337).—129.

காசிடியேர் [Caussidiere], மார்க் (1808-1861) — பிரெஞ்சு குட்டி முதலாளித்துவ வகை ஜனநாயகவாதி, 1834 லயான்ஸ் எழுச்சியில் பங்கேற்றவர்; பாரிஸ் போலீஸ் துறைத் தலைவர் (பிப்ரவரி-ஜூன் 1848); அரசியல் நிர்ணய சபைப் பிரதிநிதி; 1848 ஜூனில் வெளியேறி இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார்.—151, 178, 225.

காபே [Cabet], எத்தியேன் (1788-1856)—பிரெஞ்சு பொது விவகார எழுத்தாளர் 30-40ஆம் ஆண்டுகளில் பாட்டாளி வர்க்க அரசியல் இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டார்; அமைதி வழி கற்பனாவாதக் கம்யூனிசத்தின் முக்கிய பிரதிநிதி; “இகாரியா பயணங்கள்” எனும் நூலின் ஆசிரியர்.—163.

காப்டேன் [Cobden], ரிச்சர்ட் (1804-1865) — ஆங்கில தொழிற்சாலை அதிபர்; முதலாளித்துவ வகை அரசியலாளர்; சுதந்திர வணிகர் தலைவர், தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கழகத்தை தோற்றுவித்தவருள் ஒருவர்.—259.

கார்லியே [Carlier], பியேர் (1799-1858)—(பாரிஸ் போலீஸ் துறை தலைவர் (1849-51), போனப்பார்ட் ஆதரவாளர்.—273, 274.

கான்ட் [Kant], இம்மனுயேல் (1724-1804)—தலைசிறந்த ஜெர்மன் தத்துவஞானி, 18ஆம் நூற்றாண்டு இறுதி—19ம் நூற்றாண்டு துவக்கத்தில் ஜெர்மன் கருத்துமுதல்வாதத்தைத் தோற்றுவித்தவர்.—254.

கிசோ [Guizot], ஃபிரான்சுவா பியேர் கியோம் (1787-1874)—பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வகை வரலாற்றியலாளர், அரசறிஞர்; 1840 முதல் 1848 வரை உள்ளபடியே பிரான்சின் உள்நாட்டு வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நெறியாண்மை செய்தவர்.—132, 137, 139, 171, 184, 197, 210, 245, 254.

கிராக்குகள் [Gracch], (சகோதரர்கள்) காய் செம்ப்ரோனிய் (கி. மு. 153-121), டைபீரிய் செம்ப்ரோனிய் (கி. மு. 163-133) —புராதன ரோமாபுரியில் மக்கள் விவசாயிகளின் நலனைப் பாதுகாக்கும் முறையில் விவசாயச் சட்டங்கள் அமுல் செய்யப்பட வேண்டும் என்று போராடியவர்கள்.—125.

கிரானியே டெ கஸ்ஸனியக் [Granier de Cassagnac], அடோல்ஃப் (1806-1880)—பிரெஞ்சு பத்திரிகையாளர், கோட்பாடற்ற அரசியலாளர், 1848 வரை ஆர்லியனிஸ்டு; பின்னால் போனப்பார்ட் ஆதரவாளர்; இரண்டாம் பேரரசு காலத்தில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்.—300.

கிரான்டேன் [Grandin], விக்டர் (1797-1849)—பிரெஞ்சு தொழிலதிபர், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் (1839-48); இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை

மற்றும் சட்ட மன்றங்களின் உறுப்பினர், மிகவும் தீவிரமான பழமைக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தவர்.—132.

கியூபேர் [Cubières], அமிதி லுயீ (1786-1853)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், அரசறிஞர், ஆர்வியனிஸ்டு; 1847ல் லஞ்சம், பண மோசடிக்காக பதவியிறக்கம் செய்யப்பட்டார்.—261.

கிரெடான் [Creton], நிக்கொலா ஜோஸேஃப் (1798-1864)—பிரெஞ்சு வழக்குரைஞர், இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர், ஆர்வியனிஸ்டு.—262.

கிரெம்யோ [Crémieux], அடோல்ஃப் (1796-1880)—பிரெஞ்சு வழக்குரைஞர், அரசியலாளர், 40ஆம் ஆண்டுகளில் முதலாளித்துவ வகை மிதவாதி.—140, 213.

கினர் [Guinard], ஓளகுஸ்த் ஜோஸேஃப் (1799-1874)—பிரெஞ்சு குட்டிமுதலாளித்துவ வகை ஜனநாயகவாதி, 1849 ஜூன் 13ந் தேதி “மெளண்டன்” ஆர்ப்பாட்டத்தில் தீவிரமான பங்கேற்றார்.—284.

குட்ஷோ [Goudchaux], மிஷேல் (1797-1862)—பிரெஞ்சு வங்கி அதிபர்; முதலாளித்துவ வகை குடியரசுவாதி, 1848ல் இடைக்கால அரசாங்கத்தில் நிதியமைச்சராக இருந்தார்.—179.

கொல்லர் [Köller], ஏர்னஸ்ட் மாத்தியஸ் (1841-1928) — ஜெர்மன் பிற்போக்கு அரசறிஞர், 1881-88ல் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், பிரஷ்யன் உள்துறை அமைச்சர் (1894-95); சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி மீது அடக்குமுறைகளை ஏவியவர்.—128.

சம்போர் [Chambord], அன்ரீ ஷார்ல் (1820-1883)—மூத்த புர்போன் வமிசத்தின் கடைசிப் பிரதிநிதி, ஐந்தாம் ஹென்றி எனும் பெயருடன் பிரெஞ்சு அரியணைக்கு உரிமை கொண்டாடிய போலிப் பேர்வழி, பத்தாம் ஷார்லின் பேரன்.—247, 305.

சான்-சிமோன் [Saint-Simon], அன்ரீ (1760-1825)—மாபெரும் பிரெஞ்சு கற்பனாவாத சோஷலிஸ்டு.—248.

சியூ [Sue], எஜேன் (1804-1857)—பிரெஞ்சு எழுத்தாளர், சட்ட மன்றப் பிரதிநிதி (1850-51).—274, 294, 298.

சீசர் (கேயஸ் யூலியஸ்) [Caesar], (கி.மு. 100-44)—புகழ் பெற்ற ரோமானிய படைவீரர், அரசறிஞர்.—250.

சுலூக் [Soulouque], பெளஸ்டின் (1782-1867)—ஹைட்டி நீக்ரோ குடியரசின் ஜனாதிபதி; 1849ல் தன்னைப் பேரரசராகப் பிரகடனம் செய்து கொண்டார்; பெளஸ்டின் I எனும் பெயரைச் சூடிக் கொண்டார்.—198, 273, 280.

செகூர் டகெஸ்லோ [Séгур d'Aguesseau], ரெமோன் பால் (1803-1889)—பிரெஞ்சு அரசாளர், ஆட்சியில் இருந்த எல்லாக் கட்சிகளிலும் வரிசையாக உறுப்பினராக இருந்தவர்.—283.

செபஸ்தியானி [Sébastieni], ஓரஸ், கோமகன் (1772-1851)—பிரெஞ்சு மார்ஷல், அயல்துறை அமைச்சர் (1830-32) லண்டனில் தூதராக (1835-40) இருந்தார்.—171.

டீப்ளோட் [De Flotte], பால் (1817-1860)—பிரெஞ்சு கடற்படை அதிகாரி, பிளான்கிவாதி, மே 15 நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் பாரிசில் நடந்த 1848 ஜூன் புரட்சி எழுச்சியில் தீவிரமாகக் கலந்து கொண்டவர், சட்ட மன்றப் பிரதிநிதி (1850-51).—282, 284.

டியொக்லெதியன் [Diocletian], (245-313)—ரோமானியப் பேரரசர் (284-305).—128.

டிரெலா [Trélat], உலிஸ் (1795-1879)—பிரெஞ்சு அரசியலாளர், முதலாளித்துவ வகை குடியரசுவாதி, பொதுப் பணித்துறை அமைச்சர் (மே—ஜூன் 1848).—166.

டூபார் [Dufaure], ஜூல் அர்மான் ஸ்டானிஸ்லஸ் (1798-1881)—பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வகை அரசியலாளர், ஆர்லியனிஸ்டு, 1848ல் அரசியல் நிர்ணய சபை உறுப்பினர், கவினாக் அரசாங்கத்தில் (1848 அக்டோபர்-டிசம்பர்) உள்துறை அமைச்சராக இருந்தார்.—188, 193, 260.

டூக்லேர் [Duclerc], ஷார்ல் தெயொடோர் எஜேன் (1812-1888)—பிரெஞ்சு அரசியல் பிரமுகர், *National* எனும் செய்திப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் (1840-46).—213.

டுபேன் [Dupin], அந்திரே மரீ ஜான் ஜாக் (1783-1865)—பிரெஞ்சு சட்ட அறிஞர், அரசியலாளர், ஆர்வியனிஸ்டு, சட்டமன்றத் தலைவர் (1849-51), பின்னூல் போனப்பார்ட் ஆதரவாளர்.—298.

டுபோன் டி லேர் [Dupont de l'Eure], ஜாக் ஷார்ல் (1767-1855)—பிரெஞ்சு அரசாளர், மிதவாதி, 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நிகழ்ந்த பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியிலும், 1830ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியிலும் பங்கேற்றவர்; 1848ல் இடைக்கால அரசாங்கத்தின் தலைவர்.—140.

டெமொஸ்தேனஸ் [Demosthenes] (கி.மு. 384-322)—புகழார்ந்த பழம் பெரும் கிரேக்க நாவலர், அரசியலாளர்.—252.

டெஸ்டு [Teste], ஜான் பஹ்ல்ட் (1780-1852)—பிரெஞ்சு அரசறிஞர், ஆர்வியனிஸ்டு ஜூலை முடியாட்சியின் போது வாணிக, நீதித்துறை மற்றும் பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர்; லஞ்சம் மற்றும் பணக் கையாடல் குற்றங்களுக்காக அவர் மீது வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது.—261.

தியேர் [Thiers], அடோல்ஃப் (1797-1877)—பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வகை வரலாற்றாசிரியர், அரசறிஞர், சட்டமன்றப் பிரதிநிதி (1849-51); ஆர்வியனிஸ்டு, குடியரசின் ஜனாதிபதி (1871-73), பாரிஸ் கம்யூனை அழித்த கொலைபாதகன்.—108, 244, 251, 255, 282, 296, 301.

நிக்கலாய் II [Nicholas] (1868-1918)—ருஷ்யப் பேரரசர் (1894-1917).—122.

நெப்போலியன் I போனப்பார்ட் [Napoleon Bonaparte] (1769-1821)—பிரெஞ்சுப் பேரரசர் (1804-14 மற்றும் 1815).—89, 134, 192, 193, 194, 263, 264, 270, 273, 309, 311.

நெப்போலியன் III (லூயி நெப்போலியன் போனப்பார்ட்) [Napoleon] (1808-1873)—நெப்போலியன் Iன் சகோதரர் மகன், இரண்டாம் குடியரசின் ஜனாதிபதி (1848-51), பிரெஞ்சுப் பேரரசர் (1852-70).—97, 106, 108, 182, 191, 193-206, 209, 210, 214, 218, 223, 225, 230-234, 247-254, 262-266, 273, 280-284, 300-312.

நெய்மையர் [Neumayer], மாக்சிமிலியான் ஜார்ஜ் ஜொஸேப் (1789-

1866) — பிரெஞ்சு ஜெனரல், முறைமைக் கட்சியின் ஆதரவாளர். — 311.

நேய் [Ney], எட்கார் (1812-1882) — பிரெஞ்சு அதிகாரி, போனப்பார்ட் ஆதரவாளர், ஜனாதிபதி லூயி போனப்பார்டின் மெய்க்காப்பாளர். — 250.

பகுஸ்லாவ்ஸ்கி [Boguslawski], அல்பெர்ட் (1834-1905) — ஜெர்மன் ஜெனரல், போர்க் கட்டுரைகள் எழுதிய எழுத்தாளர். — 123, 126.

பராகே டில்வே [Baraguay d'Hilliers], அசில் (1795-1878) — பிரெஞ்சு போனப்பார்டிஸ்ட் ஜெனரல், இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தார், 1851ல் பாரிஸ் கோட்டைப்படையின் தலைமைத் தளபதி. — 245.

பரோஷ் [Baroche], பியேர் ஜூல் (1802-1870) — பிரெஞ்சு அரசியலாளர், அரசறிஞர், முறைமைக் கட்சியின் உறுப்பினர், பின்னால் போனப்பார்ட் ஆதரவாளர், 1849ல் அப்பீல் நீதிமன்றத்தின் தலைமை அரசு வழக்கறிஞர் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார். — 284.

பர்பேஸ் [Barbès], அர்மான் (1809-1870) — பிரெஞ்சு குட்டி முதலாளித்துவ வகை புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி, 1848 புரட்சியில் செயலூக்கமுள்ள பங்கு வகித்தார், 1848 மே 15 சம்பவங்களில் கலந்து கொண்டதற்காக ஆயுட்கால சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார், 1854ல் மன்னிப்பளிக்கப்பட்டார். — 208, 284.

பரோ [Barrot], ஓடிலான் (1791-1873) — பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வகை அரசாளர், மிதவாத அரசுவமிச எதிர்க்கட்சியின் தலைவராக 1848 பிப்ரவரி வரை இருந்தார், 1848 டிசம்பர் முதல் 1849 அக்டோபர் வரை முறைமைக் கட்சியால் ஆதரிக்கப் பெற்ற அமைச்சரவையின் தலைவராக இருந்தார். — 125, 139, 178, 196-200, 203, 206, 208, 217, 233, 245, 250, 253.

பானியேர் [Pagnerre], லொரான் அந்துயான் (1805-1854) — பிரெஞ்சு நூல் வெளியீட்டாளர், முதலாளித்துவ வகை குடியரசுவாதி, 1848ல் அரசியல் நிர்ணய சபைப் பிரதிநிதி. — 213.

- பஸ்லீ [Passy], ஹிப்போலித் ஃபிலிபெர் (1793-1880)—பிரெஞ்சு பொருளியலாளர், ஆர்லியனிஸ்டு, ஜூலை முடியாட்சியின் போது திரும்பத்திரும்ப அரசாங்கப் பதவிகள் வகித்தார், இரண்டாம் குடியரசின் போது நிதியமைச்சராக இருந்தார்.—250, 260.
- பாரிஸ் கோமகன் —லுயீ பிலிப் அல்பேர் பார்க்க.
- பாஸ்டிட் [Bastide], ஜூல் (1800-1879)—பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வகை அரசாளர், பொது விவகார எழுத்தாளர், *National* பத்திரிகையின் ஆசிரியருள் ஒருவர் (1836-46); அயல் விவகாரத்துறை அமைச்சர் (1848 மே-டிசம்பர்).—184.
- பாஸ்தியா [Bastiat], பிரெடெரிக் (1801-1850)—பிரெஞ்சு கொச்சைப் பொருளியலாளர்.—132.
- பியூஜோ டி லா பிகன்னி [Bugeaud de la Piconnerie], தொமா ரொபேர் (1784-1849)—பிரெஞ்சு மார்ஷல், ஜூலை முடியாட்சியின் போது சட்டமன்ற உறுப்பினர், ஆர்லியனிஸ்டு, 1848-49ல் அல்பைன் சைனியத்தின் தலைமைத் தளபதி, சட்ட சபை உறுப்பினர்.—198.
- பிய் IX [Pius]—ரோமாபுரி போப்பாண்டவர் (1846-78).—214, 251.
- பிரெவா [Bréa], ஜான் பாடீஸ்ட் ஃபிடேல் (1790-1848)—பிரெஞ்சு பிற்போக்கு ஜெனரல், 1848 ஜூன் எழுச்சியை ஒடுக்குவதில் பங்கேற்றார்; கலவரக்காரர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—224.
- பிரைட் [Bright], ஜோன் (1811-1889)—ஆங்கிலத் தொழில் அதிபர், தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கழகத்தின் மூலவர்களில் ஒருவர்; 60ஆம் ஆண்டுகளின் இறுதி தொட்டு மிதவாதக் கட்சித் தலைவர்; சில மிதவாத அரசாங்கங்களில் அமைச்சர் பதவி வகித்தார்.—259.
- பிளாட்டோ [Platon] (கி.மு. 427-347)—பழங்கால கிரேக்க கருத்துமுதல்வாத தத்துவஞானி.—187.
- பிளான் [Blanc], லுயீ (1811-1882)—பிரெஞ்சு குட்டிமுதலாளித்துவ வகை சோஷலிஸ்ட், வரலாற்றாளர், 1848ல் இடைக்கால அரசாங்கத்தில் பதவி வகித்தார், லுக்ஸம்பர்க் கமிஷன் தலைவர், 1848 ஆகஸ்டுக்குப் பிறகு லண்டனில் இருந்த குட்டி முதலாளித்துவ வெளியேறிகள்

தலைவருள் ஒருவராக இருந்தார்.—140, 144, 151, 160, 162, 163, 166, 178, 201, 224, 282.

பிளான்கி [Blanqui], லூயி ஓளகுஸ்ட் (1805-1881)—பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர், கற்பனாவாதக் கம்யூனிஸ்ட், 1848 புரட்சியின் போது பிரான்சின் அதிதீவிர இடதுசாரி ஜனநாயகமற்றும் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தைப் பின்பற்றினார், பல தடவை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார்.—163, 208, 209, 279, 282, 284.

பிஸ்மார்க் [Bismark], ஓட்டோ, இளவரசர் (1815-1898)—பிரஷ்யன் அரசறிஞர், அரசுறவாளர், பிரஷ்யன் ஜனங்களின் நலன்களை ஆதரித்தார்; பிரஷ்யாவின் அமைச்சர்—அதிபர் (1862-71), ஜெர்மன் பேரரசின் தலைவர் (1871-90).—100, 107, 108, 112.

புருதோன் [Proudhon], பியேர் ஜோசப் (1809-1865)—பிரெஞ்சு பொதுவிவகார எழுத்தாளர், பொருளியலாளர், சமூகவியலாளர், குட்டி முதலாளித்துவ வகை சித்தாந்தவாதி, அராஜகவாதத்தின் மூலவருள் ஒருவர்; 1848ல் அரசியல் நிர்ணய சபை உறுப்பினர்.—291.

புர்போன் [Bourbons]—பிரெஞ்சு அரச வமிசம் (1589-1792, 1814-15 மற்றும் 1815-30).—220, 251.

புவாகில்பேர் [Boisguillebert], பியேர் (1646-1714) —பிரெஞ்சு பொருளியலாளர், நில ஆதிக்கவாதிகளின் முன்னோடி, பிரான்சில் பழமைப்பாணி அரசியல் பொருளாதார இயலின் தந்தை.—263.

பெபெல் [Bebel], ஓளகுஸ்ட் (1840-1913)—ஜெர்மன் மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் தலைகிறந்த தலைவர், 1867 முதல் ஜெர்மன் தொழிலாளர் சங்கங்களின் கழகத்தின் தலைவர், முதலாம் அகிலத்தின் உறுப்பினர், 1867 முதல் ரைஹ்ஸ்டாக் பிரதிநிதி, ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயக இயக்கத்தின் மூலவர் மற்றும் தலைவருள் ஒருவர், மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்சின் நண்பர், சுகத்தோழர்; இரண்டாம் அகிலத்தின் பிரமுகர்.—112.

பெர்ரியே [Berryer], பியேர் அந்தோய்னி (1790-1868)—பிரெஞ்சு வழக்குரைஞர், அரசியல் பிரமுகர், லெஜிடிமிஸ்டு.—252.

போமர்ஷே [Beaumarchais], பியேர் ஓளகுஸ்டேன் (1732-1799)—தலைசிறந்த பிரெஞ்சு நாடகாசிரியர்.—208.

போனப்பார்ட் [Bonaparte]—நெப்போலியன் III பார்க்க.

போனப்பார்ட் [Bonaparte], ஜெரோம் (1784-1860) — முதலாம் நெப்போலியனின் இளைய சகோதரன், வெஸ்ட்ஃபாலிய மன்னர்.—251.

போனப்பார்ட் [Bonaparte], நெப்போலியன் ஜொஸேப் ஷார்ல் போல் (1822-1891)—ஜெரோம் போனப்பார்டின் புதல்வர், லுயீ போனப்பார்டின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன், இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்.—251.

மக்மாஹன் [Mac-Mahon], மரீ எட்ம் பார்டீஸ் மாரீஸ் (1808-1893)—பிரெஞ்சு பிற்போக்கு ராணுவத் தலைவர், அரசாளர், போனப்பார்ட் ஆதரவாளர்; பாரிஸ் கம்யூனே ஒடுக்கிய கொலைகாரரில் ஒருவர்; மூன்றாம் குடியரசின் ஜனாதிபதி (1874-79).—108.

மத்தியே டெலா டிரோம் [Mathieu de la Drôme], பிலிப் அந்துவான் (1808-1865)—பிரெஞ்சு குட்டிமுதலாளித்துவ வகை ஜனநாயகவாதி, இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்ட மன்ற உறுப்பினர், அவற்றில் "மெளண்டன்" கட்சியை ஆதரித்தார். 1851க்குப் பிறகு வெளியேறியானார்.—212.

மராஸ்ட் [Marrast], அர்மான் (1801-1852)—பிரெஞ்சு பொது விவகார எழுத்தாளர், மிதவாத முதலாளித்துவ வகை குடியரசுவாதி, *National* செய்திப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்; 1848ல் இடைக்கால அரசாங்கத்தில் பதவி வகித்தார், பாரிஸ் மேயராக இருந்தார், அரசியல் நிர்ணய சபையின் தலைவர் (1848-1849).—163, 176, 183, 186, 189, 213, 227.

மரீ [Marie], அலெக்சாண்டர் (1795-1870)—பிரெஞ்சு அரசாளர், மிதவாத முதலாளித்துவ வகை குடியரசுவாதி, 1848ல் பொதுப் பணித்துறை அமைச்சர், பின்னால்கவிஞர் அரசாங்கத்தில் நீதித்துறை அமைச்சர்.—160.

மார்க்ஸ் [Marx], கார்ல் (1818-1883)—7-11, 16, 17, 93-98, 104, 110.

மார்க்ஷ் [Marche]—பிரெஞ்சு தொழிலாளி, 1848ல் இடைக் கால அரசாங்கம் உழைக்கும் உரிமையைப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டும் என்று மக்கள் சார்பில் கோரினார்.—78.

மாண்க் [Monk], ஜார்ஜ் (1608-1670)—ஆங்கில ஜெனரல், 1660ல் இங்கிலாந்தில் குடியரசை மீட்டமைக்கத் தீவிரமாக உதவியவர்.—209.

மைஸ்னர் [Meissner], ஓட்டோ கார்ல் (1819-1902)—ஹாம்பர்க் நூல் வெளியீட்டாளர், “மூலதனம்” மற்றும் மார்க்ஸ், எங்கெல்சின் இதர நூல்களை வெளியிட்டார்.—97.

மொலியேர் [Molière], ஜான் பாடஸ்ட் (மெய்யான பெயர் பொக்லேன் (1622-1673)—மாபெரும் பிரெஞ்சு நாடகாசிரியர்.—301.

மொலே [Molè], லூயி மத்தே, கோமகன் (1781-1855)—பிரெஞ்சு அரசறிஞர், ஆர்வியனிஸ்டு, பிரதம மந்திரி (1836-37, 1837-39), இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்.—245, 246.

மொன்டலம்பேர் [Montalembert], ஷார்ல் (1810-1870)—பிரெஞ்சு பொதுவிவகார எழுத்தாளர், இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர், ஆர்வியனிஸ்டு, கத்தோலிக்க கட்சியின் தலைவர்.—262, 296.

மோள் [Moll], இயோகிஃப் (1812-1849)—ஜெர்மன் மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் முக்கியத் தலைவர், நீதியாளர் கழகத்தின் தலைவரூள் ஒருவர், கம்யூனிஸ்ட் கழகத்தின் மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர், 1849ல் பாடேன்-பஸ்பால்ட்ஸ் புரட்சி எழுச்சியில் கலந்து கொண்டார், முர்க் நதிக்கரையில் நடந்த போரில் கொல்லப்பட்டார்.—73.

ரஸ்பைல் [Raspail], பிராங்குவா (1794-1878)—பிரபல பிரெஞ்சு இயற்கை இயலாளர், சோஷலிஸ்டு, புரட்சி கரப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு மிக நெருக்கமாக இருந்தவர், 1830 மற்றும் 1848 புரட்சிகளில் கலந்து கொண்டார்; அரசியல் நிர்ணய சபை உறுப்பினர்.—141, 163, 182, 194, 208.

ராதோ [Rateau], ஜான் பியேர் (1800-1887)—பிரெஞ்சு வழக்குரைஞர், இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்ட மன்றத்தின் உறுப்பினர், போனப்பார்ட் ஆதரவாளர்.—203, 204, 210.

ரிக்கார்டோ [Ricardo], டேவிட் (1772-1823)—ஆங்கிலப் பொருளியலாளர், அங்கீகாரம் பெற்ற முதலாளித்துவ வகை அரசியல் பொருளாதாரத்தின் பிரதிநிதி.—11, 16.

ரொபெஸ்பியேர் [Robespierre], மாக்சிமிலியன் (1758-1794)—18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடந்த பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வகைப் புரட்சியின் தலைசிறந்த தலைவர், ஜாக்கபின் தலைவர், புரட்சி அரசாங்கத்தின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றார் (1793-94).—185.

ரொஸ்லர் [Rössler], கான்ஸ்டன்டின் (1820-1896)—ஜெர்மன் பொதுவிவகார எழுத்தாளர், அரை அதிகார பூர்வமான பெர்லின் இலக்கியக் குழுமத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் (1877-92) அவர் பிஸ்மார்க்கின் கொள்கைகளை ஆதரித்தார்.—126.

ராட்சைல்டு [Rothschild], ஜேம்ஸ் (1792-1855)—பாரசிசில் இருந்த ரோத்ஷீல்டு வங்கி நிறுவனத்தின் தலைவர்.—135.

ராட்சைல்டுகள் [Rothschilds] — ஐரோப்பாவில் பல நாடுகளில் வங்கிகளை உடைமையாக வைத்திருந்த வங்கி அதிபர்கள் பரம்பரை.—137.

லஃபீட் [Laffitte], ஜாக் (1767-1844) — பிரெஞ்சு வங்கி அதிபர், அரசாளர், ஆர்லியனிஸ்டு. — 131.

லக்ரோஸ் [Lacrosse], பெர்ட்ரான் தியோபால் ஜொஸேப் (1796-1865)—பிரெஞ்சு அரசாளர், ஆர்லியனிஸ்டு, பொதுப் பணித்துறை அமைச்சர்; 1850க்குப் பின்னர் போனப்பார்ட் ஆதரவாளர்.—236.

லமார்டீன் [Lamartene], அல்ஃபோன்ஸ் (1790-1869)—பிரெஞ்சு கவிஞர், வரலாற்றுசிரியர், அரசாளர்; 1848ல் அயல் விவகாரத்துறை அமைச்சராய் உண்மையில் இடைக்கால அரசாங்கத்தின் தலைவராய்ப் பதவி வகித்தார்.—141, 149, 163, 168.

லஹீட் [La Hitte], ஜான் ஏர்னஸ்ட் (1789-1878)—பிரெஞ்சு

ஜெனரல், போனப்பார்ட் ஆதரவாளர், சட்டமன்ற உறுப்பினர் (1850-51), அயல் விவகாரத்துறை அமைச்சர் (1849-51).—282.

லரோஷ் ஜாக்வேன் [La Rochejaquelein], அன்ரீ ஓளகுஸ்ட் ஜோர்ஜ் (1805-1867)—பிரெஞ்சு அரசியலாளர், லெஜிடிமிஸ்டுக் கட்சியின் தலைவருள் ஒருவர், இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்.—142.

லஸ்ஸால் [Lassalle], ஃபெர்டினான்ட் (1825-1864)—ஜெர்மன் குட்டிமுதலாளித்துவ வகை பொதுவிவகார எழுத்தாளர், வழக்குரைஞர்; 1848-49ல் ரைன் மாகாணத்தில் ஜனநாயக இயக்கத்தில் பங்கேற்றார், 1860ஆம் ஆண்டுகளின் துவக்கத்தில் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் சேர்ந்தார், ஜெர்மன் தொழிலாளர் பொதுச் சங்கத்தின் (1863) மூலவர்களில் ஒருவர்; பிரஷ்யாவின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் “மேல்மட்டத்தில் இருந்து” ஜெர்மனியை ஒன்றிணைக்க வேண்டும் எனும் நோக்கத்தை ஆதரித்தார், ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைத் துவக்கி வைத்தார்.—112.

லுயீ போனப்பார்ட் [Louis Bonaparte]—நெப்போலியன் III பார்க்க.

லுயீ IX “துறவி” [Louis IX] (1215-1270)—பிரான்ஸ் மன்னர் (1226-70).—248.

லுயீ XIV [Louis XIV] (1638—1715)—பிரான்ஸ் மன்னர் (1643-1715).—263.

லுயீ பிலிப் [Louis Philippe] (1773-1850)—ஆர்லியன்ஸ் கோமகன், பிரான்ஸ் மன்னர் (1830-48).—131-135, 139, 183, 184, 188, 193, 195, 244, 250, 255, 258, 260, 300.

லுயீ பிலிப் அல்பேர் ஆர்லியன்ஸ் [Louis Philippe] (1838-1894)—பாரிஸ் கோமகன் (1838-94), பிரெஞ்சு அரியணைக்கு உரிமை பாராட்டிய போலியர் லுயீ பிலிப்பின் பேரன்.—304.

லெக்லேர் [Leclerc], அலெக்சாண்டர் — பாரிஸ் வணிகர், முறைமைக் கட்சியை ஆதரித்தார், 1848 ஜூனில்

நிகழ்ந்த தொழிலாளர் எழுச்சியை ஒடுக்குவதில் பங்கேற்றவர்.—295.

லெத்ரு-ரொல்லேன் [Ledru-Rollin], அலெக்சாண்டர் ஓளகுஸ்ட் (1807-1874)—பிரெஞ்சு பொதுவிவகார எழுத்தாளர், குட்டிமுதலாளித்துவ வகை ஜனநாயகவாதிகளின் தலைவருள் ஒருவர், *Rèforme* பத்திரிகையின் ஆசிரியர்; அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர், இவற்றில் “மெளண்டன்” பிரிவுக்குத் தலைமை தாங்கினார், பின்னால் நாடுவிட்டு வெளியேறினார்.—140, 157, 162, 175, 178, 194, 207, 213-216, 226, 227, 230, 231, 239, 261, 284, 295.

லெமுவான் [Lemoigne], ஜோன் (1814-1892)—*Journal des Débats* எனும் செய்திப் பத்திரிகையின் ஆங்கில நிருபர்.—300.

லெர்மினியே [Lerminier], ஜான் லூயி் எஜேன் (1803-1857)—பிரெஞ்சு பொதுவிவகார எழுத்தாளர், ஆர்லியனிஸ்ட், பிரெஞ்சுக் கல்லூரியில் ஒப்பீட்டு சட்ட இயல் பேராசிரியர் (1831-39); மாணவர் கண்டனத்துக்குப் பிறகு கல்லூரியை விட்டு வெளியேறினார்.—210.

விடால் [Vidal], பிரான்சுவா (1814-1872)—பிரெஞ்சு பொருளியலாளர், குட்டிமுதலாளித்துவ வகை சோஷலிஸ்டு; 1848ல் லுக்ஸம்பர்க் கமிஷன் செயலாளர், சட்டமன்ற உறுப்பினர் (1850-51).—282, 284, 294.

வில்ஹெல்ம் I [Wilhelm] (1797-1884)—பிரஷ்ய இளவரசர் (1861-88); பிரஷ்ய மன்னர் (1871-88), ஜெர்மன் பேரரசர்.—107, 108.

விவியேன் [Vivien], அலெக்சாண்டர் பிரான்சுவா (1799-1854)—பிரெஞ்சு வழக்குரைஞர், அரசியல் பிரமுகர், ஆர்லியனிஸ்டு; 1848ல் கவினாக் அரசாங்கத்தில் பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர்.—188.

வெர்கில் [Virgil], (புப்ளியஸ் வெர்கிலஸ் மாரோன்) (கி.மு. 70-19)—தலைசிறந்த ரோமானியக் கவிஞர்.—249.

வொபான் [Vauban], செபெஸ்டியன் லெ பிரேடர் (1633-1707)—பிரெஞ்சு மார்ஷல், ராணுவப் பொறியாளர், எழுத்தாளர்.—263.

வொல்தேர் [Voltaire], பிரான்சுவா மரி (உண்மைப் பெயர்

- அருவே) (1694-1778)—மாபெரும் பிரெஞ்சு அறிவொளியாளர், இயற்கைச் சமய தத்துவஞானி, நையாண்டி எழுத்தாளர், வரலாற்றாசிரியர்.—248.
- ஜிரார்டேன் [Girardin], எமில் டி (1806-1881)—பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வகை பொதுவாழ்வுப் பிரமுகர், அரசியலாளர், *Presse* எனும் செய்திப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்; 1848 புரட்சிக்கு முன்னால் கிசோ அரசாங்கத்துக்கு எதிர்ப்பாக இருந்தார்; புரட்சியின் போது முதலாளித்துவ வகை குடியரசுவாதி, சட்டமன்ற உறுப்பினர் (1850-51); பின்னால் போனப்பார்ட்டு ஆதரவாளர்.—298.
- ஷங்கார்னியே [Changarnier], நிக்கொலா அன்தெவடுல் (1793-1877)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், முதலாளித்துவ வகை அரசியலாளர், முடியரசுவாதி; 1848 ஜூனூக்குப் பிறகு பாரிஸ் கோட்டைப்படை மற்றும் தேசியக் காவற்படையின் தலைவர்; 1849 ஜூன் 13ந் தேதி பாரிசில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டத்தைக் கலைப்பதில் பங்கேற்றார்.—198, 209, 210, 229, 239, 246, 303, 309, 310.
- ஷார்ல் பத்தாம் [Charles] (1757-1836)—பிரெஞ்சு மன்னர் (1824-30).—283.
- ஷார்ல்-அல்பேர் [Charles-Albert] (1798-1849)—பியெ மோண்ட் மன்னர் (1831-48).—216.
- ஷியூகோ [Hugo], விக்டர் (1802-1885)—மாபெரும் பிரெஞ்சு எழுத்தாளர், இரண்டாம் குடியரசின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்.—251, 300.
- ஹெல்வெட்டியஸ் [Helvétius], கிளாட் அட்ரியன் (1715-1771)—தலைசிறந்த பிரெஞ்சு 'பொருள்முதல்வாதத் தத்துவ இயலாளர், யந்திரவியலாளர், பிரதிநிதி, நாத்திகர்.—229.
- ஹேர்வெக் [Herwegh], கியோர்க் (1817-1875)—ஜெர்மன் கவிஞர், குட்டிமுதலாளித்துவ வகை ஜனநாயகவாதி.—251.
- ஹைநாவு [Haynau], ஜூலியஸ் ஜாகப் (1786-1853)—ஆஸ்திரிய ஜெனரல், 1848-49ல் இத்தாலியிலும் ஹங்கேரியிலும் எழுந்த புரட்சி இயக்கத்தை மிகவும் கொடுமையான முறையில் ஒடுக்கியவர்.—247.

இலக்கிய பற்றும் புராணப் பெயர் அகராதி

அர்லாண்டோ [Orlando] (அல்லது ராலாண்டோ) — அரியோஸ்டோ புராணக் கதையில் வரும் வீரன்.—204.

ஆண்டியஸ் [Antaes] (கிரேக்க புராணக் கதை)—தனக்கு இடைவிடாது புதுப்பலம் அளித்து வந்த அன்னை மண்ணினைத் தொட்டு நின்றவரை வெல்லற்கரியவனாகத் திகழ்ந்த வீரன்.—237.

இயோசிப் [Joseph] (விவிலியம்)—ஹீப்ரூ குடும்பத் தலைவர் யாக்கப்பின் புதல்வர். அவரது சகோதரர்கள் அவரை எகிப்தில் விற்பனை செய்து விட்டனர்; அங்கு அவர் பிரபல மடைந்தார்.—248.

ஓர்பியஸ் [Orpheus] (கிரேக்க புராணக் கதை) கிரேசியக் கவிஞர், இசைவாணர், அவரது யாழ் இசை மிருகங்களை மயங்கவைக்கும், மலைகளை அசைக்கும் வல்லமையுள்ளது.—228.

சம்சோன் [Samson] (விவிலிய நூல்)—மாபெரும் பலத்தின் காரணமாக சிறப்புடன் கருதப்படும் வீரர்.—237.

டமோக்ளஸ் [Democles] — கிரேக்க புராணக் கதைப்படி சைரக்யூசை ஆண்ட கொடுங்கோல் மன்னன் தியோனிசியின் (கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டு) அரசவையைச் சேர்ந்தவர். தியோனிசி டமோக்ளசை விருந்துக்கு அழைத்தார். பிற்கு அவரை அரியணை மீது அமர்த்தினார். தலைக்கு நேர் மேலே தனி ஒரு குதிரை ரோமத்தால் கட்டித் தொங்க விடப்பட்ட வாள் இருந்தது. தியோனிசியிடம் பொறுமை கொண்ட டமோக்ளஸ் மனிதனது இன்பவாழ்வு எவ்வளவு பாதுகாப்பற்றது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றே இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எனவே

தான் “டமோக்ளசின் வாள்” எனும் தொடர் இடைவிடாத உடனடியான, கடுமையான அபாயத்தைக் குறிக்கும் இணைச்சொல்லாக இருக்கிறது.—272.

பார்தலொமியோ [Bartholomew] (விவிலியம்)—பன்னிரண்டு திருத்தொண்டருள் ஒருவர்.—185.

பெந்திப்ரி (போட்டிஃபார்) [Pentephris] (விவிலியம்)—யாக்கப்பின் மகனான இயோசிஃப் அடிமையாக விற்றகப் பட்ட அந்த எகிப்திய அதிகாரி.—248.

மைடாசி [Midas] (கிரேக்க புராணக் கதை)—பிரிகியா நாட்டு மன்னர்; கதைப்படி அபொல்லோ மைடாசி காதுகளைக் கழுதையின் காதுகளாக மாற்றினார் எனக்கூறப்படுகிறது.—192.

மோசஸ் [Moses] (விவிலியம்)—எகிப்திய அரசர்களின் அடக்கு முறையில் இருந்து யூதர்களை விடுவித்து வெளியேறிச் செல்ல உதவிய தீர்க்கதரிசி.—260.

யானஸ்—ரோமானியக் கடவுள்; எதிரெதிரான இரண்டு முக முடையவர் அணிவகையில் இருமுகம் கொண்டோர்; இரு வழிகளில் செயல்படுவோர் இத்தொடரினால் சுட்டப்படுவர்.—230.

ரொபேர் மாக்கேர் [Robert Macaire] — பிரெஞ்சு நாடகத்தில் வரும் கொள்ளைக்காரனின் பாத்திரம். பிரபல பிரெஞ்சு நடிகரான பிரெடெரீக் லெமேத்ரியால் உருவாக்கப்பட்டு ஒன்றோடொன்று கேலிச் சித்திரங்களால் அழியாப் புகழ் பெற்ற பாத்திரம்.—135.

வாசக நேயர்களுக்கு

இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றியும் இதன் தயாரிப்பைப் பற்றியும் தங்கள் கருத்தை அறியவும், அடுத்துவரும் வெளியீடுகள் சம்பந்தமாகத் தங்கள் யோசனைகளை வரவேற்கவும் முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மகிழ்வுடன் காத்திருக்கிறது.

கடிதங்களைத் தயை செய்து "Progress Publishers, 17, Zubovsky Boulevard, Moscow, USSR" என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

